

FIKİRLERDEN BİR DEMET

İÇİNDEKİLER

Önsöz	5
İnsanın hayata bakışı nasıl olmalıdır?	6
<i>Allah’a iman</i>	6
<i>İnsanın Acizliği</i>	7
<i>Ahirete İman</i>	8
La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah	21
Dünya hayatının değeri ve hayat tasviri	25
Kelime-i Tevhidin manası (Emir/Hüküm, İlah, Melik) ...	33
İslam akidesinin özelliği	44
<i>Fikri akide oluşu</i>	44
<i>Ruhi siyasi akide oluşu</i>	44
İslam’da düşünce metodu, İslamî zihniyetin temel öğeleri	48
Şer’i hükümlere bağlanmanın önemi	54
Müminlerin amellerinin ölçüsü ne olmalıdır	60
<i>Amellerin kıymet derecelerini Allah belirlemiştir</i>	60
<i>Menfaatçilik</i>	68
Müminin yaşamında, Allah inancının yansıması gerektiği noktalar	77
<i>a- Rızık</i>	77
<i>b- Ecel</i>	85
<i>c- Korku</i>	91
<i>d- Üstünlük</i>	96
<i>e- İslam’ın yüceliği</i>	101
<i>Devlet yönetimindeki etkileri</i>	103
<i>Savaş meydanlarındaki etkileri ve yönetilen ilişkileri</i>	105
<i>Yönetici ve yönetilen ilişkisi</i>	108
<i>Devletlerarası diplomatik ilişkiler</i>	108
<i>Bilim ve teknikteki gelişmeler</i>	114
<i>Yeraltı ve yerüstü kaynakları açısından</i>	115
<i>f- İstikbal</i>	116
<i>g- Tevekkül</i>	122

Münafıkların ve Müminlerin özellikleri 127

Bugünkü Müslümanların durumunun tasviri 137

Ümmetin bu duruma düşüşünün sebebi olan yanlış batıl fikirler 145

Laiklik 145
Demokrasi ve cumhuriyet 146
Demokratik parlamento seçimlerinde İslamî tavır 150
Krallık – Federe devlet anlayışı 158
Milliyetçilik 160
Ümmet bilincinin yok oluşu 163

Bu durumda İslam bizden ne yapmamızı istiyor? 165
İslâm'ı tekrar hayata hakim kılmak için çalışmanın farziyeti 165
Raşidi Hilafet Devletinin önemi ve kurulmasının farziyeti 169

Siyaset ve siyasi çalışmanın gerekliliği 179
Dahili siyaset 180
Dış siyasete gelince 183

Daveti yüklenmenin metodu 188

Metot, Üslup, Vasıta 197

Sahih bir İslamî kitle ile çalışmanın farziyeti 205

Müslümanların çöküşü nasıl oldu? 211

Müslümanlar Allah'a olan sevgi bağlarını kopartınca hüsrana uğradılar 218

Fikir ancak siyasi ortamda hayat bulur 224

Hitapta Kur'anın metodu 235

Hayatın sonu 241

Doğru, sahih bir İslamî kitlede bulunması gereken özellikler 256

saptırılmasına Müslümanların kafalarının bulandırılmasına neden olmaktadır.

Genel bir çerçeve içerisinde sahih bir İslâm'ı kitlede bulunması gereken özellikler bunlardır. Herhangi bir Müslüman Allah'ın üzerine farz kıldığı İslâm'ı hayatı yeniden başlatma farziyetini yani **Hilâfet Devleti**'ni kurma farziyetini yerine getirmek istediği zaman beraber çalışacağı kitlede bu özelliklerin bulunmasına dikkat edilmelidir ki, çalışması boşa gitmesin. Yaptığı çalışma hem Allah katında hem de bu dünyada zikre değer bir çalışma olsun.

رَبَّنَا لَا تُفِغْ فُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ
 رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ يَوْمَ لَا رَيْبَ فِيهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادُ

"Ey Rabbimiz; hidayetine erdikten sonra kalplerimizi eğriltme. Katından bize rahmet lütfet. Şüphesiz en çok lütfeden Sensin. Ey Rabbimiz; muhakkak ki geleceğinden şüphe olmayan bir günde insanları toplayacak Sensin. Şüphesiz ki Allah vaadinden dönmez." (Ali İmran 8-9)

--- SON ---

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Önsöz

İslam ümmeti geri kalmışlığın pençesinde iki asra yakındır kıvranıp durmaktadır. Bu dönemler içerisinde bir çok hareketler kalkınmak için teşebbüs etmişlerse de etkin olamamışlardır. Ümmetin bulunmuş olduğu vakia tespiti yapılmadan yapılacak herhangi bir çalışma da başarısız kalmaya her zaman mahkumdur. Bundan dolayı ümmet neler kaybetmiş, nelere sarılması gerekir veya bu çıkmazdan nasıl kurtulur bütün bunların detaylıca izahı yapılması kaçınılmaz olmuştur. Bir itici güç olması açısından bir çok konuları hazırlanan sohbet dosyamızda işlemeye çalıştık. Bu çalışmada derin araştırmalarıyla katkıda bulunan bir çok şahsın emeği geçmiştir. Çalışmada katkıda bulunan ve davasında azimkar olan bütün şahsiyetlerden Allah razı olsun.

Bu yazıları bir dosya haline getirerek Müslümanlara ulaşmasını amaçladık. İslam ümmetinin bilmesi gereken bir çok hususlar burada işlenmeye çalışıldı. Asıl önemli olan nokta ise fikirlerin hayatla olan bağlarının nasıl kurulacağına konu edilmesidir. Müslümanları geriye iten tek sebep yeterince İslam'ı anlayamamalarıdır. Bunun tek nedeni de; Müslümanların düşünceleri ile hayatları arasındaki bağı koparmalarından kaynaklanmaktadır. Düşünceler hayata inmediği takdirde hayatta etkili olamazlar. Bunu gerçekleştirecek olanlar tabi ki; Müslümanların kendileridir.

Konunun girişinde imanla bağlantıları hatırlatılmaya çalışıldı. Daha sonra konuların akışında akideden doğan bir çok hususlar irdelendi. Yanlışlar ortaya konulup Müslümanların bugün ne yapması gerektiği üzerinde ısrarla duruldu.

Umuyoruz ki; ümmet bu bahsettiğimiz konular üzerine ısrarla eğilir, ölçüler çıkartır, hayata bakışı değişir ve yeniden o izzetli günlere kavuşmak için İslam davasını canla, başla yüklenerek Raşidi Hilafeti ikame eder...

Allah bütün Müslümanların yar ve yardımcısı olsun...

--- 0 ---

olsun gerekse Rasulullah (sav)'in vefatından sonra olsun sahabeler taşıdıkları fikirleri hiçbir zaman körü körüne taşımadılar. İnsanları neye davet ettiklerinin her zaman bilincinde idiler. Anlattıkları konunun delilini biliyorlar ve delilini bilmedikleri bir konu hakkında konuşmaktan çekiniyorlardı. Günümüzde de doğru bir kitlede ve kitlenin elemanlarında aynı özelliklerin bulunması gerekir. Bilinmesi gereken temel konular hakkında ben bilmem ağabeyim bilir, hocam bilir vb. sözler hiçbir şekilde geçerli mazeretler değildir ve doğru da değildir. Dava adamının, hem insana neler götürmesi gerektiğini yani o anda üzerine farz olan hususun ne olduğunu bilmesi, hem de götüreceği fikirler hakkında yeterli bilgiye sahip olması mutlak şarttır.

Buna göre bugün İslâm davasını taşıma görevini ifa ettiğini iddia eden Müslümanlar şu hususu çok iyi bilmelidirler. Şu anda Müslümanların üzerine düşen farz, ne Müslüman olmayanların Müslüman olmalarını sağlamak, ne fakir öğrencilere yardım toplayıp onlara yurtlar, dershaneler açmak veya Kur'an kursları açıp oralarda hafız öğrenciler yetiştirmek, ne de özel okullar veya üniversiteler açmaktır. Bugün Müslümanlar arasında cari olan bu ve benzeri faaliyetlerin hiçbir Müslümanların üzerlerine düşen farzlardan değildir. Herhangi bir Müslüman veya cemaat bunlardan herhangi birisini yaparsa Allah katında sevap kazanır. Ancak kesinlikle Allah'ın üzerine farz kılmış olduğu İslâm'ı hayatı yeniden başlatma farziyetini yani **Raşidi Hilâfet Devleti'**ni kurma farzını eda etmiş sayılmayacağı için Allah'ın huzuruna günahkar olarak çıkacaktır. Çünkü bu türden çalışmaların hiçbir **Hilâfet Devleti'**ni kurma farziyetini yerine getirme çalışmasından sayılmaz. Nasıl Ramazan ayının dışında nafie bir oruç tutan kimse farz olan Ramazan orucunu tutmuş sayılmıyorsa, geceleyin gece namazı kılan veya kuşluk namazını kılan bir kimse kıldığı bu namazlardan sevap kazanmış olsa bile üzerine farz olan beş vakit farz namazlarını kılmadığı sürece bunların sorumluluğundan kurtulamıyorsa, yukarıda saydığımız birtakım hayır amellerini yapan bir kimse de **Hilâfet Devleti'**ni kurma farzını yerine getirmiş sayılmaz. Çünkü bunların her biri hakkında İslâm'ın hükmü ve edasında İslâm'ın ortaya koyduğu metod farklıdır. Namaz kılmanın şekli farklı olduğu gibi oruç tutmanın veya hac etmenin şeklide birbirinden farklıdır. Aynı şekilde **Hilâfet Devleti'**ni kurmanın metodu da bunların hepsinden farklıdır.

Üstelik bunların tamamı bu işlerle uğraşan Müslümanların veya bu hareketlerin başında bulunan şahsiyetlerin yukarıda da belirttiğimiz gibi hedeflerinin ne olduğunu, neyi, ne zaman ve nasıl yapmaları gerektiğini de bilmediklerinin göstergesidir. Zira bu türden faaliyetlerin tamamı İslâm'a uygun oldukları sürece kişiye Allah katında sevap kazandırsa bile **Hilâfet Devleti'**ni kurma farziyetini yerine getirmediği için de Müslümanların enerjilerinin başka alanlarda harcanmasına, hedefin

İNSANIN HAYATA BAKIŞI NASIL OLMALIDIR?

İnsanın hayata bakış açısı, onun yaşamı açısından çok önemlidir. Çünkü süreceği yaşam onun hayat hakkındaki anlayışına göre şekil alır. Temel dinamik ve kişinin hayat hakkında kabul ettiği temel fikir ne olursa, süreceği yaşam da onun üzerine bina edilecektir. Kişi şu soruları kendisine sormalı, cevap verirken de insafı davranmalı, cevaplarda kesinlik ve katiyet aramalıdır. Bu kesinlik ve katiyet onda imanı meydana getirecektir. İman kelimesi şeksiz, şüphesiz emin olma anlamına gelir.

İslâm'ın hayat hakkında ortaya koyduğu fikir, her şeyin öncesinde bir yaratıcının varlığına iman ki o da; **Allahu Teala**'dır. Hayat sonrasına da iman etmek gerekir ki o da; **Ahiret günüdür**. Hayat ile hayat öncesi arasındaki münasebet iki konuyu kapsar. **Yaratıcı, yaratık ilişkisi** ve **Allah'in emirleri**. Hayat ile hayat sonrası arasındaki münasebet de iki şeyi kapsar. **Ölümden sonra dirilme, haşr-u neşr ve insanın dünyada yaptığı fiillerinden sorulması**.

a-) Allah'a İman :

Allah'a iman yani onun varlığına iman, bizler için atalarımızdan kalma geleneksel bir iman olmaktan çıkıp, daha delilli ve tahkiki olmalıdır. Yani insan Allah'a iman etmesi gerektiğini araştırma ve incelemeler sonunda ikna olarak anılamalı ve bundan emin olmalıdır. Aksi takdirde kişinin Müslüman anne ve babadan doğması bir avantaj kabul edilebilir. Kişi tahkiki imanı gerçekleştirdiği takdirde Yahudi bir anne babadan veya dinsiz bir anne babadan olması onu etkilemeyecektir. Çünkü o araştırması sonucu Allahu Teala'yı tespit edecektir. Geleneksel olarak iman eden kişi Hristiyan bir anne babadan doğru ise Hristiyan, Yahudi anne babadansa Yahudi ve dinsiz anne babadansa dinsiz olur. Çünkü o kişide taklitçilik mevcuttur. Bu anlamda Müslüman Allah'a olan inancını delilleriyle, kanıtlarıyla tahkiki olarak kabul etmesi gerekir.

Allahu Teala'nın varlığını şu üç yolla bulabiliriz:

- 1-) İnsanoğlu aciz bir varlıktır. Bu sebeple aciz olmaya yana yönelir.
- 2-) İnsanoğlunda mevcut olan içgüdülerden tapınma içgüdüsü onu bir yaratıcıya kulluk etmeye zorlar.
- 3-) Eşyayı kontrol ettiğinde ve onu incelediğinde (ası olan insan haricinde) her şeyin görevini harfiyen yerine getirdiğini ve insanın müdahalesi olmadığı sürece tabiatın müthiş bir düzene sahip olduğunu görür. Bu düzenin içindeki varlık birbiri ile ilişkili ve birbirine bağlıdır. Bu da göz önünde bulundurulduğunda kendiliğinden oluşması imkansızdır. Sonuç itibarıyla mutlak yaratıcıya ihtiyaç vardır. Bazı

لَقَدْ تَصَرَّكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حَسْبُكُمْ أَجَعَلَكُمْ كُنُوزَكُمْ
لَكُمْ تَغْنِي عَنْكُمْ شَيْئًا وَصَافَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَيْسَتْ مُلْتَبِسِينَ

"Andolsun ki Allah, size birçok yerde ve Huneyn gününde yardım etmiştir. Hani, çokluğunuz sizi böbürlendiği de size bir faydası olmamıştı. Yeryüzü genişliğine rağmen size dar gelmişti. Sonra gerisin geri dönüp gitmişsiniz." (Tevbe 25)

Öte yandan az sayıda ancak daha samimi ve ihlaslı bir kitlenin zaferin kazanılmasında daha etken olduğunu gösteren olaylar vardır. Yalancı peygamber Müseyleme ve beraberindeki orduya karşı Yemame'de Halid b. Velid komutasındaki İslâm ordusu ile kırk bin kişilik Müseyleme'nin ordusu arasında şiddetli bir çarpışma olmuştu. Halid b. Velid Müseyleme'nin ordusuna karşı yaptığı ilk hamlede başarı elde edemeyince ordusunu geri çekti ve ardından ikinci bir hamle yaptı. İkinci hamlede de başarı elde edemeyince ordu içerisindeki askerler arasında ayırım yaparak onların bir kısmını geri gönderdi. Orduda İslâm'a ilk girenleri, Ensar'dan ve Muhacir'den olanları bıraktı. Daha az sayıda ancak daha samimi, ihlaslı bir kitle ile Müseyleme'nin ordusuna karşı yaptığı üçüncü hamlede zafer elde etti. Bu nedenle samimiyet ve ihlas kitlede bulunması gereken en önemli özelliklerden birisidir.

Daima Allah'a tevekkül halinde bulunmak, Allah dilemedikçe hiçbir şeyin gerçekleşmeyeceğine, Allah dilemedikçe hoşumuza gitmeyen sıkıntıların bize isabet etmeyeceğine kesinlikle iman etmek olmazsa olmazlardandır. Allah (cc) şöyle buyurdu:

قُلْ لَنْ يُصِيبَكَ إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكَ هُوَ مَوْلَاكَ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

"Deki; Allah'ın bizim için yazdığından başkası bize erişmez. O bizim Mevla'mızdır. Onun için müminler Allah'a tevekkül etsinler." (Tevbe 51)

7- Taşındığı fikirler dava adamında açık ve net bir şekilde yerleşmiş olmalı. Belli bir kitle ile çalışan kişilerde insanları neye ve ne için çağırdığına dair fikirler tamamen yerleşmelidir. Sırf birileri söylediği için veya kendisine birtakım fikirleri anlatan kişiyi sevdiği için veya insanları birtakım fikirlerle davet edenlerin toplum içinde çokça meşhur olmuş kişiler olmasından dolayı körü körüne taklitçilik yaparak değil bilinçli bir şekilde davasına inanmalı ve taşıdığı fikirler kendisinde mefhum haline gelmelidir. Nerede bulunursa bulunsun yalnız da olsa fikirlerini topluma rahat bir şekilde aktarabilmeli. Anlattığı, insanları çağırdığı fikrin delillerini karşısındaki insana aktarabilmelidir. Zira Allah'ın Rasulü (sav) sahabetini böyle yetiştiriyordu. Habeşistan'a hicret eden Müslümanlar Necaş'ın kendilerine İsa ve Meryem (as) hakkındaki sorularına şöyle cevap veriyorlardı; Bu konuda bize Rasulullah (sav)'in bildirdikleri dışında bir şey bilmiyoruz diyerek konu ile ilgili Meryem suresindeki ayetleri okuyorlardı. Gerek Rasulullah (sav)'in hayatında

olduğuna kanaat getirdikleri zaman yani bizler sayı bakımından çok ve parasal zenginlik bakımından kuvvetli olduğumuz zaman ancak düşmanlarımıza karşı üstünlük sağlayabiliriz inancına sahip olurlarsa Allahu Teala'nın gücünü ve kudretini bir kenara itmiş sayılırlar. İşte o zaman Allah'ın yardımını onlardan uzak olur da onlar kendi hallerine kalırlar. Zafere ulaşmaları da kesinlikle söz konusu olmaz. Bu hususu teyit eden birçok ayet ve hadisi şerif mevcuttur. Bunlardan bazıları ise şunlardır:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ تَضَرُّوا اللَّهَ تَضَرُّوا نَفْسَكُمْ أَقْدَامَكُمْ

"Ey iman edenler eğer siz Allah'a (dinine) yardım ederseniz Allah'ta size yardım eder ve ayaklarınızı sabitleştirir. " (Muhammed 7)

Allahu Teala sayıca az olmalarına ve zor durumda bulunmalarına rağmen Bedir savaşında Müslümanlara nasıl yardım ettiğini Ali İmran suresi 123-126 ayetlerde şöylece bildiriyor:

"Andolsun ki siz düşkün bir durumda iken Bedir'de Allah size katî bir zafer vermişti. Allah'tan korkun ki şükretmiş olasınız. Hani sen Müminlere; İndirilmiş üç bin melek rabbınızın size yardım etmesi yetmez mi? diyardun. Evet, sabreder, sakınırsanız ve onlar da hemen üzerinize gelirlerse, Rabbınız size nişanlı beş bin melek yardım edecektir. Bu yardımı Allah, size sırf bir müjde olsun ve kalpleriniz bununla yatışın diye yaptı. Yoksa zafer, ancak aziz ve hakim olan Allah'tandır." (Ali İmran 123-126)

Dolayısıyla davayı taşımada zaferin ancak Allah'ın yardımı ile gerçekleşeceğine kesin bir şekilde kanaat getirmek ve ihlasla amel etmek gerekir. Sayıca çokluk zaferin kazanılması için sebep değildir. Kitlenin çalışıp bu davayı taşıyacak yeni kimseler kazanmaları ancak bir ser'î hükmün yerine getirilmesi içindir. Samimiyet ve ihlas olmadığı müddetçe, yapılan çalışmalar sırf Allah'ın rızasını kazanmaya yönelik olmadıkça, gerçek güç ve kudretin yalnızca Allah'ın elinde olduğuna kesin bir şekilde kanaat getirilmedikçe, sayı ve para bakımından ne kadar büyük miktarlara sahip olunursa olunsun zafer elde edilemez. İslâm tarihinde bunun birçok örneği vardır. Sayıca çokluğun zaferi kazanmak için yeterli bir sebep olmadığının en büyük göstergelerinden birisi Rasulullah (sav) zamanındaki Huneyn gazvesidir. Huneyn'de Müslümanlar sayıca çoklukları ile övünüyorlar ve Huneyn'e yönelmiş olan İslâm ordusunun asla mağlup olmayacağını konuşuyorlardı. Sayıca çoklukları onların çok fazlası ile hoşlarına gitmişti. Ancak İslâm ordusu henüz Huneyn vadisine girer girmez tepelerine yağmur gibi yağmakta olan oklar karşısında çil yavrusu gibi dağılmaya başlamıştı. Böylece sayıca çokluklarının zafer kazanmaları için yeterli olmadığını Allahu Teala hemen orada onlara gösteriyor ve bu hususu ayeti kerimede şöylece açıklıyordu:

ideolojiler varoluşu tesadüflere bağlamışlardır. Bazıları için ise, varoluşun sebebinin yaratılmışlık veya tesadüflük olmasının o kadar da önemli olmadığı kanaatini taşımaktadır. Müslümanlar için, yukarıda saydığımız şıklar esaslar önem arzeder. Çünkü temel budur. Baştan söyledığımız gibi temel sağlam ise bina sağlam olur, temel bozuk ise bina ihtişamına rağmen yıkılmaya mahkumdur.

Yukarıda bahsedilen maddeleri örneklerle açıklayacak olursak:

İnsanın acizliği :

İnsan, belli bir mesafeye kadar görebilir, belli bir mesafeden ses işitebilir veya belli bir mesafeye sesini ulaştırabilir, belli bir hızda koşabilir ve yaşam süresini kendisi belirleyemez. Bu saydıklarımız daha da artırılabilir. Bu sebeple zaafa düştüğü aciz kaldığı zamanlar ve muhtaç olduğu zamanlar çoktur. İşte bu zamanlarda kendisini düştüğü bu çıkmazdan-açmazdan kurtaracak bir güç arar veya hayatın devamını sağladığını zannettiği bir güce yönelerek onu ilah edinir. Bu aynı zamanda onda mevcut olan tapınma içgüdüsünün tecellisidir. Çevresini aydın bir bakışa sahip olmadan incelediğinde şöyle bir tespit yapabilir: Güneş suyun buharlaşmasını, bu da yağmur bulutlarının meydana gelmesini, bunun sonucu olarak da yağın yağmurla nebatın meydana geldiğini, aynı zamanda güneşin olmaması halinde bunların meydana gelmeyeceğini düşünerek güneşi yaratan edinebilir. Nitekim, geçmişte yaşamış buna benzer birçok toplumlar vardır ve ilahları kainat içindeki varlıklardan oluşmaktadır. İşte bu, problemin esasını teşkil etmektedir. Çünkü, insan duyu organlarıyla algıladıklarını sınıflandırır karşılarına kainat, bu kainatta bulunan canlı, cansız varlığın yaşam süreci, kainatın içinde bulunmasına rağmen onlardan düşünme yetisi ve karar verme yetisiyle ayrılan insan geçeceğiyle karşılaşacaktır. Bu algıladıklarının hepsi insanın kendisi gibi acizdir ve sınırlıdır. O halde bu aşama da **bu aciz ve muhtaç varlık aleminin öncesinde ne vardır?** sorusu aklı gelmektedir. Çünkü aciz ve muhtaç olanın, aciz ve muhtaç olmayan bir düzenleyiciye (daha net bir ifade ile) yaratana ihtiyacı vardır ki, bu da her şeyi yoktan var eden Allahu Teala'dır.

Bu geline aşamadan sonra şu sorular insanın aklını kurcalayabilir: *Yaratıcı yarattı, peki ben yaratıcımla nasıl alaka kuracağım ve yaratıcının yaratmasındaki maksat nedir?* İşte bu sorunun akabinde devreye peygamberler girmektedir. Yani Allah'ın elçileri. Onlar yaratan tarafından aramızdan seçilmişler ve Allahu Teala'nın yaratmasındaki maksadını bizlere bildirmişlerdir. Bu maksat Kur'an'da şöyle zikredilmektedir:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

"Ben insanları ve cinleri ancak bana kulluk etsinler diye yarattım. " (Zariyat 56)

Buraya kadar yaratıcının varlığı ve yaratılış gayemizin ne olduğu açıklandığına göre **sınırlı olan bu kainatın yok oluşundan sonra ne var?** sorusu aklı gelir ki, buda Ahirete imanla bağlantılı bir husustur.

b-) Ahirete iman:

Yeniden dirilme ve hesap gününe iman, Cennet ve Cehennem iman gibi hususlar hayata bakışın esası ve açısı olmalı. İslâm akidesinin ve ona imanın önemi, ayrıca hayatla bağlantısı kavranmalıdır.

İster Mü'min, ister kafir olsun bütün insanlar bu hayatın bir sonunun (ölümün) olduğunu kabul etmektedir. Ancak ölümün varlığını kabul etmek bizi kurtarmaz. Düşünen insan, **ölümden sonra ne var?** sorusunu kendisine sormalıdır. Bu soruya işaretlerle Allahu Teala Kur'an'ı Kerim de şöyle buyurmaktadır:

الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ

"O Allah ki hanginizin daha güzel amel (Kur'an ve Sünnete uygun iş) işleyeceğini imtihan için ölümü ve hayatı yaratmıştır...." (Mülk 2)

Bu ayet gösteriyor ki; hayatın sonunda ölüm vardır, hayata gelişin gayesi kulluktur (iman edip salih amel işlemektir), öldükten sonra ise, diriliş, hesaba çekiliş, ceza ve mükafat vardır.

Dinimiz bu konuyu iki ana kaynaktan detayları ile işlemiştir.

İnsan, hayat, kainat ve bunlara ait düzenlerin yok olacağını, bozulacağını mealen şöyle bildirmektedir:

"Sur'a bir üfürüş üfürüldüğü, yer ve dağlar kaldırılıp bir vuruşla birbirine çarpıldığı zaman, işte o gün olacak olur, kıyamet kopar. Gök yarılır, o gün düzeni bozulur. Meleklerin onları çevresindedirler, o gün Rabbinin arşını onlardan başka sekiz taneşi yüklenir." (Hakka 13-17)

İçinde bulunduğumuz kainatın, mevcut olan düzenin nasıl yok olacağını ise:

"Güneş dürülüp ışığı kalmadığı zaman. Yıldızlar düşüp, söndüğü zaman. Dağlar yürütüldüğü zaman. Doğurması yaklaşmış develer başboş bırakıldığı zaman. Yabani hayvanlar bir araya toplatıldığı zaman. Denizler kaynaştırıldığı zaman. Canlar bedenlerle birleştirildiği zaman. Kız çocuğunun hangi suçtan ötürü öldürüldüğü kendisine sorulduğu zaman. Amel defterleri açıldığı zaman. Gök yerinden oynatıldığı zaman. Cehennem alevlendirildiği zaman Cennet yaklaştırıldığı zaman. İnsanoğlu önceden ne hazırladığını görecektir." (Tekvir 1-14)

Kıyametin anını Rabbimiz şöyle bildirmiştir:

kullanılmadırlar. Dava adamı bu davanın yalnızca kendi eliyle zafere ulaşacakmışçasına kendini davasına vermemelidir. Ben çalışmasam dahi benden başka çalışanlar, bu davayı yüklenenler vardır gibi kişide tembelliği, davadan uzaklaşmayı doğuracak düşüncelerden tamamen uzak durmalıdır. Davasını kendinden kendini de davasından ayrı görmemelidir.

5- Elemanlar arasında bağ, ideolojik bağ/akidevi bir bağ olmalıdır. Kitlenin bütün elemanlarını birbirine bağlayan bağ akrabalık, arkadaşlık, hemşehrlik, aynı dili konuşuyor olma, menfaatçilik, mezhepçilik veya bunların dışında akidevi, ideolojik bağdan başka hiçbir bağ olmamalıdır. Kitlenin elemanları birbirlerine ancak Müslümanlar oldukları, aynı fikre inanan, aynı davayı taşıyan kimseler olduklarından dolayı bağlanmalıdır. Vatandaşlık, milliyetçilik, akrabalık, menfaatçilik, bunlarda görülmemelidir. Dava asla bunların üstüne bina edilmemelidir. Zira bu dava ne belli bir kabileye veya ırka, ne belli bir bölgede yaşayan insanlara, ne de belli bir dili konuşan insanlara inmiş bir dava değildir. Bu dava insan ve Müslüman olmasında dolayı bütün Müslümanlara farz olan bir davadır. Tıpkı namaz, oruç, hac, zekat ve diğer şer'î hükümler gibi, bu da bir şer'î hükümdür. Dolayısıyla dünyanın hangi bölgesinde bulursa bulunsun, hangi dili konuşursa konuşsun, derisinin rengi ne olursa olsun aynı fikri, aynı metodu, aynı inancı taşıdığı ve aynı kitle ile birlikte çalışmayı kabul ettiği sürece akidesinden ve akidesinden kaynaklanan şer'î hükümlerin dışında hiçbir şey o kimseyi etkilememelidir. Allahu Teala'nın; **أَتَمَّا الْمُؤْمِنُونَ أَخَوَةً** (Hucurat 10) ayetinin ortaya koyduğu

"Ancak müminler kardeşlerdir." (Hucurat 10) ayetinin ortaya koyduğu hüküm esas olmalıdır. Yine Rasulullah (sav)'in ve sahabenin hayatına baktığımız zaman onlar arasında İslâm akidesinden başka bağlayıcı hiçbir bağın bulunmadığını görürüz. Nitekim sahabeden Bilal b. Rebah (Bilal-i Habeşi) Habeşistanlı, Selman-ı Farisi İranlı, Süheyb Er Rumi de Bizanslı olmasına rağmen onların diğer sahabelerden hiçbir farkı yoktu. Hatta Rasulullah (sav) çeşitli vesilelerle; **"Selman bendendir"** şeklinde ifadeleri ile onları diğer sahabelerden ayırmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Dolayısıyla dünyanın hangi bölgesinde bulunurlarsa bulunsunlar sahih bir kitlenin elemanları her zaman aynı özellikleri bünyesinde taşımalı ve birbirlerine şer'î hükümler açısından bakmalıdırlar. Bir duvarın tuğlaları gibi birbirlerine kenetlenmelidirler.

6- Davayı yüklenme esnasında gücün ve kuvvetin yalnızca Allahu Teala'da olduğuna inanmak. Gücün sayıca çoklukta olduğuna veya parasal zenginlikte olduğuna güvenmeden yalnızca Allahu Teala'ya dayanmak. Yalnız başına olsa bile Allah'ın kendisi ile beraber olduğuna, en sıkıntılı anlarda kendisine ancak Allahu Teala'nın yardım edeceğine kesin olarak iman etmek. Zira İslâm'ın hayata hakim kılınması emri Allah'tan gelmiştir. İnsanlar, gücün sayıca çoklukta veya parasal güçte

inanması gerekir. Davetçinin davasını taşıma esnasında birtakım sıkıntılarla karşılaşacağı Allahu Teala şöyle bildirmektedir:

لَتَجِدَنَّ فِي أُمُورِكُمْ وَاتِّفَاقَكُمْ وَتَتَشَاوَرُونَ فِي الدِّينِ أَوْتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ
وَمِنَ الدِّينِ أَمْرٌ كَثِيرٌ وَأَنْ تَصِيرُوا فِي ذَلِكَ مِنْ غَرَمِ الْأُمُورِ

"Andolsun ki, mallarınız ve canlarınız konusunda deneneceksiniz. Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve Allah'a şirk koşanlardan birçok incitici şeyler işiteceksiniz. Eğer sabreder ve sakınırsanız işte bu azme değer işlerdendir." (Ali İmran 186)

Çünkü bu davanın zafere ulaşması kısa sürede olmayabilir. Yıllarca zaman alabilir. Zamanın uzayıp gitmesi asla dava adamının azmini, kararlılığını kırmamalı, bilakis onun doğru yolda olduğuna dair inancı pekiştirmelidir. Sahih bir iradeye, azme, kararlılığa sahip olmazsa karşılaşabileceği birtakım güçlükler veya zaferin gecikmesi nedeniyle ümitsizliğe düşebilir ve bu ümitsizlik onu davayı terk etmeye, dolayısıyla da günah işlemeye yol açabilir. Gerçekten de şu anda günümüzdeki İslâmî hareketlerin ve bu hareketler içerisinde faaliyet gösteren Müslümanların durumuna baktığımız zaman genellikle onların büyük bir kısmının özellikle hayatlarının gençlik çağlarında birtakım hareketler içerisinde aktif rol aldıklarını fakat taşıdıkları fikirlerin doğruluğundan emin olmadıklarından veya doğru bir metot takip etmediklerinden veya açık ve net bir hedefe davette bulunmadıklarından zamanla ümitsizliğe düşüklerine Allah'ın üzerine farz kıldığı olduğu davayı taşımaktan uzaklaşıp dünyaya dalıp gittiklerine çoğu kere şahit olunmaktadır. Hatta kendilerine hak bir davayı götüren kimselere de; *"Bir zamanlar biz de senin gibiydik. Zamanla sen de bu işlerden vazgeçersin."* gibi İslâm'la bağdaşmayan sözler sarf ettikleri görülür. Bu nedenle hem davetçi hem de davetçinin içerisinde bulunduğu kitle hak yol üzere olduğu sürece, her ne surette olursa olsun asla davasını terk etmemelidir. Karşılaşabileceği güçlükler karşısında daima kendinden önce hak davayı taşıyan peygamberleri, onların çektiği sıkıntıları ve yinede davalarını terk etmediklerini düşünmelidir. Örneğin; Nuh (as) 950 sene yaşamış olmasına rağmen hiçbir zaman davasını terk etmemiştir. Derin bir şekilde düşünüldüğü zaman insan ömrü için 950 senenin hiç de küçümsenecek bir zaman olmadığı bilakis insan hayatı için çok uzun bir süre olduğu unutulmamalıdır.

Aynı konu ile bağlantılı olarak kitlenin elemanlarında dava ciddiyeti bulunmalıdır. Kendilerine verilen görevleri eksiksiz bir şekilde yerine getirme konusunda azami derecede hassasiyet göstermelidirler. Davalarını daima dünyevi işlerinin önüne almalıdırlar. Dava onların zihinlerinin ve rüyalarının süsü olmalıdır. Davası için gerektiğinde işini gücünü terk edilmeyi göze alabilmelidir. Davasını dünyalık işleri için bir basamak değil, dünyalık işlerini davası için bir basamak olarak

"Kıyameti gören her emzikli kadın emzirdiğini unuttur, her hamile kadın çocuğunu düşürür. İnsanları sarhoş gibi görürsün, oysa sarhoş değildirler, fakat bu sadece Allah'ın azabının çetin olmasındandır." (Hac 2)

مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ

"Çekişip dururlarken kendilerini yakalayacak bir tek çığlık beklerler." (Yasin 49)

Bu ayet önce sur'un üfürülüştten bahsetmektedir. Böylece insanların tamamı ölür.

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَى رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ

"Sur'a üflenince, kabirlerinden Rablerine koşarak çıkarlar." (Yasin 51)

Bu ayet sur'a ikinci defa üfürülüşte insanların mezarlarından kalkarak Rablerine gideceklerini bildirmektedir.

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ

"Tek bir çığlık kopar, hepsi hemen huzurumuza getirilmiş olur." (Yasin 53)

Böylece insanlar Allahu Teala'nın huzuruna getirilirler ve daha sonra;

وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجِئَ بِالنَّبِيِّينَ وَالشُّهَدَاءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

"Yeryüzü Rabbinin nuruyla aydınlanır, kitap açılır, peygamber ve şahitler getirilir ve onlara haksızlık yapılmadan, aralarında adaletle hüküm verilir." (Zümer 69)

Hesap günü; Resule gelen Risalet (Kur'an ve Sünnet ölçülerine) iman edip etmediğimiz, Şeri hükme bağlı kalıp kalmadığımız hususunda hesaba çekileceğiz.

Efendimiz (sav) muhakeme ile ilgili olarak şöyle buyurmuştur:

"Kişişu beş değişik şahitler ile mahkemeye gelir. Bir ameli işlerken yeryüzü, onun lehine ve aleyhine şahittir, vücudundaki bütün uzuvlar onun lehine aleyhine şahittir, amel defterleri onun lehine aleyhine şahittir, yazıcı melekler onun lehine aleyhine şahittir ve her şeyi bilen Allah (C.C) onun lehine aleyhine hüküm verir."

Başka bir Hadis-i Şerifte Efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

"Kişi Rabbinin mahkemesinde iken Kur'an'ı Kerim gelir o kişi lehinde aleyhinde şahitlik eder" (İbn-i Kesir Furkan suresi 32'nci ayet'in tefsiri)

Yukarıda geçen şahitlik hususunda Rabbimiz Kitab-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"İnsanın : Buna ne oluyor? dediği zaman; İşte o gün, yer, Rabbinin ona vahiy etmesiyle kendi haberlerini anlatır." (Zilzal 3-5)

"Allah'ın düşmanları o gün cehenneme sürülürler. Hepsi bir aradadırlar. Sonunda oraya varılınca, kulakları, gözleri ve derileri, yaptıkları hakkında onların aleyhine şahitlik ederler." (Fussilet 19-20)

الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

"İşte o gün ağızlarını mühürleriz, bizimle elleri konuşur, ayakları da yaptıklarına şahitlik eder." (Nâsin 65)

"Amel defteri ortaya konunca, suçluların, onda yazılı olanlardan korktuklarını görürsün, 'Vah bize, eyvah bize! Bu defter nasıl olmuştaki küçük büyük bir şey bırakmadan hepsini saymış' derler. İşlediklerini hazır bulurlar. Rabbin kimseye haksızlık etmez" (Kehf 49)

وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ وَشَهِيدٌ

"Her can, kendisiyle beraber bir sürücü ve şahit bulunduğu halde gelir." (Kaf 21)

وَقَالَ قَرِينُهُ هَذَا مَا لَدَيَّ عَتِيدٌ

"Yanındaki melek 'İşte bu yanımdaki hazırdır' der" (Kaf 23)

Buraya kadar yapılan açıklamalardan şu anlaşılmaktadır ki Kur'an ve Sünnet, dünya hayatında yaptığımız bir işten, söylediğimiz bir sözden dolayı hesap günü beş değişik şahidin şahitliğinde, muhakeme olacağımızı bildirmektedir. Rasulullah (sav) şöyle buyurdu:

Aişe (R.a) hesap günü insanların durumunu sorar. Efendimiz;

"Ya Aişe insanlar kıyamet günü yalın ayak, sünnetsiz olarak, gırtlıçplak anadan doğma bir şekilde haşır olacak." dedi.

Aişe: **"Ben utanırım Ya Rasulullah"** dedi. Efendimiz;

"Ya Aişe, durum senin anladığın gibi değil, o gün her insan kendi nefsinin kurtuluşu derdine düşecek, o yanındaki cinsiyetine bakmadan daha büyük bir işle karşı karşıya kalacak." buyurdu." (Müslim 1193)

Aişe annemiz sordu:

"Ey Rasulullah, kıyamet günü ehlini bizlere hatırlatır mısın?" Efendimiz;

"Ey Aişe, amel defteri insanlara verilirken sağdan mı verilecek yoksa soldan veya arkadan mı verilecek, bu an hiçbir kimse hiçbir kimseyi hatırlamaz. Amel defteri Mizan adlı terazinin kefesine konulduğunda terazinin sağ kefesini mi yoksa sol kefesini mi ağır basacak, bu an gerçekleştireceği kadar kimse kimseyi hatırlamaz. Sırat köprüsünden geçme veya geçmeme hali bitinceye kadar hiçbir kimse hiçbir kimseyi hatırlamaz." buyurdu. Rabbimiz bu anları Kur'an'ı Kerim de şöyle açıklıyor:

يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ

gerektiğini Allahu Teala'nın kalem suresinde belirttiği şekilde aynen müşriklere okuyordu:

"Öyle ise sen yalanlayanlara uyma. Onlar isterler ki, sen yumuşak davranasın da kendileri de yumuşaklık göstearsinler. Sen, yemin edip duran, izzeti nefsi bulunmayana uyma. Daima ayıplayıp, laf getirip götürene, durmadan hayra engel olana, haddi aşana, çok günahkara, kaba, haşin ve bunlardan başka kulağı kesik (veled-i zina) olana." (Kalem 8-13)

Ayetlerde de belirtildiği üzere kafirler daima Müslümanların yumuşak, hoşgörülü, kendiler ile diyalog halinde bulunmalarını, atalarına, putlarına, akidelerine, sistemlerine, liderlerine, yöneticilerine hakaret edilmemesini, karşı gelinmemesini, onların istekleri doğrultusunda hareket edilmesini isterler. Ayıplarının, ihanetlerinin, ümmete ve halklarına karşı işledikleri cinayetlerin yüzlerine vurulmasından asla hoşlanmazlar. Dolayısıyla da, Müslümanların veya İslâm'ı hareketlerin sözlerinde açık sözlü, hedeflerinin net olması onları kızdırır. Oysa Rasulullah (sav)'in hareketlerine ve Allah'ın kitabına baktığımız zaman fikirlerimizin kılıç kadar keskin, güneşin aydınlığı kadar berrak ve parlak olması gerektiğini görürüz.

Eğer İslâm'ı hareketler, bağlarındaki yöneticilerin ve İslâm düşmanlarının istedikleri gibi onları incitmezler, kıdırmazlar, saltanatlarını sarsacak söz ve davranışlarda bulunmazlarsa onların da müsamahalı davrandıkları görülmekte hatta ve hatta bu türden hareketlerin, çalışmalarları için imkanlar hazırladıkları, çalışmalarını engellemedikleri, çeşitli yollarla onlara destek verdikleri, onlar hakkında basın-yayın organlarında övgü dolu sözler sarf ettikleri dahi görüldü. Örneğin; Cezayir'de FIS çok partili sistemi kabul ettiğini ve parlamentoya girmeyi kabul ettiğini söyleyince ABD ve Fransa FIS'i siyasi bir parti olarak kabul ettiklerini açıkladılar. Türkiye de çeşitli vesilelerle ve defalarca hem RP'liler hem de onların dışındaki diğer partililer, gazeteciler, akademisyenler RP'nin sistem partisi olduğunu sistemden ayrı düşünülmemeyeceğini, her ne surette olursa olsun RP'ni dışımanın yanlış olduğunu, tehlikeli sonuçlar doğuracağını, demokratik bir parti olarak RP'nin kabul edilmesi gerektiğini açıkladılar.

4- Sahih irade: Sahih iradeden kastedilen bu davanın ölüm kalım meselesi haline getirilmesi, bu davanın bu dünyadaki bütün işlerden öne alınmasıdır. Ya zafer yada bu dava uğrunda şehadet düşüncesi vazgeçilmez bir unsur olmalıdır. Zira bu dava öyle kolay kolay halledilebilecek bir iş değildir. Çünkü bu dinin hakim kılımasının önünde dava adamı birçok sıkıntılarla, ailesinden, çevresinden, devletten gelen baskılarla karşılaşacaktır. Bu baskılara göğüs girmesi, taşıdığı davanın hak dava olduğuna inanması, takip ettiği yolun doğru bir yol olduğuna

Böylece kitle İslâm'ı bakış açısıyla hedefini doğru bir şekilde tespit ettikten sonra kendisini bu hedefe ulaşmaktan alıkoyacak milliyetçilik, vatancılık, mezhepçilik, tasavvuf, felsefe, mantık, menfaatçilik, liberalizm, sosyalizm, laiklik vb. düşüncelerin hepsinden soyutlanarak tamamıyla şer'î hükümlerden kaynaklanan şer'î çözümlere bağlanmış olur. Bunun için ise ümmeti kalkındırmayı ve İslâm'ı yeniden hayata hakim kılmayı hedeflemiş olan kitle hareket halinde kullanacağı fikirlerini, takip edeceği metodunu, hedefini açık ve net bir şekilde tespit etmeli ve ümmeti bu hususlara çağırmalıdır. Hareket halinde takip edeceği metotta karanlık hiçbir nokta bulunmamalıdır. Başlangıçta halletmesi gereken bir meseleyi hiçbir zaman zamana terk etmemelidir. Düşüncelerinde kapalılık bulunmamalı, fikirleri güneşin aydınlığı kadar açık ve net olmalıdır. İnsanlar o kitlenin kendilerini neye ve niçin davet ettiğini açık ve net bir şekilde bilmelidir. Hedefini gerçekleştirdikten sonra yapacağı uygulamalar hakkında da ümmette net fikirler bulunmalıdır. Şu anda ümmeti çağırdığı fikirlerle hedefini gerçekleştirdikten sonra yapacağı uygulamalar arasında en ufak bir farklılık dahi bulunmamalıdır. Örneğin; devlet kurulduktan sonra Müslüman olsun olmasın bütün kadınların genel hayatta tesettürlü gezmelerini emredebileceğini, zina edenin, içki içenin, namaz kılmayanın, zekatını vermeyenin kısacası Allah'ın emir ve yasalarına karşı gelenin yine şer'î ölçüler çerçevesinde cezalandırılacağına şimdiden ümmete açık ve net bir şekilde açıklanması gerekir. Yoksa insanların karşısına çıkıp biz hiç kimseyi zorlamayacağız, dinde zorlama yoktur, herkes dilediği gibi yaşamakta serbesttir, başını örtmek istemeyen, tesettürlü gezmek istemeyen kadınlar zorlanmaz gibi İslâm'a uygun olmayan safsatalarla ümmet asla kandırılmamalıdır. Zira Allah'ın Rasülü (sav) Mekke'de iken müşriklere neyi söylüyor idiyse, vefat edinceye kadar geçen süre içerisinde devlet haline geldikten sonra Medine'de de onlara aynı şeyleri söylüyordu. Mekke'de iken onların taptıkları hakkında inen; انكم وما تعبدون من دون الله حصب جهنم انتم لها واردون

"Siz ve Allah'tan başka taptıklarınız, şüpheşiz ki cehennem odunusunuz oraya gireceksiniz." (Enbiya 98) ayetini, Kafirun suresini, müşrikler, Yahudiler ve Hristiyanlar hakkında inen diğer ayetleri hiçbir değişiklik yapmadan aynen okuyordu. Rasulullah (sav)'in hayatına baktığımız zaman onun düşüncelerinde kapalı kalan bir noktayı asla bulamayız. Onun ortaya koyduğu düşünceler ve hükümler davasını insanlara anlatmaya başladığı zamandan vefatına kadar geçen süre içerisinde daima açık ve netti. Hayatta iken hiçbir şekilde başkalarına şirin görünmek amacıyla yağçılık yapmadı, yalan söylemedi, dini ile ilgili olarak insanların arkasından neleri söylüyor idi ise onların yüzlerine karşı da aynı şeyleri söylüyordu. Hiçbir zaman için kafirlere karşı hoşgörülü davranmadı. Müşriklere ve onların liderlerine karşı nasıl davranması

"O gün, kişi kardeşinden, annesinden, babasından, karısından ve oğullarından kaçır. O gün, herkesin kendine yeter derdi vardır." (Abese 34-36)

Evet, bu mahkemeden sonra insanlar Cennet veya Cehenneme doldurulurlar. Bu anı Rabbimiz şöyle bildiriyor:

"Fakat kitabı kendisine solundan verilen kimse 'Kitabım keşke bana verilmeseydi, keşke hesabımın ne olduğunu bilmeseydim, bu iş keşke son bulmuş olsaydı, malım bana fayda vermedi, gücümde kalmadı' derler. İlgililere şöyle buyrulur; 'Onu alın, bağlayın. Sonra Cehenneme yaslayın. Sonra onu boyu yetmiş arşın olan zincire vurun. Çünkü, o, yüce Allah'a inanmazdı.'" (Hakka 25-33)

"İnkar edenler büyük bölüm Cehenneme sürülür. Oraya vardıklarında kapıları açılır, bekçileri onlara; 'Size içinizden Rabbinizin ayetlerini okuyan ve bu güne kavuşacağınızı ihtar eden Peygamberler gelmedi mi?' derler. 'Evet geldi' derler. Lakin azap sözü, inkarcıların aleyhine gerçekleşir.' 'Onlara; 'Temelli kalacağınız Cehennemin kapılarından girin; böbürlenelerin durağı ne kötüdür!' denir." (Zümer 71-72)

إِذَا انْقُضَا فِيهَا سَمْعُهَا وَلَهَا شَهْقَاءٌ وَهِيَ تَنُورُ

"Oraya atıldıklarında, onun kaynarken çıkardığı uğultuyu işitirler." (Mülk7)

تَكَادُ تَمِيزُ مِنَ الْغَيْظِ كَلِمَاتُ الْفَيْ فِيهَا فَوْجٌ سَالَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ

"Nerede ise öfkesinden paralanacak! İçine her bir toplumun atılmasında, bekçileri onlara; 'Size bir uyarıcı gelmemiş miydi? 'diye sorarlar.'" (Mülk 8)

قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِن شَيْءٍ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ

"Onlar; 'Evet doğrusu bize bir uyarıcı geldi, fakat biz yalanladık ve Allah hiçbir şey indirmemiştir, siz büyük bir sapıklık içindesiniz demiştik' derler." (Mülk-9)

"Eğer kulak vermiş veya akıl etmiş olsaydık, çılgın alevli Cehennemlikler içinde olmazdık.' derler." (Mülk-10)

"Böylece günahlarını itiraf ederler. Çılgın alevli Cehennemlikler yok olsunlar!" (Mülk-11)

Bu ayeti kerimelerde, kendilerine gelen peygamberi inkar edip, onu dinlemeyerek onun getirdiklerine uymayanların gideceği yerin korkunçluğu bir şekilde bize anlatılmaktadır. Kafirleri gerçekten çok kötü bir akibet beklemektedir. İbni Abbas'tan Efendimiz (sav) şöyle buyurdu; يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَا إِلَّا وَانْتُمْ مُسْلِمُونَ

"Ey inananlar! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının, sizler, ancak Müslümanlar olarak can verin." (Ali İmran-102) ayetini okuyup şöyle buyurdu;

"Eğer zakkumdan bir damla yere damlatılmış olsaydı o damla dünyadaki canlıların geçim vesilesi (olan tüm gıda maddelerini) bozardı. Artık zakkumdan başka yiyeceği olmayanın (Cehennem halkının) hali nasıldır?" (İbni Mace 4325)

"Biz o ağacı, zalimler için bir dert yaptık. O, Cehennemin dibinde çıkan bir ağaçtır. Tomurcukları şeytan başı gibidir. İşte Cehennemlikler bundan yerler, karınlarını onunla doldururlar." (Saffat 63-66)

"Sonra, siz ey sapıklar, yalanlayanlar! Doğrusu zakkum ağacından yiyeceksiniz. Karınlarınızı onunla dolduracaksınız. Onun üzerine kaynar su içeceksiniz. Hem de susamış develerin suya saldırışı gibi içeceksiniz. İşte onlara, ceza günü sunulacak konukluk budur." (Vakıa 51-56)

"Yakıcı ateşe yaslanırlar, kızgın bir kaynaktan içirilirler. Onlar için kuru dikenler başka yemek yoktur. O ise ne besler ne de açlığı giderir." (Gaşiye 4-7)

"İnkar edenlere Cehennem ateşi vardır. Ölümlerine hükmedilmez ki ölsünler, kendilerinden Cehennemin azabı da hafifletilmez. Her inkarcıyı böylece cezalandırırız." (Fâtır 36)

"Cehennemde şöyle seslenirler; Ey nöbetçi! Rabbin hiç değilse canımızı alsın. Nöbetçi; 'Siz böyle kalacaksınız.' der." (Zuhruf 77)

"Doğrusu ayetlerimizi inkar edenleri ateşe sokacağız, derilerinin her yanışında, azabı tatmaları için onları başka derilerle değiştireceğiz. Allah güçlüdür, hakimdir." (Nisa 56)

Hasan-ı Basri (ra.) bu ayeti şöyle tefsir etmiştir: Ateş onları her gün yetmiş bin defa yiyip bitirir. Onları her bitirdikçe onlara, 'eski halinize dönün' denir. Onlar eski hallerine dönerler.

لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ وَكَذَلِكَ تُجْزَى الظَّالِمِينَ

"Onlar için Cehennemden bir yatak ve üstlerine de örtüler vardır. Zalimleri böyle cezalandırırız." (Araf 41)

"O gün, suçluları zincire vurulmuş olarak görürsün. Gömlekleri katrandan olacak, yüzlerini ateş bürüyecektir." (İbrahim 49-50)

"Ve de ki: Hak, Rabbinizdendir. Öyle ise dileyen iman etsin, dileyen inkar etsin. Biz, zalimlere öyle bir cehennem hazırladık ki, onun duvarları kendilerini çepre çevre kuşatmıştır. İmdat dileyecek olsalar imdatlarına, erimiş maden gibi yüzleri haşlayan bir su ile cevap verilir. Ne fena bir içecek ve ne kötü bir kalma yeri!" (Keîf 29)

kavramlar ve bu kavramlara bağlı saptıncı düşünceler üzerinde yoğunlaştırmaktadırlar. Gerçekten de Müslümanların gündemini teşkil eden olaylara dikkatli bir şekilde bakıldığı zaman bunların hemen hemen tamamının kafirler tarafından veya onların uşağı durumundaki kişiler tarafından ele alınıp ortaya atılmış konular olduğu görülmektedir.

Sahih bir kitlede bulunması gereken sahih bir uyanıklığı sağlamak için ise aşağıdaki hususlara dikkat etmek ve kitlede bu özelliklerin bulunmasına çalışmak gereklidir. Bu özellikler şunlardır:

a- Olayları derin bir şekilde düşünmek ve tahlil etmek. Olaylara aydın bir düşünce ile bakmak. Etrafıca bunların öncesi ve sonrası ile olan alakasını, nedenini araştırmak. Ortaya atılan fikirlerin içerisinde bulunduğumuz vakıya uygun olup olmadığını düşünmek.

b- İleri sürülen fikirlerin İslâm'a uygunluğunu araştırmak. Bunların şer'î delilini araştırmak yani her ne türü konu olursa olsun her meseleye İslâm'î bakış açısıyla, İslâm'î düşünme metodu ile yaklaşmak, eğer ileri sürülen veya ele alınması gereken konu doğrudan doğruya şer'î hükümleri ilgilendiren bir mesele ise konu hakkında herhangi bir yargıya, hükme varmadan, akli değerlendirmelere gitmeden önce şer'î hükmü araştırmak, delilini öğrenmek ve ona göre hareket etmek.

3- İster devlet kurulmadan önce olsun, ister kurulduktan sonra olsun hayatta karşılaşıcağı her konu ile ilgili olarak elinde İslâm'î çözümlerin bulunması gerekir. Bu hususlar akidesi ile ilgili olabileceği gibi devlet kurulmadan önce takip edeceği metotla alakalı veya devlet kurulduktan sonraki dönemlerde mutlaka ama mutlaka İslâm'a göre çözüme kavuşturması gereken, bir gün dahi olsa Allah'ın indirdiklerinin dışındakilerle hükmetmesine yer bırakmayacak şekilde ekonomi ile ilgili, iç ve dış siyasetle ilgili, eğitim ve sağlıkla ilgili, sanayi ve tarım politikaları ile ilgili, devletin gelir kaynaklarının neler olacağı ve elde edilen bu gelirin nasıl ve nerelerde harcanacağı ile ilgili vb. konular hakkında kitlenin elinde açık ve net çözümler bulunmalıdır. Allah bizlere Hilâfet devletini nasip ettikten sonra elbette ki İslâm düşmanları kafir devletler ve onların işbirlikçileri İslâm'a ve Müslümanlara karşı ellerinden gelen her türlü güçlüğü çıkarmaya, İslâm'ı hayattan söküp atmaya bütün güçleri ile çalışacaklardır. Bu esnada ise Müslümanların yani Hilâfet devletinin o zaman karşılaşıcağı problemleri çözebilmek için çoğu kere başını kaşıyacak vakti bile olmayacaktır. Dolayısıyla bu çözümlerin açık ve net bir şekilde şimdiden araştırılıp bulunması ve hazırlık yapılması gerekir. Örneğin işsizlik meselesinin nasıl çözüleceği, eğitim ve sağlık sorununun nasıl halledileceği ile ilgili olarak genel hatları ile olsa bile elde çözümlerin bulunması lazımdır.

İslâm'î bir kitlenin hedefi ümmeti fikren kaldırmaktır. Çünkü doğru bir kalkınma ancak fikren gerçekleşir. Dolayısıyla karşılaşılan her konuda İslâm'î fikir göstermek hem kitleyi hem de ümmeti kalkındırır.

"Ey amcacığım! Allah'a yemin olsun ki, bu davayı terk etmem şartıyla onlar sağ elime güneşi, sol elime de ayı verseler ben yine bu davadan vazgeçmem. Allah bu dini zafere erdirinceye ya da ben bu uğurda helak oluncaya, öldürülünceye kadar bu işe devam edeceğim."

Bu konuda Rasulullah (sav)'in hayatından daha birçok örnek vermek mümkündür. Ancak burada önemli olan husus elbette ki günümüzdeki İslâm'ı hareketlerin durumudur. Örneğin; Pakistan'da Mevdudi'nin başında bulunduğu Cemaati İslâm'iyye'nin faaliyetleri özellikle belli dönemlerinde Pakistan yönetimini şiddetli bir şekilde sarsıyordu. Pakistan yönetimi birkaç defa Mevdudi'yi tutuklamasına rağmen Cemaati İslâm'iyye'nin sistem üzerindeki baskısını hafifletemediler. Bunun üzerine hareketi gerçek hedefinden saptırmaya yönelik birtakım teklifleri çeşitli vesilelerle Mevdudi'nin önüne koydular. Belli bir süre sonunda asıl hedefi sistemi değiştirme olan Mevdudi cemaatinin faaliyet alanı, yerini zamanla diğer noktalara (okullar açma, yoksul öğrencilere burslar verme, hastaneler vb. hayır kurumları ile uğraşma gibi) terk etti. Daha sonraki yıllarda Cemaati İslâm'iyye'den bazı kişilerin meclise girmeleri ve özellikle Mevdudi'nin vefatından sonra hareket Pakistan'daki etkinliğini neredeyse tamamen kaybetti. Nitekim şu anda içerisinde bulunduğumuz yıllarda Pakistan'daki Mevdudi cemaati hakkında hiçbir haber veya ses duymamaktayız. İslâm düşmanları hazırladıkları çeşitli planları özellikle hareket içerisindeki samimi veya gayri samimi kişiler vasıtasıyla uygulamaya koymalarının sonucunda hareket zamanla gerçek faaliyet alanının dışında farklı alanlarda yoğunlaşarak tamamen hedefinden saptı ve kendi kendini yiyip bitirdi.

Özellikle şu anda içerisinde yaşadığımız ortamdaki İslâm'ı hareketlere, cemaatlara, guruplara baktığımız zaman onların faaliyet alanlarını, olması gereken gerçek iş değil de ikinci, üçüncü derecedeki işler hatta ve hatta yer almaması gereken işlerin meşgul ettiğini görmekteyiz. 12 Eylül 1980'de yapılan askeri darbe sonrasında dernekler kanunu ve bu kanun çerçevesinde birçok faaliyetler yasaklanınca Türkiye'deki birçok Müslüman'ın vakıflar halinde teşkilatlanmaya başladıklarını ve faaliyet alanlarını da vakfın kuruluş sözleşmesinde belirtilen alanlarda yoğunlaştırdıklarını ve bu vakıfların gün geçtikçe de mantar biter gibi çoğaldığını görmekteyiz. Şu anda aktif durumdaki vakıfların çalışmalarına baktığımız zaman neredeyse onların hiçbirinin faaliyet alanının İslâm ümmetini şu anda içerisinde bulunduğu çöküntüden, zilletten kurtaracak köklü bir çözüme yönelik olmadığını açıkça görmekteyiz. Şu anda kimi Müslümanlar okullar, yurtlar hatta önümüzdeki günlerde devletinde teşvikle üniversiteler açmak gibi özellikle para ağırlıklı alanlarla uğraşmakta, kimileri Müslümanları fikren zehirlemeye yönelik olarak hoşgörü, sivil toplum, yürek devleti gibi

Buraya kadar naklettiğimiz ayetler kafirler, iman etmeyenler, Allah'a eş koşanlar, tagutlar, münafıklar, hainler ve bazıları da günahkar mü'minler hakkındadır. Ancak günahkar mü'min iman sahibi olduğu için ebedi olarak Cehennemde kalmayacaktır. Allah (cc) şöyle buyurdu:

"Rabbinin dilediği hariç, (onlar) gökler ve yer durdukça o ateşte ebedi kalacaklardır. Çünkü Rabbin, istediğini hakkıyla yapandır." (Hâd 107)

Bu ayetlerdeki vasfedilen kişilerin dünya hayatlarına bakıldığında iman etmedikleri, Peygamberi tanımadıkları, vahyi dünya hayatlarına hakem kıldıklarını görüldü ve bundan dolayı da kötü son ile karşılaşacak, ebedi bu hal üzere kalacaklardır. Rabbimiz, iman etmeyenlerin dünya hayatındaki amellerinin hiç bir değerinin olmadığını yüce kitabında şöyle bildiriyor:

"İnkâr edenlere gelince, onların amelleri, ıssız çöllerdeki serap gibidir ki susayan onu su zanneder; nihayet ona vardığında orada herhangi bir şey bulamamış, üstelik yanı başında da (inanmadığı, kendisinden sakınmadığı) Allah'ı bulmuştur; Allah ise, onun hesabını tastamam görmüştür. Allah hesabı çok çabuk görür." (Nur 39)

عَمَلَةٌ نَاصِبَةٌ تَصَلَّى نَارًا حَامِيَةً

"Durmadan çalışır, yorulur, kızgın ateşe girer." (Gaşiye 3)

Bir topluluk vardır ki, samimi olmalarına rağmen farz sınırlarını gözetmeyerek bazı önderlerin arkasından gitmişlerdir. Bunların da kötü bir sona ulaşacaklarını Rabb'imiz kitabında şöyle bildirdi:

"Yüzleri ateşte evrilip çevrildiği gün: Eyvah bize! Keşke Allah'a itaat etseydik, Peygambere de itaat etseydik! derler. Ey Rabbimiz! Biz reislerimize ve büyüklerimize uyduk da onlar bizi yoldan saptırdılar, derler. Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver ve onları büyük bir lânetle rahmetinden kov." (Ahzap 66-68)

"Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver ve onları büyük bir lânetle rahmetinden kov. Yazık bana! Keşke falancayı (bâtıl yolcusunu) dost edinmeseydim!" (Furkan 27-28)

"Allah buyuracak ki: "Sizden önce geçmiş cin ve insan toplulukları arasında siz de ateşe girin!" Her ümmet girdikçe yoldaşlarına lânet edecekler. Hepsı birbiri ardından orada toplanınca, sonrakiler öncekiler için, "Ey Rabbimiz! Bizi işte bunlar saptırdılar! Onun için onlara ateşten bir kat daha fazla azap ver!" diyecekler. Allah da: Zaten herkes için bir kat daha fazla azap vardır, fakat siz bilmezsiniz, diyecektir." (Araf 38)

"İşte o zaman kendilerine uyulup arkalarından gidilenler, uyanlardan hızla uzaklaşırlar ve (o anda her iki taraf da) azabı görmüş, nihayet aralarındaki bağlar kopup parçalanmıştır. (Kötülere) uyanlar şöyle derler: Ah, keşke bir daha dünyaya geri

gitmemiz mümkün olsaydı da, şimdi onların bizden uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsaydık! Böylece Allah onlara, işlerini, pişmanlık ve üzüntü kaynağı olarak gösterir ve onlar artık ateşten çıkamazlar. Ey insanlar! Yeryüzünde bulunanların helal ve temiz olanlarından yeyin, şeytanın peşine düşmeyin; zira şeytan sizin açık bir düşmanınızdır.” (Bakara 166-168)

Bu ayetlerden anlaşılıyor ki; kişi kimi takip ediyorsa, hangi kitle ile çalışıyorsa, nasıl bir devlete ve idareciye tabii ise, kimi yardımcı edindiyse, kimi dost seçiyorsa onlarla beraber haşrolunacaktır. Eğer Kur'an ve Sünneti ölçü alınıp marufu emreden, münkerden sakındıranlarla beraber bulunduğu takdirde Allah'ın (cc) rızasına nail olabiliriz. Aksi takdirde sonuç, ayetlerde belirtildiği gibi hüsrana ile bitebilir.

Rabb'imizin, akıbeti kötü olanlar için Kur'an da verdiği misal gerçekten akıllara durgunluk verecek derecededir. Şöyle buyuruyor:

“İnkarcılara o gün şöyle denir; Yalanlayıp durduğunuz şeye gidin. Göğe yapmayan ve ateşten de korumayan Cehennem dumanının üç kollu gölgesine gidin. O göğenin saldığı her bir kıvılcım sanki birer sarı devedir, konak gibide büyüktür. Yalanlamış olanların o gün vay haline.” (Müsrerat 29-34)

Efendimiz (sav) Cehennem ateşinin ısını şöyle anlatıyor:

“Allah'ü Teala, Cehennem bin sene yanmasını emir buyurdu. Ta ki ateşi kıpkızıl kesildi. Sonra bin sene daha yakıldı. Ta ki ateş bembeyaz kesildi. Sonra bin sene daha yakıldı. Ta ki ateşi simsiyah kesildi. Binaenaleyh Cehennem simsiyah ve karanlıktır.” (Tirmizi)

“Muhakkak ki, dünya ateşi rahmet sularıyla yetmiş defa yıkanmıştır. Dünya ehlinin kendisinden istifade edebileceği bir duruma getirilmiştir.” (İbni Abdülberr)

Ahiret gününde ne kadar korkunç bir son ile karşı karşıya kalabileceğimizin hesabını şimdiden yapmalı ve kendimize bir çeki düzen vermeliyiz. Allah ve Rasûlüne teslim olmalıyız.

Efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

“İman etmeyenlerin içinde en hafif azabı amcam Ebu Talib'e çekilir ki, onun ayağına bir terlik giydirilir ve Cehennem bir katmanında gezdirilir. Ayağından aldığı ısıdan dolayı beyni kaynar. Diğer taraftan azılı kafirler ateş içinde cezalandırılırken ateşin sıcaklığından dolayı su ister ona bir kase içinde su verilir, onun içinde kan, irin karışımı vardır. O kaseyi içmek için ağzına yaklaştığında, kasenin içindeki su karışımının sıcaklığından dolayı yüzünün deri ve etleri kaseye dökülür, böyle olmasına rağmen o kişi bu suyu içtiği için bulundığı ateş daha sıcaktır.”

Öyleyse günümüzdeki sahih bir kitlenin de bu özellikleri bünyesinde taşıması gereklidir. Ancak bunun için öncelikle kitlenin başındaki liderin bu özelliklere sahip olması gerekir. Lider nerede, ne zaman, hangi hareketi yapması gerektiğini her şeyden önce vahyin ışığında bilmelidir ki, hem kendisi hem de kitle doğru bir yol üzere yürüyebilsin. Elbette ki bu husus liderin öncelikle İslâm'ı çok mükemmel bir şekilde bilmesi ile gerçekleştirebilecek bir husustur. Bugün bizlere vahy gelmeyeceğine diğer bir ifade ile hangi lider olursa olsun ona vahy gelmeyeceğine göre liderin, Allah'ın Rasûlünün vahy ile bize bıraktıklarını yani Allah'ın Kitabını ve Rasûlünün Sünnetini mutlaka çok iyi bilmesi gerekir.

2- Sahih bir uyanıklığa sahip olmak. Sahih bir uyanıklığa sahip bir kitle bu uyanıklığı sayesinde ana başlıklar altında aşağıdaki avantajları elde eder:

- a-** Sahih bir uyanıklık kitleyi ve kitlenin elemanlarını gerçek hedefe götürür.
- b-** Kitleyi ve kitlenin elemanlarını doğru görüşe götürür.
- c-** Mevcut devletin, İslâm düşmanlarının saptırmalarından korur.
- d-** Doğru çalışmaya sevk eder.
- e-** İslâm'a ve Müslümanlara düşman olanların hazırlamış oldukları tuzaklara düşmekten korur.

Sahih bir uyanıklığa sahip olmak kitlenin faaliyeti esnasında kitle içinden ve dışından, kasıtlı veya kasıtsız olarak kitleyi hedefinden sapıtacak türden ortaya atılan fikirleri ve önerileri doğru bir değerlendirmeye tabi tutarak kitlenin asıl hedefinden sapmasına engel olur. Aynı zamanda samimi olanları veya olmayanları daha iyi değerlendirmeye imkanı elde eder. Örneğin Rasûlullah (sav) içerisinde bulunduğu Mekke toplumuna davasını anlatırken Mekke'nin önde gelenleri Rasûlullah (sav)'e amcasını göndererek;

“Yeğenine şöyle bizim ilahlarımıza hakaret etmesin de ona ne isterse verelim. Ona Mekke'nin en güzel kızlarını verelim, başımıza lider olmak isterse onu başımıza lider yapalım. Zenginlik isterse onu zengin yapalım.” gibi tekliflerle Allah'ın Rasûlünü davasından vazgeçirmeye çalışıyorlardı. Yine Rasûlullah (sav)'e gelerek;

“Bir ay sen bizim ilahlarımıza bir ay da biz senin ilahına ibadet edelim veya bir yıl sen bizim ilahlarımıza ibadet et bir yıl da biz senin ilahına ibadet edelim.” diyorlardı. İşte Mekke müşriklerin Rasûlullah (sav)'e yapmış oldukları bu önerilerinin tamamının altında Allah'ın Rasûlünü gerçek amacından sapıtma amacı yatıyordu. Ancak her defasında Allah'ın Rasûlü (sav) onların getirdikleri teklifleri geri çeviriyor, bir keresinde müşriklerin tekliflerine reddiye olarak Kafirun suresi iniyor, bir başka teklif üzerine de Rasûlullah (sav) amcasına şöyle diyordu:

eline verdiğin bir düşünme mi? Eğer bana karşı senden bir gazap yoksa ben bunların hiçbirine aldığımam. Senin af ve merhametin bunları bana göstermeyecek kadar geniştir. Allah'im! Senin gazabına uğramaktan, ilahi rızana uzak kalmaktan, o karanlıkları aydınlığa kavuşturan, dünya ve ahiret işlerini yoluna koyan senin ilahi nuruna sığınırım. Allah'im sen hoşnut oluncaya kadar affını dilerim. Allah'im her kuvvet ve her kudret ancak seninle kaimdir."

Bu görüşmelerin birinde Medine'den gelen Evs ve Hazrec kabilesinden altı kişiye de aynı teklifi yapıyor ve onlar İslâm'la şeref sahibi oluyorlardı. Ertesi sene gerçekleşen birinci Akabe biati ve daha sonraki yıl gerçekleşen ikinci Akabe biatının sonucunda İslâm devletinin ilk temeli atılmış oluyor, hicret dönemi başlıyordu. Hicret emrine istinaden sahabeler tek tek veya guruplar halinde Medine'ye hicret ederlerken biran önce hicret etmek isteyen Ebu Bekir'in; **"Hicret ne zaman ya Rasulallah"** sorusuna Allah'ın Rasülü;

"Acele etme belki Allah sana bir arkadaş bulur." diyerek vahye göre hareket ediyordu. Kendisine de hicret izni geldikten sonra Ebu Bekir ile birlikte on iki günlük bir yolculuktan sonra Medine'ye varıyor ve hemen devlet başkanlığı vazifesini ifa ediyordu. Daha Medine'ye geldiği ilk günden itibaren Medine'de bir İslâm devletinin kurulduğunu çevredeki diğer kabilelere kabullendirmek ve İslâm devletine karşı harekete geçmelerini önlemek üzere Hamza b. Abdülmuttalib, Muhammed b. Ubeyde b. El Haris, Sa'd b. Ebi Vakkas gibi çeşitli şahısların komutasında seriyeler gönderiyor, bir taraftan da Medine'de bir arada yaşamakta olan üç farklı din mensuplarının yaşantılarını düzenlemek üzere birtakım hususları dikte ettiriyor ve öncelikle Medine'de İslâm toplumunu oluşturmaya gayret ediyordu. Medine'deki bu İslâm toplumu içerisinde ortaya çıkan birtakım problemlerin çözümü için vahyin gelmesini bekliyor ve gelen vahye göre onların problemlerini çözüyordu. Hudeybiye anlaşması esnasında sahabelerin tümünün itirazlarına ve anlaşma şartlarından duydukları hoşnutsuzluğa rağmen onlara; **"Ben Allah'ın kulu ve Resulüyüm, hiçbir iş yapmadığımı vurguluyordum."**

Örnekleri daha da artırmak mümkündür. Ancak bütün bu örneklerden ortaya çıkan çok net birkaç husus vardır:

- 1- Rasulallah (sav) yaptığı bütün işleri vahyin ışığı altında yapıyordu.
- 2- Nerede, ne zaman ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Mekke'de başlatmış olduğu bir çalışmadan Medine'de devleti kurmasına ve vefatına kadar geçen süre içerisinde Allah'ın Rasulünün hayatında kapalı, meçhul vb. hiçbir nokta yoktur.

Şu bir gerçektir ki, Cennet ve Cehennem hakkındaki bütün deliller akla hitap eder ve de her akıl sahibi bu delilleri anlayabilir, ona göre de kendisine bir istikamet seçebilir.

Dünya hayatında iman eden ve salih amel işleyenlerin durumu, yukarıda anlatmaya çalıştığımız isyan ehlinin durumundan çok farklıdır. Bu durumu Rabb'imiz mü'minler için nur ve hidayet kaynağı olan Kur'an'ı Kerim de şöyle anlatır:

"Kitabı sağından verilen; Alın kitabımı okuyun, doğrusu bir hesaplama ile karşılaşacağımı umuyordum, der. Artık o meyveleri sarmış, yüksek bir bahçede, hoş bir yaşayış içindedir. Onlara şöyle denir; Geçmiş günlerde, peşinen işlediklerinize karşılık afiyetle yiyniz içiniz." (Hakka 19-24)

"Orada tahtlara yaslanırlar, orada yakıcı sıcak ve dondurucu soğuk görmezler. Meyve ağaçlarının gölgeleri, üzerine sarmış ve onların koparılması kolaylaştırılmıştır. Çevrelerinde gümüş kaplar ve billur kaseler dolaştırılır. Billurları gümüş gibi parlaktır, onları ölçüp ölçüp dağıtırlar. Orada zencefil karışık bir tasla içirilirler. O pınara selsebil (tatlı su) denir. Yanlarında ölümsüz gençler dolaşır. Onları gördüğünde saçılmış birer inci sanırsın. Oranın neresine baksan, nimet ve büyük bir saltanat görürsün. Üzerlerinde ince yeşil ipekli, parlak atlasan elbiseler vardır. Gümüş bileziklerle süslenmişlerdir. Rableri onlara tertemiz içecekler içirir. İşte bu sizin işlediklerinizin karşılığıdır, çalışmalarınız şükre değer, denir." (İnsan 13-22)

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَمْ يَكُنْ فِيهَا زَوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَفِيهَا ظِلَالٌ

"İnanıp yararlı iş işleyenleri, içinde temelli ve ebedi kalacakları, içlerinden ırmaklar akan Cennetlere koyacağız. Onlara orada tertemiz eşler vardır. Onları en koyu gölgeliklere yerleştireceğiz." (Nisa 57)

"Doğrusu, Allah'a karşı gelmekten sakınanlara kurtuluş vardır. Bahçeler, bağlar, göğüsleri tomurcuklanmış yaşıt kızlar ve dolu kadehler vardır. Orada boş ve yalan söz işitmezler. Bunlar Rabbinin katından, hesapları karşılığı verilenlerdir." (Nebe 31-36)

"Rablerine karşı gelmekten sakınanlar, büyük büyük cennete götürülürler. Oraya varıp da kapıları açıldığında, bekçileri onlara; Selam size, hoş geldiniz. Temelli olarak buraya girin, derler. Onlar; Bize verdiği sözde duran ve bizi bu yere varis kılan Allah'a hamdolsun. Cennette istediğimiz yerde oturabiliriz. Yararlı iş işleyenlerin ecri ne güzelmış, derler." (Zümer 73-74)

"Allah'a karşı gelmekten sakınanlara söz verilen Cennet şöyledir; Orada temiz su ırmakları, tadı bozulmayan süt ırmakları, içenlere zevk veren şarap ırmakları, süzme bal ırmakları vardır. Onlara orada her türlü ürün ve Rablerinden mağfiret vardır. Bunların durumu, ateşte temelli kalan ve bağırsaklarını parça parça edecek kaynar su içirilen kimselerin durumu gibi olur mu?" (Muhammed 15)

Enes İbn-i Malik (R.a)'dan Peygamber (Sav) şöyle dedi:

"Pak ve yüce olan Allah Cehennemliklerin en hafif azaplarına 'Dünya ve dünyadaki her şey senin olsa şu azaptan kurtulmak için onu fide eder miydin?' buyurur." O kul; 'Evet fide ederdim.' der. Allah; 'Sen ademin sülbünde iken ben senden bu fedakarlıktan daha ehven bir şey istemişim. Bu bana ortak koşmamandı. (Ravi şöyle dediğini de zannediyorum dedi.) Ben de seni ateşe katmayacaktım. Fakat sen (dünyaya gelince tevhitten) imtina ettin de şirkten ayrılmadın, buyurdu."

Enes İbn-i Malik (ra) rivayette Rasulullah (sav) şöyle buyurdu;

'Cehennemliklerden dünya ehlinin en nimetli ve refahlısı olan kimse kıyamet gününde getirilir ve ateşe bir daldırılış daldırılır. Sonra 'Ya Adem oğlu, sen hiçbir hayır gördün mü? Sana herhangi bir nimet uğradı mı? diye sorulur. O kul; 'Hayır vallahi ya Rab, der. Cennet ehlinden olup da en çetin ve meşakkatli hayat süren bir kişi getirilir ve Cennete bir daldırılış ile daldırılır. Müteakiben ona da; 'Ey Adem oğlu, sen hiçbir çetinlik ve sıkıntı gördün mü? sana herhangi bir sıkıntı ve zorluk uğradı mı? diye sorulur. O da; Hayır vallahi ya Rab. Bana asla şiddetli fakirlik ve ihtiyaçtan dolayı fena bir hal arız olmamıştır. Ben asla bir hayat çetinliği ve zorluğu görmedim, der." (Müslim 2807)

Ebu Hüreyre (ra) den Peygamber (sav) şöyle dedi:

"Aziz ve Celil olan Allah; 'Ben iyi kullarım için hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulun işitmediği ve hiçbir beşer kalbine gelmedik şeyler hazırladım.'" buyurdu."

Rabb'imiz bu hususta şöyle buyurmuştur:

فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

"Yaptıklarına karşılık onlar için saklanan müjdeyi kimse bilmez." (Secte 17)

İmam Malik İbn-i Enes, Zeyd İbn-i Estem'den, o da Ata İbn-i Yesar'dan, o da Ebu Said Hudri (ra) den tahsis etti ki, Efendimiz (Sav) şöyle demiştir:

"Allah, Cennet ahalisine; 'Ey Cennet ahalisi' diye buyurur. Onlar; Ey Rabbimiz ferman buyur, emrini ifaya her zaman hazır ve kullukta daimiz. Hayır senin iki elindedir' derler. Allah; 'Nasıl bu halinizden razı mısınız?' buyurur. Kullar; 'Ya Rab nasıl razı

(sav)'in hayatına baktığımız zaman Allah'ın Resulünün şahsında bu özelliklerin tamamının var olduğunu görürüz.

Rasulullah (sav) Mekke'de peygamberlikle görevlendirilmesinin ardından Allah-u Teala'nın; **"Kalk ve uyar"** (Muddessir 2) emrine uyarak hemen insanları uyardıya başladı. İçerisinde yaşadığı toplumu değiştirmek ve onları sahih bir toplum haline getirmek, diğer bir ifade ile kula kulluktan yalnızca Allah'a kul olma haline getirmek için görevlendirilen Muhammed (sav) insanlara neleri, nasıl anlatacağını, ne zaman ve nerede neleri yapması gerektiğini Allahu Teala'dan gelen vahiy ile çok net bir şekilde biliyor ve kitleleşmesini de buna göre tanzim ediyordu. Allah'tan gelen vahye istinaden başlangıçta insanları İslâm'a gizlice davet ediyor, Ebu Bekir, Zeyd b. Harise, Ali b. Ebu Talip, Osman b. Affan, Zübeyir b. Avvam ve Talha b. Ubeydullah gibi insanların İslâm'ı kabullenmeleri ile ilk çekirdek kadroyu oluşturuyor ve bu kadro ile Allahu Teala'nın;

فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ

"Emrolunduğun şeyi onların kafalarını çatlatırcasına anlat ve müşriklerden yüz çevir." (Hicr 94) ayeti ininceye kadar gizli olarak kitleleşmesini sürdürüyordu. Bu ayet indikten sonra kırk kişiye ulaşıp olan kitlelerini iki saf halinde Erkam b. Ebil Erkam'ın evinden tek bir sesleriyle çıkartarak Kâbe'ye kadar götürüyordu. Bu aşamadan sonra ise yukarıdaki ayet gereğince toplumda varolan her türlü bozuk fikirle mücadeleye girişiyordu. Müşrikler liderleri hakkında inen ayetleri okuduğu gibi, kendilerinin ve tapmakta oldukları ilahlarının cehennemden odunları olduğunu bildiren ayetleri, ekonomik yaşantıları ile ilgili olarak inen ayetleri ve sosyal hayatları ile ilgili olan ayetleri de okuyordu. Müşriklerin liderlerinin Müslümanlara ve Allah'ın Rasulü (sav)'e karşı ne tür komplolar hazırladıklarını bildiren ayetleri de okuyarak onların tuzaklarından habersiz olmadıklarını ve hazırladıkları tuzaklara düşmeyeceklerini onlara anlatıyordu. Kendisine yapılan başkanlık, para ve kadın tekliflerini elinin tersi ile bir kenara iterek onlara asla yumuşaklık göstermiyordu. Peygamberliğin dokuzuncu yılından sonra kendisini hac için Mekke'ye gelen kabilelere arz ediyor, kendisine iman etmeleri ve devlet başkanlığı kabul etmeleri şartıyla kendisine yardım etmelerini onlardan istiyordu. Yine bu çerçevede Taife gidiyor ve aynı teklifi Taifilere de yapıyordu. Taifilerin kendisini çok çirkin bir şekilde karşılamaları ve dönüştürme taşıttırmalarının ardından ellerini açarak en içten gelen duygularla Rabbine şöyle dua ediyordu:

"Ey Allah'ım kuvvetimin zayıflığını, takatımın azlığını ve insanlara karşı çaresizliğini sana şikayet ediyorum. Ey merhametilerin en merhametlisi! Zayıf düşmüşlerin Rabbi sensin. Sensin benim Rabbim. Beni kime bırakıyorsun? Bana kötü muamele yapan hidayetten uzak kimselere mi? Yoksa işimi

DOĞRU, SAHİH BİR İSLÂM'İ KİTLEDE BULUNMASI GEREKEN ÖZELLİKLER

Doğru bir İslâm'ı kitlede bulunması gereken özelliklere geçmeden önce, asrımızdaki kalkınma hareketlerinin, İslâm'ı cemaatlerin neden yarıldıklarını belli başlı birkaç noktada özetlemekte fayda vardır. Bunlar,

a- Sınırlandırılmamış genel bir düşünceye dayanıyorlardı. Hatta bu düşünceler berraklık ve safiyetten uzak, kapalı düşüncelerdi. İnsanlara neleri anlatacaklarını, nelere çağıracaklarını açık ve net bir şekilde bilmiyorlardı.

b- Düşüncelerini uygulama metodundan yoksun idiler. Sahip oldukları düşünceleri uygulayabilmek için, sahip oldukları akidelerinden kaynaklanan metodu uygulamaktan ziyade, içerisinde yaşadıkları toplumun, hayat şartlarının ortaya koyduğu çözümleri, metotları uyguladılar.

c- Hareket sahih bir irade ve uyanıklığın yerleşmediği kişilere dayanıyordu. Bu kişilerde ise, sahih bir fikirden kaynaklanan fikirler değil, sadece istek ve heyecan hakimdi. Diğer bir ifade ile başlangıçta hareketin başlatıcısı konumundaki insanlar, insanlara neyi, nasıl götüreceklarını, daha doğrusu İslâm'ı tam anlamıyla bilmediklerinden dolayı heyecanla, duygularıyla hareket ediyorlardı. Çevrelerinde gördükleri birçok olay onları etkiliyor ve ardından da başkalarının yapmakta oldukları işleri bunlar da yapmaya kalkışıyorlardı.

d- Bu hareketlerin yükünü üzerine alan şahıslar arasında doğru bir bağ bulunmamaktaydı. Onları bir araya getiren şey sadece sözde işler ve çeşitli isimler altında oluşan teşkilatlanmalardı.

Bu kısa girişten sonra sahih bir kitlede bulunması gereken özellikleri sıralayabiliriz:

1- Başlangıçta ideolojiji tam anlamıyla kavramış, duyguları fazla gelişmiş bir kişinin varlığı. Sahih bir kitleleşmenin olabilmesi için başlangıçta bu kitleyi oluşturup inandığı fikirleri topluma götürecektir ve bu fikirlerle toplumu değiştirecek olan bir kişide, ideolojinin çok açık ve net çizgileri ile ortaya konulmuş olması gerekir. Genelde bütün kitleleşmeler başlangıçta bir kişinin ortaya attığı fikirlerle başlar. Diğer bir ifade ile duyguları ileri düzeyde gelişmiş, çevresinde gelişmekte olan olayları çok süratli bir şekilde kavrayan, toplumun içerisinde bulunduğu çöküntüyü hisseden, değişikliğin yapılması gerektiğine karar veren bir kimse sahip olduğu düşünceleri çevresindekilere açıklar. Böylece kitlenin ilk hücrelerini oluşturmaya çalışır. Kitleleşme hareketini başlatan kişide ideolojinin, yani inandığı akidenin ve insanların problemlerini çözmeye yönelik olarak bu akidenin çıkan çözümlerin tam bir açıklıkla bulunması gerekir. Eğer liderde bu özellikler bulunmazsa başlatılan kitleleşmenin başarısızlığa mahkum olması kaçınılmazdır. Bu konuda Rasulullah

olmayalım? Sen bize mahlukatından hiçbir kimseye vermediğin bunca nimetleri ihsan buyurdun' derler. Allah; 'Ben sizlere muhakkak bunlardan daha faziletli ve daha şerefli bir nimet vereceğim' buyurur. Kullar; 'Ey Rabbimiz bu nimetlerden daha faziletli ve daha kıymetli hangi nimet vardır kı?' derler. Bunun üzerine Allah; 'Ben sizin üzerinize Rıdvan'ımı (Razı ve hoşnut olmamı) indiriyorum ve artık bundan sonra sizlere ebediyen darılmayacağım' buyurur." (Müslim 2892)

İbn-i Abbas (ra) şöyle rivayet etti. Rasul (sav) buyurdu ki:

"Ey insanlar! Muhakkak sizler Allah'ın huzuruna yalın ayakla, çıplaklar ve sünnetsizler olarak toplanacaksınız."

يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السَّجِّ لِلْكُتُبِ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ
ثُمَّ نَعْبُدُهُ وَعَدَا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ

"Göğü, kitap dürer gibi dördüğümüz zaman, yaratmaya ilk başladığımız gibi onu tekrar var edeceğiz. Doğrusu biz yaparız." (Enbiya 104)

Haberiniz olsun ki kıyamet günü mahlukat içinde ilk olarak elbise giydirilecek kimse İbrahim (as)'dır. Şu da haberiniz olsun ki ümmetinden bir takım insanlar getirilecek onlar yakalanıp sol tarafa (Cehennem tarafına) götürülürler. Hemen ben, Ey Rabbim onlar benim Sahabelerimdir, diye sesleneceğim de, bana, sen onların senden sonra (dinde) neler icat ettiklerini bilmezsin, denilir. Ben de Allah'ın salih kulu ve Peygamberi olan (Meryem oğlu İsa'nın) dediği gibi derim;

"Ben işlerinde bulunduğum müddetçe üzerlerinde bir gözcü idim. Fakat vakti ki sen beni (işlerinden) aldın üstlerinde gözetici ancak Sen kaldın ve Sen hakıyla şahitsin."

"Eğer kendilerine azap edersen, şüphe yok ki onlar Senin kullarıdır. Eğer onları mağfiret edersen yine şüphesiz ki mutlak galip ve yegane hüküm ve hikmet sahibi olan Sensin." (Maide 117-118)

Rasul (sav) şöyle buyurdu:

"Bunun üzerine bana; 'emin ol ki sen bunlardan ayrıldığın beri onlar ökçelerine basarak, geri dönmüş, mürtetler olmaktan devam etmişlerdir' denilir." (Müslim 2860)

Bu gün ümmet nasıl da toplumların üzerine dönmüştür! Hiç şüphesiz buna en büyük neden Hilafetin yıkılması ve Şer-i hükmün hayat sahasından kaldırılması ile olmuştur. Ne yazık ki ümmet, İslâm'ın öngörmediği işleri yapmakta ve küfür nizamlarından kaynaklanan bir çok şeylere itikat eder olmuşlardır. Bunlar; demokrasi, laiklik, kapitalist ideolojiji, komünizm, tasavvuf, körü körüne şahıslara bağlanma ve onları hüküm koyucu konumuna yükseltme, mantık, felsefe, atalar dini, fayda-zarar, kolay-zor, menfaatçilik, tedricilik, milliyetçilik, vatançılık,

heva ve nefsi hüküm koyucu edinme vs. dir. Bunlara daha sonra detaylı olarak değineceğiz.

Cennet ve Cehennem hakkında Ebu Said'ten (ra) rivayetle Rasûlullah (sav) şöyle buyurdu:

"Kıyamet günü Cennet ehli Cennete, Cehennem ehli Cehenneme ayrıldıktan sonra, ölüm aklı, karalı alaca bir koyun suretinde getirilir. Cennet ile Cehennem arasında durdurulur. Müteakiben, Ey Cennet ahalisi! 'sizler bunu tanıyor musunuz' denilir. Cennetlikler hemen boyunlarını uzatıp başlarını ona doğru kaldırırlar ve ona bakarlar. Ardından; 'evet tanıyoruz bu ölümdür' derler. Sonra, Ey Cehennem ahalisi! 'sizler bunu tanıyor musunuz' diye sorulur. Onlar da başlarını kaldırıp bakarlar ve 'evet tanıyoruz bu ölümdür' derler. Bunu takiben koyun suretindeki ölümün Cennet ile Cehennem arasında kesilmesi emrolunur ve derhal boğazlanır. Bundan sonra Ey Cennet halkı! 'Cennette ebedi yaşayacaksınız artık ölüm yoktur. Ve Cehennem halkı sizler de karargahınızda ebedisiniz, artık ölüm yoktur' denilir."

Bundan sonra Efendimiz (sav) şu ayeti okudu:

وَالَّذِينَ هُمْ يَدْعُونَ
إِنَّا نَحْنُ نَرُفُّ الْأَرْضَ وَنَحْنُ عَلَيْهَا وَآلِئِهَا يَرْجِعُونَ
وَالَّذِينَ هُمْ يَدْعُونَ
إِنَّا نَحْنُ نَرُفُّ الْأَرْضَ وَنَحْنُ عَلَيْهَا وَآلِئِهَا يَرْجِعُونَ

"Ey Muhammed! Hala gaflet içinde bulunduğuları ve hala inanmayanları, onları, işin bitmiş olacağı o haslet günü ile uyar. Şüphesiz biz bütün yeryüzüne ve üzerinde bulunanlara varis olacağız. Onlar bize döneceklerdir." (Mer'iyen-39-40) Efendimiz bu ayeti okurken eliyle dünyaya işaret etmiştir. (Müslim 2849)

"Cennetlikler Cehennemliklere 'Biz Rabbimizin bize vadettiğini gerçek bulduk, Rabbinizin size de vadettiğini gerçek buldunuz mu? diye seslenirler. Evet, derler. Aralarında bir münadi, Allah'ın laneti Allah yolundan alıkoyan, o yolun eğriliğini isteyen ve ahireti inkar eden zalimlerdir, diye seslenir." (Araf 44-45)

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا آيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

"İki taraf arasında bir perde ve burçlar üzerinde her iki tarafı da simalarından taniyan adamlar vardır. Cennetliklere, Size selam olsun derler. Bunlar henüz girmeyen fakat Cenneti uman kimselerdir." (Araf 46)

"Gözleri cehennem ehli tarafına döndürülünce de: Ey Rabbimiz! Bizi zalimler topluluğu ile beraber bulundurma! derler." (Araf 47)

"A'râf ehli simalarından tanıdıkları birtakım adamlara seslenerek derler ki: "Ne çokluğunuz ne de taslamakta olduğunuz büyüklük size hiçbir yarar sağlamadı." (Araf 48)

sonraki sonsuz hayatı hatırlatacaktır. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

"Allah'ın (cc) şehitlere verdiği üç şey vardır. Kanının akmaya başladığı an günahları af edilir, cennetteki yerini görür, o dehşetli korkuyu yaşamayacaktır, 70 huriyle evlenecektir ve incilerden oluşan, her bir incinin bu dünyaya ve içindekilere bedel olan, şeref tacı giydirilecektir."

Bu bir şehidin ödüllendirilmesidir. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

"Kargaşanın olduğu zaman ümmetinden benim sünnetimi yasayan kişiye 101 şehit sevabı vardır."

Peygamberimizin sünneti, Hilafet Devletini, metoda uygun olarak, yeniden ikame edilmesini içermektedir ki bu dava, ümmetin müthiş bir kargaşa içinde olduğu şu günümüzde bu Parti tarafından yüklenilmiştir. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

"Sam halkı (Filistin, Libya, Urdun, Suriye) doğru yoldan saptığında aranızda iyilik olmayacaktır. Buna rağmen Ümmetim tarafından desteklenen bir grup olacaktır ve bu grup Ahiret gününe kadar inkar edecek olanlara aldırış etmeyecektir." (İnşallah bizler bu gruptanızdır.)

Konumu Ebu Yusuf'un, Halife Harun el Reşid'e verdiği öğütle kapatmak istiyorum:

"Bugünün işini yarına bırakma. Bunu yaparsan kaybedersin. Ölümden sonra amel yoktur."

Yüce Allah (cc) sizleri, İslam dinini ve ideolojimizi korusun. Allah'ın selamı ve rahmeti üzerinize olsun!

Amin!

--- o ---

bağlı bir şekilde bu dava için çalışmalıyız. Daha fazla caba sarf etmeliyiz, şimdiye kadar nelere ulaştığımızı değil hangi fırsatları kaçırdığımızı ve bizi bekleyen fırsatları düşünmeliyiz. Allah'ın (cc) bizleri büyük zaferle müjdelemiştir. Peygamberimiz (sav) bunu hadisinde şöyle açıklıyor:

"...Sonra sizde Allah'ın (cc) dilediği kadar diktatörlük olacak, sonra Allah (cc) kalkmasını dileyince kalkacak, sonra Nübüvvet yolu üzerine (Raşidi) Hilafet olacak." dedi ve sustu.

Günümüzde İslam Ümmetini baskıcı ve diktatör idareciler yönetiyor. Özbekistan'da, Ürdün'de, Mısır'da, Libya'da ve bir çok ülkede ümmet ağır işkencelere tabii tutuluyor. Zalim idareciler İslam Ümmetini sevmiyorlar, ümmet de onları sevmiyor. Aslında bu bir iştrettir. Bundan sonraki adım Hilafet Devleti olacaktır. İnşallah...

Ve son olarakta ölüm konusu vasıtasıyla ağır fakat her insanın kaldırabileceği bir sorumluluk olan İslam Devletinin acilen tekrar kurulması konusuna değindik. Ölüm ve onu her zaman hatırlamak bizlere bu hayattan sonra diğer bir hayat olduğunu daha iyi anlamamızı sağlar. Ebu Hureyre (ra)'dan rivayet edildiğine göre Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

"İki sur arasında 40 vardır." Denildi ki: "Kırk gün mu?" Ebu Hureyre dedi ki: "Bir şey söyleyemem." "Kırk ay mı?" denildi. Ebu Hureyre dedi ki: "Bir şey söyleyemem." "Kırk yıl mı?" denildi. Ebu Hureyre yine; "Birey diyemem." cevabını verdi. "Sonra gökten yağmur inecek. Onlar yerden sebze bitter gibi bitecekler. Kuyruk sokumundan başka insanda çürümedik hiç bir şey kalmayacak. Kıyamet gününde yeniden yaratılış oradan olacaktır."

Daha evvel kaygılanmamız gereken tek şeyin fiillerimiz olduğunu hatırlatmıştık. Bütün bunlar Allah'ın (cc) emirlerini mutlaka yaşamamız ve öncelikle emri olan İslam Devleti için çalışmamız anlamına gelir. Allah (cc)'a itaat edip emirlerini yerine getirmemiz ahiretimizle doğrudan alakalıdır ve ahiret günü kaçınılmaz bir gerçektir. Ahiretimiz fiillerimize göre olacaktır. İşte dava taşıyıcıları motive edecek ve çabalarını arttıracak bir hadis:

"Bir kişiye ölüm geldiğinde üç şey dışında ameli bitmiştir: Onun için dua eden iman güçlü bir evlat, halkın faydalandığı bilgisi ve ölümden sonra devam edecek iyi amelleri."

Bizlerden sonra devam edecek olan amellerimiz bu dava için mücadeleimiz esnasında yaptığımız işlerdir. Bilgilerinden faydalandığımız insanlar, bizlere İslam ideolojisinden kaynaklanan fikirleri tekrar kazandıran insanlardır. Her an davetsiz gelecek olan ölümlü hatırlayın, kendinizi Kur'an'da geçen ayetlerin ne demek istediğine üzerinde yoğunlaştırmın ve Peygamberimizin (sav)'ın hadislerini inceleyin. Ayetler ve hadisler bizlere Allah (cc)'a karşı olan görevlerimizi, alacağımız sevabı ve bu hayattan

"Allah'in, kendilerini hiçbir rahmete erdirmeyeceğine dair yemin ettiğiniz kimseler bunlar mı?" (ve cennet ehline dönerek): "Girin cennete; artık size korku yoktur ve siz üzülecek de değilsiniz" (derler)." (Araf 49)

"Cehennem ehli, cennet ehline: Suyunuzdan veya Allah'ın size verdiği rızktan biraz da bize verin! diye seslenirler. Onlar da: Allah bunları dinlerini alay ve eğlenceye alan, dünya hayatına aldanan inkarcılara ikisini de haram kılmıştır, derler." (Araf 50)

Buraya kadar aktardıklarımızdan da anlaşılacağı gibi Ahiret günü hesap, haşru neşr'in gerçekten çok çetin geçeceği. Rabb'imiz şöyle buyurmuştur:

أَلَا يَظُنُّ أُولَٰئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ

"Bunlar, büyük bir günde tekrar dirileceklerini sanıyorlar mı? O gün insanlar alemlerin Rabbinin huzurunda dururlar." (Mutaffifin 4-6)

"Sizi boşuna yarattığımızı ve bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?" (Müminun 115)

"Öyle bir günden korkun ki, o günde hiç kimse başkası için herhangi bir ödemede bulunamaz; hiç kimseden şefa'at kabul olunmaz, fidye alınmaz; onlara asla yardım da yapılmaz." (Bakara 48)

يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِّنَفْسٍ شَيْئًا وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ

"O gün hiç kimse başkası için bir şey yapamaz. O gün iş Allah'a kalmıştır." (Infitar 19)

"Ruh (Cebrail) ve melekler saf saf olup durduğu gün, Rahmânın izin verdiklerinden başkaları konuşmazlar; konuşan da doğruyu söyler." (Nebe 38)

"Biz, yakın bir azap ile sizi uyardık. O gün kişi önceden yaptıklarına bakacak ve inkârcı kişi: "Keşke toprak olsaydım!" diyecektir." (Nebe 40)

"De ki: Bütün şefâat Allah'ındır. Gökerin ve yerin hükümrânlığı O'nundur. Sonra O'na döndürüleceksiniz." (Zümer 44)

فَإِنَّ تَذْهِيرَنا نَذِيرٌ

"Ey insanlar! Allah'ın vâdi gerçektir, sakın dünya hayatı sizi aldatmasın. Allah'ın affına güvendirerek sizi ayartmasın!" (Fâtır 5)

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve herkes, yarına ne hazırladığına baksın. Allah'tan korkun, çünkü Allah, yaptıklarınızdan haberdardır. Allah'ı unutan ve bu yüzden Allah'ın da onlara kendilerini unuttuğu kimseler gibi olmayın. Onlar yoldan çıkan kimselerdir. Cehennem ehliyle cennet ehli bir olmaz. Cennet ehli, kurtuluşa erişenlerdir." (Haşr 18-20)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا

مَلَكًا غَلاظَ شِدَادٍ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

"Ey inananlar! Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun. Onun başında, acımasız, güçlü, Allah'ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildiklerini yapan pek haşın melekler vardır." (Tahrir 6)

Ey Ademoğlu!

Öyle bir mahkemeden geçeceksin ki orada torpil yok, aracı yok, rüşvet yok, Allah izin vermezse şefaathçi yok, her yönden çepeçevre kuşatılmışsın, yaptığın her iş ve sözde, beş ayrı şahit ile Yüceler Yücesi Allahu Teala'nın mahkemesine geleceksin. Gel yol yakinken, yaşarken, kendi kendini muhakeme et... Yol yakinken hidayete tabi ol, kalıcı olan nimetlere bağlan, talep et... Allah (cc) katında hayırlı olan nimetlere bağlan. Allah'a ve Allah'tan gelen iman ve yaşam esaslarına sınıksız sarıl, akideni yeniden gözden geçir, kontrol et, amellerinin ölçüsünü nereden alıyorsun ona bir bak, yanlışsa o ölçülerini terk et, tövbe et. Böylece ahiret gününde yüzleri ağarlardan ol, yüzleri kararlardan değil.

Şunu bil ki; Allah'ı asla kandıramazsın. Sözünde özünde dosdoğru ol. **"Emrolunduğun gibi dosdoğru ol"** ilahi emrine Efendimiz (sav) sınıksız sarılmıştı sende rehberini takip et, ona uy.

--- 0 ---

LA İLAHE İLLALLAH MUHAMMEDURRASULULLAH

Bu emre göre yaşa ki, iki cihanda Allah'ın rızasını kazanasın, hüsrana uğramayasın. Aksini yaparsan o mahkemede "Eyyvah!" dersin, pişman olursun ama o pişmanlık fayda vermez. Esasen Allah'ı Teala insanlığın ilk atasını yeryüzüne gönderirken şöyle buyurmuştu:

"Dedik ki: Hepiniz cennetten inin! Eğer benden size bir hidayet gelir de her kim hidayetime tâbi olursa onlar için herhangî bir korku yoktur ve onlar üzüntü çekmezler. İnkâr edip âyetlerimizi yalanlayanlara gelince, onlar cehennemliktir, onlar orada ebedî kalırlar." (Bakara 38-39)

Allah ve Rasulüne iman edip salih amel işleyenlerin, şer-i hükme tabi olanların yeri Cennet olacaktır. Bu kişiler Allah'ın rızasına nail olmuşlardır. İnkâr edenlerin yeri ise Cehennemdir. Bunlarda Allah'ın gazabına uğrayacaklardır.

Burada ince bir noktayı da ayırmak gereklidir. Efendimiz (sav) bir Hadis-i Şerifinde şöyle buyuruyor:

"Hiçbir kimse ameline güvenerek Cennete gireceğini sanmasın. Sahabe; 'Ya Rasullullah sen demi?' deyince, 'Ben de' buyurdu. 'Şu kadar ki Allah bana kendinden bir Rahmet ile yetiştir.'" (Müslim 74) Allah (cc) şöyle buyuruyor:

قُلْ أَتَمَنَّا أَنْ يَنْتَزِعَ مِنْكُمْ يَوْحَىٰ إِلَىٰ أُنْمَا الْهَكَمِ إِلَهَ وَاحِدَ قَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا

"De ki: Ben, yalnızca sizin gibi bir beşerim. (Şu var ki) bana, îlâhınızın, sadece bir îlâh olduğu vahiy olunuyor. Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, iyi iş yapsın ve Rabbine ibadette hiçbir şeyi ortak koşmasın." (Kehf 110)

Bu ayette, yapılan bir işin Allah katında makbuliyeti için iki şart koşulmuştur. **Birincisi;** yaptığı ibadeti Şer-i hükme uygun ve işi yalnızca Allah için yapmalı. **İkincisi;** Allah için yaptığı salih ameli Şer-i hükmün sınırları içinde yapmalı ve yukarıdaki Hadis-i Şerifi de göz önüne alarak bu ibadetin Allah katında kabulünü ummalıdır. Böylece ne ameline güvenip dengesini sarsmalı, ne de amel etmekten geri durmalı. Yani korku ile ümit arasında olmalı ki amellerinde devamlılık olsun, hesap gününü gözetsin, şer-i hükme uygun amel işlesin, yaptığı ibadette hiç kimseyi O'na ortak etmesin. Bu durumda o kişi dünya hayatında kulluğun kamil manada gerçekleşmesi için çalışır. Bu düşünce onu kamil manada kulluğu yapmayı engelleyen nedenleri araştırıp, bulup, bu noktada şeriatın ona ne yükümlülük yüklediğine karar vermeye, varılan sonucu tahkik ettirmek için hareket etmeye sürükler. Bu sonuç ise, dinin diğer dinler üzerine hakim olmasını gerekli kılar. Aksi takdirde Allah'ın

hedef için çalışmak ve bu hedefe ulaşmakla emrolunduk. Bu nedenle bizler büyük bir beklentiyle, yorulmadan ve dürüst olarak bunun için çalışıyoruz. İslam Devletinin tekrar kurulması, şeriatla tekrar hükmedilmesi sonucunu doğuracaktır.

Tüm ümmet 1924'de İslam Devletinin yıkılması ve şeriatın kafir idareciler tarafından kaldırılmasıyla büyük günah çukurları içerisine düşmüştür. Ümmet şimdiye kadar büyük günahlar içerisindedir. Çünkü başlarında İslam'la hükmedecek olan bir Halife yoktur. Günah iyice baş kaldırmış, bir halife seçimi için öngörülen zaman (3 gün ve iki gece) çoktan aşılmıştır.

Burada iki mesele ağza çıkıyor: **Birinci mesele;** bu günahı ortadan kaldırmak için bir İslam Devleti şarttır. **İkinci mesele;** İslam Devletini kurmayı hedef edindiğimizde bizler insan beyninin algılayamayacağı kadar müthiş bir şekilde mükafatlandırılacağız.

Burada önemli bir nokta var: Allah'ın (cc) emri olan Hilafet Devleti, şerri metoda uygun, pratik bir şekilde ulaşılması gereken bir hedeftir. Pratik kelimesiyle şunu kast ediyorum; sağlıklı bir sonuca ulaşabilmek için tüm ümmet Hizb-ut Tahrir partisiyle birlikte hareket etmelidir. Bütün İslam Ümmeti olmadan bu hedefe ulaşamaz. İslam Ümmeti, İslam Devletini kurmak için çalışmanın Allah (cc) tarafından her Müslümana farz kıldığı, İslam'la 1400 yıl boyunca yönetildiğini ve sadece Hilafet Devletiyle aynı şekilde yönetile bilineceği konusu hakkında uyarılması gerek. Çalışma siyasisidir.

Unutulmaması gerek bir nokta daha: İslam ümmetinin arasına kanışmadan dava taşıyıcıları bu hedefe ulaşabilirler mi? Sadece, kitaplar okuyarak bu hedefe ulaşla bilinir mi? Dava taşıyıcıları bulundukları düzeni değiştirmeye uğraşmalıdırlar ve aynı anda nasıl değiştirilmesi gerektiğini de bilmelidirler. Şu her zaman hatırlanmalı ve hatırlatılmalı ki, bu pratik davanın yanna, gelecek haftaya veya gelecek seneye bırakılması doğru değildir. Aslında kanadı kırık bir şekilde geçirdiğimiz 78 yıl esnasında gerekenler yapılmıyordu. Hilafet Devletinin kurulmasının ne kadar önemli bir mesele olduğunu düşüncelerimizden çıkartmadan ve bu davayı ertelemeyen çalışmalıyız. Fiillerimizden bu dava için ne kadar caba sarf ettiğimiz anlaşılmalıdır. Aksi takdirde anlaşılan şey Allah'ın (cc) emrini ciddiye almadığımız ve O'nun cezalandırma şeklinin ne kadar dehşetli olduğunu kavrayamadığımız olur. Allah (cc) bizleri o duruma düşürmesin. .. Amin.

Bu davayı her Müslüman yüklenabilir. Çünkü her birimizde iyiyi ve kötüyü ayırt edebilecek akıl mevcuttur. Allah (cc) şöyle buyuruyor:

hükmü yerine getirilmiş olmaz. Dinin diğer dinler üzerine hakim olmasının yolu ise Kur'an ve Sünnette belirlenmiştir.

Şer-i hükmün belirlendiği yol ise kitlesel, siyasi bir hizip ile çalışmaktır. O hizbin, şeriata uygun bir metodu, hedefi ve o hizipte kişileri birbirlerine bağlayan fikri rabita ve İslam kardeşliği olmalıdır. Bu hizip, toplumda var olan fikir ve fikrin tezahürü, sevgi ve nefret, nizamların değişmesi, nefislerde ve toplumda olan şeylerin değişmesi için var gücü ile çalışmalıdır.

Bilelim ki; ölüm bizim için bir kaledir ve her nefis ölümü tadacaktır. Ancak iman eden mü'minlerin iman esaslarından biri öldükten sonra diriliş ve hesaba çekiliştir. Ahirette dünya yaşadığımız müddet içerisinde iman ve şeriata uyup uymadığımız hakkında hesaba çekileceğiz. Muhakemenin sonu ceza veya mükafattır.

Mükafatı istiyorsak; 'ya Hilafet ya Şahadet' parolası ile yürüyelim. Bilelim ki; sebep ve sonuç Allah'ın yanındadır, yardım da Allah'ın yanındadır.

Eğer iman eder, dinin ve şeriatin hayata hakimiyeti için hareket edersek Allah'ın (cc) yardımı ulaşacak ve vaadi mutlaka bir gün gerçekleşecektir. Eğer bu uğurda şahadete ulaşırsak bu bizim için kurtuluştur. Bu kurtuluş ise, kul hakkı hariç Allah'ın üzerimizdeki kulluk hakkından kurtuluştur.

Haydi! Ey Müslüman!.. 100 yıldır yattığın uykundan uyan! 13 asır dünyaya nuru ve hidayeti götüren ümmetin çocukları gelin hayırda yarışalım, iyiliği emredip kötülüğü nehyedelim. Allah ve Rasulün bize hayat verdiği şeye (Kur'an ve Sünnete) koşalım. Hilafeti en kısa zamanda nasbedelim. Allah (cc) şöyle buyuruyor:

وَسَارِعُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ

"Rabbimizin bağışına ve takvâ sahipleri için hazırlanmış olup genişliği gökler ve yer kadar olan cennete koşun!" (Ali İmran 133)

"Bunlar, Allah'ın sınırlardır. Kim Allah'a ve Peygamberine itaat ederse Allah onu, zemininden ırmaklar akan cennetlere koyacaktır; orada devamlı kalıcıdır! İşte büyük kurtuluş budur. Kim Allah'a ve Peygamberine karşı isyan eder ve sınırlarını aşarsa Allah onu, devamlı kalacağı bir ateşe sokar ve onun için alçaltıcı bir azap vardır." (Nisa 13-14)

Bu ayetlerde dünya hayatının Ahiret ile bağlantısı ortaya konuyor.

Dünya hayatının kıymeti:

Daha önce de değindiğimiz gibi, dünya hayatı başlangıcı ve sonu belli olan, içerisinde insanların, hayvanların ve daha başka canlı cansız birçok varlığın bulunduğu bir hayattır. Bu dünya hayatında var olan her yaratık Alemlerin Rabbi olan Allah (cc) tarafından kendileri için tayin

Musa (as) Allah (cc)'a şöyle sormuştu: **"Allah'ım (cc), cennette en alt derecede kim olacaktır?"** Allah (cc): **"Tüm cennetlikler cennete girdikten sonra gelecek olan, cennete en son gelecek olan kişi. Ardından o kişi: "Cennete tüm yerler tutulmuş, cennet dolu. Ben cennete nasıl gireceğim?"** diyecek. Ona sorulacak: **"Kralların toprakları kadar cennette yer ister misin?"** O: **"Evet Allah'ım"** diyecek. Sonra Allah (cc): **"O kadar verilecektir, verilecektir, verilecektir, verilecektir, verilecektir."** buyuracaktır. Beşinci defa verilecektir denildiğinde o: **"Memnunum Allah'ım (cc) yeteri!"** diyecek. Ardından Musa (as) şöyle bir soru daha sormuştu: **"Allah'ım (cc), cennetteki insanlar arasında en yüksek dereceye sahip olacak insanlar kimlerdir?"** Allah (cc) şöyle cevap vermiştir: **"Kendi ellerimle şerefliendireceğim, bulunduğu dereceyi Benim mühürleyeceğim ve Benim şahitlik edeceğim kişidir."**

Bu eşi benzeri bulunmayan büyük bir şeref ve büyük bir zaferdir. Bu şerefi ve zaferi kazanmak için ikinci bir fırsat yoktur! Peygamberimiz (sav) sahabelere şöyle sormuştu:

"Kimlerin en mükemmel imana sahip olduğunu düşünüyorsunuz?"

Sahabeler: **"Melekler."** demişlerdir. Peygamberimiz (sav):

"Neden Allah'ın (cc) yanında bulunan melekler olsun ki?" demiştir.

Sahabeler: **"Peygamberler."** demişlerdir.

Peygamberimiz (sav): **"Neden Allah (cc) tarafından ayet gönderilen peygamberler olsun ki?"** demiştir.

Sahabeler: **"Bizler miyiz?"** diye sordular.

Peygamberimiz (sav): **"Neden peygamber yanınızda olduğu halde siz olamaz ki."** demiştir.

Sahabeler sordular: **"O zaman kim ey Allah'ın (cc) Resulü?"** Peygamberimiz (sav) şöyle cevap vermişti:

"Öyle insanlar gelecek ki (sizlerden ve sizlerden sonrakilere değil), bunlardan hiçbirisi olmayacak. Onlar imanlarını sadece kitaplardan alacak."

Yukarıda zikrettiğimiz hadis bizlere hadiste geçen sıfatlara sahip insanlar geleceğini açıklıyor. Bu bir gerçektir ve bizler bu seviyeye ulaşabiliriz! Her şeyi rağmen o insanların arasında olup olmamak seçimi bizimdir. Günümüzdeki bu mesele kesinlikle İslam Devletinin (Peygamberimizin (sav) metoduna göre) tekrar İslam'ın Müslümanların pratik hayatına geçmesi için kurulması gerektiğiyle alakalıdır. Her birimiz bu

"Benim ümmetimin sonuncuları, sizlerin aldığı sevap kadar sevap alacaklardır."

Bir diğer hadiste şöyle buyuruyor:

"Hesap gününde gelecek olan insanlardan bazılarının imanları o kadar mükemmel olacak ki göğüslerinde ve sağ ellerinde bir ışık olacaktır. Onlara: "Sizlere müjde, selamun aleykum, Allah'ın (cc) rahmeti üzerinize olsun, haydi girin cennete." denir. Melekler ve peygamberler, Allah'ın (cc) onlara olan sevgisini kiskanacaklardır."

Bunun üzerine sahabeler sormuşlar: *"Onlar kim ey Allah'ın (cc) rasûlü?"* Peygamberimiz;

"Onlar bizim aramızdan ve sizden sonrakiler arasından degiller. Sizler benim sahabemsiniz fakat onlar benim sevgililerim. Onlar sizlerden sonra gelecek ve insanların unuttukları Kur'an ve Sünnete sarılıp yeniden İslam'ı yasayacaklar. Onlar Kur'an'ı okuyacaklar ve öğretecekler. Sizin çektiğiniz işkenceler ve acılardan daha fazla çekecekler. Onların bir tanesinin imanı sizin kırkınıza denktir. Onların bir şehidi sizin kırk şehidinize denktir. Çünkü sizleri doğru yola iletmesi için bir yardımcınız var fakat onlar yardım bulamayacaklar. Diktatör yöneticiler her yandan onların etrafını sarsacak ve onlar Kudüs'ün çevresinde olacaklar. Ardından Allah (cc) Onların şerefli elleriyle nusretini tamamlayacaktır. Ey Rabb'im! Onlara nusreti ver ve cennette benim yakın dostlarım yap."

Değerli kardeşlerim!

Bizlere böyle büyük bir şeref verilmesi ne kadar büyük bir lütuftur!

Dava taşıyıcısının nerede olduğu önemli değildir. Bir dava taşıyıcısının yargılandığında ve ölüm cezası verildiğinde ona; *"hakimi son defa görmek ister misin?"* diye sorulmuştu. Dava taşıyıcısı şöyle cevap vermişti: *"Şakamı yapıyorsunuz! Onunla görüşüp zaman mı kaybedeyim? Allah (cc) ve Peygamberle (sav) olan randevuma geç mi kalayım?!"*

Başka bir olayda, Ürdün'de bir Hizbut-Tahrir üyesi, Hizbut-Tahrir için çalışmaktan dolayı tutuklandığında şöyle söylemiştir: *"Ben Hizbut-Tahrir üyesi olmaktan ve İslam dinini tekrar dünyaya hakim kılmak için çalışmaktan tutuklandım. Şu mahkeme salonu bilmelidir ki; Rahman ve Rahim olan Allah'ın (cc) İslam dinini vahyetmesinden ve O'nun dinini tekrar hakim kılmak için çalışmaktan daha güzel bir armağan yoktur."*

Değerli kardeşlerim!

Davayı taşımak (peygamberlerin işi) tüm kainatta bulunabilecek en güzel armağan değil midir? Allahu ekber! Allah'tan (cc) ne büyük bir rahmettir bu! Peygamber (sav) bu "armağanı" hadisinde onaylamaktadır.

edilen sınırlar çerçevesinde hareket etmekle sorumludurlar. Her birinin belirlenmiş bir yaratılış gayesi ve amacı vardır. Bu konuya işaretten alemelerin Rabbi olan Allah (cc) bize şöyle seçlenmektedir:

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذَلُولًا فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِن رِّزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ

"Size yeryüzünü boyun eğdiren O'dur. O halde yerin sırtlarında yürüyün. O'nun rızından yiye, nihayet dönüş O'nadır." (Mülk 15)

"Görmedin mi ki göklerde ve yerde bulunanlar, saf saf uçan kuşlar Allah'ı tesbih etmektedirler. Her biri kendi duasını tesbihini bilir. Allah, onların yaptıklarını hakıyla bilendir." (Nur 41)

Ayetlere baktığımızda, konu ile ilgili olarak insanların ve cinlerin dışında kainatta bulunan tüm varlıkların yaratılış amaçlarına uygun olarak hareket ettiklerini görürüz. Hayvanlar, diğer canlı-cansız varlıklar, hem Allah'ı tesbih ederler hem de Mülk suresi 15. ayette belirtildiği üzere insanların hizmetine hazır halde bulunurlar. Kesinlikle bunun tersine hareket etmezler. Ancak insanların kainatta var olan eşyalardan yararlanabilmeleri için Allah (cc) tarafından her bir madde ve eşya ile ilgili özellikleri keşfetmeleri ve buna uygun olarak hareket etmeleri gereklidir. İnsanlar bu özellikleri keşfettikleri zaman bu eşyalar Sünnetullah'a aykırı tavır takınmazlar. Çünkü, onların yaratılış gayeleri içerisinde hem Allah'ın kendilerine öğrettiği şekilde Onu tesbih etmek, hem de yaratılış özellikleri çerçevesinde insanlara hizmet etmek yer almaktadır. Kainatta var olan cansız varlıkların birtakım sorumluluk taşımakla karşı karşıya kaldıklarının bir başka delili de Allah (cc)'in şu sözüdür:

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا

"Gerçekte biz emaneti göklere, yeryüzüne ve dağlara sundukta onlar bunu yüklenmekten çekindiler ve korkup titrediler. Onu insan yükledi. Doğrusu insan pek zalim ve pek cahil oldu." (Ahzap 72)

Kainatta var olan mahluklar içerisinde insanların ve cinlerin dışında kalanların yaratılış gayeleri ve sorumlulukları ile ilgili durum budur. İnsanların ve cinlerin yaratılış gayeleri ise ayette şöyle belirtilmektedir:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

"İnsanları ve cinleri ancak bana kulluk etmeleri için yarattım." (Zariyat 56)

Ancak, cinler meselesi konumuzla alakalı olmadığı için onlarla ilgili durumu burada ele almaya gerek duymuyoruz. İnsan olmamız hasebiyle bizim asıl konumuz insan dairesi çerçevesindedir. Dolayısıyla ciddi bir şekilde ele alınması ve hakkında çözümler ortaya konulması gereken

varlık da insandır. Zira cinlerin nasıl bir varlık olduklarını ve detaylıca özelliklerini bilmediğimiz için onlar hakkında birtakım değerlendirmelerde bulunmamız kesinlikle doğru olmaz. İnsanların ve cinlerin dışında kalan diğer canlı ve cansız varlıklarla ilgili çok kısa ve net olarak söyleyebilecekleri ise yukarıda belirtmiştik. Öyleyse dünya hayatının değeri ve hayat tasviri konusunu insanla ilgili boyutuyla ele almak gerekmektedir.

Zariyat suresi 56. ayette de belirtildiği üzere insanların yaratılış gayeleri; insanı, hayati ve kainatı yaratmış olan Yüce Yaratıcıya hakıyla kullukta bulunmaktır. İnsanların bu kulluk görevlerini layıkıyla yerine getirebilmeleri için ise yine, alemlerin Rabb'inden gelen emir ve yasaklara kulak vermeleri mutlak surette gereklidir. Ne yazık ki, Osmanlı Hilâfet Devleti'nin yıkılmasının ardından İslâm'ın pratik olarak tüm insanların hayatından silinmesiyle birlikte Müslümanlar pusulalarını şaşırdılar ve kendilerine kendi dinlerinden olmayan kimseleri rehber edinmeye başladılar. Sahip oldukları İslâmî düşünceleri yanlış, küfür fikirlerini ise doğru fikirler olarak algılamaya başladılar. İslâm'ın kesin nassıyla bilinen apaçık ve net hükümlerini bırakarak küfür fikirlerine uymaya başladılar. Kendileri uyduğu gibi hükümleri de küfür düşüncelerine uydurmaya çalışmaktadırlar. Delaleti ve sübutu katı naslarla her türlüşünün haram kıldığı faize cevaz verdiler. Hayata bakiş açılarını ve hayat tasvirlerini İslâm'ın istediği şeklin dışında (batı düşüncesi çerçevesinde) demokratik normlara göre değerlendirdiler. Hayatlarında yapacakları işlerin doğruluğunu veya yanlışlığını şer'i hükümlere göre belirlemek yerine batı düşüncesinde olduğu gibi akla göre, fayda veya zarar kavramlarına göre belirlemeye başladılar. Allah'ın kalplerine yerleştirmiş olduğu imanin gücüne ve üstünlüğüne güvenmek yerine makama, mevkie, zenginliğe güvenmeye ve değer vermeye başladılar. Güçlü-kuvvetli olabilmek, bu türden unsurları elde etmek için uğraşırken yaptıkları işlerin şer'i hükümlere uygunluğunu veya uygunsuzluğunu kesinlikle hesaba katmadılar. Böyle bir şeye gereksinim duydukları zaman ise; ya karşılaştıkları şer'i hükümleri akıllarına göre yorumlama, ya da şer'i usullere uygun olmayan çıkarımları kullanarak getirdikleri delillerle ispatlama yoluna gittiler.

Rasulullah (sav)'in Medine'ye hicret etmesiyle başlayıp Osmanlı Hilâfet Devleti'nin yıkılmasına kadar 13 asır boyunca yeryüzünde hakim olan İslâm devletin ve İslâm hükümlerinin, hayatın her alanından uzaklaştırılmasının ardından Müslümanların karşı karşıya kaldıkları sıkıntıların, problemlerin ve hatalı davranışlarının nedenlerini ve çözüm yollarını ortaya koyma ayrı bir çalışmayı beraberinde getireceği için biz burada konuyu daha fazla uzatmak istemiyoruz.

----- 0-----

Çünkü Tevbe suresi 24. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşunuza giden evler, size Allah'tan ve peygamberinden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli ise o zaman Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Ve Allah fasıklar güruhuna hidayet erdirmez.” (Tevbe 24)

Allah'ın (cc) bizlerden istemiş olduğu şey çok önemli ve hayatımızla bağlantılı bir şeydir. Allah (cc) bu konuyu bir Müslüman için **“hayati mesele”** olarak görmüştür. İnsanın karı ve zararı buradadır. Çünkü Peygamberimiz (sav) hadislerinde, her Müslümanın İslam dinini dünyaya hakim kılmakla veya en azından bu yolda çalışmakla emrolunduğunu buyurmaktadır. Bu mesele o kadar ciddi bir meseledir ki, bir Müslüman bu hedefe mutlaka ulaşmalıdır veyahut bu uğurda ölmelidir. Allah'ın (cc) Resulü (sav) şöyle buyurmaktadır:

“Amcacığım güneşi sağ elime ve ayı sol elime verseler ben Allah (cc) bu dini hakim kılan dek veya bu uğurda ölene dek davamdan vazgeçmem.”

Bu hadis her Müslümanın bu konuda aktif olması gerektiği, aksi takdirde büyük bir günaha gireceği anlamına gelmektedir. İnsanın en önemli hedefinden vazgeçmesi nasıl hoş görülebilir? Bir Müslüman, en azından kendisini cehennem ateşinden kurtarmak için, şeri bir metoda sahip olan ve İslam Devletini tekrar kurmak için faaliyet gösteren bir kitleyle çalışmalıdır. Aslında bundan çok çok fazla şeyler vardır. İslam Devletini tekrar dünyaya hakim kılmak için çalışmak bir Müslüman için en büyük şereftir ve bu uğurda çalıştığı takdirde şu günümüzde bile sahabelerin ulaştıkları mertebeye ulaşabilir, hatta Onların kazandıkları sevabı da kazanabilir. Çünkü Peygamberimiz (sav) sahabelerle konuşurken şöyle buyurmuştur:

“ Sizlerden sonra öyle Müslümanlar gelecek ki, bir tanesi sizin kırkınıza dek olacaktır.”

Sahabeler sormuşlar: *“Bu nasıl olur ya Rasulullah, müjdelenenler bizler değil miydik?”*

Bunun üzerine Peygamberimiz şöyle cevap vermiştir:

“Onlar beni görmeden bana iman edecekler.” Bir diğer hadisinde Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır:

“Ümmetim yağmur gibidir. Sonumu yoksa başlangıcımı hayırlıdır, bilinmez.”

Bir başka hadiste Peygamberimiz şöyle söylemiştir:

"Keşke bu hayatım için bir şeyler yapıp gönderseydim!" der. Artık o gün, Allah'ın (cc)'nun edeceği azabı kimse edemez. O'nun vuracağı bağı kimse vuramaz." (Fecr 24-26)

"Nihayet onlardan (müşriklerden) birine ölüm gelip çattığında: "Rabb'im!" der "Beni geri gönder! Ta ki boş geçirdiğim dünyada iyi iş (ve hareketler) yapayım." Hayır! Onun söylediği bu söz (boş) laftan ibarettir. Onların gerisinde ise, yeniden dirilecekleri güne kadar (süren) bir berzah vardır." (Mü'minun 99-100)

Ölüm gelmeden önce insana sadece bir şans verilir ve insan, özellikle dava taşıyıcıları, bu meseleye büyük özen göstermelidirler. Şimdi ecel gelmeden yapılabilecek "en mükemmel" hazırlık konusuna değinelim:

Ölüme hazırlık tam olarak ne demektir? Şu kesin olarak bilinmelidir ki, ölüm konusu teorik bir konu değil aksine pratik bir konudur. Bu noktayı biraz daha açalım. Ölümün bizlere bir hatırlatma olduğunu anlamış bulunuyoruz. Ölüm bizlere bu kısa hayatın ardından sonsuz bir hayat olduğunu, bu hayatla ahiretin alakalarını ve bizlerin Allah (cc) tarafından belirlenmiş olan hükümlere göre yaşamamızın gerektiğini hatırlatır. Bizler, Allah (cc) tarafından ödüllendirileceğiz veya cezalandırılacağız. Bu Allah (cc) tarafından vahyedilmiş olan O'nun şeriatıdır. Allah (cc)'a itaati doğru bir şekilde yapabilmemiz için Allah (cc)'ın koyduğu bu mekanizmayı harfiyen uygulamamız gerekir. Yani insanoğlunun filleri hayatındaki en önemli şeylerdir. Hayatımız bizlere hoş gelen şeyleri seçip almak, kolay şeyleri sevmek ve zor olan şeyleri sevmemek şeklinde olmalıdır. Aksine, Allah (cc) bizlere O'nun şeriatını öğrenmemizi ardından severek ve isteyerek yaşamamızı emretmektedir. insanoğluna seçenek bırakılmamıştır. Hayat Allah'ın (cc) bir takım hükümlerinden oluşur ki; bizler bu hükümleri hayatımıza indirgeyelim ve böylelikle bu dünyada ve ahirette O'nun azabından kendimizi koruyabilelim.

İslam dinini yeniden dünyaya hakim kılmak ve Hilafet devletini tekrar kurmak Allah'ın (cc) her Müslümana yüklediği bir farzdır. Bunu inkar eden bir kişinin ölümlünü Peygamberimiz (sav) şöyle nitelendirmektedir:

"Kim boynunda biat bağı olmadan öürse, cahiliye ölümlüyle olmuş olur."

Peygamberimiz (sav); **"cahiliye ölümlüyle"** şunu kastetmektedir: Her kim İslam Devletini tekrar kurmak için çalışmazsa cahiliye ölümlüyle ölmüş gibi günah kazanacaktır. Günümüzdeki her Müslümanın en önemli hedefi, İslam'ı yeniden dünyaya hakim kılmak olmalıdır. Ancak bu şekilde İslam ümmeti tekrar birleşebilecektir, şeriat tekrar yaşanabilecektir ve İslam dini tüm dünyaya taşınabilecektir. Bunun Müslümanlar için en önemli hedef olmasının sebebi gayet açıktır. Çünkü Allah (cc) böyle istemiştir.

DÜNYA HAYATININ DEĞERİ VE HAYAT TASVİRİ

Allah'ın (cc) Rasulü şöyle buyurmaktadır:

"Ümmetler ve milletler (dîn mensupları) birbirlerini sofraya davet ettikleri gibi birbirlerini sizin üzerinize davet edecekler ve üzerinize üşüşecekler."

Bu sözü duyanlardan birisi:

Bizim azlığımızdan mı? diye sorar. Resulullah (sav);

"Hayır! Aksine siz o gün çok olacaksınız. Fakat sizin çokluğunuz tıpkı selin önüne katıp sürüklediği çer çöp gibi olacaktır. Allah düşmanlarınızın kalbinden size karşı duydukları korkuyu kaldıracak ve sizin kalbinize vehn bırakacak." buyurur.

Yine bu sözü duyanlardan birisi:

Ya Rasulallah! Vehn nedir? diye sordu. Resulullah (sav);

"Ölüme karşı isteksizlik ve dünya sevgisidir." dedi.

Bu hadiste Resulullah (sav), 14 asır önce yaptığı bir tasvirle adeta günümüz Müslümanlarının durumunu ortaya koymaktadır. Hadisin sonunda yer alan; **"Ölüme karşı isteksizlik ve dünya sevgisi"** ifadeleri gerçekten bugün karşı karşıya kaldığımız sorunlardan birisidir. Günümüzün Müslümanları olarak bizler dünya hayatına ne kadar değer verip-vermemiz gerektiği hususunda şaşkın bir hale geldik. Müslümanlar sahip oldukları inançlarından kaynaklanan düşüncelerden vazgeçip batı fikirlerini benimsemekle dünya hayatına bakışları değişti.

Kafirler nezdinde dünya hayatı; Allah'a ve Resulüne inanmayan, Allah'ın dinini tek din olarak kabul etmeyen kişilerin yaşamında, nimetlerinden sınırsız bir şekilde, en üst düzeyde faydalanılması gereken bir yer olarak algılanmaktadır. Çünkü, kafirlerin bir kısmı ahiret hayatına kesinlikle inanmamakta ve ahiret inançları şekli olmaktan öteye geçmemektedir. Onlar için yaşanabilecek tek hayat bu dünya hayatıdır. Onların ahiretteki nasipleri ise ancak cehennemdir.

Evet, gerçekten bu dünya hayatı kafirlere süslü gösterilmiş bir hayattır. Onların bu hayata sahip olmak için yapamayacakları hiçbir şeyleri yoktur. Çünkü onlar ahirette hüsrân içerisinde olacaklardır. Müslüman ise, kafirler veya müşrikler gibi değildir. Müslümanlar için ahirette içinde ebedi kalmak üzere hazırlanmış cennet vardır. Dolayısıyla Müslüman'ın dünya hayatına bakışı da kafirlerin bakışından farklı olmalıdır. Müslüman'ın gözünde dünya hayatı, ne pahasına olursa olsun her şeyiyle kaçırlılamaması gereken bir hayat değil bir imtihan dünyası olarak değerlendirilmelidir. Çünkü insanların tamamı bu dünyaya imtihan için gelmişlerdir. Bu konuyla ilgili bir ayette şöyle buyurulmaktadır:

الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ

"Hanginizin daha iyi iş işleyeceğini imtihan etmek için ölümlü ve hayatı yaratan O'dur." (Mülk 2)

Tüm insanlar, özellikle de Müslümanlar bu dünya hayatında imtihan için bulunduklarının bilincinde olmalıdırlar ve dünya hayatına da ona göre değer vermelidirler. Müslüman'ın gayesi her ne olursa olsun dünyayı kazanmak değil ahireti kazanmak, Allah'ın rızasını elde etmek olmalıdır. Dünya hayatı yalnızca ahireti kazanmak için hazırlanmış bir tarla konumundadır.

Allah'ın kitabında kendilerinden övgü ile bahsettiği, razı olduğunu bildirdiği Sahabelerin hayatlarına bir bakalım. Acaba onların yaşadıkları dönemin "asrı saadet" olarak isimlendirilmesinin nedeni sahip oldukları dünya zenginliklerinden mi yoksa bundan çok daha değerli şeylere sahip olmalarından mı kaynaklanıyordu?

Aişe (r.anha)'den gelen bir rivayete göre şöyle denmektedir:

"Üzerinden üç hilal geçirdi de Allah Resülü'nün evlerinde ateş yanmazdı."

Yani iki ay üst üste Rasulullah (sav)'ın evlerinde sıcak yemek pişmezdi. Sahabelerden bir çoğu yiyecek bulamadıkları için günlerce aç gezerlerdi, günlerini oruçla geçirirlerdi. Suheyb er-Rumi (ra) Mekke'den Medine'ye hicret ederken yolunu kesip Mekke'de kaldığı süre içerisinde sahip olduğu mal varlığını almak isteyen müşriklere, Medine'ye hicretine engel olmamaları koşuluyla malının tamamını bırakmıştır. Medine'ye geldiğinde ise Resülullah (sav): **"Suheyb kazandı. Suheyb kazandı"** diyerek yaptığı işi tasvip etmiştir. Ebu Bekir (ra) Mekke'de iken sahip olduğu 40.000 ukiyelik mal varlığının 34.000 ukiyelik kısmını Allah için harcamış, Müslüman köleleri alıp azad etmiştir. Müslüman olmadan önce yaptığı ticari seyahatlerin hepsini iptal ederek yalnızca Mekke içerisinde ticaret yapmakla yetinmiştir. Tebük savaşına gidecek ordunun hazırlanması için Resülullah (sav), Müslümanların tasaddukta bulunmalarını istediğinde malının tamamını getirmesi üzerine Ömer (ra), *'bu sefer de Ebu Bekir'i geçemedim'* diyerek kendi kendine hayıflanmış ve Resülullah (sav)'a: Ya Resülullah Ebu Bekir evinde çocuklarına hiçbir şey bırakmadı, dediğinde Ebu Bekir (ra) şöyle cevap vermiştir:

- Getirdiklerimden daha hayırlısını bıraktım.

- Ne bıraktın?

- Allah ve Resülünü bıraktım.

Ömer (ra)'ın Hilâfeti zamanında yapılan fetihler sonucunda İslâm Devleti'ne bol miktarda ganimet gelmeye başlamıştı. Ömer (ra) bir yandan önünde yiğili olarak durmakta olan altınlara bakıyor bir yandan da hüngür hüngür ağlayarak şöyle diyordu:

"Allah biliyor ya, bunu peygamberinden ve Ebu Bekir'den sakındırdı da bana verdi. Bununla hayır mı yoksa şer mi diledi?"

Yani Ömer (ra) önünde yiğili bir halde bulunan altınlara sevineceği yerde bunun kendisi için bir imtihan olduğunu düşünerek, imtihanı

hayatla alakasını inkar etmek olur. Ahireti, bu dünyaya değişmek gerekşesiz ve insan beyninin ulaşabileceği en yüksek seviyedeki aptallık olarak nitelendirilebilir. Şimdi hayatın sırrı ve hayatımızdaki önemli hedefler açıklanmış oldu ki bu hedefler sadece ve sadece yaptığımız fiillerdir. Allah (cc) tarafından insanın gideceği yol gizlimiştir ve bu yolda uyacağı kurallar (haramlar ve helaller) açıklanmıştır. İşte bu kurallarda insanın hayat ölçüsüdür. Yani bu dünyada sürdürdüğümüz hayat, doğrudan bu hayattan sonraki sonsuz hayatla bağlıdır. Ölümlü bizlere bu geçiş hatırlatmak için vardır. Bu hayat ve gelecek hayat arasındaki alaka, Allah'ın (cc) emrettiği gibi emir ve yasaklarına göre yaşayıp yaşamadığımızdır ve hesap verecek olmamızdır. Allah'ın (cc) hükmüne göre yaşadığımız takdirde ödüllendirileceğiz. Fakat Allah'ın (cc) emirlerini hiçe saydıysak ve kendi arzularımıza göre yaşadıysak cezalandırılacağız. Şayet böyle bir şeyi yaparsak cezalandırılmayı hak etmiş oluruz. Çünkü bizlere bu dünyada hayatımızı nasıl yönlendirmemiz gerektiğini Allah (cc) açıklamıştır. Ölümlü insanların bu dünyada hazırlık yapmaları için vardır. Bizler ölümlü için hazır mıyız? Allah (cc) bizlere ne zaman ecelimizin geleceğini belirtmiş midir ki; biz öbür dünya için hazırlığımızı erteleyelim? Ölümlü bizlere içinde bulunduğumuz hayatın kısa bir müddet için olduğunu ve bu dünyada misafir olduğumuzu hatırlatmak için vardır. Allah (cc) şöyle buyurmaktadır:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَوَسَّلُوا إِلَى الْأَرْضِ رِضْيُكُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنْ الْآخِرَةِ قَمَاعًا لِلَّهِ أَتَقَاتِلُونَ
الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ

"Ey iman edenler! Size ne oluyor ki "Allah (cc) yolunda savaşa çıkın" denildiği zaman yere çakılıp kalıyorsunuz? Dünya hayatını ahirete tercih mi ediyorsunuz? Fakat dünya hayatının faydası ahiretin yanında pek azdır." (Tevbe 38)

Ölümlü bizlere bu hayattan sonra sonsuz bir hayat olduğunu hatırlatmak için vardır ve bu şekilde anlaşılmalıdır. Allah'ın (cc) bizlere ölümlü vermesi ve bizleri bu konuda aydınlatması O'nun büyük bir rahmetidir. Allah (cc) bizlere ecel, bu dünya sonrası ve bu dünyayla ahiret arasındaki alaka konusunda yeterli bilgi vermiştir. Ve bütün bunların ardından insan bir dava taşıyıcısının (ağır bir yükü taşımayı seçenleri) bütün işaretlere ve ayetlere rağmen yalnız bırakmayı seçerse kendisinden başkasını suçlayamaz. İnsanoğlu uyarılmıştır? İnsan inkar etmeye çalıştığı şeyin inkar edilemez, kağımaya çalıştığı şeyin kaçınılmaz olduğunu anlayacak fakat o zaman çok geç kalmış olacaktır. "O gün cehennem getirilir, insan yaptıklarını birer birer hatırlar. Fakat bu hatırlamanın neye faydası var! İşte o zaman insan:

görüyoruz. Fakat ölümün şekilleri değişiktir ve Allah (cc) tarafından belirlenmiştir. Bir itaatkar insanın ölümü ile isyankar insanın ölümü birbirinden farklıdır. İnsan, son durağının cennet veya cehennem olacağını kendi fiilleriyle belirler. Allah (cc) ayetinde bunu belirtmektedir.

الَّذِينَ تَتَوَفَّيهِمُ الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمُ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ

"Onlar, melekelerin güzel güzel canlarını alacak kimselerdir. Selam size, yaptıklarınıza karşılık haydi girin cennete, derler." (Nahî 32)

İnsanın Allah (cc) tarafından cennete ödüllendirilmesi, bu dünyada işlemiş olduğu fiillerinin sonucudur. İnsan hayatını Allah (cc) tarafından belirlenen hükümlere göre sürdürmelidir. Eğer bir fiilin terki isteniyorsa terk etmeli veya yapılması isteniyorsa yapmalıdır. İnsanın işleyeceği fiil Allah'ı (cc) hoşnut eder veya kızdırır. Bu fiil Ahirette ödüllendirilir veya cehennem de cezalandırılır. İnsan tüm ümidini, Allah (cc) tarafından izlendiği ve tüm fiillerinin kaydedildiği gerçeğine bağlar. Bu hayatının, doğrudan Ahiretiyle bağlantılı olduğunun bilincinde olarak, insan bir fiili işler veya ondan uzak durur. Bir fiili işleyip işlememek veya Allah (cc)'a itaat edip etmemek insanın kendi isteğine bağlıdır. Fakat unutulmamalıdır ki insan itaat ettiği takdirde ödüllendirilecek ve isyankar olduğu takdirde cezalandırılacaktır. İnsanın hayatını nasıl düzenleyeceği, avantajlarını ve dezavantajlarını, düşüncelerini ve ideallerini, sevdiği ve sevmediği şeyleri, belirlemek kendi şahsi görüşüne bırakılmamıştır. Dünyadaki yaşantısına göre insana ya cennet yada cehennem atışı verilir. Yani insan, son durağını kendi fiilleriyle belirler Allah'ın (cc) hükümleri insanların fiilleriyle alakalıdır ve insanlar hayatlarını bu hükümlere göre düzenlemelidirler. İnsanoğlunun hedefi Allah'ın (cc) hükümlerine göre yaşamak ve O'nun hükümleri için yaşamak olmalıdır. Bu şu anlama gelir: insanın yapmakla emrolunduğu veya terk etmekle emrolunduğu fiiller insanın hayat akışını etkileyen ve hayatının anlamını belirleyen faktörler haline gelir. Mesela: Allah (cc) münkerin yerine marufu getirmemizi ve O'nun şeriatıyla hükmetmeyen tüm zalim idarecilere karşı gerçeği haykırmamızı hatta O'nun şeriatı için savaşmamızı emretmiştir. Diktatör idarecilere karşı susmamızdan bizi sakındırması ve O'nun hükmünün gereğini yerine getirmemizi emretmiştir. Böylelikle insan hayatına baktığında fiillerinin onun için en önemli şey olduğunu ve fiillerinin dışında kaygılanacak bir şey olmadığını görecektir. Ardından insan tüm benliğiyle fiillerine konsantre olur ve fiillerini hayatının en önemli faktörü haline getirir. Fiillerini sağlığından, güvenliğinden, rahatlığından ve ailesinden önde getirir. Hatta Allah (cc) tarafından yapmakla emrolunduğu fiilleri kendi hayatından bile öne getirir. Bu konu hakkında başka bir düşünceye sahip olmak, onun ahiretle ilgili fikrine ters düşer. Konuya başka türlü yaklaşmak, ölümden sonraki hayat ve bu hayatın ölümden sonraki

kaybetmekten korkuyordu. Gerçekten de Sahabe dünya hayatına gerektiğinden fazla önem vermiyorlardı. Onların dünyaya bakışlarının temel eşaşlarını Allah'ın şu ayetleri oluştuyordu:

أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يَخَفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يَنْصَرُونَ

"İşte onlar, ahirete karşılık dünya hayatını satın alan kimselerdir. Bu yüzden ne azapları hafifletilecek ne de kendilerine yardım edilecektir." (Bakara 86)

"Kafir olanlar için dünya hayatı câzip kılındı. (Bu yüzden) onlar, iman edenler ile alay ederler. Oysa ki, inkardan sakınanlar kıyamet gününde onların üstündedir. Allah dilediğine hesapsız lütufta bulunur." (Bakara 212)

"Her canlı ölümü tadacaktır. Ve ancak kıyamet günü yaptıklarınızın karşılığı size tamamen verilecektir. Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete konursa o, gerçekten kurtuluşa ermiştir. Bu dünya hayatı ise aldatma metândan başka bir şey değildir." (Ali İmran 185)

وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

"Dünya hayatı bir oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir. Müttakî olanlar için ahiret yurdu muhakkak ki daha hayırlıdır. Hâla akıl erdiremiyor musunuz?" (Enam 32)

"(Ey Muhammed!) Onların malları ve çocukları seni imrendirmesin. Çünkü Allah bunlarla, ancak dünya haya-tında onların azaplarını çoğaltmayı ve onların kafir olarak canlarının çıkmasını istiyor." (Fevbe 55)

"Allah dilediğine rızkını bollaştırır da daraltır da. Onlar dünya hayatıyla şımarırlar. Oysa ahiretin yanında dünya hayatı, geçici bir faydadan başka bir şey değildir." (Rad 26)

"Kim ahiret kazancını istiyorsa, onun kazancını artırırız. Kim de dünya kârını istiyorsa ona da dünyadan bir şeyler veririz. Fakat onun ahirette bir nasibi olmaz." (Sura 20)

فَمَا أُوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى لِلَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ

"Size verilen şey, yalnızca dünya hayatının geçimliğidir. Allah'ın yanında bulunanlar ise daha iyi ve daha sürekli. Bu mükâfat iman edenler ve Rablerine dayanıp güvenenler içindir." (Şura 36)

"Fakat siz Ahiret daha hayırlı ve daha devamlı olduğu halde dünya hayatını tercih ediyorsunuz." (Ala 16-17)

Evet, Sahabe-i Kiramî ve dünya hayatına bakışlarını bir kısmını yazdığımız bu ayetler şekillendiriyordu. Onların gayeleri dünyayı, dünyanın geçici nimetlerini kazanmak değil alemlerin Rabbi olan Allah'ın

nızasını kazanmaktı. Temel düşünceleri bu nokta üzerinde yoğunlaşıyordu. Ahiret yurdunu kazanabilmek için sahip oldukları dünya varlıklarının tamamını feda etmeye her zaman için hazır kimselerdi. Çünkü onlar Resûlullah (sav)'in şu hadislerini kendilerine şiar edinmişlerdi:

Ebu Hureyre (ra)'den Resulullah (sav) şöyle dedi:

"Allah (cc) buyuruyor ki: Salih kulların için gözlerin görmediği, kulakların işitmediği ve herhangi bir insanın hatırından dahi geçmeyen (nimetler) hazırladım. Dilerseniz şu ayeti okuyunuz: "Yaptıklarına karşılık olarak, onlar için ne mutluluklar saklandığını hiç kimse bilemez." Cennette bir atının gögesinde yüz yıl boyunca gideceği ancak yine de aşamayacağı büyüklükte bir ağaç vardır. Dilerseniz şu ayeti okuyunuz: "Uzamış gölgeler" Sizin cennetteki bir kamçı kadar yeriniz, dünyadan ve dünyadakilerden daha hayırlıdır." Dilerseniz şu ayeti okuyunuz:

"Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete konursa o, gerçekten kurtuluşa ermiştir. Bu dünya hayatı ise aldatma metnından başka bir şey değildir." (Tirmizi; K. Tefsir'i Kur'an, 3214; Secde 17, Vaka 30, Ali İmran 185)

"Allah'a and olsun ki ahirete göre dünyanın durumu birinin denize parmağını daldırması gibidir. Baksın bakalım parmağı ona denizden ne getiriyor." (Ahmet b. Hanbel, Müs. Şamiyyin, 17326)

Aişe (r.anha)'den gelen bir rivayette Resûlullah (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Dünya yurdu olmayanın yurdu, malı olmayanın malıdır. Aklı olmayan kimse dünya için biriktirir." (Ahmet b. Hanbel, Baki Müs. Ensar, 23283)

Ebu Musa el-Eşari'den Resûlullah (sav) şöyle buyurdu:

"Kim dünyasını severse ahiretine zarar verir. Kim de ahiretini severse dünyasına zarar verir. Bakı kalanı (ahireti) yok olana tercih ediniz." (Ahmet b. Hanbel, Müs. Kufiyyin, 18866)

"Kimin derdi dünya olursa Allah onun işini aleyhine darmadağın eder, fakirliği alnına yazar. Dünyadan eline geçen miktar da kendisinde yazılardan fazla olmaz. Kimin de niyeti ahiret olursa, Allah onun işlerini toplar ve zenginliği kalbine koyar, dünya nimetleri ona koşarak gelir." (İbni Mace, K. Zühd, 4095)

Sahabeler, Resûlullah (sav)'in dünya hayatına asla değer vermediğini, Allah'ın razısı uğrunda her türlü sıkıntıya katlanmaya hazır olduğunu, dünyanın her türlü nimetlerini elinin tersi ile ittiğini gösteren şu ifadelerini görüyorlar ve aynen onun peşinden gidiyorlardı:

Mekke'de müşriklerle karşı mücadelesini yürüten, davasından vazgeçmesini, putlarına, Mekke'nin liderlerine, yöneticilerine, sosyal hayatlarına ve ticari ilişkilerine çatmamasına karşılık kendisini başlarına

"Yaptıklarına karşılık olarak onlara hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın duymadığı ve hiçbir kalbin hissetmediği cennet vardır. Orada nelerin gizlenmiş bulunduğu günü kimse bilmez." (Secde17)

Allah'ın (cc) Rasülü (sav) şöyle buyurmuştur:

"Cennette bir kırbağın uzunluğu kadar yer, tüm dünya ve içindekilere bedeldir." Peygamberimiz diğer hadisinde şöyle buyurmuştur:

"Cennette yüz derece vardır ki, Allah (cc) bunları kendi yolunda cihad edenler için hazırlamıştır. Her iki derece arasında gökle yer arasındaki kadar mesafe vardır. Allah (cc)'tan cenneti istediğinizde, Firdevz'i isteyin. Onun üzerinde cennete akan ırmakların kaynağı, Allah'ın (cc) makamı vardır."

Oranın sonsuzluğunu anlatmak için Allah'ımız (cc) şu ayetleri buyuruyor:

"Sayılı günlerden başka asla bize ateş dokunmayacaktır dediler. De ki : siz Allah (cc) katından söz mu aldınız? Öyleyse Allah (cc) asla sözünden caymaz. Yoksa Allah (cc)'a karşı bilmediğiniz bir şey mi söylüyorsunuz? Hayır kötülük yapıp da günahı kendisini kuşatan kimseler, işte onlar cehennemliklerdir. Onlar ateşte temelli kalıcıdır." (Bakara 80-81)

Bir diğer ayetinde Allah (cc) şöyle buyuruyor:

"Kim Allah (cc)'a inanır ve salih amel işlerse, Allah (cc) onun kötülüklerini örter ve onu altından ırmaklar akan içinde ebediyen kalacakları cennetlere sokar. İşte büyük kurtuluş budur." (Tegabun 9)

Allah (cc) insanoğluna rahmet etmiş ve yukarıda belirtmiş olduğumuz ayetler gibi bir çok ayetle insanın varacağı son durağı açıklamıştır. Rahman sahibi Allah (cc) bilmediğimiz konularda bizleri aydınlatmıştır ki bizlerde O'nun koyduğu hükümlere göre hayatımızı tanzim edelim.

Bu noktada, hedefe ulaşmak için çalışırken, neyin şiddetli cezalandırmayı veya akıl almayacak ödüllendirilmeyi belirleyecek faktör olduğu çok önemlidir. Dahası, hedefe ulaşmak ve hedefi gerçekleştirmek için bir dava taşıyıcısının ne yapması gerek? Bu konuda Allah'ın (cc) ayetlerine ve Muhammed Mustafa (sav)'in hadislerine bakalım. İmam Ahmet'ten rivayet edildiğine göre Peygamberimiz şöyle buyurmuştur:

"Ani ölüm kafir için üzücü bir yakalanış; mümin için ise bir rahmettir."

Burada ölümün herkesin başına gelecek, doğal bir şey olduğunu

nedir? İslam akidesi bu soruları cevapsız bırakmamıştır. Aksine mükemmel bir şekilde açıklamıştır:

"Gök yarıldığı zaman, yıldızlar saçıldığı zaman, denizler kaynaştığı zaman, kabirlerin içi dışına getirildiği zaman, kişi neyi takip edip neyi terk ettiğini bilir. Ey insan; kerimi bol olan Rabb'ına karşı seni ne aldattı? O ki; seni yaratmış, sana sekil vermiş ve düzeltmiştir. Seni istediği şekilde terkip etmiştir. Hayır, bilakis siz dini yalan sayıyorsunuz. Halbuki sizin üzerinizde koruyucular vardır; çok şerefli yazıcılar ne yaptığınızı bilirler. Şüphesiz ki iyiler cennettedirler. Ve şüphesiz ki kötülerde alevli ateştedirler. Din günü oraya girerler. Ve orada kaybolacak değildirler. Din günün ne olduğunu sen nereden bileceksin. Yine sen nereden bileceksin din günün ne olduğunu. O öyle bir gündür ki; kimse kimseye hiçbir şeyle fayda sağlamaz. Ve o gün, emir Allah (cc)'ındır." (Infitar: 1-19)

Bu ayete görüldüğü gibi, Allah (cc) bizlere şu kısa hayatımızın ölümlle bölüneceğini ve ardından hesaba çekileceğimizi bildiriyor. Allah (cc) tarafından hesaba çekildikten sonra, gideceğimiz son yer belirlenecektir. Tüm insanlığın gideceği bu son durak, şimdiye kadar gördüğümüz ve bildiğimiz yerlerden tamamıyla farklı olacaktır. Hepimiz için kaçınılmaz olan bu son durak, birinci dehşetle ve güzelliğiyle, ikincisi sonsuzluğuyla insanın düşüncelerini hatta hayallerini aşır.

Oranın dehşetini Allah'ımız (cc) şu ayette şöyle tarif ediyor:

إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا لِلطَّاغِينَ مَاءً لَا يَشْبَنُ فِيهَا أَحَدًا

"Şüphesiz ki cehennem bir gözetleme yeridir. Azgınlar için varılacak bir yer. Sonsuz devirler boyunca orada kalacaklardır." (Nebe 21-23)

Üstelik Peygamberimiz (sav) şöyle buyuruyor:

"Eğer benim gördüklerimi sizler görmüş olsaydınız, en yüksek tepeye çıkar, hesap gününe kadar secde ederdiniz."

Bir diğer hadiste Peygamberimiz şöyle buyuruyor:

"Eğer zakkumdan (cehennem meyvesinden) bir damla dünyaya damlatılsa, dünya mahvolurdu."

Oranın güzelliğini anlatmak için Allah'ımız (cc) şöyle buyuruyor:

"Bahçeler ve bağlar. Göğüsleri tomurcuklanmış yaşıt kızlar. Ve dolu kaseler. Orada yalan ve boş söz işitmezler. Rabbindan bir mükafat ve bağış olarak. Göklerin, yerin ve kişi arasında bulunanların Rabbi Rahmandan. O'na hitapta bulunmaya kimse muktedir olamaz." (Nebe 32-37)

Bir diğer ayetinde Allah (cc) şöyle buyuruyor :

فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

lider yapacakları, Mekke'nin en güzel kızı ile evlendirecekleri veya istediği kadar para verecekleri teklifini amcası aracılığı ile gönderdiklerinde amcasına şöyle diyordu:

"Allah'a yemin olsun ki ey amcacığım. Bu işten vazgeçmem için onlar bir elime ayı bir elime de güneşi verseler ben yine bu davadan vazgeçmem. Bu baş bu vücuttan ayrılmaya ya da bu din hakim oluncaya kadar mücadeleli sürdürüceğim."

Amcası Ebu Talib'in ve eşi Hatice (r.anha)'nin vefatından sonra davet amacıyla gittiği Taif'te ve dönüşünde karşılaştığı kötü muamele karşısında ellerini kaldırarak şöyle diyordu:

"Allah'im! Gücümün azlığını, çaresizliğimi ve insanların bana yaptıklarını, beni hakir görmelerini yalnızca sana şikayet ediyorum. Ey merhametlilerin en merhametlisi. Sen güçsüzlerin, hor ve hakir görülenlerin Rabb'sin. Benim de Rabbimsin. Beni kime bırakıyorsun? Kötü sözlü, kötü yüzlü uzak kimselere mi? Yoksa işlerimi eline bıraktığın bir düşünmene mi? Eğer bana karşı öfkeli değilsen ben bunların hiç birisine aldırım. Senin af ve merhametin bana bunları da göstermeyecek kadar geniştir. Senin gazabına uğramaktan, ilahi rızadan uzak kalmaktan sana, senin o karanlıkları aydınlatan dünya ve ahiret işlerini yoluna koyan ilahi nuruna sığınırım. Allah'im! Sen hoşnut oluncaya kadar affını dilerim. Allah'im kuvvet ve kudret ancak senin elindedir."

Rasulullah (sav), Taifilerden gördüğü bunca hakarete, dönüş yolunda taşa tutulmasına rağmen Allah'ı razı etmekten başka hiçbir şeyi hedeflemiyordu. Mekke müfriklerinin kendisine teklif ettikleri dünyalıklara hiçbir şekilde tenezzül etmiyordu. Allah (cc)'ın rızasını kazandıracak olan Allah'ın dinini yeryüzüne hakim kılmaya görevini yerine getirmekten başka hiçbir şeyi kendisine dert edinmiyordu. Onun ne dünyada ne de dünya malında gözü yoktu. Ruhunu Allah'a teslim etmesinden kısa bir süre önce söylediği şu ifadelerle, dünyaya bakışını net olarak ortaya koyarak ashabına ve onlardan sonra kıyamete kadar gelecek tüm İslâm ümmetine en güzel bir örnek olma özelliğini koruyordu.

Abdullah b. Amr, Resûlullah (sav)'in kölesi Ebu Müvehibe'den rivayet ediyor. Bir gece yarısı Resûlullah (sav) beni uyandırdı ve bana şöyle dedi:

"Ey Eba Müvehibe! Ben, Baki kabristandakilere mağfirette bulunmakla emrolundum, haydi birlikte gidelim." Ben de onunla birlikte yola çıktım. Oraya vardığımızda onların aralarında durarak şöyle seslendi: **"Allah'ın selamı üzerineze olsun ey kabir halkı sizin şu andaki haliniz insanların içerisinde bulundukları halden daha iyidir. Allah'ın sizi kurtardığı şeyleri (tehlükeleri) ah**

bir bilseniz. Sonra gelen öncekinden daha kötü olan karanlık geceler gibi peş peşe gelen fitneler olacaktır.” Sonra bana yöneldi ve şöyle dedi: “Ey Eba Müveyhibe! Bana, dünya hazinelerinin anahtarları ve dünyada sonsuza kadar kalmak ve cennet vadedildi. Bunlarla, Rabbime ve cennete kavuşma tercihlerinden birisini seçmek arasında serbest bıraktım.”

Dedim ki; **Anam, babam sana feda olsun. Keşke dünya hazinelerinin anahtarlarını, içinde sonsuza kadar kalmayı sonra da cenneti tercih etseydin.**

“Allah’a yemin olsun ki hayır, ey Eba Müveyhibe. Ben Allah Azze ve Celle’ye kavuşmayı ve cenneti seçtim.”

Sonra Baki kabristanda bulunanlara istigfarda bulundu, oradan da evine gitti.” (Ahmet b. Hanbel, Müs. Mekkiyyin, 15425)

Yeryüzünde yaratılmışların en şerefli, Allah nezdinde insanların en değerlisi, peygamberlerin sonuncusu, tüm insanlara uyarıcı ve müjdeci olarak gönderilen, rahmet Peygamberi Rasul Muhammed (sav); dünyada sonsuza kadar kalma, dünya hazinelerinin anahtarlarına sahip olma tekليفini elinin tersi ile iterek, ebedi olanı, bunlardan çok daha değerli olanı, Alemelerin Rabbine kavuşmayı tercih etmiştir.

Kerim Resûlun yolundan giden Sahabe de aynı şekilde dünyayı değil ahireti kazanmayı kendilerine düstur edinmişlerdir. Allah’ın rızasını kazanmak, dinini dünyanın en ücra köşelerine taşımak için cepheden cepheye koşmuşlardır. Dünyanın peşinden koşmamışlar dünyayı peşlerinden koşturmuşlardır. Allah’a, Resûlüne, dine ve Müslümanlara düşmanlık edenlerden korkmamışlar, aksine onların kalplerine korku salmışlardır. Allah’ın dinini hakim kılmak için Cebelitarık Boğazını geçerek İspanya kıyılarına varmasının ardından tüm gemileri yaktıran Tark b. Ziyad askerlerine şöyle sesleniyordu:

İşte arkanızda koskoca ordu gibi bir derya, önünüzde de derya gibi bir ordu bulunmaktadır. Ya Allah yolunda, önünüzdeki derya gibi ordu ile karşılaşıp öldürölüp şehadet şerbetini içeyi veya Allah tarafından zafere eriştirilirsiniz ya da geri dönmeyi arzular arkanızdaki derya ile boğuşursunuz. Tercih sizindir.

Bu konuşmanın ardından Tark b. Ziyad komutasındaki İslâm ordusu iki saat içerisinde Tulaytla’nın sarayına girerek tüm hazineleri ganimet olarak ele geçiriyor ve Tark b. Ziyad ayağını Tulaytla’nın hazinelerine basarak şöyle diyor:

Ey Tark! Bir zamanlar para ile alınıp satılabilen bir köle idin, şu anda ise Tulaytla’nın hazineleri ayaklarının altında durmaktadır.

Evet, Tark b. Ziyad İspanya’yı dünya malına sahip olmak, batı dünyasında olduğu gibi sömürgecilik için feth etmemişti. Tark b. Ziyad ve onun dışındaki tüm İslâm komutanları, sultanları ancak Allah’ın dinin dünyaya taşımak, hakim kılmak için cihad etmişlerdir. Dünyanın peşinde

İbn Kayyum el-Cevzi, bu hadisin sadece kafirler için değil Allah’ın (cc) emirlerini hiçe sayıp günah isleyen Müslümanlar içinde geçerli olduğunu söylemiştir. Ölümün bekçileri olan melekler vardır ve çok dehşetlidirler! Kim şimdiye kadar onların ellerinden kurtulabilmiştir? Ölümünden kurtulabilecek olsaydı, Allah (cc)’a en yakın olan Peygamberimiz Muhammed Mustafa (sav) kurtulamaz mıydı? Rasullulah (sav)’ın ölüm saati yaklaştığında, o yüce zat elini suya batırması ve nurlu yüzüne serpmiştir. Ardından şöyle dua etmiştir:

“Allah’ım (cc), Azrail’in dehşetinden beni koru.”

Babasının yanında olan Fatım’a : *“Vah babacığım! Ne kadar ızdırab çekiyorsun.”* deyince Peygamberimiz şöyle cevap vermiştir :

“Artık son, baban bugünden sonra hiçbir sıkıntı ve acı görmeyecektir.”

Bu hadiste anlatılan, ölüm saatinin geldiğinde hissedilecek olan dehşetli acılardır.

Böylelikle insan, düşündüğünde ölümün kaçınılmaz bir son olduğunu görecektir. Rahman ve Rahim olan Yaratıcımız insanoğluna rahmet ederek ölüm konusunu karanlık içerisinde bırakmamıştır. Bir çok ayetlerde ve hadislerde ölüm müthiş bir şekilde tarif edilmiş ve açıklanmıştır ki; Müslümanlar ölümün önemini ve ciddiyetini tam olarak kavrayabilsinler.

Tek doğru akide olan İslam akidesi bu temel üzerine kurulmuştur ve insanın fitratına çok uygundur.

“Dediler ki : Toprağa karışıp yok olduktan sonra, biz yeniden yaratılacağız? Evet onlar, Rab’larına kavuşmayı inkar edenlerdir.” (scale 10-11)

“De ki : Size vekil kılınan ölüm meleği canınızı alacak sonra Rabb’iniza döndürüleceksiniz” (En-Am 61-62)

Enes (ra)’dan rivayet edildiğine göre Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

“Herkim Allah (cc)’a kavuşmayı isterse, Allah (cc)’ta ona kavuşmayı ister. Herkim Allah (cc)’a kavuşmaktan hoşlanmazsa, Allah (cc)’ta ona kavuşmaktan hoşlanmaz.”

Bu hadis bizlere ölümden sonra neyin takip ettiğine gösteriyor : Tekrar diriliş ve Allah (cc)’a dönüş:

كأنهم يوم يرونها لم يلبثوا إلا عشية أو ضحیها

“Ve onlar Onu gördükleri gün, sadece bir aksam veya bir kuşluk vakti kalmış gibi olurlar.” (Naziat 46)

Bunun ardından, doğal olarak insan kendine şu soruları soracaktır: Allah (cc)’la olan görüşmemizi ne takip ediyor? Bu görüşmenin anlamı

süreyle bir yumurta şeklinde olmasyla baslar. Sonra bir müddet için kan pıhtısı olur. Daha sonra bir parça et olur. Sonra ona hayat üflemele ve yasayacağı süreyi koymakla görevli bir melek gelir."

Yani her canlının ölüm tarihi önceden belirlenmiştir ve Allah (cc) bu konuda kimseye bilgi vermemiştir. Ölüm, her insanın tam vaktinde gideceği, iptal edilemez, bir randevu gibidir.

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْذِنُونَ وَلَا يَسْتَنْقِذُونَ

"Her ümmetin eceli vardır. Ecelleri gelince ne bir an geri kalırlar nede bir an ileri gidebilirler." (Araf 34)

Zira ölüm konusunda sadece ayetlerle değil hadislerle de uyarılıyoruz. Peygamberimiz (sav) şöyle buyuruyor:

"Tüm varlıkların bir sonu olduğunu hatırlayın."

Üstelik Allah (cc) insan beynini ölüme ilgili çok edici şeyler göstererek salıyor ve daldığı uykudan bu şekilde uyandırıyor.

"Sokup çıkarılara, yavaşça çekenlere, yüzdükçe yüzenlere, yarışıkça yarışanlara, is düzenleyenlere and olsun." (Naziat 1-5)

Sahabelerin çoğunluğu, tabiinler ve onların takipçileri, bu ayetin tefsirinin bu surenin ruhları alan meleklerle işaret ettiği konusunda birleşmişlerdir. İbn Kesir ilk ayetin açıklamasını şöyle yapıyor: **"Sokup çıkarılara"**. Bu ayet ruhları dehşetli bir şekilde çıkaran meleklerle isabet eder. Melekler bazı ruhları katı ve sert bir şekilde çıkarırlar. Burada söz edilen katılık ve sertlikten kasıt insanın ruhu çıkarılırken şiddetli bir acı duyduğu ve bu acının vücudunun her hücrelerine yayıldığıdır. Melekler bazı ruhları kolaylıkla çıkarırlar. Sanki bir ip düğümünü çözüyormuş gibi. Azrail'e ölüm zamanı hakkında tam yetki verilmiştir.

"De ki: size vekil kılan ölüm meleği canınızı alacak, sonra Rabb'inize döndürüleceksiniz." (Secde 11)

İbn Mesud, bu ayetin Azrail'e isabet ettiğini ve ruhun her tel sağın arasından, beden in en alt kısımlarından, parmak uçlarından ve tırnak diplerinden çıkarılacağını söylemiştir. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

"Bir kafir ve günahkar bu dünyadan öbür dünyaya geçiş yapacağı zaman, siyah yüzü güçlü melekler onun üzerine inerler. Yanlarında, içinde cehennemden getirdikleri kaba giysiler bulunan torbayla onun gözünün görebileceği bir yere otururlar. Sonra Azrail gelip ve yanı başına oturur. Ona şöyle der : "Ey zavallı ruhi! Haydi Allah 'ın (cc) şiddetine ve azabına doğru çıkiver." Ardından ruh tüm vücuda yayılır ve Azrail ruhu şiddetli bir şekilde, tıpkı ıslak yuğdan çok cengeli bulunan bir sisi çıkarır gibi çıkarır."

koşmadan dünyayı kendi peşlerinden koşturmuşlardır. Allah'ın rızasını talep için çalışırken aynı zamanda Allah (cc), dünyanın tüm nimetlerini onların ayakları altına sermiştir.

Halid b. Velid'ler, Tarık b. Ziyad'lar, Selahaddin Eyyubi'ler, Halife Mutasım'lar, Fatihler, Yavuzlar ve daha nice kahraman ve cesur İslâm komutanları Allah'tan başka hiç kimseden korkmadan, yalnızca Allah'ın dinini tüm dünyaya hakim kılmayı ve Allah yolunda şehit olmayı arzularak hareket etmişlerdir. Onların kalplerinde günümüzün komutanlarında olduğu gibi dünya sevgisi değil, cennet özlemi vardı. Onlar İslâm düşmanlarından değil İslâm düşmanları onlardan korkuyorlardı. Ölümden kaçmıyorlar koşarak, seve seve ölüme gidiyorlardı. Çünkü onlar bu dünyayı değil cenneti istiyorlardı. Onların hayata bakış açılarını; fayda-zarar, iyi kötü veya çıkarılık değil, Allah ve Resülü'nden gelen şeri hükümler, helaller ve haramlar şekillendiriyordu. Bunun için her şeyi bakışları farklıydı. Başları dimdik, tok sesli, cesur, uyanık, dünya sınırlarını aşarak ahireti ve cenneti kuşatan bir ufka sahip ileri görüşlü kimselerdi.

Geçmişte olduğu gibi bugün de İslâm ümmeti içerisinde böylesi komutanları çıkarmaya elbette ki muktedirdir. Ümmet, öncekilerdeki üstün özelliklere sahip kişileri en yakın zamanda görmeyi arzulamaktadır. Başlarında; Allah'a, Rasülü'ne, İslâm'a ve Müslümanlara düşmanlık yapmayan, korkaklardan korkmayacak kahraman ve cesur komutanları, yöneticileri görmek istemektedirler. Haçlıların egemenliği altındaki Kudüs'ü fethetmeden rahat bir uykuyu uyuyamayan ve gülmeyen Selahaddin Eyyubileri arzulamaktadırlar. Resulün hadisinde belirttiği müjdeye nail olabilmek için gece gündüz İstanbul'u fethetme hazırlıklarını sürdüren ve planlar yapan Fatihleri beklemektedirler. Filistin'de, Suriye'de, Bosna'da Azerbaycan'da, Özbekistan'da, Türkiye'de ve Kosova'da ve daha birçok bölgede Müslüman kızlarımızın, annelerimizin ve kız kardeşlerimizin namuslarına, başörtülerine el uzatanlara haddini bildirecek Halife Mutasım gibi komutanların çıkmasının özlemine çekmektedirler. Allah (cc) şöyle buyurdu:

"Sizden öncekilerin başlarına gelenler sizin başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi zannettiniz? Peygamberler ve onunla beraber bulunan müminler: Allah'ın yardımı ne zaman? diyecek kadar darlığa ve sıkıntıya uğramışlar ve sarsılmışlardır. İyi bilin ki Allah'ın yardımı şüphesiz yakındır." (Bakara 214)

Rabbimiz! Günahlarımızı bağışla, ayaklarımızı sabitleştir ve kafir topluluğa karşı bize yardım et.

Rabbimiz! Bizim üzerimize sabır boşalt, ebrar sahipleriyle, Müslümanlarla birlikte bizim canımızı al.

HAYATIN SONU

Buhari Ömer (ra)'dan şöyle rivayet etmiştir: "Gece oluncaya kadar hayatta kalmayı başarısan, sabaha kadar yaşamayı bekleme. Sabah oluncaya kadar hayatta kalmayı başarısan, geceye kadar yaşamayı bekleme. Sağın olduğu müddetçe, hastalık için hazırlık yap. Hayatta olduğun müddetçe, ölüm için hazırlık yap."

Hız Muhammed Mustafa (sav) şöyle buyuruyor:

"Herkim İslam'ı yeniden hayata geçirmeye bir faydası olacak ilmi öğrenirken ölürse, cennette peygamberlerin ve onun arasında sadece bir derece olacaktır."

Değerli kardeşlerim!

Hayatın gerçeklerine ve edindiğimiz tecrübelere kısa bir bakış bizlere bu hayatın sonsuz olmadığını tartışmasız bir şekilde ortaya koyar. Dokunduğumuz, gördüğümüz ve hissettiğimiz tüm varlıklar belirli aşamalardan geçiyor. Tüm canlıların doğduklarını, ardından büyüyüp geliştiklerini ve olup yok olduklarını görüyoruz.

Nereye gidiyorlar? Geri dönecekler mi? Sonsuza dek mi yok oldular? Yoksa başka bir yere mi gittiler? İnsanın beyinde oluşan bu soruların cevapları hayatında çok önemli yer ediniyor. Bu cevaplar insanın gelecekte takip edeceği yolda çok önemli ve büyük bir rol oynuyor. Bu soruların cevapları güven verici ve tatmin edici olduğu an, İslam akidesi, yani kusursuz ve akla uygun bir akide oluşur. Aksi takdirde insanın arayışları hiç bir sonuç vermez. Bu cevaplar yani oluşan **iman** insanın, Allah'ın (cc) varlığını ve Muhammed Mustafa (sav)'ın O'nun tarafından gönderilmiş olduğunu (ki Allah (cc) ayetlerinde ve mütevatir hadislerinde bunu kanıtlıyor) kabul etmesini ve bu düşünceden vazgeçmemesini sağlar. İnsan bu imanı kabullenmeye karar verdiği an ona sarılır ve o andan itibaren onun içeriliğine mecburu olarak inanmak zorundadır. İnsan iman ettiği takdirde bu hayati sorulara cevap bulmakta Allah (cc) tarafından çok rahmet (yardım) bulacaktır. Allah (cc) insanlara ayetleriyle doğaya ve hayatın akışına bakmalarını emredip, insanların bilmedikleri şeylerin onlara kendisi tarafından bildirileceğini buyuruyor. Böylelikle insanda güven oluşacaktır. Tıpkı şu ayette olduğu gibi:

"Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insani pıhtılaşmış kandan yarattı. Oku! İnsana bilmediklerini belleten, kalemle yazmayı öğreten Rabbin, en büyük kerem sahibidir." (İkra 1-5)

Allah'ın (cc) Rasülü (sav) bir hadisinde şöyle buyuruyor:

"Her insanın yaratılışı, önce annesinin rahminde 40 gün

KELİME-İ TEVHİDİN MANASI (Emr/Hüküm, İlah, Rab ve Melik)

Tevhid; arapça bir kelime olup birleştirme, bir, tek bilme anlamlarına gelir. İslâm istilahında; Allah'ın zatını ve sıfatlarını zihinlerde tasavvur olunan, vehimlerde ve hayallerde tahayyül edilen (düşlenen) her şeyden tecrit etmektir. Bu yönüyle Allah'ın zatı ve sıfatlarıyla bir tek olduğunu bilmek ve inanmaktır. Allah'ı böyle tanıyan ve inanan kişiye de **Muvahhid** denir.

Bu konuya açıklık getirmek için Allah Rasulünün onu ilk getirdiği ana dönmemiz uygun olacaktır. Mekke müşriklerinin putperest ve dolayısıyla yüzlerce puta sahip idiler. Ancak onların inançlarının dayanağı olan bu putlar, sahip oldukları putların sadece bir kısmını teşkil etmekteydi. Çünkü Arap toplumunda (özellikle de Mekke halkında) kabilelere, ailelere ve hatta fertlere ait özel putlar da bulunmaktaydı ve bunların sayısı oldukça çoktu. Ayrıca geçici bir süre için kabul edilip inanılan, kendisine sığınılan putlar da mevcuttu. Yolculuklar sırasında edinilen ve yolculuk bittiğinde terk edilen putlar gibi. Bu bilgiler bize, Mekke müşriklerinin putperestlikte hemfikir olmalarına karşılık, inançlarının temelini oluşturan putlarda hemfikir olmadıklarını gösteriyor. Örneğin bir kabile veya ailenin putu, başka kabile yada aileler tarafından kabul görmeyebiliyordu. Bu durumda şu sorular sorulabilir: O kadar çok putun bulunduğu ve herkesin hepsini kabul etmediği bir ortamda, bazılarının ayrı bir inanca sahip olmaları niçin problemlere neden olsun? Halbuki bizzat o toplumda, farklı putlara inanmak normal bir durum değil midir?

Problemin ayrı bir inanca sahip olmaktan değil de, putlara hakaret edilmesinden ve onların aşağılanmasından kaynaklandığı düşünülecek olursa, bunun da müşrikler açısından probleme yol açacak bir durum olmadığı kesindir. Zira bu, bizzat kendilerinin her zaman yapı geldikleri bir özellikti. Putlarına karşı hiçte iyi düşünce ve davranışlara sahip olmayanların Mekke müşrikleri arasında azımsanmayacak kadar çok olduğu, sahip olduğu biliniyordu. Bununla ilgili olarak, müşrikler arasında, putlarına ayırdıkları yiyecekleri veya undan yapılmış putlarını yiyenlerin, putlarına bağışlanmış eşyayı çalanların, Yaûk isimli putu karşısında;

"Bu dünyada yaratan kimine iyilik, kimine kötülük yapar. Yeûk ise ne iyilik, ne kötülük yapabilir" diyen şair Malik el-Hamdani gibilerinin, putuna adadığı koyun yerine daha küçük ve bakımsız bir hayvanı kurban edip;

"Bir taş parçası böyle şeylerin farkına varmaz" diyenlerin veya Sa'd isimli putu karşısında;

daha dakik olduğu yönünde ispat edip, onunla münakaşa yapması davetçinin üzerine düşen bir görevdir.

Aynı şekilde İslam'da içtihad metodu tabiatı gereği tektir. Müslüman'ın ona muhalefet etmesi caiz değildir. Bu metod şer-i hükmün üzerine indirilmesi gerekli olan vakiyi ve çözümü istenilen problemi anlamaya, sonra bu vaka ile ilgili şer-i delilleri bulmak üzere kaimdir.

Şer-i delilleri hazır ettikten sonra sorun şer-i hükmün anlaşılmasında itimat edilen istidlal metodunu açıklamaktır. Burada istinbat ameliyesi için lazım olan bazı şer-i ilimleri, nesih-mensuh, aam-hass, mutlak-mukayyet, emrin delaleti, mefhum, mantık ve vaazi ile ilgili şer-i hükümleri istinbat etmesi gereklidir. Bu duruma ilk müçtehitlerin ve bunlardan sonra gelen kimselerin fıkıh ve usul kitaplarında rastlamaktayız.

Yine şer-i hükmün taşınması, davet eden ve edilen açısından önem mesafesinde olması, faaliyete itmesi, sabır göstermesi için onun imanla bağlanması İslam'ın davetteki metodundandır. Şer-i hükümlerin açık olarak imanla bağlanmasını bir çok ayetlerde görmekteyiz:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

"Ey iman edenler, sabredin ve sabır yarışında düşmanlarınızı geçin! Rabtalı bulunun, hem Allah'tan korkun ki felah bulasınız." (Al-i İmran 200)

"Müminler, müminleri bırakıp da kafirleri dost edinmesin. Kim bunu yaparsa, artık onun Allah nezdinde hiçbir değeri yoktur." (Al-i İmran 28)

Ayet burada, Allah'a imanın şer-i hükmün esası olduğuna delalet ediyor.

İslam'ın nikaşta ve hitaptaki metodu davetçinin insanın yaratıldığı, şeriatin indirildiği, Resullerin gönderildiğini idrak etmesini gerekli kılar. Gayenin gerçekleşmesinde de hırs göstermelidir. Her şeyin gayenin ekseninde dönmesi gerekir. Bu gayede ubudiyeti yalnızca Allah'a gerçekleştirmekle tecelli eder.

وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ

Sana yakîn (ölüm) gelinceye kadar rabbine ibadet et. ^(Hicr 99)
"Ben insanları ve cinleri bana ibadet etsinler diye yarattım." (Zariyat 56)

"De ki: Ben dinimde ihlas ile ancak Allah'a ibadet ederim." (Zümer 14)

Muhakkak ki biz, bugün İslam davetini mükemmel bir şekilde eda edebilmemiz için Kur'an'ın ve İslam'ın metodunu muhafaza etmemiz zorunluluğu vardır. Davetçinin bu metoda bağlanması, kendisini hevaya uymasından uzaklaştırılıp, Rabbin hidayeti üzerine ve dosdoğru sıratı müstakim üzerinde seyretmesini sağlar.

--- o ---

"Biz Sa'd'a bizi birleştirsın diye geldik, fakat Sa'd bizi darmadağın etti, öyle ise biz Sa'd'dan değiliz. Sa'd artık çöldeki kayadan başka bir şey değildir! Ona ne eğri için ne de doğru için dua edilir" diyerek puttan korkarak dağılan sürüsünü kızgınlık içerisinde toplamaya çalışanların hiç eksik olmadığı gelen rivayetler arasındadır. Üstelik bütün bunlar, Mekke toplumunda her zaman karşılaşılan özelliklerden olup, hiçbir tepki görmeyen durumlardı. Ayrıca, müşriklerin Rasulullah (sav)'e davasından vazgeçmesi şartıyla sundukları teklifleri de inançlarına karşı samimiyezsizliklerinin en önemli belgesidir.

Mekke müşriklerinin **"Yaratan"** anlayışı putlarında somutlaştığı, bu nedenle gaip olan, görmedikleri bir ilaha çağrı tepki nedeni olarak düşünülebilir. Ancak, araştırıldığında anlaşılmaktadır ki, bunun da gerçeğe bir ilgisi bulunmamaktadır. Çünkü onların ilah, hatta daha önemlisi **"Allah"** inancına sahip olduklarına bizzat Kur'an ayetleri şahitlik etmektedir. Ayetlerde bildirildiğine göre onlar, Allah adına yemin edip, kökleri yaratının ayı ve güneşi kontrol edenin, yağmuru yağdırmanın, kendilerini yaratmanın ve her şeyin Rabb'inin Allah olduğuna inanıyor ve sorulduğu zaman da bunu açıkça söylüyorlardı. Hatta onlar Kâbe'yi ziyaretleri sırasında;

"Buyur Allah'im buyur, buyur senin ortağın yoktur, ancak bir ortağın vardır o da senin hükümdedir," sözleriyle Allah'a olan inançlarını dile getiriyorlardı. Zaten onların putlara olan inançları da, Allah'a olan inançlarının bir uzantısından başka bir şey değildi. Putları, kendileri ile Allah arasında aracı olarak düşünüyor ve bu nedenle putların Allah karşısındaki aşağılığını ve acizliğini kabul ediyorlardı. Onlar Allah'a inandıkları, fakat bazı konularda Allah'ın ortakları veya benzerleri olduğunu zannettikleri için müşrik idiler. Eğer Allah'a inanmıyor olsalardı müşrik olmazlardı. Hatta daha da önemlisi Mekke müşrikleri sadece Allah'a inandıkları ve putları reddettikleri bir döneme de sahip olmuşlardı. Bu dönem unutulacak kadar çok eskilerde de değildi. Rasulullah (sav)'in de çocukluk yıllarına rastlıyordu. Tarihi kaynakların bildirdiğine göre onlar, Kâbe'yi yıkmak için gelen Ebrehe'nin ordusu karşısında çaresizliklerini farkedince, bütün putlarını dışlayıp, sadece ve doğrudan Allah'a yönelerek dua etmişlerdi. Ebrehe'nin ve ordusunun ilahi bir azapla hezimete uğratıldığını görünce de sadece Allah'a olan yönelişlerini birkaç yıl daha devam ettirdiler. Dolayısıyla onlar için Allah inancı, yabancı olmadıkları bir inançtı. Bütün bunlar da gösteriyor ki, **"La İlaha İllallah"** çağrısına karşı çıkanların bizzat kendileri Allah inancına sahiptiler ve üstü örtülü de olsa Allah inancını devam ettiriyorlardı. Diyelim ki; bunların dışında müşriklerin gelenek ölçüleri kabul edilmediği için tepkide bulundular. Ancak Mekke müşriklerinin bizzat kendilerinin, gelenekleri karşısında lakayt insanlar olduklarına yönelik de oldukça çok bilgi bulunmaktadır. Bizzat kendileri

İslam'ın şer-i davetteki metodu ise; Bu davetçinin Müslüman'la münakaşa edip, onu şer-i hükmü anlama metoduna davet etmesi ve kafir ile münakaşa etmektedir şeklinde ortaya çıkar.

a- Şayet kafir ile münakaşa ediyorsa; o zaman davetçinin şer'i hükmün sıhhatini ispat etmek, veya ondan başkasının sıhhatli olmadığını göstermek için akli münakaşaya girmesi caiz değildir. Çünkü, şer-i hükmüde aklın hükmü verme salahiyeti yoktur.

Bu ancak vaaz edene olan güvene veya şer-i hükmün fışkırdığı fikri esasa göre alınır. Şer-i hüküm fikri esastan fışkırmakta, ondan bir fer-i ve ya onun cinsinden olmakta ve akidesine tâbi olmaktadır.

Binaenaleyh, kafirlerle fûruda münakaşa etmek, ancak kendisinde o fûru'nun fışkırdığı fikri esasa dokunulduktan, yani onun üzerinde tartışıldıktan sonra caizdir.

Bazı televizyon programlarında Müslümanlarla, gayri müslimler arasında nizamın sıhhatinde veya sıhhatli olmamasında meydana gelen tartışma, İslam'ın şer-i hükmü ispat etmedeki metoduna aykırı düşmektedir. Biraz dakik düşünen kimse bunun herhangi bir ideolojinin metoduna da aykırı düşüğünü görür. Mesela; dinin hayattan ayrıma esasına kaim olan kapitalizm ideolojisi, yönetim nizamı ve çözümlerinin kendi esasının cinsinden, ondan fışkırmış olduğunu ve onun neticelerinden olduğunu yekinen idrak eder. Bunun için, davetçinin gayri müslimlerle şer-i hükümleri tartışma anında ilk önce onu Allah'a imana davet etmesini göz önünde bulundurması lazımdır. Sonrada yaratıcının hayattaki işlerini düzenlediğini ve onlarda tasarruf sahibi olduğuna dair onu ikna etmesi gerekir.

b- Müslüman'ın Müslümanlarla tartışması ise; fikri esas yani Allah'a, Meleklerle, Kitaplara, Resuller ve Ahiret gününe iman üzerinde merkezleştirilmez. Çünkü fikri esas tektir. Zira onlar, Allah'ın kanun koyucu olduğu üzerinde hem fikirdirler. Ancak orada gerekli olan nokta şer-i hükmün anlaşılmasına yarayan kaideler ve üzerinde ihtilafın bulunduğu asıllar üzerinde olması gerekir. Zira şer-i hükmü ispat veya alma, şer-i delilin kuvvetine kaimdir.

Akla, maslahata, şartlara, zamana ve mekana mahal yoktur. Buna binaen şayet usuller şer-i değilse bunlar vasıtası ile ulaşılanlarda şer-i hükmü olarak itibar edilmezler ve bu bütün usulüyle birlikte reddedilmiştir. Eğer tartışılan usul şer-i ise o zaman nikâş, istinbat metodu üzerinde yoğunlaşır. Buda şer-i hükmün sıhhat şartları olarak kabul edilen sahih bir içtihad olarak tabir edilir. Davetçi, Müslümanlar sahih metotla istinbat edilmiş olan bir şer-i hükümle muhalefet ettikleri zaman davetçiye düşen, onların görüşlerine ihtiram göstermesi değil, onun görüşünün şüpheli delili bulunduğu müddetçe kendisinin kanaat getirmiş olduğu hükmün delil yönünden daha kuvvetli, anlayış açısında

بِالطَّاعُونَ وَيَوْمَئِذٍ يَلْبَسُ قَدَحًا اسْتَنْسَلَ بِالْعُرَّةِ الْوُثْقَى لَا انْقِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

"Artık kim şeytanı inkar ederde Allah'a inanırsa, muhakkak sağlam kulpa tutunmuş demektir." (Bakara 256)

Burada zikredilmesi gerekli olan şey ise; Müslüman'ın kalbinde tevhidin ancak, Allah düşüncesinden başka bütün düşüncelerden temizlenmesiyle istikrar bulacağıdır. Bu metod nefiste vahdaniyeti tahakkuk ettirip, ortaklaşmayı nehyetmekte ve ihlasa sebep olmaktadır.

Kur'anın getirdiği hitaptaki İslam'ın metodu, fikri münakaşada davetçinin vakıya mutabık fikirlerle hareket etmesini gerekli kılmaktadır. Doğru olan fikir, vakıya uygun olan fikirdir. Vakıa bir yaratıcının varlığına, kelimeyi şahadetine La İlahe İllallah Muhammed-ur Resulullah'a uygun düşüşüne şahit olmaktadır. Fakat *Mesih'in (İsa'nın) Allah'ın oğlu olduğu* sözü ise vakıya uygun düşmemektedir. Belki de bu metodu ispat edecek en doğru şey Allah'u Tealanın şu sözüdür:

هَذَا خَلْقُ اللَّهِ فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ

"İşte bunlar Allah'ın yarattıklarıdır. Şimdi (ey kafirler!) O'ndan başkasının ne yarattığını bana gösterini." (Lokman 11)

أَمْ خَلَقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ

"Acaba onlar herhangi bir yaratıcı olmadan mı yarattıldılar? Yoksa kendileri mi yaratıcıdır?" (Tur 35)

İslam'ın Allah'a imana davet etmedeki metodu; fikri esasa kaim olması, araştırmanın yaratıcıya ulaşmak için yaratılmışlardan hareket edilmesi, bahsin Allah'ın vahdaniyetine, varlığına, kudretine ve ilmine delalet eden eserlerin görünen olmasını gerektirir.

Kur'an bu metoda göre seyreden yüzlerce ayet zikretmektedir. Onlardan bir kaç şöyledir:

وَقَى أَنْفُسَكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ

"Kendi nefislerinizde de öyle. Görmüyor musunuz?" (Zâriyât 21)

"Sizi yaratmak mı daha güç, yoksa gökyüzünü yaratmak mı, ki onu Allah bina etti, onu yükseltip düzene koydu. Gecisini kararttı, gündüzünü ağarttı. Ondan sonra da yerküreyi döşedi." (Nâziât 27,28,29,30)

Kur'an, akılların idrakinden aciz kaldığı Allah'ın zatı üzerinde odaklanılmasını ise men etmektedir. Bu açıdan yaklaşıldığında kelim iliminin iman etmede metod olarak kullanılması doğru değildir. Bilakis iman etmede yalnızca Kur'an'ın metodu kullanılması gerekmektedir. Allah (cc) şöyle buyuruyor:

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ

"Onun bezeri yoktur." (Şûrâ 11)

"Gözler onu idrak etmez." (En-am 103)

"Eğer bu davayı mal elde etmek kaygısıyla ortaya attınsa, sana mal verelim, en zenginimiz ol. Şeref ve mevki istiyorsan

sürekli geleneksel değerlerini çiğneyen kişiler durumundaydılar. Geleneği aşağılayıp, çiğneyen kişiler olmalarına rağmen Mekke'de rahat şekilde hayatlarını devam ettiren Hanif'lerin durumu ise konumuz açısından ayrıca bir öneme sahiptir.

Bilinmektedir ki, isimleri Hanif olan ve gelenek ölçülerini kabul etmeyen, daha da önemlisi, Rasulullah (sav)'in tebliğ ettiği Allah inancına çok yakın inanca sahip olanlar Mekke'de mevcuttu ve onlar hiçbir tepki ile karşılaşmıyorlardı. Bunlardan Zeyd ibn Amr bin Nufeyl, Hristiyanları tanıdığında;

"Bizim milletimizin şirki ile bunların şirki arasında herhangi bir fark yoktur" veya;

"Ey Rabb! Sen şahidim ol, ben İbrahim'in dinine bağlıyım." diyecek kadar akla dayalı bir Tevhid inancına sahip olan ve Mekke müşriklerinin geleneksel birçok uygulamalarına karşı çıkan birisi idi. Varaka bin Nevfel, Sırma bin Enes, Amr bin Abese, Adiyy, Ümeyye bin Ebi's-Salt ise diğer Haniflerden bazıları idi. Ve onlar Mekke toplumunda hakim olan şirke bulaşmadan, şirke karşı çıkarak yaşantılarını devam ettiriyorlardı. Açıkçası, Haniflerin statükoyu reddetmelerinin bir tepkiye neden olmaması, buna karşılık Rasulullah (sav)'in tepki görmesi, bir gıfte standart olarak görünmektedir.

Haniflerle ilgili bilgiler şunu gösteriyor ki; Mekke müşriklerinin Rasulullah (sav)'e tepkilerinin nedeni, geleneklerinin aşağılandığı konusu olamaz. Bunların dışında acaba Rasulullah (sav)'e karşı güven duymadıkları, davasını devam ettirmesi durumunda, hakimiyeti ele geçirmesinden ve böylelikle bir despot, zalim olmasından korkuyor olmaları ve önceki gerekçelerini de buna bağlı olarak ifade ettikleri düşünülebilir mi? Olabilir ancak bu, onların dahi ifade etmek gereği duymadıkları bir durumdur. Zira onların, Rasulullah (sav)'e **"Emin"** sıfatıyla ancak kadar güvendikleri, onun dürüstlük ve doğruluğundan hiç şüphe duymadıkları, hakkında olumsuz kanaatlere sahip olmadıkları gayet açık olarak bilinmektedir. Onlar;

"Senin yalan söylediğine hiç şahit olmadık" diyerek Rasulullah (sav)'e olan güvenlerini her fırsatta tekrarlamışlardır. Bundan dolaydır ki; yabancılarının onunla görüşmesini engellemek için neler yapabileceklerini düşünüp, tartışıkları zaman dahi, onun hakkında yalancı olduğu veya kötü niyetler taşıdığı vs. iddialarını dile getirememişlerdir. Üstelik onların Rasulullah (sav)'in hakimiyeti (yönetimi) ele geçirmesi gibi bir kuşku ve korkuları da söz konusu değildi. Eğer öyle olsaydı, bizzat kendileri sadece birkaç taraftan bulunan Rasulullah (sav)'e krallık, zenginlik tekliflerini tekrarlayıp durmazlardı. Şu tekliflerde olduğu gibi:

kral yapalım. Sana gelen bu şeyi cin getiriyorsa ve onun sana galip geldiğine inanıyorsan seni iyileştirmek, sağlığına kavuşturmak, tedavi ettirmek için bütün malımızı sarf ederiz."

Rasulullah (sav)'e;

"Sen asla yalan söylemedin, senin söylediğin her şey inanılır." demelerine rağmen ona tepkiyi zorunlu gören müşrikler; **"La İlahe İllallah"** çağrısını kabulleri durumunda korkacakları şeylerle karşılaşacaklarını düşünüyor ve bunu ağkça ifade de ediyorlardı;

"Ya Muhammed! Vallahi sen bize hiç yalan söylemedin. Velakin sana uyersak yerimizden olacağız. Bundan dolayı iman etmiyoruz."

Onlar bu sözleriyle korkularını dile getirirlerken, önceki peygamberlerin dönemlerindeki seleflerinin korkularını da yenilemekten başka bir şey yapmıyorlardı. Örneğin; hiçbir siyasi, ekonomik, askeri güce sahip olmayan Hz. Musa ve kardeşinin;

"Ya Fir'avn! Ben alemlerin Rabbi tarafından gönderilmiş bir elçiyim" ve **"La İlahe İllallah"**'a inanmaya, söylemeye davet etmeleri karşısında, Mısır gibi zamanının en güçlü ve büyük bir devletinin yöneticisi olan Fir'avn ve vardımcasının;

"Sen bizi babalarımızı üzerinde bulduğumuz şeyden çeviresin de yeryüzünde büyüklük ikinize kalsın diye mi bize geldin?" demeleri anlamlı ve üzerinde düşünülmesi gereken önemli bir durumdur. Peki bütün bunlar niçin olmaktadır? Müşrikler **"La İlahe İllallah"** çağrısı karşısında niçin bu derece şaşkına dönüp, korkuya kapılmaktadırlar? Bütün bu ve benzeri sorular, müşriklerin söz konusu ettiğimiz gerekçelerini aşan ve nedenini başka şeylerde aramamızı gerektiren sorulardır.

Biliyoruz ki; tepkiler **"La İlahe İllallah"** çağrısı ile başlamış ve onun üzerinde yoğunlaşmıştır. O halde tepki ve çatışmaların nedenini bulmak için tarihi bilgiler bir yana, tepkilerin kaynağı ve hedefi olan söze yönelmemiz, söz konusu sorulara cevap bulmada inandırıcı, güvenilir ve geçerli tek yol olarak görülmektedir. Bu durumda da **"La İlahe İllallah"**'ın bu insanlara neler düşündürtüğünü tespit etmek, bulmaya çalıştığımız cevap açısından zorunlu görünüyor. Öyle de olmalı. Çünkü müşrikler düşmanlıklarının merkezini bizzat kendileri de değişik vesilelerle ifade ederek; **"Biz seni değil, senin getirdiğin şeyi yalanlıyoruz"** demişlerdir. Onlar aslında gerekçelerinde dile getirdikleri nedenler dolayısıyla şaşkına dönmedikleri, zulmü, işkenceyi, baskıyı bu nedenlerle yapmadıkları, kendilerinin bu ifadelerinden anlaşılmaktadır. Yani müşrikler açısından asıl problem **"Rasullulah'ın getirdiği şey"**dedir. Diğer bir ifade ile problem o sözden anladıklarıydı. Çünkü onlar **"La İlahe İllallah"**'tan bugün de çoğu zaman anlaşılan ve anlatılan; **"Allah'tan başka Yaratan yoktur"** gibi bir anlamın ötesinde başka şeyler anlıyor olmalıydılar. Eğer onlar bu sözden **"Allah'tan**

gelmiştir. Çünkü her bir akıl ancak Allah'a yakın, kesin bir şekilde iman etmeye sahiptir ve de öyle yaratılmıştır. Bu inkarın veya ayıplamanın sebebi, aklın itimat ettiği musellemaat ve bedihiyyatın kendisine gözün gördüğü her şeyin ancak Allahu Teala'nın yarattığı olduğunu ispat etme imkânını vermesidir. Birimiz uçağın veya telefonun yapıcısı olmadığını söyleye bilir mi? Bilakis bunu söyleyen kimsenin deli olduğu söylenir. O halde yeryüzü, gökyüzü ve ikisinin arasındakilerin yaratıcısı hakkında şüphe edilir mi? Şayet konu nakli ise, onda aklın rolü yoktur. Buna binaen cevap ta akla itimat etmemektedir. Ancak akılla sabit olan Kur'an'ın Allah'ın varlığını ispat etmesidir. Kur'anın getirdiğine iman Kur'an'ın kendisine iman kuvvetinde olur. Burada Allah (cc)'in sözü gibi:

"Biz öldüğümüz, bir toprak ve kemik olduğumuz vakit mi? Hakikaten biz mi dirilecekmiz? Evvelki atalarımızda mı! Diyorlardı. De ki; hiç şüphesiz hem evvelkiler hem sonrakilere belirli bir günün muayyen vaktinde mutlaka toplanacaklardır. Sonra siz ey sapkınlar yalancılar. Elbette bir ağaçtan, zakkumdan yiyeceksiniz ve ondan karınlarınızı dolduracaksınız üstüne de kaynar sudan içeceksiniz. Susamış develerin suya saldırışı gibi içeceksiniz. İşte ceza gününde onlara sunulacak ziyafet budur!" (Vakia 50-56)

Bunların hepsi nakle kaim olmaktadır. Daha sonra Allah (cc) bu ayetleri akla kaim olan bir sözle bitirmektedir. Zira şöyle buyurmaktadır: **لَا تَقْنَطُوا مِن خَلْقكُمْ قَلِيلًا تُصَدِّقُونَ**

"Sizi biz yarattık. Tasdik etmeniz gerek mi?" (Vakia 57)

Kur'an hasmın delillerine cevap verdikten ve onları çürüttükten sonra kendindekini arz ediyor. Bu metotta hedef, gayenin kuvveti olarak addedilmektedir. Çünkü Kur'an, hasmın taşıdığı fikirleri yıkıp, itimat ettiği her fikrin temizlenmesi tamamlandıktan sonra o kimsenin o fikrin uygun olan alternatifini ile donatılması gerektiğini göstermektedir. O kimsenin dayanmış olduğu baston kırılmış, sahibinin kırılan bastonla düşmemesi için kendisinin kuvvetli ve dosdoğru bir bastona ihtiyacı olduğu gösterilmiş ve kendine o bastonu vermiştir. Bu metod ulemanın dediği gibi; **"temizlik, daha sonra sulamak veya dökmek ve sonra doldurmaktır."** Yine bu yöntem; Allah'ı bulmaya, yalnızca Allah'a imana, onun dışındakileri de reddetmeye götürmektedir:

قُلْ أَرَأَيْتَ الَّذِينَ يَخْتَفُونَ بَيْنَ أَلْفَيْكَ إِلَى الْغَوِيْرِ الْحَكِيمِ

"De ki: O'na (Allah'a) kattığınız ortaklarınızı bana gösterin. Hayır! Bilakis, yegâne galip ve her şeyi hikmetle idare eden ancak Allah'tır." (Sebe 27)

Bu ayet değişik bir çok Rab düşüncesini atmayı, yalnızca Kahhar olan Allah'a uluhiyeti ispat etmeyi ifade eder. Bunun bir benzeri de Allah'ın şu sözüdür:

hakında konuşan ameli bir din olduğunun açık bir resmini çiziyorlardı. Bugünde daveti taşıyanların; dinin hayattan ayrılması, yani kapitalizmi, sosyalizmi, demokrasini, kavmiyetçiliği, vatancılığı ve kendilerine arz olunan ilimlilik fikirlerini, dinler arası diyalogu, aşırıcılık, mutedil olmak gibi fikirleri bilmesi, öğrenmesi gerekir. Açık ve dakik olmasını isteyen bir davet taşıyıcının öncekilerin ne söylediklerini değil de, şimdiki ideoloji sahiplerinin ve diğer fikir sahiplerinin ne söylediklerini zikretmesi gerekliliği vardır. Kendisini zamanın konuları ile meşgul edip kendinden önce yaşamış konuları eşmemesi gerekir. Nebiler zamanlarının problemlerine, hadiselerine taarruz ediyorlardı. Şuayb (as) kendi zamanında eksik ölçmeye, İbrahim (as) putlara ibadete, Musa (as) ve Harun (as) Firavunun insanları kullandırması ve sihrin yayılmasına, İsa (as) maddencilik düşüncesinin aşırılığına, iman ruhunun güzelliğine dikkat çekmeleri bunun en güzel örnekleridir. Bunların yegane sorunu "*La ilahe illallah*" sorunu ve her nebi *kelimeyi şahadete* muhalif olanların bulundukları durumu göz önünde bulundurarak problemleri arz ediyordu. İşte bu metod, daveti taşıyan kimsenin olayları güzel bir şekilde anlayıp, diğer insanlarda bulunani da nakletmede sadık olmasını talep eder. Bu şekilde insanlar ve Müslümanlar kendilerinde bulunani tamamen anladıklarını ikrar edip İslam'ın arz ve doğruluğuna daha çok güvenmeye başlarlar.

Kur'an, diğer insanlara delillerini zikrettikten sonra onları aciz bırakacak açık ve net bir şekilde onlara cevap veriyordu.

Kur'an kendisinin yaptığı gibi davetçiden de karşı fikirleri yıkacak, iptal edecek, hilesini tamamen açığa çıkaracak uygun cevaplar vermesini istemektedir. Allah'u Teala bu konuda insanların delillerini yalanlayarak şöyle diyor:

وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ

"O kendi yaratılışını unutarak bize bir misal getirdi. Dedi ki; bu çürümüş kemiklere kim can verecek." (Yasin 78)

"Rahman çocuk edindi dediler; yemin olsun ki siz çok çirkin bir şey ortaya attınız. Rahmana çocuk isnat ettiler diye az daha gökler çatlayacak, yer yarılacak ve dağlar yıkılıp çökecekti. Halbuki Rahmana çocuk edinmek yaraşmaz. Göklere ve yerde hiçbir kimse yoktur ki Rahmana kul olarak gelecek olmasın." (Merjem 88-93)

قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَفِى اللَّهِ شَيْءٌ فَأَطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ

"Peygamberleri dedi ki: Gökləri ve yeri yaratan Allah hakkında şüphe mi var?" (İbrahim 10)

Burada dikkat çeken husus; Kur'an'ın konuya göre cevap vermesidir. Şayet konu akli ise cevapta akli oluyordu.

Burada Allah'ın varlığından şek ve şüpheye düşen kimsenin şekki, Allahu Teala'nın varlığına yeterli akli kanaat etmemesinden kaynaklanmıştır. Cevap ta, bu şekki inkar eder şekilde (istinkari)

başka Yaratan yok" biçiminde şeyler anlaşıp olsalardı açıkladığımız nedenlerden dolayı tepkide bulunmaları gerekmecekti. Ayrıca onların "**La ilahe illallah**"tan her ne anlıyorlarsa o anladıklarının, Rasulullah (sav)'in kastettiği anlam olduğu da açıktır. Çünkü onlar, "**La ilahe illallah**"tan doğru şeyler anlamış olmalılar ki, hiçbir şekilde ilgili sözden yanlış anlamlar, bu sözle aslında başka şeyler kastedildiği türünden Rasulullah (sav)'in bir düzeltmesiyle karşılaşmamışlardır.

Rasulullah (sav)'in Mekkelilerden, "**La ilahe illallah**" çağrısını kabul edenlere o günün iki süper devleti olan Doğu Roma (Bizans) ve Fars hazinelerini vaad etmesi de, ilgili sözün Allah'tan başka ilah/yaratan olmadığı anlamının çok dışında şeyleri ifade ettiğini açıkça göstermektedir. Rasulullah (sav) kavmine şöyle seslenir;

"Ey Kureyş cemaati! Bana itaat edin ki kıyamete kadar bütün insanlar da sizin ardınızdan yürüsün"ve "Benimle birlikte "La ilahe illallah" deyiniz. Bütün Araplar size boyun eğeceği gibi, Arap olmayanlar da size cizye ödeyecektir. Allah'a yemin ederim, Kısra'nın ve Kayser'in hazinelerini Allah yolunda harcayacaksınız."

Burada düşünmek gerek. Eğer "**La ilahe illallah**" bütün putları reddedip ilah/yaratan olarak sadece Allah'a inanmak anlamına gelmiş olsaydı, müşrikler yurtlarından atılmaktan niçin korkma gereği duysunlar? Yaratan olarak Allah'a inanmanın Doğu Roma ve Fars hazinelerine sahip olmakla ne ilgisi vardı? Akabe'de "**La ilahe illallah**"ı kabul ettiklerini bildirip Rasulullah (sav)'i himayelerine aldıklarını açıklayan Medineliler gençlerin bu tavırları bizzat kendileri tarafından "**dünyaya meydan okumak**" olarak izah ediliyordu. "**La ilahe illallah**"ı söyleyip, küçük bir şehir devletinin dışladığı bir insanı yanlarına almanın dünyaya meydan okumakla ne ilgisi vardı? Örnekleri daha da çoğaltmak mümkün ve bütün bunlar "**La ilahe illallah**"ın sadece bir yaratan bulunduğu anlamının dışında başka anlamlar taşıdığına önemli ipuçlarıdır. Peki, nedir bunlar?

Ebu Cehil, Rasulullah (sav)'in getirdiklerini kabul etmekle bazı yetkilerini kaybedeceği korkusunu açıkça ifade ettiği gibi;

"Ben senin bu dinini kabul edip, sana tabi olur ve Yaratan seni muhaliflerine üstün kılarca sen öldükten sonra hakimiyet bize kalır mı?" diyenler de eksik değildi. Onlar bu söz ve teklifleriyle Rasulullah (sav)'e düşmanlıklarının asıl nedenini göstermektedirler. Yani sosyal, siyasi, ekonomik, hukuki konularda yetkilerinin "**La ilahe illallah**" çağrısı ile sona erdirilmek istendiği ve bunu kabul edemeyeceklerini bildirmiş olurlar. Kur'an'dan öğreniyoruz ki, söz konusu tavırlar ve sözler, önceki peygamberlerin kavimleri tarafından da ifade edilmiştir. Örneğin, Medyen halkı; "**La ilahe illallah**" çağrısına uydukları takdirde siyasi ve ekonomik yetkilerini kaybetmekten

korkmuşlardır. Firavun da siyasi, askeri dolayısıyla ekonomik gücünün kaybolacağını düşünmüştür. Bundan dolayı Hz. Musa (as)'a;

"Sen bizi büyütle yurdumuzdan çıkarasın diye mi geldin ey Musa?" demekten kendisini alamaz.

Böylece anlıyoruz ki, müşteriklerin asıl tepkilerinin nedeni, **"La İlahe İllallah"** sözündedir. Bu nedenle müşterikleri korkutup başına döndüren ve tepkide bulunmalarına neden olan **"La İlahe İllallah"** kelimesinin ortaya koyduğu **emr/hüküm** (hakimiyet) konusunu değinmek gerekir.

Komuta ve hakimiyet gücünün söz konusu olduğu **emr, hükme** oranla kısmen farklı anlamlara sahiptir. Fark, sebep-sonuç ilişkisine benzetilebilir. Buna göre emr sebep, hüküm ise emrin gereği, sonucudur. Yani hükümde bulunabilmek için onun dayanağı olan emretme gücünün bulunması gerekir. Ancak ikisi arasındaki ince anlam farklılıklarına girmeden ve Kur'an'da da daha çok kullanılan hüküm kavramı çerçevesinde konuya değinecek olursak; Ha-Ke-Me fiilinin mastarı olan **hüküm** (hüküm) karar verme, güç, tahakküm gibi anlamları ve bunlara bağlı olarak da yönetme, idare etme anlamlarını kapsar. Hüküm, bugün Türkçe de kullanılan hakimiyet/egemenlik kavramlarının eş anlamlısı olup, üzerinde hiçbir şekilde daha gücünün, yetkilinin bulunmadığı irade ve yetki sahibini ifade eder. Buna göre hüküm sahibi, hüküm gerektirdiği itaatle kendisi zorunlu olmayan ve kendisi dışındakilerin itaatini isteyendir. kendisi itaatle sorumlu değildir, çünkü belirttiğimiz gibi kendisinin üstünde daha büyük irade sahibi, dolayısıyla hüküm sahibi yoktur.

Müşriklar hükümden pay isterken aslında hükmetme yetkisi istiyorlardı. İsteklerine göre, hükümün hiç değilse bir kısmı kendilerine ait olmalıydı. Hükümden, yani bir şey hakkında, onun doğru-yanlış, iyi-kötü, güzel-çirkin, hak-batıl, yasak-serbest, olduğu konusunda karar verme, dolayısıyla bir şeyi yasaklama veya serbest kılma yetkisinden pay istiyorlardı. Bu istegin dayandığı yetkinin, bireysel konuları olduğu kadar, toplumsal konuları da kapsadığı açıktır. Onların bu isteğine verilen cevap gayet açıktır;

لَهُم مِّن دُونِهِ وَلَئِن لَّمْ يَكُن لَّهُم مِّن دُونِهِ إِلَهٌ فَرَكِبُوا إِلَهًا

"O kendi hükümüne kimseyi ortak etmez." (kehf 26)

Ancak buna rağmen hüküm konusunda kendisini yetkili görenler çıkar ve hükmetmeye kalkışarlarsa, onlar Allah'ın indirdiğiyle (hükümüyle) hükmetmedikleri için kafirdirler, zalimdirler, fasiklardır. Allah'ın, konuyla ilgili olarak Rasullullah (sav)'e verdiği talimat ise bu çerçevede ayrı bir önem kazanmaktadır:

"Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet, onların keyiflerine uyma ve onların Allah'ın indirdiği şeylerin bir kısmından seni

HİTAPTA KUR'AN'IN METODU

Şüphesiz ki; İslam davetini taşıyan kimselerin, bu davetin başariya ulaşabilmesi için hitap ta ve davette Kur'anın metodunu ve üslubunu takip etmesi gerekir. Bu hususları muhafaza etmek; seriati muhafaza etmek ve onu istenilen şekilde eda etmek demektir. Bunlar daveti taşıyan kimsenin ihmal edemeyeceği hususlardır.

Kur'an'ın ve İslam'ın hitap metodu ve üslubunu araştırmadan önce bunlara kayıtlı kalmanın güzelliği, dakik anlayışı, fikirlerin edası ve tebliğinin gerektirdiği duruma işaret etme gerekliliği vardır. Kur'an harflerinin manası, kelimanın tertibi, anlatmak istediği durumdan daveti taşımak ve kalpleri fethetmek isteyen kimsenin veya bu dinin üstün gelmesi için çalışan herhangi İslamî bir kitlenin kendi namına dem vurması doğru değildir.

Kur'anın ve İslam'ın hitap metoduna gelince: Onun hitapta ve tartışmada özel bir metodu vardır. Bu *istikrai* (tüme varım) yoluyla naslardan tespit edilmiştir. Bu dinin yapısı da bunu gerektirmektedir. Bunlara göz atmakta yarar vardır.

Batıl fikirlere cevap vermek gerektirdiğinde Kur'an, bu fikirleri olduğu gibi, yani hasmın delilini ona cevap vermeden önce zikretmektedir. Kur'an'ın bunları zikretmesinin sebebi; daveti taşıyanların diğer insanlardaki bozuk fikirleri, fasit inançları çürütmeleri içindir. Bunların örnekleri Kur'an'da sayılamayacak kadar çoktur. Allah'ın Teala şöyle buyurmaktadır:

وَقَالُوا آءِذَا كُنَّا عِظَامًا وَرَفَاتًا إِنَّا لَمَعْبُوثُونَ خَلِّقْ جَدِيدًا

"Onlar; ölüp toprak ve kemik olduktan sonra biz tekrar mı dirileceğiz dediler." (İsra 49)

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يُنْفِخُ أَذَنَ بَنِي إِسْرَءِيلَ

"Kafir olanlar (kendi aralarında) şöyle dediler: Çürüyüp paramparça olduğunuz vakit yeniden dirileceğinizi haber veren kişiyi gösterebilir mi?" (Sebe 7)

"Yahudiler; Allah'ın eli bağlı dediler." (Maide 64)

Kur'an, İslam'a davet eden nasları, önce kafirlerin sözlerine cevap verip, onların söylediklerini zikrederek çürütme yoluna gidiyor. Tartışmada da aynı metod üzerine seyreliyor. Davetini zikredip sonra ona cevap vermesi gerekirken başka bir yöntem takip etmektedir. Bu ise, İslam'a alternatif olarak sunulan fikirlerin kaim olduğu esasların dirayetini ve kendisinin çağın kütürüne muttali olmasının gerekliliğine açık bir delildir. Resuller gönderildikleri kavimlerin diliyle konuşuyor, kavminin fikirlerine cevap verdikten sonra, batıl fikirleri, vakiayı arz ederek doğru olanı açıklıyor ve böyle yapılarıyla da İslam'ın vakia

sistemlerini sarsan bir parti. Hizb-ut Tahrir Özbekistan, Pakistan, Türkiye, Endonezya gibi İslami beldelerde ümmeti ve siyasi çevreyi İslami fikirlerle etkileyerek yeniden İslami hayatı (Raşidi Hilafet Devletini) kurmak için yoğun çaba sarfetmektedir. Ümmeti, daveti yüklenen bu kişilerle beraber olmaya ve onlara yardım etmeye davet ediyoruz. Allah (cc) şöyle buyuruyor:

وَقُلْ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ
الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ

"De ki: (Yapacağınızı) yapın! Amelinizi Allah da Resûlü de müminler de görecekler. Sonra görüleni ve görülmeyeni bilen Allah'a döndürüleceksiniz de O size yapmakta olduklarınızı haber verecektir." (Tevbe 105)

--- o ---

şaşırtmalarından sakın! Eğer dönerlerse bil ki Allah, bazı günahları yüzünden onları felakete uğratmak istiyordur. Zaten insanlardan çoğu, yoldan çıkmışlardır. Yoksa cahiliye hükmünü mü arıyorlar? İyice bilen bir toplum için Allah'tan daha güzel hüküm veren kim olabilir? (Maide 49-50)

Ayetlerle, insanın hükmeden değil, Allah'ın hükümlerinin uygulayıcısı olduğu (olması gerektiği) açıklanır. Kısacası Hüküm Allah'ındır ve insanlar O'nun hükümlerine uymak zorundadırlar. İnsanlar için başka bir hak veya yetki söz konusu değildir. Hüküm Allah'a ait olup, insanların böyle bir yetkiye sahip olmamalarının nedeni de yine ayetlerde ayrıntılı şekilde açıklanır. Allah yaratandır, yoktan var edendir, alemlerin Rabb'idir, yerdekilerin ve göktekilerin mutlak sahibidir, O'nun her şeye gücü yeter, mutlak galiptir, hiçbir şeye muhtaç değildir, her işi yönetip kontrol eder, her şeyi bilir, bilgisi mutlakdır, O, başkasının hükmüne muhtaç ve uymak zorunda olmayacak kadar yüce ve her türlü eksiklikten münezzehtir. O halde tüm bu sıfatların en layıkıyla sahibi olan birisi, hükümde de tektir ve buna sahip olan sadece Allah'tır. Kur'an'da emr/hüküm konusuna ağırlık getirildikten sonra insanın bunlar karşısındaki konumu da açıklanır. Böylelikle insanın yaratılış gayesi de açıklanmış olur:

"Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım." (Zariyat 56)

Kulluğun ise rasgele şeylere ve rasgele şekilde olamayacağı, belirli esaslara göre olması gerektiği açıklanır. Bütün bunlara bağlı olarak da konu özetlenir:

"İnsan başıboş bırakılacağını mı sanıyor?" (Kıyamet 36)

İmam Şafiî, ayette geçen başıboş (südâ) ifadesinin emir ve yasak anlamına geldiğini, dolayısıyla ayetin anlamının; **"Emir ve nehy olunmayacağını mı zanneder?"** olduğunu belirtir.

Bu noktada şöyle bir soru sorulabilir: Mekke müşrikleri niçin **"La İlahe İllallah"** çağırısı karşısında emr'den payları olup-olmadığı konusunu gündeme getirdiler? Çağrıldıkları ve kabul etmeleri istenen söz ile emr arasında ilgiyi nasıl kurdular? İşte, peygamberlerin Tevhid'i tebliğleri sırasında en önemli nokta burada açığa çıkar ve benzeri soruların cevabı, Tevhid hakikatinin bütün anlamıyla açığa çıkmasını sağlar niteliktedir. Şöyle ki; Rasulullah (sav)'in müşrikleri öncelikle inanıp, söylemeye çağırdığı söz Allah'ın varlığı ve varlık olarak birliği olmayıp tek ilah olduğu konusuydu. Yani **"La İlahe İllallah"**. Rasulullah (sav) onlara öncelikle; **"Allah'tan başka Yaratan yok"** gibi bir sözünü kabule değil, **"Allah'tan başka İlah"** olmadığını kabule çağırıyordu. Müşriklerin akıllarını başlarından alan, şaşkına çeviren, korkutan da bu **"İlah"** konusuydu. Ve bütün problem buradan kaynaklanıyordu. Zaten ayetlerle de Mekke müşriklerinin Allah'la ilgili inançlarındaki yanlışlar

tashih edilerek, Allah'ın tek ilah olduğu açıklanır. Yoksa onlara hiç haberleri-bilgileri olmadığı bir Allah inancından bahsedilmez. Böylece anlaşılacaktır ki, **"La İlah İllallah"**tan Allah'tan başka yaratan yok anlamından veya, Allah'tan başka ilah yok anlamının çıkarılması birbirinden oldukça farklı boyutlarda şeyler ifade eder. İkisinin arasında büyük fark vardır. Bu nedenledir ki birincisini müşrikler büyük oranda kabul ediyor, hatta bu biçimde kabul edenlere de (Hanifler) tepki göstermiyorlardı. Ancak ilahın sadece Allah olduğu ve bu nedenle O'ndan başka ilah olmadığı esasına gelince o zaman durum değişiyordu. Çünkü ilah konusu, en azından müşrikleri şaşkına çevirecek kadar çok şeyler ifade ediyordu.

E-Le(Li)-He fiilinden gelen **ilah**; kulluk etmek, yönetmek, yönetmek, hareket tarzı ve davranış biçimi tayin etmek, kurallar koymak gibi anlamları içerir. Dolayısıyla ilah, insan bireyinin ve toplumunun hayat tarzını, hareket biçimini belirleyen, yönetip kontrol edendir.

Rasulullah'ın tebliğ ettiği davanın Mekke müşrikleri için büyük bir problem olduğu açıktır. Çünkü, **"La İlah İllallah"** çağrısını işittikleri zaman, bu sözle ilahlığın sadece Allah'a ait olduğunu ilanını görüyorlardı. Bu ilanın ise bireysel yaşantıdan, sosyal hayata ve inanç esaslarına kadar insanı ilgilendiren, bütün alanlarda statükodan oldukça farklı, yepyeni bir yapıyı önerdiğini anlıyorlardı. Bu nedenle **"La İlah İllallah"** çağrısının statükoyu tamamıyla değiştireceğini anlayan Mekke ileri gelenleri, haksız menfaatlerinin devamı açısından tepkide bulunmayı zorunlu bulurlar. Her yeni gelen ayetle de korktuklarının başlarına geldiğini açıkça görür ve tepkilerini de buna bağlı olarak artırdıkça artırır. Ayetlerde açıklandığı şekliyle Allah; Meliku'n-nas (insanların hükümdarı), din gününün sahibi, hakiki hükümdar, her türlü eksikliklerden uzak hükümdar, sûr'a üflenecek günün hakimi, ahiretin hakimidir. Bunlar şunu ifade etmektedir; Allah'ın razı olduğu tek din olan İslâm, bireysel ve toplumsal bütün alanları kapsayan bir hukuk sistemidir. Bu hukukun kaynağı ise sadece Allah'tır. Allah'ın hukuku (hükmi) dışındaki hukuklar ise Allah'tan olmadığı için meşru değildir. Dolayısıyla o meşru olmayan hukukları uygulayan yöneticiler de meşru değildir. Diğer bir ifadeyle din ve şariat koymak, çıkışı ve uygulaması ile nehyde bulunmak uluhiyet sıfatlarından olup, bu sıfatta sadece Allah'a ait olduğu için Allah'tan gelen sosyal, siyasi, ekonomik vs. sistemi meşru, onun dışındakiler ise zulmün tezahürleri olan cahiliye sistemleridir. Bütün cahili sistemler ise yok olmaya mahkumdur.

Mekke müşriklerinin **"La İlah İllallah"** çağrısı üzerine tepkide bulunmaları sadece ilah kavramı çerçevesinde de kalmıyordu. Onlar çok iyi biliyorlardı ki, ilah kavramı rabb ve melik kavramlarını da içermektedir. Yani ilah olan aynı zamanda rabb ve meliktir de. **"La İlah İllallah"** çağrısı ile de ilahlığın (uluhiyetin) yanı sıra rabb'lik

çalışacak kitleye güven artacak, bugün kafirlerin baskısından yeise kapılmışlık ve umutsuzluklar ortadan kalkacak, tereddütler yok olup, Müslümanlar sahip oldukları İslami fikirlerin etkinliğini yeniden görerek canlılık kazanacaklardır. Böylece hedefte netlik hasıl olacaktır.

İslâm'ın güçlü fikri yapısı karşısında hiçbir düşünce ayakta durma imkanına sahip değildir. Bu fikir bugün siyasi ortamda hakim olmadığı halde düzenlerin o kadar acımasız tavırları ve bütün engellemelere rağmen yine de insanları etkisi altına alabilmektedir. Devletler içerisinde Müslümanların bulunduğu, kendi zihniyetlerini taşıyan partilere müsaade edip onlara her türlü imkanları sağlamalarına, ümmetle sahil parti arasına duvarlar örmelerine rağmen İslâmî fikirlerin önünü kesmeye güçleri yetmemektedir. Düşünün!.. Bir de bu engellerin ortadan kalkıp, İslâm ideolojisini esas almış bir partinin ümmetle kucaklaşmasını... Öylesi bir ortamda İslâmî fikirler yeniden hayat bulmak için ümmetin bağrında alev olup parlayacak, ümmeti bir çırpıda ayağa kaldıracaktır. Halen akidenin köklerini bünyesinde taşıyan o insanlar bu misyonla yeniden siyasi ortamda izzet bulacaklardır. Aynen Resulullah (sav) ve ashabının bu işi en güzel bir şekilde yerine getirdiği gibi.

Bugün bu gerçeği kavrayan ve kitlesel faaliyet yapanlar her nerede olurlarsa olsunlar siyasi ortama girmek ve siyasi çevrede bulunmanın yollarını aramak zorundadırlar. Bu demek değildir ki, onların taşıdığı zihniyetten kısmen bir parça kabul ederek, onların arasında yer alalım. Asla! Gerçek anlamda davayı yüklenenler ve İslâmî kitlenin elemanları hiç tavizsiz bir şekilde fikri ve bu fikirlerden kaynaklanan siyasi etkiyi İslâm'ın yüklediği yükümlülükler çerçevesinde göstermek zorundayız. Aynen Habeşistan'a hicret eden sahabeler gibi.

Bu günkü var olan yapmacık ve köksüz o siyasi çevrenin oturduğu çürük zemini, siyasi ortamlarının içerisine düştüğü acziyeti, kaos dolu yaşantıyı göstermez isek onları ve toplumu nasıl etkileye biliriz ki? Eğer İslâmî fikirleri siyasi alana indirmiyor, onları etkilemeye kalkışıyorsak etkileyen değil etkilenen konuma düşmüyor muyuz?! Allah bu noktada bizleri ve ümmeti korusun. Çünkü onların ümmeti etkilemeye çalıştığı fikirler gayri İslâmî fikirlerdir. Daha açık bir ifade ile küfür fikirleridir.

Davayı yüklenenler ve İslâmî kitleler, önelrine çıkan her zorluk ve güçlüğü rağmen siyasi çevrelerde etkin olmak için son gayretlerini göstermek zorundadırlar. Şunu da biliyoruz ki, her gün korku dolu rüya gören düzenler kendi çaresizliklerini, düzenlerinin hiçbir işe yaramadığını itiraf etmelerine rağmen İslâmî fikirleri ve dava elemanlarını bu çevreye yaklaştırmak istememektedirler. Her ne olursa olsun İslâm bir gün onların yuvalarını yıkacaktır. Musa (as) firavunu nasıl ki, korkuttu ise, Resulullah (sav) Mekke'de nasıl müşrikleri çaresiz bıraktı ise bu günde ümmet küfür sistemlerini aynı şekilde İslâmî fikirlerle tedirgin etmeye ve de çöktürtmeye muktedirdir. İşte bütün zorluklara rağmen küfür

zorla dayatmaktadır. Bundan dolayı bugün Müslümanlar perişan, kendilerinden olmayan otoriteler altında ezilmekte, belirli bir kesimde kokuşmuş siyasi ortamın hizmetçileri konumundadırlar. Onlar ancak güdümlü siyasetle kafirlerin işlerini yürütmek için siyasi ortamda bulunuyor ve hizmet ediyorlar. Batı güdümlü siyasi çevrede bulunan insanların sayısı sınırlı olduğu gibi yine bunlar bu alana her türlü etki edecek siyasi yapılanmalara, fikri çatışmalara karşı korunur ve teşebbüs eden kişiler halkın nezdinde çeşitli saptırmalarla kötü gösterilir.

Yaptıkları işler kendileri açısından doğruluk payına sahip olabilir. Çünkü onlar İslam'ın etkileyici gücünü çok iyi bilmektedirler. Bu gücün Müslümanlar üzerinde etkili olabileceği gibi siyasi çevrede çok çabuk etkili olacağından, İslami fikirlerin yeniden Müslümanların arasında can bulacağından, Hilafetin yeniden kurulmasından korkuyorlar. Bu korkularında kendi çaplarında haklıdırlar. Hilafetin gelişi onların sahip oldukları bütün halleri boşa çıkaracaktır. Makam ve mevkilerini kaybedecek, toplumda sözleri geçerli olmayan birer asalak olarak dolaşacaklardır. Fakat bunların sinsi hareket etmesinden korkulur. Aynen Resulullah (sav) döneminde olduğu gibi, münafıkların durumuna benzer bir konum yeniden tekrerrür edebilir. Bundan dolayı İslam siyasetiyle yoğrulmuş kişilerin bu gibi insanlara çok dikkat etmeleri ve mümkün olduğu kadar onları siyasi ortam ve siyasi çevreden uzak tutmaları kaçınılmazdır.

İslamî fikirlerin hakim olduğu siyasi ortamın olabilmesi ancak Hilafetin yeniden ikamesine bağlıdır. Bundan dolayı da bugünün en elzem meselesi siyasi çevreye bu doğrultuda fikirlerin akitilmesidir. Bunun içinde; İslam zihniyetiyle donanmış, İslam şahsiyetine sahip siyasi eleman yetiştirmek için çalışmak gereklidir. Bu kişiler aydın düşünceye sahip, uyanık kişiler olarak toplumda, siyasiler arasında, siyasi çevrede etkin olmanın yollarını aramalıdırlar. Siyasi çevrede sahip oldukları düşünceleri açık ve sarıh bir şekilde ortaya koyarak, bugün İslam ümmeti üzerine çöreklenmiş batı zihniyetine sahip siyasi ortamda hareket eden siyasi çevreyi etkilemeye yönelmelidirler. Çünkü toplumlar bu beyin kadrosunun elinde yapılanmaktadır. Siyaseti takip etmeyen, siyasi çevreden uzak kalan kişiler her ne kadar kuvvetli fikirlere sahip olursa olsunlar etkin olamazlar. İnsanlara İslami fikirler kabul ettirilebilir, fakat bu fikirlerin yaşama geçme sahası siyasi ortam, filizlenme noktası ise siyasi çevredir. Açık bir ifade ile fikirlerin hayat bulması siyasete soyunmak, bu alanda etkin olmak ve siyasi çatışmayı gerekli kılar. Otorite ile ve onu besleyen siyasi çevre ile bu çatışma gerçekleşmeden topluma İslam'ın fikirlerini, siyasi hayat yapısını göstermek mümkün olmayacaktır. İslamî fikirlerden haberdar olmak yeterli değildir. Ümmet bu çalışmayı yapanları ancak otorite ile yapılan çatışmalar sonucu daha kolay keşfedebilir. Ancak bu şekilde fikirler arası çatışma görülebilecek, İslam fikrinin gücü ortaya çıkacak, bu yönde

(rububiyet) ve melik'lik (mülkiyet) sıfatlarının da insanlara değil, sadece Allah'a ait kılındığı açıkça anlaşılıyordu. Bu durum müşriklerin kin ve baskılarını daha da artırır. Zira müşrikler, "**La İlahe İllallah**" çağırısı ile sosyal statü ve yetkilerinin meşru olmadığının ilan edildiğini, bu statü ve yetkilerinin tamamıyla ellerinden alınacağını iyice anlarlar. Çünkü, ilah kavramına göre daha özel anlamlar içeren rabb'in, bu durumu açıkça ifade ettiğini görüyorlardı.

Rabb'in anlama gelince; o, asıl anlamıyla terbiyeyi ifade eder. Bunun içerisinde ıslah etmek, tasarrufta bulunmak, kemale erdirmek, kefil olmak, efendi olmak, sorumluluklara sahip olmak, toplamak-yığmak, başkanlık yapmak, sahip olmak gibi anlamları yüklenir. Ayetlerde ve Resulullah (sav)'in kullanımındaki anlamın dışında Mekke müşriklerinin kullanımındaki rabb, ağırlıklı olarak üç anlamı ifade ediyordu: Tapınma, kulluk ve boyun eğme. Bunların ifade ettiği ortak anlam ise, yetki ve gücü elinde bulundurana itaat etmektir.

Bütün zamanlardaki küfrün ileri gelenleri, kendilerinin rabb olduğuna inandıklarındandır ki, yöntemleri altındaki insanlar için kanun yapma, onları bu kanunlarla yönetme hakkının kendileri için tabii bir hak olduğuna kesinlikle inanmış ve savunmuşlardır. Mekke müşriklerinin ileri gelenleri için de durum değişmez ve onlar da rabb olarak kendilerini kabul ederler. Ancak Resulullah (sav)'e peş peşe gelen ayetler ise rabb'in sadece Allah olduğu bildirilir. Ayetlerde Mekke müşriklerini şaşkına çevirecek şekilde Allah'ın rabb oluşuyla ilgili ayrıntılı bilgiler verilir. Bu ayetlerden bazılarına göre; Allah doğunun ve batının, insanların, sabahın, Şir'a yıldızının (bu yıldız müşriklerden bazılarının putu idi), Kâbe'nin, yüce arşın, göklerin ve yerin, doğuların, yerin ve ikisi arasındakilerin, Mekkelerin ve atalarının, kısacası Allah her şeyin rabb'idir. Bu ise kendilerinin rabb olduğu gibi bir iddiayı ileri sürerek, sadece bir bölgenin hakimiyetini elinde bulundurmaya çalışan kişilerin (tağutların) aksine Allah'ın bütün alemlerin rabb'i olduğu ve yöneticilerin, zenginlerin vs. ancak Allah'ın hükümleriyle hükmetmeleri durumunda meşru olabileceklerini ilan ise, kendi hükümleriyle Mısır veya Mekke'yi yöneten, Firavun veya Mekke aristokratlarının bütün fonksiyonlarını geçersiz kılar. Onlar, menfaatlerini korumak ve devam ettirmek için rabb sıfatının sadece Allah'a ait olmasını kabul etmezler.

"La İlahe İllallah"ın müşriklere düşündürtüp, tepkilerine neden olan diğer bir özelliği de, ilah kavramının melik kavramını da kapsıyor olmasıdır. **Melik;** sahip olmak, tasarrufta bulunmak, insanlar üzerinde tasarrufta bulunmak, insanlar yönetip kontrol etmek anlamlarını içeren melik ve onunla aynı mastardan olan mülk, malik, milk kavramları idari konularda, yönetimle ilgili alanlarda ele alındığı zaman otorite ve hükmetme anlamlarındadır. Mekke aristokratları ilah olarak (insanların bireysel ve sosyal hayatlarını ilgilendiren konularda) kendilerini

nitedikleri için, rabb sıfatında olduğu gibi melik oluşu da yine aynı şekilde, bir yönüyle kendilerine ait kılıyorlardı. Zira Mekke müşrikleri çok iyi biliyorlardı ki, ilah olan aynı zamanda rabb ve melikti de. Firavun'da Mekke'deki halefleri gibi düşünüp, inandığını görüyoruz. O, kavmine hitaben; **"Mısır mülkü ve şu altımdan akıp giden ırmaklar benim değil mi?"** derken, sahip olduklarını istediği gibi yönetim kontrol etmek ve harcamak vs. hakkında da sadece kendisine ait olduğunu ifade etmiş oluyordu. Bu durum, kendilerine peygamber gönderilen diğer kavimlerde de aynı biçimde ağıca çıkar. Örneğin; Hz. Şuayb (sav)'e karşı gelen Medyen'iler, sahip oldukları mallarının isimlerini sıralayıp, onları istedikleri gibi kullanabileceklerini, kimsenin kendilerine karışamayacağını ifade ederler. Mekke müşrikleri açısından da değişen bir şey yoktur. Madem ki Mekke onlarıdır, o halde Mekke de (sahip oldukları belde, mülklerinde) istedikleri gibi hareket tarzına sahiptir. Çünkü bu mülkün malikidirler.

Ancak **"La İlahe İllallah"**, bütün müşrikler açısından her şeyi altüst eder. Zira Rasulullah (sav) bu söz ile Allah'tan başka melik olmadığını, dolayısıyla insanlardan hiç kimsenin istediği gibi hareket tarzına sahip olamayacağını ve mallarını da istedikleri biçimde kullanma hakkına sahip olmadıklarını açıklamış olmaktadır. Diğer bir ifadeyle; **"La İlahe İllallah"** çağırısı, insanların bir kısmı bazı şeylere malik olduklarını ve bu mülkleri üzerinde istedikleri gibi tasarrufta bulunabileceklerini söylüyorlarsa da, insanlara böyle bir yetki verilmemiştir anlamına geliyordu. Çünkü mülk üzerinde tasarrufta bulunma yetkisi, belirli sınırlara sahip olmayı gerektirir ve bu sınırlardan en önemisine göre melik olmak beşeri değil, ilahi olmayı gerektirir. Dolayısıyla sadece Allah Meliktir. İnsanlar için geçerli olabilecek tek şey ise göklerin ve yerin mülkünün sahibi olan ve bu mülkünde hiçbir ortağı olmayan Allah'ın emirlerine (hüküme) uymaktır. Ancak bu esaslar doğrultusunda, Allah'ın mülkünü kullanma yetkisi insana verilmiştir. Fakat bu kullanma yetkisi de sınırsız değil, Allah'ın hükümleriyle kayıtlıdır. Bütün bunlar insanın emir sahibi (ilah) olmaması nedeniyle. Zira emir, ilah oluşu nedeniyle sadece Allah'a aittir.

"La İlahe İllallah"ın sadece benimsenen bir söz olarak ifade edilmesinin ise, Tevhid ile hiçbir ilgisi yoktur. Elbette ki, **"La İlahe İllallah"** bir sözdür. Rasulullah (sav) insanların bu sözü söylemelerinin Cennete vesile olacağını açıklar. Ancak bu, onu hiçbir anlam ifade etmeyen veya anlamı tam olarak bilinmeyen bir söz olarak da söylemeniz olur anlamına gelmez. Eğer böyle olsaydı, onun, Mekke müşriklerinin hiç tereddüt etmeden söyleyecekleri bir söz olacağı kesindi. Konuyla ilgili birçok örnekten sadece birisi dahi bu tespitemizi doğrular niteliktedir. Rasulullah (sav), Mekke müşriklerini bu sözü söylemeye davet ettiği zaman Ebu Leheb; **"Sana bir söz değil, on söz söyleriz"** mukabelesinde bulunur ve Rasulullah (sav)'den kendilerinin söylemesini

Bundan dolayıdır ki siyasi çevre İslam'ın ilk dönemlerinde etkin olan sahabelerin (Hz. Osman (ra) zamanına kadar) Medine dışına çıkmaları engellenmiştir. İslam'ın ilk döneminde olduğu gibi son dönemlere kadar siyasi ortam ve siyasi çevre mevcuttu. 17. asırda büyük yara alan siyasi çevre dışarıdan gelen fikirlerin tesiri altında kalarak, hayata bakışlarında batı hadaratını ölçü aldılar. Bu siyasi çevrede bakışlar köreldiği için de İslam Devleti beyin tabakasını kaybetti. Abdulhamid'te siyasi adam (kaht-ı rical) yokluğundan bahsederken aslında bunu kastetmiştir. Siyasi elemanın yokluğundan değil İslami esaslara göre siyaset edecek elemanların yokluğu söz konusu idi.

İslam'ın bütün fikirleri siyasidir. Hatta akideye ait fikirler dahi. Bundan dolayı İslam'ın bütün alanı siyasi ortamı teşkil eder. İslam'la idare olunan belde ümmeti ve siyasi çevresini İslam'la donatmak zorundadır. İslami siyasi ortamda kapitalist yapıda olduğu gibi muhalif diye bir grup olmaz ve de müsaade edilemez. Yani İslam karşıtı veya Hilafet karşıtı siyasi çevre oluşturulmaz ve bu doğrultudaki çalışmalar engellenir. Siyasi çevrede kim yer alırsa alsın şer-i hükümler çerçevesinde hareket eder, toplumu bu doğrultuda besler, hükümlerin uygulanmasında titiz olur ve yönetimi her türlü sapmalar karşısında doğruyu göstererek etkilemeye çalışır. Hz. Ömer'e hutbede iken bir meseleden dolayı karşı çıkan kadın örneğinde olduğu gibi. İslam devleti bu kadar uzun ömürlü olabilmişse siyasi çevresinin etkin fikirlerle donanmış olması ve bu siyasi çevrenin ümmetin üzerinde güven sağlamasından kaynaklanmıştır. Halife seçimlerinde siyasi çevrenin görüşleri daima ön plana çıkardı ve her dönem bu siyasi çevre varlığını korumuştur. İlk dönemlerde öne çıkan siyasi çevrenin etkili kişilerinden bazıları şunlardır: Ubeyde b. El-cerrah, Ali b. Ebu Talip, Osman b. Affan, Sa'd b. Ebi Vakkas, Abdurrahman b. Avf, ez-Zübeyr b. Avvam, Talha b. Ubeydullah ve Abdullah b. Ömer.

Bugün siyasi ortamda bir çok Müslüman kişilerin bulunmasına rağmen onların etkilendiği fikirler İslami fikirler değildir. Demokratik, kapitalist, laik fikirlerden etkilenebilmişler, İslam'ı bir hayat nizamı olarak anlamaktan çok sadece ruhani bir din anlayışına sahip olduklarından, bu gün İslami fikirlerin siyasi çevreye girmesi yine Müslümanların elleri ve amelleriyle önlenmektedir.

Günümüzde ne yazık ki, İslami siyasi bir ortam yoktur. Bundan dolayı da bir asra yakın geçen sürede içerisinde İslam beldelerinde küfür olan siyasi bir ortam ve bu noktada odaklanmış siyasi çevre bulunmamaktadır. Hatta batı hiç durmadan siyasiler ve siyasi ortamı etkileyecek kişiler yetiştirerek Müslümanların başlarına dikmekte ve hain yönetimlere pompalamaktadırlar. Ümmet bunları kabul etmese de, getirdikleri fikir ve düşüncelere pek rağbet göstermese de, bir hedefe sahip olmamalarından, tepkisiz kalmalarından dolayı batı bugün bunları

ihtiyacı kalmamıştır. Çünkü, ABD artık firavunlaşmıştır. Kendisini ilah gören, hiç bir fikre (kapitalist fikirlerden demokrasi, insan hakları gibi fikirlere dahi) müsamahalı yaklaşımayan, vurup-kıran, hiçbir kural tanımayan vahşi bir kovboy olmuştur. Siyasi çevre noktasında böyle bir yapılanmayı diğer devletlerde görmek mümkün değildir. Buna belki süper güç olmanın verdiği avantajda denilebilir. Osmanlı ve İngiltere de dahil olmak üzere bunu tarihte süper güç olmuş olan diğer devletlerde görmek mümkün değildir. Ayrıca ABD bunun önemi çok iyi kavramış olacak ki, bu hususta milyarderler dolar sarf ederek siyasi tabakayı kendisine çekip onları kendi siyasi çevresinde tutmaya çalışmaktadır. Bundan dolayı ABD politikası dünya yüzeyinde şu an için çok aktif gözükmemektedir. Gerçi bu cümleyi siyasi bir devlet için sarfetmek gerekir. Bugün Amerika siyasi olmaktan öte saldırgan bir devlettir. Saldırganlık fikri bazda değil güç bazındadır ki bu da; kapitalist ideolojisinin ve fikirlerinin çöktüğünün delilidir. Saldıracığı ülkeler, sömürgesi altına alacağı yerler, bu hususlarda atılacak adımlar, en ince detaylar yine bu siyasi çevrede gündem konusu olur ve bütün detaylarıyla ele alınır. 11 Eylül olaylarının ortaya konuluş şekli bunun açık bir örneğini teşkil eder. Fikri bazda çöken kapitalizm her tarafta birden Müslümanlara saldırıyı meşru göstermeye, onlara terörist damgası vurulmasının işlenmesi ve arkasından acımasız saldırıların ortaya konması perde arkası bu siyasi çevrenin işlerindendir.

İslamî siyasi ortam ise bunlardan tamamen farklıdır. Orada hakim olan ideolojinin kendisidir. Siyasi ortam bu ideolojinin esasları çerçevesinde hareket eder. Siyasi çevre dünyadaki siyasi gelişmeleri izler, tahill eder, bunlar hakkında şer-i hükümler çerçevesinde düşüncelerini ortaya koyarak siyasi ortamı ve toplumu doğru düşüncelere kanalize eder. Siyasi ortamda yabancı fikir ve düşüncelere yer olmadığı gibi siyasi çevrede hakim olan yapı yalnızca İslam ölçüleridir. Siyasi çevrede kâfirlerin etkinliği önlenir ve de onların bu ortamda etkin olmalarına müsaade edilmez. Yabancı fikirler siyasi çevrede etkin olma imkanı bulabilir. Yabancı fikirler karşısında savunulan fikirler toplumda köklü olarak hakim değilse bütün kapılar kapatılmalı, toplum tümüyle İslami fikirler doğrultusunda karantinaya alınmalıdır. Hint, Yunan ve İran felsefelerinin o günkü siyasi çevreyi etkilediği malumdur. Bu noktada kelimalar doğmuş, ümmet çok büyük bir enerjisini bu alanda harcamıştır. İslam Devleti Hilafetin yıkılışı da siyasi çevrede İslam dışı fikirlerin tesirlerinin görülmelerinden sonra olmuştur. Siyasi çevrede fikirlerle kapı kapatılmaması gerekirse de bu demek değildir ki; bütün zararlı fikirler ve Müslüman olmayan şahsiyetlere müsaade edilir. Bu anlamı taşımaz. Bu akideye bağlı olan kişilerin İslami noktada etkin olması, yabancı fikirlerin etkisini kırması, dünya düzeyinde yeni tezahür eden her tür gelişmeleri İslami fikirler ışığında değerlendirme anlamını taşır. Ayrıca siyasi çevrenin korunması gerekir.

istediği sözü sorar. Söz; **"La İlahe İllallah"**dır. Şaşkına önerler birbirlerine bakıp; **"Yürüyün putlarınıza bağlılığa devam edin, doğrusu arzu edilecek sadece budur"** diyerek oradan uzaklaşırlar. Çünkü onlar muhtevasını çok iyi anladıkları bu sözün, kendilerinin kabul ettikleri Tevhidî unsurların eksik olduğunu, kabul etmekten kaçındıkları uluhiyet konusunu da Tevhid'in kapsamına aldığı bilirlir. Bunun ise sadece bir söz olarak söylenmekle bir anlam ifade etmeyeceğini, onun öncelikle bireysel ve sosyal yaşantıda açığa çıkması gereken hayat tarzı olduğunu anlarlar. Bu yönüyle de Tevhid'in bir defa değil, on defa dahi söyleneler, bir söz olarak kaldığı sürece bir anlam ifade etmediğini, Rasulullah (sav)'in de bir söz söylemekle sadece söylemeyi kastetmediğini bilirlir.

----- 0 -----

İSLÂM AKİDESİNİN ÖZELLİĞİ

Fikri kaide oluşu:

Akide; insan, hayat ve kainat hakkında, bunların öncesi ve bunların sonrası hakkında, bunlar ile öncesi arasındaki ve bunlar ile sonrası arasındaki münasebetler hakkında kapsamlı bir fikirdir. Bu, temel fikirdir. Çünkü, bütün fikirler kendisine tabi olan insanların hayat sürecinde yaşam şekline yön verir ve insanın hayata bakış açısını belirler. İnsan bütün olaylara onun penceresinden bakar. İslâm akidesi bu anlamda fikri kaidedir. Çünkü, İslâm akidesi yukarıda belirttiğimiz bakış açısına uygun olarak insan, hayat ve kainat hakkında bir fikir ortaya koymuş ve bu üç olguyu birbiri ile ilişkilendirmiştir. Bu ilişkilendirme öyle bir nizam ve inceliğe sahiptir ki, insan aklını ikna eder ve kalbi mutmain eder. Bu hassasiyeti ancak aydın bir bakış açısı ile yakalayabiliriz. İşte bu aydın bakışın bizi götürdüğü yer bu fikrin bir alternatifinin olmadığıdır. Düşünebilen aydın bakışlı şahsiyetin bu fikrin dışına çıkabilmesinin tek sebebi inadi olabilir. Bu yüzden İslâm akidesi fikri bir kaidedir. Düşünen ve doğruyu kabul etmeye hazır olan insanın bu fikrin dışında bir dünya görüşünü, hayat tasvirini kabul etmesi imkansızdır. Bu imkansızlığın sebebi İslâm akidesinin ortaya koyduğu fikrin reddedilebilir özelliğe olmaması ve tek doğru fikri kaide oluşudur.

Ruhi siyasi akide oluşu:

Dünyada İslâm akidesi dışında iki akide türü daha vardır. Bunlardan **birincisi Hristiyanlıktır**. Akidesi sırf ruhani akidedir, kendisinden bir hayat nizamı çıkmaz, ancak ahiret ve bununla ilgili bazı fikirlerle sahip olduğu için ruhani bir akide olarak kabul edilir. **İkincisi ise kapitalist ve komünist akideler gibi sırf siyasi akidelerdir**. Bu akideler ise, ruhani boyutu ya tam anlamıyla yok saymış yada dünya hayatıyla ilişkisini kesmiştir. Bu sebeple yalnızca siyasi akide olarak kabul edilirler.

İslâm akidesi ise; bu iki akideden ayrılarak, her iki akide türünün özelliklerini bünyesinde bulundurmaktadır. Yani, siyasi aynı zamanda ruhani akidedir. Dünyada sadece İslâm akidesi böyledir. Çünkü, İslâm'daki hayat nizamı Allahu Teala tarafından indirilir. Bu akide her konuda Allahu Teala ile bağ kurmaktadır. Bundan dolayı ruhani siyasi bir akide olmuştur. Maddeyi ruh ile cezbeder. Çünkü İslâm'da işler Allahu Teala'nın emirlerine göre yürütülür. Nitekim **siyaset**; insanların dahili ve harici işlerini bir fikirle yürütmektir. İslâm siyaseti, kapitalist siyasetten ve komünist siyasetten farklıdır. İslâm siyaseti, insanların işlerini Allahu Teala'nın emirlerine göre yürütür. Diğer siyasetler ise, insanların işlerini

Devletler arasında siyasi ortam ve siyasi çevre farklılıklar arzeder. Şöyle ki; ideolojik bazda hareket eden siyasi ortama sahip olan devlet ideolojisinin gereklerine göre şekillenmiştir. Siyasi çevre hadaratı korumak ve taşımak için bu işle meşguldür. Dışarıda bu düşüncelerinin mayalanması için uygun ortamlar arar.

Bu gün İslâmî fikirlerin siyasi ortam veya siyasi çevreye girmesi, İslâm beldeleri ve batı ülkeleri için farklılıklar arzeder. Bu ancak Batı devletlerinde siyasi çevreye İslâm'ı tanıtmaya, onlardaki ön yargıyı kırma, İslâm'ın güzelliklerini onlara gösterme amaçlı olurken İslâm beldelerinde böyle değildir. İslâm beldelerinde fikirler siyasi çevreye sunulurken otoritenin bu fikirleri uygulaması veya uygulayacak (otoriteye talip olan) kişilere yönetimi devretmesi şeklinde tezahür eder ve ümmete de fikirleri uygulamaya koymaları için otorite üzerinde etkin olmaya çalışılır. Bu arada otorite ile yapılan çatışma ümmete aksettirilir.

Siyasi ortam dünya yüzeyindeki gelişmeleri, haberleri, olayları takip edip fikirler ve görüşler açısından insanın işlerini gütmekle ilgili bir metot benimseyen siyasi kişiler çevresinden ibaret olduğunu söylemiştik. ABD gibi yerlerde odaklaşan siyasi çevre kapitalist fikirlerin etkisinde kaldığı için bu çevrede en ağırlıklı basan konular, menfaatin nasıl kazanılacağı, hürriyet, demokrasi, diyalog gibi konulardır. O siyasi çevrenin derdi ferdî ilerlemeye göre siyasi ortam oluşturmaktır. Bundan dolayı bu çevrede muhalif yetiştirmek, siyasi yöneticileri eleştirmek bir hak olarak ele alınır. Hatta bu noktada siyasi çevre bu yolla büyük rantlar elde eder. Bu çevre bir gurubu yükseltirken diğer gurup veya şahsiyeti alçaltabilir. Aslında kapitalist fikirler onlarda hakim olsa da siyasi çevre menfaat açısından iki zıt kutup oluşturur. Menfaatlarının birleştiği noktalarda da tek kutupmuş gibi hareket ederler. Aynen bu gün olduğu gibi; İslâm'a ve Müslümanlara düşmanlıkta hemfikirlerdir. Bunların ne zaman nerede nasıl hareket edeceklerini kestirmekte bazen zorlaşır. Yani bu siyasi çevre kaypak bir zemin üzerindedir. Bunu kapitalist olan dünya devletlerinin yapılarında, ortamlarında ve siyasi çevresinde daha açık bir şekilde görmek mümkündür. Bundan dolayıdır ki; ABD ve batı devletlerinde yöneticilere komplolar kurmak pek yaygındır. Aynı şekilde bu ülkelerin diğer ülkelerde de çeşitli komplolar düzenlemekle uğraştıklarını görürüz. ABD'nin İngiliz sömürgecilerine eline geçirmek istemesi gibi.

Burada şu noktaya değinmek istiyoruz: ABD belki de siyasi çevre konusunda tarihte şu ana kadar yapmamış bir kurumaşmayı gerçekleştirmiştir. Şöyle ki; dünya siyasetini ellerinin içine alacak siyasi ortamı oluşturmıştır. Devletlerarası bir çok teşkilatları ve kurumları (BM, IMF) bünyesinde toplayarak, o devletlerin siyasilerini etkileyecek siyasi çevreyi avucunun içine almıştır. Yani bir nevi global siyasi çevreyi oluşturmıştır. Gerçi bugünkü geline noktada Amerikanın buna da pek

"Yoksa, onu (Muhammed) uydurdu mu diyorlar? De ki: Eğer sizler doğru iseniz Allah'tan başka, gücünüzün yettiklerini çağırın da (hep beraber) onun benzeri bir sûre getirin." (Yunus 38)

Mekke'de Siyasi çevre fikren zayıf düşüklerini anlayınca maddi güç üzerinde fikir üretmeye başlamışlardır. Şunu daha açıklıkla söyleyebiliriz ki; bu çaresizlikleri neticesi siyasi çevrede fikri alanda çok büyük bir dehliz açılmıştır ve var olanlarda zaten insanların problemlerini çözmekten acizdi. Mekke'deki siyasi çevre İslam'ı tanıdıkça İslam'ın etkinliğini kabul etmiyor da değişirdi. Örneğin; Resulullah (sav) Mekke'ye gelen kabilelerin bir anlamda siyasilerin bulundukları yere, panayirlara, çadırlara giderek İslam'ı onların siyasi gündemlerine almaları ve ona güç vermeleri için çalışmalar yaptığında müşrik düzenin siyasi elemanlarından olan Velid bin Mugire'nin etrafında toplanan siyasi çevre fikri üretkenlik yerine zorbalık ve dışlama gibi uygunsuz işler yapıyordu. Artık ne yapırlarsa yapsınlar toplum bu fikirlerden haberdar olmuş, siyasi çevre etkilenmiş ve değişime adım atmıştı.

Siyasi çevre olayları en yakından izleyen kesimdir. Bu çevre hiçbir zaman aktifliğini kaybetmeden güncel konularda aktif faaliyet içerisindedir. Toplum genel olarak bu kesimin tavırlarına bakar ve ona göre yönelir. Hatta bu çevrede dönen fikirler sahih, insan fitratına uygun olmayan, yüzeysel bakıştan kaynaklanan düşünceler çerçevesinde olsa dahi. Toplumun beyni olan bu tabaka üretken olduğu müddetçe toplumu o denli canlı ve aktif kılar.

Her siyasi ortamda bir çok fikirlerden bahsedilebilir, fakat siyasi ortama hakim olan ise belli bir ideolojinin fikirleridir. Siyasi çevrede de mutlaka belirli ölçüler bulunmak zorundadır. Bunun manası; siyasi çevre belli fikirlerin etkisi altındadır.

Kapitalist siyasi ortamda, bu fikrin tesiri altında bulunan siyasi çevrenin yoğunluğu görülür. Siyasi çevre bu fikirler doğrultusunda üretkenlik ve bu bakış açısı çerçevesinde bütün konular netleştirilir. Komünizmde farklı bir siyasi ortam olduğu gibi, İslam'ın hakim olduğu dönemlerde de siyasi ortam bu günkü Müslümanların yaşadığı siyasi ortamdan farklı bir yapıya sahipti.

Hadarat ve kültürün etkinliği siyasi çevre üzerinde ağırlık baskısıyla kalmaz, toplumu bu esaslara göre yaşamları için yönlendirici pozisyon üstlenir. Hadarat ve kültürden yoksun olan ülkelerde veya bağımlı olan ülkelere siyasi ortam ve siyasi çevre daha farklıdır. Buradaki siyasi ortam bağımlı olduğu devletin güdümündedir. Siyasi çevre ise kısıtlı hareket etmek zorunda veya sınırlandırılması gereklidir. Bunun nedeni de tabi olduğu devlete muhalif fikir ve düşünceler orada maya tutmasın.

akıl ve hevayı esas alarak yürütürler. İslâm dini diğer akidelerden farklıdır ve bu farkı onun akidesinden hayat nizamının çıkmasındandır. Diğer akideler Allah mefhumunu hayattan ve nizamlarından çıkarırlar.

"**La İlahe İllallah**" kelime-i tevhidi, İslâm'da temel fikirdir ve bu fikir siyasidir. Çünkü bunun manası "**Allah'tan başka İlah yoktur**" demektir. (İlah kavramını daha önceki konuda detaylıca açıklamıştık.)

"**Muhammeden Rasulullah** " demek; Muhammed (sav)'i Allah'ın elçisi kabul etmektir. **Elçi**; kendisini görevlendiren tarafından mesaj getirir. Öyleyse, Muhammed (sav)'i Rasul olarak kabul etmekle getirdiği mesajı da kabul etmiş sayılırız. İşte, İslâm'ın temel siyasi kitabı, ruhani boyuttaki Allah inancını siyasi boyuta çekerek, İslâm dininin ruhani siyasi akide oluşunu ortaya koyar. Ruhani boyuttan gelen emir ve yasaklar bizim dünyevi işlerimizi sınırlandırır ve bir nizamaya koyar. Bu hususla ilgili bazı ayetlerde şöyle geçmektedir:

"**Hüküm ancak Allah'ın dır.**" (Yusuf 40)

فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ

"**Allah'ın indirdikleriyle hükmet.**" (Maide 48)

وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

"**Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kafirlerdir.**" (Maide 44) gibi ayetler yönetimle ilgili siyasi fikirlerdir.

"**Allah alışverişi helal ribayı kıldı.**" (Bakara 275)

"**Ölçtüğünüz zaman ölçüyü tam yapın, doğru terazi ile tartın.**" (İsra 35) gibi ayetler iktisatla ilgili siyasi fikirlerdir.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ

"**Ey iman edenler! Yahudileri ve Hristiyanları dost ve yardımcı edinmeyin.**" (Maide 51)

"**Size en yakın kafirlerle savaşın.**" (Tevbe 123)

"**Bir kavimle anlaşma yapıp da, onlardan buna ihanet yapacaklarını hissettiğiniz zaman hemen onlara açıklayın ve anlaşmayı bozun.**" (Enfal 58) gibi ayetler dış siyasetli ilgili birer siyasi fikirlerdir.

"**Onları (boşadığınız karılarınızı) gücünüz ölçüsünde oturduğunuz yerin bir bölümünde oturtun.**" (Talak 19)

"**Karılarınızla iyi geçinin.**" (Nisa 19)

"**Başörtülerini göğüslerine kadar indirsinler.**" (Nur 31)

"**Ey Nebi, hanımlarına, kızlarına ve müminlerin kadınlarına ciltbalarını üstlerine almalarını söyle.**" (Ahzab 59) gibi ayetler içtimai hayatla (kadın erkek ilişkisiyle) ilgili birer siyasi fikirlerdir.

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِنَ اللَّهِ

"Hırsız, erkek olsun, kadın olsun onun elini kesin." (Maide 38)
"Zina eden, kadın olsun, erkek olsun ona yüz değnek vurun." (Nur 2)

أَتَمَّا جَرَّوْا الدِّينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُنَقَّطَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ جِزَاءُ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ

"Allah ve Resulüyle savaşılan ve yeryüzünde bozgunculuk yapmaya çalışanların cezası ya öldürülmeleri ya asılmaları, ya ellerinin ayaklarının cıpraz kesilmesi veya bulundukları yerden sürülmeleridir." (Maide 33) gibi ayetler ceza kanunlarıyla ilgili siyasi fikirlerdir.

Buraya kadar anlattıklarımız, düşünen, hayati ciddi anlamda gözden geçirmiş, aydın fikirle tespitlerde bulunmuş kimseleri bu akidenin fikri kaide oluşuna ve siyasi ruhani akide oluşuna ikna eder. Ancak kafirler ise buna yanaşmamakta ısrar edeceklerdir. Kafirin manası gerçeği örten olduğu için her gerçeği örttüğü gibi bu gerçeği de örtmek isteyecekleri aşıkardır. Bununla da yetinmeyip insanları aldatır ve yalan söylerler. Ne yazık ki, Müslümanların evlatlarını da aldatılabildiler. Bu aldatma işi Adem (a.s) ile Havva validemizi İblisin aldatmasından bu güne kadar devam etmiştir. Bu günkü söylemleri; **"Dinin siyasetle alakası yoktur, İslâm da bir din, böyleyse İslâm'ın da siyasetle alakası yoktur"** dediler. Halbuki İslâm dini, diğer dinlerden apayrı bir düşünsel yer tutmaktadır ve yeryüzünde de bir benzeri daha yoktur. Daha önce de bahsettiğimiz gibi bu akideden hayat nizamı fıskır. Bu hayat nizamı, her problemin çözümü, bu çözümlerin uygulama metodu, akideyi koruma ve yayma metodundan ibarettir. Böylelikle İslâm ideolojisi, düşünce ve onun cinsinden bir metottan oluşur.

Görüldüğü gibi, İslâm'ın dünya hayatı ile ilgili siyaseti varolduğu gibi ahiretle de alakalı siyaseti vardır. İslâm devleti bu iki siyaseti beraber yürütür. Dinini terk edeni öldürür, imanı yaymak için çalışır, ibadetlerin ikame edilmesini sağlar, hâlife namazı kıldırır, herkese namazdan hesaba çeker, hacı yürütür ve haccın da emiridir. Nitekim İslâm'ın pratikte ilk uygulandığında da Allah Rasulü (sav) namazı kıldırıyor ve haccın da emiri oluyordu. Yine devlet zekatı toplar ve dağıtır.

İşte, hâlife İslâm'daki yönetim nizamının başında bulunup yürüttüğü gibi, İslâm'daki iktisadi nizamı, içtimai nizamı, öğretim siyasetini, dış siyaseti de yürütür. Bu nizamların kanunlarına muhalefet edenlere İslâm'daki müeyyideleri uygular. Müslümanlar bunu iyi veya kötü 14 asır gibi bir süre uyguladılar. Böylece milyonlarca Müslüman, İslâm'ın yalnız ruhani bir akide olmayıp siyasi bir akide olduğunu idrak ettiler. Şu anda da birçok Müslüman onu tekrar kurmak için siyasi

olmanın yollarını araştırır. Bu girişim değişimin, eğer başarılamazsa işgalin ilk adımlarıdır.

Siyasi ortamda bulunan ve fikir üreten kişiler üniversitedeki siyasi bilimciler gibi değildir. Onlar hayatın işlevliğine daha yakın ve olayları yakından takip etme imkanlarına sahip olduklarından bu çevre daima etkindirler. Toplular o çevrenin (beyin tabakasının) elinde yoğrulurlar. Dışa karşı kendi otorite ve siyasi ortamlarını korumak için de yoğun gayret sarf ederler. Bunların dayanma güçlerini maddi güçle ölçmek yanlışır. Eğer siyasi çevre köklü bir fikir etrafında odaklaşmamışsa dayanma gücünde sınırlıdır. Siyasi çevre genelde ilk etapta maddi gücün dışında etkenler arar. Maddi güç ancak son aşamadır ve de otoriteyi elinde bulunduran kişilerin baş vuracakları tek çaredir. Her ne kadar siyasi ortamda siyasi çözümlerden bahsedilse de tek güvence güç göstergesidir. Bu da fikrin zayıflığından kaynaklanan, güven ölçüsünün yanlış temeller üzerine oturmasından doğar. Siyasi çevre fikri, üretken bir yapıya sahip olduğu için doğru veya yanlışta olsa dengeli hareket etmeye yeltenir.

Mekke'de siyasi otoritede yer alan bir çok kişiler, dışarıdan siyasi ortama hükmetmek isteyen İslam düşüncesinin ortaya çıkmasıyla şaşkına dönmüşlerdi. Mekke'de başlayan İslam'ın hayata nüfuz etme çalışması İslam'ın fikri hakimiyetini ortaya koyarak Müşrik düzenin köşeye sıkışmasını sağladı. Fikir hem siyasi ortamda hem de siyasi çevrede etkisini gösteriyordu. Siyasi çevreye girmeyi başaran İslami düşünceler neticesi, siyasi çevrede sayılı kişilerden olan şahsiyetler etkilenecek İslam'ı seçmişlerdir. Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer bunlardan bir kağıdır. Medine'de de aynı konum söz konusudur. Bununla beraber müşrik düzenin siyasi çevresi de boş durmamış, üzerlerinde etkin olan bu düşüncüyü siyasi ortamdaki uzaklaştırmak için her türlü yöntemi denemiştir. Resulullah (sav)'ın fikri çıkışları karşısında acze düşenler üretebildikleri yalan ve iftiralarla bu düşüncenin önünü kesmek istemişlerdi. Ayrıca Hz. Ebu Bekir'in siyasi çevreden uzak kalması için Kabe'de namaz kılmasını dahi yasaklamışlardı. Ayrıca o siyasi çevre ve siyasi ortamda bu düşünceye karşı koyacak hiçbir kuvvetli fikir mevcut değildi. Siyasi çevre fikri alanda en son gayretlerini deneyerek İslam düşüncesini dışlamak için mücadele vermedi de değil. Siyasi çevre kendi zihniyetlerinden olan kişileri hac dolayısı ile veya değişik durumlarda bir araya getirerek gelen vahiyler karşısında fikir üretmeye çalışıyorlardı. Ünlü şairlerinin ayetlere karşı ona benzer bir şeyler ortaya atmaları gibi. Allah (cc) bu siyasi çevrenin vahiyden üstün hiçbir şey getirmeye güçlerinin yetmeyeceğini, bu konuda aciz olduklarını Kur'anı Kerimde şöyle beyan buyuruyor:

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا مِنَ اسْتَعْظَمَ مِنْ دُونِ اللَّهِ

Toplumsal yaşam tarzını şekillendirme köklü fikirlerle gerçekleştirilir. Bunu gerçekleştirecekler siyasilerdir, alanları ise siyasi ortamlardır. Siyasi tabaka dünyadaki bütün gelişmeleri yakından takip eden, toplumlara veya dünyanın gidişatına yön veren beyin tabakasıdır. Bunlar ister yönetimde olsunlar, ister olmasınlar, büyük veya küçüklüğüne bakmadan siyasetle uğraşan kişilerden teşekkül eder. Siyasi ortam her dönem mevcut olmuştur ve her devletin mutlaka siyasi bir ortamının mevcudiyeti söz konusudur. Otoritenin merkezleştiği yerler siyasi ortamın alanı olan yerlerdir. İslam gelmeden önce müşrik düzenin siyasi merkezi olan Mekke gibi. Ankara küfür hükümleri ile hükmeden siyasi ortamın hakim olduğu yerdir. Fakat Siirt'te ki konum Ankara'dakine benzemez ve de orada siyasi ortam bulunmaz. Bu gün kapitalist vahşetin siyasi ortamı Amerika'dır.

Siyasi ortamın nüfuz ettiği, odaklaştığı, siyasetin konuşulduğu, siyasilerin yoğunlaştığı, otoriteye etki eden kişilerin veya kitlelerin yer aldığı yer siyasi ortamın, otoritenin, yönetimin bulunduğu alandır. Siyasiler, siyasete soyunanlar, fikirlerini hayata hakim kılmak isteyenler bu alanda yer edinebilmek için çok yoğun gayret sarf ederler. Çünkü burada yönetim ve yönetimle ilgili işler tezahür eder ve buradan topluma bu hususlarla ilgili düşünce akışı gerçekleşir. Örneğin; Fransa'nın siyasi çevresi Paris'te odaklaşmıştır. Eğer bir kişi siyasetle uğraşacak veya siyasi çevrede etkili olacaksa Paris'te siyasilerin odaklaştığı merkezlere inmek zorundadır.

Siyasi ortamın ana malzemesi insandır. İnsan amelleri fikirlerle donatılmıştır. Belli bir fikir çerçevesinde yaşayan, siyasi ortamı oluşturan insanlar da değiştirmeye mahkumdur. İnsanların hayatlarına ölçü aldıkları fikirlerin değişmesiyle siyasi ortam değişir. Bunu gerçekleştirense elbette siyasi çevredir. Siyasi çevreye etki eden ise, hayatta etkin kılınması istenilen fikirlerin sahibi olan kitlelerin bu çevrede düşüncelerini dile getirmeleridir. Siyasi ortam ve siyasi çevrede mutlak şekilde yerleşik fikirler bulunur. Buna nazaran dıştan gelen siyasi fikirlerin etkisinden de uzak kalmaları mümkün değildir. Bu noktada hangi otorite olursa olsun o otoritenin oturduğu zemine dışarıdan fikri ve siyasi baskı mutlaka hücum edecektir. Bundan dolayı da hiçbir siyasi çevre dışarıdan gelen fikirleri yok sayamaz, basite alamaz, ona karşı tepkisiz olamaz ve seyirci konumunu üstlenemez. Çünkü toplumların bu fikirlerle ulaşmasını engellemek oldukça zordur, bundan dolayı da yönetimlerin hıvatyetleri ön plana çıkar. Bu hususta varlıklarını korumak için yönetimler ve siyasi ortamın önde gelen kişileri dıştan gelen fikirlerle karşı alternatif, daha kuvvetli fikirler üretmek zorundadırlar.

Bugün devletler başka devletlere nüfuz etmek istediklerinde bu siyasi çevrede etkin olmanın yollarını araştırarak o alana kendi zihniyetine sahip olan insanları yerleştirip, o toplum üzerinde etkin

İslâm'î teşkilatları ile çalışmaktadırlar. Allah'ın izniyle Raşidi Hilâfet Devleti'ni kurduklarında İslâm akidesinin yalnız teorik değil pratik şekilde siyasi olduğunu tekrar göstereceklidir. Şu anda dava adamları çalışmalarını İslâm akidesinin siyasi olduğunu göstermek üzere yoğunlaştırmadırlar. Bu ancak her problem ve her olay hakkında İslâm'ın görüşünü ayetlerle ve hadislerle göstermekle olur. Bunu yaparlarsa Müslümanları İslâm devletini kurmaya sevk edebilirler, inşaallah...

----- 0 -----

İSLÂM'DA DÜŞÜNCE METODU VE İSLÂM'İ ZİHNİYETİN TEMEL ÖĞELERİ

وَأَعْلَمُوا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِنَ الْأَمْرِ لَعَسْتَ
وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبِيبُ الْيُكْمِ الْإِيمَانِ وَزِينَهُ فِي فَلْوَيْكُمْ وَكَرَهُ الْيُكْمِ الْكُفْرِ
وَالْقِسْوَقِ وَالْعَصْيَانِ أُولَئِكَ هُمُ الرَّاغِبُونَ

"Fakat Allah size imanı sevdirmiş ve onu kalplerinize ziynet yapmıştır. Küfürü, fiski ve isyanı da size kerih göstermiştir. İşte doğru yolda olanlar bunlardır " (Hucurat 7)

Allah böyle buyurduğu halde günümüzde Müslümanlar ne kadar küfür, isyan ve fiski varsa modernlik, çağdaşlık adlandırmaları ile onlara hayran kalıyor, onlardan kaçınıyorlar ve onlara koşuyorlar.

- Domuz haramdır diyorlar ve ondan tiksiniyorlar. Faiz de haramdır ama ona koşuyorlar. Halbuki; faizin en hafifi kişinin annesi ile Kâbe'de zina etmesi olarak vasıflandırıldı. Onunla amel olanlar Allah ve Resulü ile savaşıyorlar olarak nitelendirildi.

- Demokrasi küfürdür, şirk diyorlar. Fakat, "söz artık halkındır" ve "bir gün değil her gün demokrasi olsun" diye övgüler düzen Müslümanlar var.

- Cumhuriyeti küfür saydıkları halde, ona "fazilettir" diye övgü yağıdırıyorlar.

- Laiklik küfürdür, Allah'a kafa tutmaktır dedikleri halde "bu işe dini karıştırmı" diyorlar.

- Münkeri gördüğünde değiştirmek gerekir inancına sahip olanlar; "zaman sana uymazsa sen zamana uy" diye çağrıda bulunuyorlar.

- Haramla Allah razı edilmediği halde, "gaye vasıta'yı meşru kılar" diye makyavelizt düşünen Müslüman tipi türemiştir.

- Amellerin ölçüsü sevap günah olması gerekirken, "fayda ve zararı" ölçü alan pragmatik zihniyete sahip kişiler mevcut.

- Kadının korunması gereken, bir namus olduğu bilindiği halde karısının, bacasının açık saçık dolaşmasını savunan ve bundan zevk alanlar var.

- Allah'ın rızası için malından infakla mutlu olunması gerekirken bundan kaçınma ve sıkıntı çekilmektedir.

- Allah küfürü ve kafiri, müşrikleri pislik, murdar olarak vasıflandırırken; "küfre ve kafiye hoşgörüsü ve sevgi ile yaklaşmalı" diyerek katilimciliği savunarak diyalog kuruyorlar.

Böylesi örnekleri daha da çoğaltmak mümkündür. Bir Müslüman böyle durumlara nasıl düşer? Elbette ki, İslâm'ı zihniyetten uzaklaşmak bütün problemlerin ana kaynağıdır.

Düşüncenin insan yaşamındaki yeri malumdur. Kişi ancak sağlıklı düşündüğü sürece insandır. Zira insanın hayvanlardan en bariz

Bu gün ne yazık ki Müslümanlar, İslâmî fikirleri anlarken veya öğreirken tatbik edilmesi gerektiğini ve hayatlarını düzenleyici birer esaslar şeklinde kavramıyorlar. Adeta beyinlerini ansiklopedik bir bilgi yığını merkezi haline getirmişler, ne bulunulmuşsa anlamadan, düşünmeden, ne için olduğunu dahi sorgulamadan kafa tasının içerisine doldurmuşlardır. Bu zümrenin ne hayatta varlığını görebilirsiniz ne de etkisini. Toplumda sadece falanca kişinin çok bilgili olmasından bahsedilir. İslam bir bilgi yığını olarak algılandığı diye vazedilmemiştir. Bunlar bir nevi fikirleri hapseden konumundadır. İslam'ın bütün içeriklerini bilgi olarak depolayan insanların bundan dolayı hayatta pek etkileri görülmez ve bu tip bir anlayışı İslam reddeder. Allah (cc) bu kişileri Kur'anı Kerimde lanetlemektedir:

"İndirdiğimiz açık delilleri ve kitapta insanlara apaçık gösterdiğimiz hidayet yolunu gizleyenlere hem Allah hem de bütün lânet ediciler lânet eder." (Bakara 159)

Bugün yeryüzünde İslam ve İslam ümmetinden bahsedilse de İslam'ın tatbik edildiği hiçbir siyasi ortam ve yer yoktur. İslam nizamının gerekli kıldığı bir hayat tarzına, alakaları o nizamla tanzim etmeye ilk adım Allah'a iman etmekle atılmış olur. İnsanlara ve özelde Müslümanlara İslam'ın fikri temelleri üzerine mebni kılınmamış bir yaşantı tarzı sergilemeleri haram kılınmıştır. Müslümanlar İslami hayatı asırlar boyu yaşamışlar, hayatlarında tatbik etmişler ve taşımışlardır. Ta ki; 1924'te Hilafet kaldırılana kadar Müslümanların hayatlarında tek hakim olan nizam İslam nizamı idi. Bu nizamın hayattan kaldırılmasından sonra bir boşluk doğmuş, bu boşluğu da anında başka nizamlar doldurmuş. Akabinde Müslümanların hayatlarında diğer nizamların hakimiyetinin izleri görünmeye başlamıştır. Daha sonra bu ortamdaki kurtuluş yeniden İslâm'ı hayatı hakim kılmaya çalışmaları başlamıştır ki; bunların çalışma alanları ve hedefleri çok farklı olmuştur. Bu farklılıklar Müslümanları farklı alanlara taşıyarak asıl yapılması gereken mücadelenin yani fikri çatışmanın çok çok uzağına götürmüş ve hayatta tesiri olmayan işlerle meşgul etmiştir. Hatta bir çok kıymetli şahsiyetler yetmişmiş olsa da bunların etkisi daima sınırlı kalmıştır. İslam'ın yeniden hayat sahasına inmesi ise, ancak siyasi ortamın değiştirilmesine bağlıdır. Bundan dolayı da düşünceler dava elemanları yolu ile fikirlerin hayat bulduğu siyasi ortama taşınmak zorundadır.

Fikirlerin hayat bulduğu, tatbik keyfiyetlerinin tartışıldığı, dünya devletleri ile olan siyasi alakaların belirginleştirildiği, gelişen olayların ele alınıp analiz edilerek hakkında fikirler yürütüldüğü, insanların ve toplulukların bir nevi beyni olarak telakki edildiği siyasi ortam, siyasilerin yoğun olduğu merkezi yerlerdir.

FİKİR ANCAK SİYASİ ORTAMDA HAYAT BULUR

Hayattan kopuk, toplumdan uzak bir hayat tarzı, üzerine fikir beyan bulunulmamış bir nesne, varlık aleminde söz konusu değildir. Yine donuk bir yaşam, başı boş insan toplulukları, sorumsuz bir kitle, ilkesiz alakalar insanın yaşamında yer edinemez. Allah'ü Teala ayeti kerimesinde şöyle buyuruyor:

يَحْسِبُ الْإِنْسَانُ أَن يُتْرَكَ سُدًى

"İnsan, kendisinin başıboş bırakılacağını mı sanır!" (Kiyamet 36)

Ayetle de açıklandığı gibi başı boş bir insan ve toplumdan söz etmek mümkün değildir. *Mücahid, Şafii ve Abdurrahman İbn Zeyd İbn Eslem bunun, kendisine emir ve yasaklar konmayacağını mı sanır? demek olduğunu bildirirler. Yani dünyada başıboş bırakılıp hiçbir emir ve yasak verilmeyeceğini mi sanır? Aksine o, hem emir hem nehiylerle muhataptır. Her şeyin hakimi olan Allah (cc) hiçbir şeyi boşuna yaratmadığı gibi insanı da başıboş olarak haşretmemiştir.*

Ömer İbn Abdülaziz son okuduğu hutbede Allah'a hamd etti, senada bulundu sonra şöyle dedi: "Muhakkak siz boş yere yaratılmış değilsiniz ve asla başı boş bırakılacak değilsiniz. Sizin için bir dönüş vardır ki, Allah'ü Teala orada aranızda hükmetmek ve aranızı ayırmak için ineektir." (İbn Kesir c.11)

İnsanların hayatlarında, birbirleriyle alakalarında mutlak olarak bir tanzim ve kurallar yumağı bulunmaktadır. Buna isterseniz alakalar zinciri deyin veya başka bir tabirle siyaset deyin; her iki şekilde de insanların dahili ve harici tüm işlerini bir fikir etrafında yürütmesidir. Bütün alakalar mutlak olarak bir fikre mebnî kılınır ve o fikir insanların hayatlarını yönlendirmede ana döngü olur.

Fikirler mücerret bilgiler değildir. Onlar ya bir şeyin tanifi için veya hayatla tatbik edilmeleri için vardır. Onu tatbik edecek olan da elbette ki insandır. Bundan dolayı fikirleri benimsemek; onu hayatta yaşatmak ve canlı kılmak anlamına gelir. Kitle için ise benimsenen fikirler bir araştırma, inceleme konusu değil siyasete yani hayat sahasına inmesi gereken birer esaslar olarak ele alınır. Kitlenin işi İslami fikirlerle donatılmış müctehitler, başka bir tabirle araştırmacılar, zengin kültür elemanları veya akademik çalışma alanı olmamalıdır. Her ne kadar kitlede müctehit, kültürlü şahsiyetler olsa da. Fikirler aksiyonel hale gelmesi için uygulanabilirlik sahası oluşturulmalı ki hayatta izlerini görebilsin. Siyasi fikirlerin, siyasi faaliyetlerin hayat bulduğu alan ise siyasi ortamdan başka bir yer değildir.

İnsanın hayatına yönelik veya hitap eden fikirler insanların alakalarını düzenlemek için vazedilmişlerdir. Aksi takdirde hayatta tesirleri görülmez, yalın felsefi, hikayevi bir şekilde kalırlar.

farkı düşünebilmesidir. Düşünmek yani akletmek ise, eşya ve olaylar hakkında zihinsel hüküm vermektir. İşte, kişi bu hükümlerine göre hareket ettiği sürece hayvanlardan farklı olmaktadır. Aksi halde o hayvanlar gibi sadece duygularının, arzularının peşinde koşar. İnsanların ekserisi de bu duruma düşmektedir. Yani genelde aklederek değil de arzu ve duygularının tatmini peşinde koşarak yaşamaktadır. Nitekim Allahü Teala bunu şu şekilde bildirmektedir:

أَوَلَيْسَ مِنَ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ يُكْفَرُ عَلَيْهِ وَكَيْلَامٌ تَحْسِبُ أَنَّهُ أَكْثَرُهُمْ يَسْمَعُونَ

أَوْ يَتَّبِعُونَ إِذَا هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا

"Hevasını kendisine ilah edineni gördün mü? Şimdi ona sen mi vekil olacaksın? Yoksa sen onların çoğunun gerçekten söz dinleyeceğini yahut akledeceğini mi sanıyorsun? Gerçekte onlar hayvanlar gibidir, hatta onlar daha şaşkın haldedirler." (Furkan 43-44)

Bu, genel olarak insan için düşüncenin önemini göstermektedir. Özel olarak Müslüman için önemine gelince; Müslüman herhangi bir insan değildir. O düşüncesinde, davranışlarında, arzu ve duygularında Rabb'isiniz terbiye ve disiplinine teslim olan kişidir. İşte onun bu kişiliğine İslâm'ı şahsiyet denir. Müslüman bu şahsiyette sebat etmelidir.

Herhangi bir kişide şahsiyet; zihniyetin ve nefsiyetin belli bir düşünce sistemi ile şekillenmesi ile oluşur. Zihniyet, düşünce yapısıdır. Nefsiyet ise, yaratılarken kendisine verilen yapısal özelliklerin dışı yansıması olan duygu ve arzularına bağlı olan eylemlerdir. İşte belirli bir şahsiyet, insanın düşünce yapısının belirli bir düşünce sistemine göre şekillenerek iyi-kötü, doğru-yanlış, güzel-çirkin değerlendirmelerini yapabilmesi, bu değerlendirmelerde kendisinde bir tutarlılığın olması ile zihniyetin teşekkülü neticesinde, buna ilaveten de duygu ve arzularının yani sevgi ve buğuzunun, hoşnut ve hoşnutsuzluğunun zihniyeti doğrultusunda şekillenerek belirli davranış biçimlerine dönüşmesi ile oluşur.

Buna göre, bir Müslüman'da İslâm'ı şahsiyetin oluşması onun zihniyetinin İslâm akidesi ile şekillenmesi, yani İslâm akidesinin gereği olan şer'î hükümlere bağlanması ile oluşur. Buna göre bir Müslüman için geçerli olan hayır-şer, güzel-çirkin, doğru-yanlış ölçüsü şer'î hükümlerle belirlenir. Şeriatın hayır dediği hayırdır, şer dediği şerdir, güzel dediği güzeldir, çirkin dediği çirkindir, doğru dediği doğrudur, yanlış dediği yanlıştır. Müslüman'ın İslâm şahsiyetine sahip olmasının bir başka gereği de meyillerini oluşturan duygularının ve arzularının da şer'î hükümlerle şekillenerek Allah'ın kerih gördüğünü kerih görmesi, hoşnut gördüğünü hoşnut görmesi, Allah'ın sevdiğini sevmesi, buğzettğine buğzetmesi ile olur. Bu şekle girmiş duygularla ve arzularla zihniyeti doğrultusunda belirli davranış biçimlerine yani salih amellere sahip olarak İslâm'ı şahsiyete haiz olur.

Nitekim Rasul (sav), İslâm şahsiyetinin bu zihniyet ve şahsiyet yönünün nasıl olması gerektiğini şöyle izah etmiştir:

"Sizden biriniz iman etmiş olmaz, ta ki, akıl etmekte olduğu aklı, ben olasıya kadar."

"Sizden biriniz iman etmiş olmaz. Ta ki, onun hevası benim getirdiğime tabi olasıya kadar."

Allahu Teala şöyle buyurdu:

"Hoşunuza gitmediği halde savaş size yazıldı. Siz bir şeyden hoşlanmayabilirsiniz, halbuki o hakkınızda hayırlı olabilir. Bir şeyden de hoşlanabilirsiniz, halbuki o hakkınızda şer olabilir. Siz bilmezsiniz Allah bilir." (Bakara 216)

وَأَعْلَمُوا أَنَّا فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِنَ الْأَمْرِ لَنَعْتِمُزَ وَكَرِهَ الْيُكُومَ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَٰئِكَ هُمُ الرَّاشِقُونَ

"Fakat Allah size imanı sevdirmiş ve onu kalbinize ziynet yapmıştır. Küfrü, fısı ve isyanı da size kerih göstermiştir. İşte doğru volda olanlar bunlardır." (Hucurat 7)

Görüldüğü gibi Allah ve Resulü mü'minin düşüncesini ve duygularını terbiye edip İslâm akidesine bağlıyor. Böylelikle mü'minde belirli bir şahsiyetin yerleşmesi talep ediliyor. Mü'minlerin bu şahsiyetlerini söz ve fiillerinde tutarlı bir şekilde temsil etmeleri talep ediliyor. Mesela şöyle ikaz ediliyor:

"Ey iman edenleri! Yapmayacağınız şeyi söyleyiniz Allah katında şiddetli bir buğza sebep olur." (Saf 2-3)

"Sizler kitabı okuyup gerçekleri bildiğiniz halde, insanlara 'villiği emrediyor kendinizi unuttur musunuz?' (Bakara 44)

Görüldüğü gibi mümin kimsede zihniyet ve nefsiyetin birbirleri ile çelişkili olmamasına yönelik ikaz var. Şu ayeti kerimelerde de Allah müminlerin diğer insanlar gibi olmalarını, belirli bir şahsiyete yani İslâm'ı şahsiyete sahip olmaları gerektiğini bildiriyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا

"Ey iman edenler kiâfiredenler gibi olmayın." (Ali İmran 156)

"Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. İşte onlar için çok büyük bir azap vardır " (Ali İmran 105)

"Ey iman edenler! Allah'a ve Rasulüne itaat edin, işittiğiniz halde ondan yüz çevirmeyin. İşitmediğiniz halde işittik diyenler gibi olmayın " (Enfal 20-21)

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve herkes yarına ne yaparsa yapsın, Allah'ı unutup da Allah'ın da

gibi olmayın.

"Eğer O'ndan yüz çevirseniz, yerinize sizden başka bir toplum getirir, artık onlar sizin gibi de olmazlar." (Muhammed 38)

Böylesi bir azaba uğramaktan Allah'a sığınırız.

"(Resûlüm!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (Al-i İmran 31)

Ne mutlu Allah'ı sevip mağfiretine sığınanlara... Allah'ım, Sen esirgeyici ve affedicisin. Biz mücrim kullarını bağışla... (Amin)

!!

Allah sevgisi onlarda yüzeysel veya göstermelik bir hale dönmüştü. Hesap gününü düşünmez oldular. Dünya sevgisi öylesine ağır bastı ki, İslam hayatlarında ölçü olmaktan çıktı, dinlerine olan bağlılıkları adeta kayboldu, yaşadıkları ortamı benimsemeye başladılar. Dinlerine olan haince fikri, siyasi saldırıları normal bir olaymış gibi algılar hale geldiler. Kafir sömürgecilerden arta kalan ellerindeki mallara öylesine bağlandılar ki, kaybetme korkusu beniliklerini sardı. Bu hal onlardaki cesareti kirdi ve ölümden korkar oldular. Amr bin Avf Resulullah (sav)'den şöyle rivayet etmiştir:

"Vallahi size fakirlik halinin geleceğinden hiç korkmam. Fakat sizin için korktuğum bir şey varsa o da, sizden önce gelip geçen ümmetlerin önüne dünyâ nimetlerinin yayıldığı gibi sizin önünüze de yayılarak onların birbirlerini çekemeyip dünyalığı ele geçirmek için varıştıkları gibi sizlerin de aynı şekilde birbirinize düşmeniz ve nihayet dünyalığın onları helâk ettiği gibi sizleri de helak etmesidir." buyurdu.

Eban bin Osman bin Affan (ra) dan gelen bir rivayette de Resulullah (sav) şöyle buyurdu:

"Kim ki arzusu, amacı dünya olursa Allah o kimsenin aleyhine işini darmadağın eder..." (İbnî Mace)

Dünyayı çok sevmek ve dünyadaki nimetler üzerinde ısrarcı olmak cennet gibi bir nimeti unutturur. Oysa ki bu dünyanın bütün nimetleri fanidir. Ahirette kavuşulacak cennet gibi bir nimet ise ebedidir. Allah (cc) bu konuda şöyle buyuruyor:

"Onlara altın tepsiler ve kadehler dolaştırılır. Orada canlarının istediği, gözlerinin hoşlandığı her şey vardır. Ve kendilerine: Siz, orada ebedi kalacaksınız, işte yaptıklarınıza karşılık size miras verilen cennet budur. Orada sizin için bol bol meyveler vardır, onlardan yersiniz, denilir." (Zuhruf 71,72,73)

Müslümanlar dünyaya olan meyillerinde aşırı gitmelerine rağmen huzuru bulup mesut bir yaşantıya kavuşmuşta değillerdir. Her yanda Müslümanların ezilip dışlanmaları bunun açık örneğidir. Malları kafirlerin sömürüsüne teslim edilmiş, çok sevdikleri evlatları, küfrün inkarcı fikirleriyle dolması için, eğitilmek üzere eğitim mekanizmalarına teslim edilmiştir.

Bu halden kurtuluşun yolu Müslümanların Allah'a olan bağlılıklarını O'na olan sevgilerini yeniden ön plana çıkarmalarına bağlıdır. İradeleri dahilindeki bu sevgi mefhumlarını yeniden gözden geçirip, şuan meylettikleri sevginin kendilerini aldatmakta olduğunu görmenin zamanı çoktan gelmiştir. Zihniyetlerine saplanan küfrün pis tortularını atıp Allah'a bağlanarak yeniden o şerefli yaşantıya artık koşmalıdır. Aksi halde ise Allah (cc)'nun buyurduğu gibi oluruz.

kendilerini unutturduğu kimseler gibi olmayın. Onlar fasıklardır." (Haşr 18-19)

Evet, Allahu Teala Müslümanlarda İslâm'ı şahsiyetin sabit olmasını böyleyi ikaz ve tembihlerle bildiriyor. O halde Müslümanlarda bu şahsiyet nasıl sabit olur?

Yukarıda genelde insan için, özelde Müslüman için düşüncenin önemine değindik. Düşünce sisteminin yani zihniyetin İslâm'ı olmasının İslâm'ı şahsiyetin oluşumundaki önemine de değindik. O halde İslâm'da düşünce metodunu ve İslâm'ı zihniyetin temel öğelerini bilirsek yukarıdaki sorunun cevabına ulaşabiliriz.

Öncelikle belirtelim ki, İslâm farazi bir din değildir. Her hususta olduğu gibi düşünceye de bir metot getirmiştir. Zira metot, hedefe götüren değişmeyen sabit yola denir. Düşüncede de bir metot olmamış olsaydı yada o metot insanlara terk edilmiş olsaydı zihniyette istikrar oluşmaz, Müslümanlar İslâm adına yola çıkıp çok farklı ve çelişkili düşüncelere, değerlendirmelere ulaşırdı. Ölçü ve tartılarda yani değerlendirmelerde istikrarsızlık, karışıklık yaygınlaşır, Müslümanlar arasında İslâm'ı şahsiyet zail olurdu. Ne yazık ki, günümüzde görüldüğü gibi Müslümanlarda İslâm adına konuşurken bile sabit bir şer'î ölçü yoktur. İslâm adına konuşurken bile gayri İslâm'ı normlarla, ölçülerle ve zihniyetle konuştukları müşahede edilmekte. Her yeni olay yada fikri akımın tesirinde kalınmakta. Hak ile batıl bazen farkında olunmadan sürekli karıştırılmaktadır. Berrak İslâm'ı düşünce ve zihniyetten uzaklaşmakta, beraberinde de temiz İslâm'ı şahsiyetten yoksun kalmaktadır. İşte, bu vahim duruma İslâm'da düşünce metodundan sapılması sonucu gelinmiştir. Bu sapma İslâm akidesini fikri kaide yani düşüncenin esas olmaksızın çıkartıp Müslüman'da herhangi bir fikir konumuna getirmiştir.

İslâm akidesini Müslüman'ın İslâm'ı şahsiyetinin esas ve bu şahsiyetin temel öğelerinin yani zihniyet ve nefsiyetinin esas kılan düşünce metodu nedir? Diye bir soru sorulabilir. İslâm'ın düşünce için getirdiği o metot Kur'an, Sünnet, Sahabenin içmain'dan çıkartılır. Baktığımız zaman görürüz ki o metot şudur:

Karşılaşılan olay ve husus hakkındaki hükmü vermeden ve ona karşı tavrı belirlemeden önce;

- 1- O olay ve hususun hakikatini iyice anlamalı, ne olduğunu bilmeli,**
- 2- Akidesinin gereği olarak o olay ve hüküm ile ilgili şer'i nasları bulmalı,**
- 3- O şer'i nasları Kur'an ve Sünnet bütünlüğü içinde anlamalı,**
- 4- Bu naslardan çıkan, şer'i hükmü teslimiyetle benimseyip gerektirdiği tavrı ortaya koymalı.**

İslâm'da düşünce metodunun böyle olduğu yukarıda da belirtildiği gibi Kur'an, Sünnet ve Sahabenin içması ile ortaya konulmuştur. Kaynaklarımıza bakıldığında görüleceği gibi, ahkam ayetleri hep olaylar vuku bulup, Müslümanlar için tavırlarını belirleyecekleri birer problem haline geldiğinde, mü'minler için şifa, rahmet, hidayet ve nur olarak iniyorlardı. Yine biliyoruz ki; sahabeler karşılaştıkları olaylar hakkında eğer şer'i hüküm bilmiyorlar ise hemen Rasulullah'a (sav) koşup Allah ve Resulünün hükmünün ne olduğunu soruyorlardı. Rasulullah'tan sonra da o konuda Kur'an'a ve Rasulullah'ın sünnetine başvuruyorlardı. İşte, buradan çıkartılan İslâm'daki düşünce metodu ile bir İslâm'î zihniyet oluşur. Bu zihniyetin temel öğeleri ve hususiyetleri ise şunlardır:

1-Ubudiyyet; Allah'a kulluk bilincinin yerleşmiş olması yani Allah'ın kulu olduğu hiç aklından çıkartılmamasıdır. Bu ise, şu şekilde davranışa dönüşür: Sevgi ve itaat. Bu herhangi bir itaat değil, içinde bir sıkıntı duymadan hoşnutlukla itaattir. Zira Allah bunu şöyle bildirmektedir:

"Rabbine yemin olsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden (şer'i hükümden) dolayı içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın ona tam teslimiyetle teslim olmazlarsa iman etmiş olmazlar." (Nisa 65)

Teslimiyet; serbestiyetin olmaması demektir. Şu ayet de bunu açıkça ortaya koyuyor:

"Allah ve Rasulü bir hususta hüküm verdiği zaman mümin bir erkek ve kadına o işte serbestiyet (o işi kendi isteklerine göre yapma) hakkı yoktur. Her kim Allah ve Rasulüne isyan ederse apaçık bir sapıklığa düşmüş olur." (Anzab 36)

2- Bir hususta karar vermeden ve iş yapmadan önce onun şer'i hükmünü araştırmak. Bunu da şu ayeti kerimede açıkça görüyoruz:

"Hakında ilim sahibi olmadığın şeyin ardına düşme. Çünkü göz ve gönül, bunların hepsi yaptığından sorumludur." (İsra 36)

Onun için fakihler, yapacağı iş hakkındaki şer'i hükmü bilmesi Müslüman'a **farz-ı ayındır** demişlerdir.

Şu halde, bir Müslüman duygularından hareketle yada kendisindeki beşeri bilgilerden yani aklından hareketle bir iş yapmaz. Önce şer'i hükmü öğrenir sonra o hükmün gereğince amel eder. Tersî değil. Yani, önce amel edip sonra da hüküm araştırmaya kalkmaz.

3- İşin neticesine daima ahiret boyutundan bakmalı. Yani o işin sonunda sevap mı, günah mı cennet mi, cehennem mi kazanacak bunu gözeterek amel etmelidir. Nitekim Allahu Teala şöyle diyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْيَنْظُرْ نَفْسٌ مَّقَامَتِ لَعْدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

yüzünün zenginlikleri ayaklarının altına serilmiştir. Hatta öyle bir gün geldi ki zekat verecek insan bulmakta zorlanır oldular. Bu hal Allah'a karşı olan sevginin bir ürünüdür. Müslümanlar bu hali devam ettirdikleri müddetçe hiç bir zaman rezil olmamışlardır. Ne zaman ki, bu hususta gevşeklik zuhur etti, işte o an Müslümanlar bulundukları konumdan hızla uzaklaşmaya başladılar.

Bazı etkenler (yeterince Allah'ın getirdiklerine değer vermemek, dünya metainden daha çok pay kapma) neticesi Allah'a olan sevginin yerini başka sevgiler almaya yüz tuttu. Bu gevşeklik dünyaya bağlılığı doğurdu, ölümden korkulur hale gelindi ve dünyaya olan rağbet arttı. Bunun neticesi cihat terk edildi ve dünya işleriyle meşguliyet hat safhaya ulaştı. Oysa üç sahabe cihadı gitmediği için, Allah'ın sevgisinden bir şeyin eksildiğini ve gazabına uğrama korkusundan günlerce göz yaşı dökmüştü. Ta ki hakkında ayet nazil olasıya kadar. Sevinçte ve tasada sahabenin sergilediği tavır gerçekten bizim için örneklerle doludur. Onlar sevgilerinin temelinde Allah'a olan bağlılığı esas alıyorlardı. Enes (ra)'dan rivayete Nebi (sav) buyurdu ki:

"Kimde üç şey bulunursa îmânı tatmış olur. Allâh ve Resûlu kendisine mallarından daha sevgili olmak; bir kimseyi sevmek, fakat yalnız Allâh için sevmek; (Allâh, onu küfürden kurtardıktan sonra) yine küfre dönmekten ateşe atılacakmışçasına hoşlanmamak."

O gün sevginin önüne geçen engeller çok berrak bir şekilde ortaya çıkıyordu. Fakat daha sonra ki dönemler bu berraklık kayboldu. Sevgide günümüzde olduğu gibi kargaşa yaşanmaya başlandı. Allah'ı sevdiklerini söyledikleri halde bugün Allah'ın düzeninin dışındaki düzenleri de sever oldular. İslâm'ın getirdiklerine karşı bir itaatsizlik baş gösterdi. Demokrasiye, cumhuriyete bağlılıkları arttı. Laiklik gibi bir çok mefhumları savunur oldular. Geline bu nokta ümmeti karanlık dehizlere doğru çekti. Yaptıkları haramlarla iştigalın Allah'a olan sevgilerini zedelediği vehmine kapıldılar ve ne yazık günümüzdeki elim duruma duçar oldular.

Bugün Müslümanlar, dünyaya bağlandıklarından ve aşırı derecede dünyayı sevdiklerinden dolayı ahiretle ilgili bütün hususları unuttular. Allah (cc) kitabında bu hale düşenleri şöyle uyarılmaktadır:

اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ ۚ وَفَرَحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَاعٌ

"Allah dilediğine rızıkını bollattırır da daraltır da. Onlar dünya hayatıyla şımarırlar. Oysa ahiretin yanında dünya hayatı, geçici bir faydadan başka bir şey değildir." (Ra'd 26)

"Fakat siz (ey insanlar!) Ahiret daha hayırlı ve daha devamlı olduğu halde dünya hayatını tercih ediyorsunuz." (A'lâ 16-17)

çığıklarına kulak tıkatmasına, fitrattan gelen sevgiyi öldürmesine kadar götürmüştür.

O gün hayatta sevdikleri şeylerin önüne geçen engelleri kaldırmak için gaddarlaştan Ömer (ra), İslam'ın getirdiği değişimle adalet timsali (temsilcisi) Ömer olarak adını tarih sayfalarına yazdırmış değerli bir şahsiyet olarak karşımıza çıkmaktadır.

İslam cahiliyet dediğimiz ortamı değiştirmiş, o insanları bulundukları çirkef dolu hayattan kopartıp temiz bir yaşantıya kavuşturmuştur. Resulullah (sav) sevgi mefhumunu onların anladığı ve bağlandığı anlayıştan çıkartarak asıl sevginin Allah'a yapılmasının gerekli olduğunu ortaya koymuştur.

İnsanın iradesi dahilinde olan sevgi mefhumunu İslam, yüzeysel bakıştan doğan sevgi yerine aydın bir bakışla elde edilen sevgiye dönüştürmüştür. Bu köklü yönlendiriş, insanı bozuk fikir ve düşünceler sonucunda doğan dünya sevgisi yerine Allah sevgisini hakim kılmıştır. Allah'a olan sevgi O'nun getirdiklerine tâbi olmayı da beraberinde getirmiştir. Böylece İslam sevgi mefhumuna yeni bir anlam yüklemiştir. O da, *Allah'a olan sonsuz muhabbet ve sadakattir*. Çünkü, seven sevgisini ispatlaması gerekir. Bu ise ancak sevilenin isteği ve hoş gördüğü doğrultuda olur. Allah'a olan sevgi dünyaya olan aşırı meyli ortadan kaldırır ve Allah'ın istekleri doğrultusunda hareket etmeye yöneltir. Böylesi bir zihniyete sahip olduğunda dünya hayatı insanın gözünde küçülecektir ahirette kavuşacağı nimetler onun gözünde büyüyecektir. Allah (cc) ahiret hayatı hakkında şöyle buyuruyor:

فَاتَّيَهُمُ اللَّهُ ثَوَابَ الْآخِرَةِ وَاللَّهُ يَجِبُ الْمُحْسِنِينَ

"Allah da onlara dünya nimetini ve ahiret sevabının güzelliğini verdi. Allah, iyi davrananları sever." (Al-i İmran 148)

"Dünya hayatı bir oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir. Müttakî olanlar için ahiret yurdu muhakkak ki daha hayırlıdır. Hâla akıl erdiremiyor musunuz?" (En'am 32)

Resul (sav) cahiliye adetleriyle dolu olan bir toplumdan temiz bir toplumu çıkarmıştır. Allah'a olan muhabbetleri o toplumu, Allah'ın emirlerine daha çok bağlanmaya itmiştir. Yine bu sevgiden doğan korku, Allah'ın emirlerinden uzaklaşmanın neticesi uğrayacakları azabı daimi şekilde hatırlatmıştır. Allah'ı razı ettikleri takdirde elde edilecek cennet gibi bir mükafatın dünya nimetlerinden kat kat fazla olduğu fikri onlara yerleşti.

"Ve ona beklemediği yerden rızık verir. Kim Allah'a güvenirse O, ona yeter. Şüphesiz Allah, emrini yerine getirendir. Allah her şey için bir ölçü koymuştur." (Talak 3)

Bundan dolayı sevginin doğurduğu "Allah'a güvenle" sahabeler, bir çok aşılması zor işleri başarmaya muvafık olmuşlardır. Allah o toplumu bu dünyada da yaptıkları iş karşılığı ödüllendirmiş, bütün yer

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun (hükümlerine bağlanın) herkes yarın için ne hazırladığına baksın. Allah'tan korkun, çünkü Allah yaptıklarınızdan haberi olanıdır." (Haşr 18)

Bu zihniyete sahip olan kimse artık Allah'ın hükmü karşısında; "öyle ama zor, zararlı oluruz, insanların hoşuna gitmez, nefsimi ağır geliyor" gibi sıkıntılara düşerek o hükmün gerektirdiği tavrı ortaya koymaktan kaçınmaz. Allah'ın hükümlerini yerine getirmekle, Allah'ı razı etmiş olmanın bilinciyle huzur içinde olur. İşte o kimse artık olgun bir İslâm'î şahsiyete sahip olur. Bu şahsiyet içerisindeki takvası ile de Rabb'i sinin katında kerim olur. Dünya ve ahirette kurtuluşa ve selamete erişir. Ne mutlu o insana!

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun (hükümlerine bağlanın) ve doğru söz söyleyin. Böyle davranırsanız Allah işlerinizi düzeltir ve günahlarınızı bağışlar. Kim Allah ve Rasulüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur." (Ahzab 70-71)

--- o ---

ŞER'Î HÜKÜMLERE BAĞLANMANIN ÖNEMİ

Günümüzde Müslümanlar zellil, sefil, perişan bir duruma düşmüşlerdir. Bunun başlıca sebebi, Allah'ın zikri (dini) olan İslâm'ın onların hayatından uzak oluşudur. İslâm'ı hayatın hakim olmayışının sebebi de, Müslümanların İslâm'ı anlamada gösterdikleri zafiyettir. İşte bu zafiyetin yansıdığı sahalardan birisi ve en önemlisi de, şer'î hüküm ve ona tabi olmak hususudur. Müslümanlar genelde şer'î hüküm, ona tabi olmanın keyfiyeti ve öneminin ne olduğunu bilmiyorlar. Bu durum, onların davranış ve zihinlerindeki çarpıklığa dolayısıyla şahsiyetlerinin bozulduğuna sebep oluyor. Hayatlarının cahiliye tortuları ile yani İslam dışı kanun, hüküm, nizam ve ölçüler ile kokuşmasının sebeplerinden en önemlisi de yine bu durumudur.

Onun için, **şer'î hükmün tanımını ve şer'î hükme bağlanmanın önemini** izah etmeye çalışacağız, inşallah.

Şer'î hüküm; şari'nin kulların fiilleriyle ilgili hitabıdır.

Şari'nin hitabı; vahiy yoluyla gelen **Kitap, Sünnet** ve onların gösterdiği **icma-ı sahabe** ve **şer'î kıyas**'tan alınır.

Buna binaen herhangi bir hükmün şer'î hüküm olduğunun iddia edilebilmesi için onun şari'nin hitabı olduğunun ispatlanması gerekir. Yani şer'î delilin gösterilmesi lazımdır. Aksi halde o iddia geçersizdir.

a-) Şer'î Hükme Bağlanmanın Önemi:

Şu anda görünen odur ki, Müslümanlar genelde ister ferdî davranışlarında olsun ister sosyal alakalarında olsun şer'î hükümlere bağlanmayı pek önemsemiyorlar. Müslümanların sosyal alakalarında en etkin faktör olan kamuoyu da şer'î hükümlere bağlanmaya hiç önem vermemektedir. Hatta şer'î hükümlere değer vermenin herhangi bir görüntüsü dahi meydana görülmez oldu. Halbuki şer'î hükümlere bağlanmak, hayatın esası olduğu gibi imanın meyvесidir.

Şer'î hükümlere bağlanmak, hayatın esasıdır. Çünkü hayatın gayesi Allahu Teala'nın şu ayeti kerime de buyurduğu gibi Allah'a kulluktur:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

"Ben, cinleri ve insanları yalnız bana kulluk etmeleri için yarattım." (Zariyat 56)

Allah'a kulluk ise, şer'î hükümlere bağlanmaktır. Ayrıca şer'î hükümlere bağlanmak imanın meyvесidir. Çünkü Allahu Teala bunu birçok ayeti kerime ile bildirmiştir. Şöyle ki:

"Hayır, Rabbine yemin olsun ki, onlar aralarında çıkan ihtilafta seni (İslam şeriatını) hakem kabul etmedikleri ve sonra senin verdiğin hükümden dolayı kendilerinde bir sıkıntı

Bu noktada meydana gelen durum, histen doğan sevgiden kaynaklanmaktadır. Histen doğan sevgide düşünme gerçekleşmez. Evladı ölen bir ananın sevgiden doğan acıma hissisinin önüne geçemeyerek çırpınması gibi. Hatta bu ortamda öyle sözler sarf edilir ki, isyan ve şirk kokan kelimalar dahi farkında olmadan söylenebilir. İnsan bu gibi hallerden kurtulduktan sonra olaylara bakış açısı değişecektir.

Hisle alakalı fitri sevgi hayvanlarda da mevcuttur. Bunun canlı örneklerini çevremizde görmek mümkündür. Bir köpeğe veya başka bir hayvana su ve yiyecek tipi bir şeyler verdiğiniz de o hayvan bunun karşılığını sevgi izlerini gösteren herhangi bir hareketiyle size yansıtacaktır. Bu örnekten de anlaşılacağı üzere, ani tezahür sonucu ortaya çıkan sevgi türü insan ve hayvanın yaratılışında mevcuttur.

b- İnsanın iradesi dahilinde olan sevgiye gelince; bu hal normal bir konumda nefsiyetteki iticilerin zihniyetin sahip olduğu fikirlerle yönlendirilmesi sonucu ortaya çıkan sevgi türüdür. Bu ise, sadece insanda mevcuttur. İnsanla hayvan arasında ayıran en büyük özelliklerden birisi budur. İnsan sahip olduğu fikirler doğrultusunda sevgi mefhumunu kullanır. Bu olay iradesi dahilinde zuhur eder. Eğer bu sevgi aklıdan yoksun bir şekilde yalnız bırakılacak olursa vicdani bir sevgiye dönüşür ve yanılığa düşer. Hayatta değeri olmayan ve insani tehlikeli konumlara götüren şeyleri sevmeye yönlendirir. Bu hususta aşırı hareketlerinin sonucu sevgi, zulmü beraberinde getirir. Burada şunu da zikretmek gerekir ki, korku da sevgi ile bağlantılıdır. Aşırı derecelere ulaşan sevgi, sevilen bir şeyi kaybetmek veya ona karşı kusur işlemekten kaçınmayı gerekli kılar. Çünkü yapılacak hata sevgide zedelenmelere ve sevilenin gazabını üzerine çekmeye neden olabilir. Hayata olan aşırı meyil hayattaki bütün şeylerden tatmin olmamaya götürür. Bununla beraber tatmin olmak için ne gerekiyorsa sınır tanımaz bir şekilde elde etmenin yoluna gidilir. İrade dahilinde gerçekleşen sevgi fitri sevginin önüne geçebilir ve onu köreltir. Yani irade dahilinde ki sevgi, taşınılan fikirler neticesi meyilleri zorlar ve ön plana çıkartır. Rahat yaşamak, çok mala sahip olmak, rahatı bozacak her şeyi acımasızca ezip geçmek gibi hasletler ister istemez kişiye hakim olacaktır.

İşte, İslam bu hali değiştirmek ve sınırlamak için bir hayat nizamı olarak Hz. Muhammed (sav) yolu ile tüm insanlığa gönderilmiştir. İslam'ın ilk hayata indirdi dönemler insanlar cahiliye hayatı dediğimiz çirkef bir yaşantı içerisinde idiler. Onlarda dünya sevgisi doruk noktasına ulaşmıştı. Bu sevgi yaşantılarını öyle bir noktaya getirmişti ki, evlatlarını dahi diri diri sıcak çöl kumlarına gömmelerine sebep olmuştu. Adeta onlarda bu hal örfleşmişti. Hz. Ömer (ra) dahi Müslüman olmadan önce kendisini bu halden kurtaramamış kız evladını canlı canlı toprağa gömmüştür. İradesi dahilinde gerçekleşen bu örfleşmiş olay, evladının

MÜSLÜMANLAR ALLAH'A OLAN SEVGİ BAĞLARINI KOPARTINCA HÜSRANA UĞRADILAR.

İslam ümmeti tarihinde asla bugünkü bulunmuş oldukları duruma düşmemişlerdir. İnşili-çıkışlı bazı dönemler geçirmiş olsalar da, bugün içinde bulundukları elem, sefalet, açlık izzet ve şereften yoksun bir duruma gelmemişlerdir. Tabi ki, ümmet durup dururken kendiliğinden bu hale gelmiş değildir. Bugün inşallah bu konuma geliş sebeplerinden biri olan "sevgi bağı ve dünya hayatına meyletme" meselesi üzerinde duracağız. Dünya hayatını sevmek mefhumu, mefhumu muhalifi olan ahiret hayatını unutmaya hususunu da ister istemez konumuza dahil edecektir.

İnsan fikratin da var olan meyillerden bir tanesi de "sevgidir." Sevgi mefhumunu ikiye ayırmak mümkündür.

a- Fitratta bulunan ve ani olaylar neticesinde zuhur eden sevgi türü,
b- İnsanın iradesi dahilinde olan ve kişinin taşıdığı fikre göre hayata yansıtılan sevgi türü.

Birincisi, İnsan ve hayvanda mevcuttur. ikincisi ise, sadece insanda mevcuttur.

Doğal olarak sevgi her insanda bulunur. Hiç tanımadığınız, dilini dahi anlamadığınız bir insana en zor anlarında herhangi bir şey ikram etmeniz veya yardım da bulunmanız halinde size bu tavrınızdan dolayı sevgisini bildirmek için bazı hareketlere girişecektir. İnsan çok tehlikeli bir ortamda korkunun mefhumu muhalifi olan sevgiyi ani olarak kullanmaya başlar. Bunun örnekleri çoktur: Ateşler arasında kalan insanın ateşten korkusu, o an tek kurtarıcı olan Allah'a karşı yalvarışı, Ondan yardım dilemeyi ve O'nu sevmeyi ortaya çıkartır. Veya bir annenin yavrusunu suda boğulmaktan kurtaran herhangi bir şahsa gösterdiği sevgi dolu davranışları gibi.

Bu gibi durumlar geçicidir. İnsan bunu yönlendirmekte acziyet içerisinde. Engel olması mümkün değildir, ne kadar zorlarsa zorlarsın fitratından söküp atamaz. Hatta peygamberler dahi bu konuda imtihana tabi tutulmuşlardır. Nuh (as)'ın gemisi hareket ettiğinde geride kalan evladına karşı fitrı olan sevginin tezahürü olarak acıma hissini ortaya koyması gibi. Kur'an da bu husus hakkında şunlar zikredilir:

"Nuh Rabbine dua edip dedi ki: "Ey Rabbim! şüpheşiz oğlum da ailemendir. Senin vaadin ise elbette haktr. Sen hakimler hakimisın." Allah buyurdu ki: Ey Nuh! O asla senin aileden değildir. Çünkü onun yaptığı kötü bir iştir. O halde hakkında bilgin olmayan bir şeyi benden isteme! Ben sana cahillerden olmamanı tavsiye ederim." (Hud 45-46)

duymadan ve tam teslimiyetle teslim olmadıkları müddetçe iman etmiş olmazlar." (Nisa 65)

Bu ayeti kerime, şer'î hükme bağlı olmayı imanın bir semeresi olduğunu gayet açık bir şekilde ifade etmektedir. Şu ayeti kerime de, şeriatın hükmü dışında bir hükme başvurmayı, ret etmekle emredilmiş olan tağuta başvurmak olarak sayıp, tağuta başvurmanın iman iddiasını boşa çıkardığını bildirmektedir:

"Sana ve senden önce indirilmiş bulunanlara iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Onlar, tağuta muhakeme olmak (yönetilmek) istiyorlar. Halbuki onlar tağutu inkar etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan ise onları uzak bir sapıklığa saptırmak istiyor. Onlara Allah'ın indirdiğine ve Rasulüne gelin denildiği zaman, münafıkların senden büsbütün yüz çevirdiklerini görürsün." (Nisa 60-61)

"Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz onu Allah'a ve Rasulüne götürün. Bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha iyidir." (Nisa 59)

"İhtilafa düştüğünüz herhangi bir şeyde hüküm vermek Allah'a mahsustur." (Şura 10)

"Rasul size ne getirdi ise onu alın, sizi neyden nehyetti ise ondan kaçının. Allah'tan korkun. Şüphesiz Allah'ın cezası şiddetlidir." (Haşr 7)

Bu ayetler şer'î hükümlere bağlanmanın farziyetine ve imanın semeresi olduğuna kesin olarak delalet etmektedir. Ayrıca buna delalet eden hadisi şerifler de vardır. Bunların bir kısmı şöyledir:

"Sizden birinizin hevası (ve arzusu) benim getirdiğime tabi olmadıkça, o kişi iman etmiş olmaz."

"Kim bizim emrimize dayalı olmayan bir iş yaparsa, o ret olunur." (Müslim, Akdiyye, 3243)

İşte bu ayet ve hadisler, şer'î hükümlere bağlanmanın ne derece önemli bir farz ve imanın semeresi olduğuna gayet açık bir şekilde delalet etmektedirler.

Nitekim birçok hadisi şerif de bazı şer'î hükümlerle ilgili amel ve vasıfların imandan olduğunu bildirmiştir: **"Haya imandandır", "temizlik imandandır", "yol üzerinde bir taşı almak imandandır"** gibi... İşte, böylesi ifadeler de şer'î hükümlere bağlı olarak vuku bulan fiil ve vasıfların imanın semeresi, meyvesi olduğunu gayet somut, açık bir şekilde ortaya koymaktadırlar.

O halde Allah'a Rasulüne ve Rasulüne indirilene iman ettiğini söyleyen Müslümanların, şer'î hükme bağlanmanın önemini iyice idrak etmeleri, bunu imanın semeresi olarak görmeleri, ferdî ve sosyal hayatlarının esas kilmaları ve öncelikle yapmak zorunda oldukları asli

işleridir. Zira şer'î hükümlere bağlanmak Allah'a kulluğun ve Müslüman olmanın pratik ifadesidir.

Şer'î hükümlere bağlanmanın önemini en çarpıcı şekilde yukarıda da zikrettiğimiz Nisa suresi 65. ayeti kerime ortaya koymaktadır:

"Hayır, Rabbine yemin olsun ki, onlar aralarında çıkan ihtilafta seni (İslam şeriatını) hakem kabul etmedikleri ve sonra senin verdiğin hükümden dolayı kendilerinde bir sıkıntı duymadan ve tam teslimiyetle teslim olmadıkları müddetçe iman etmiş olmazlar." (Nisa 65)

Rabbimiz **"Fela"** hitabı celilinde bu ibare ile dikkat çekerek başlıyor. Yani; **"dikkat edin, önemli bir mesaj gelmektedir"** anlamını içeriyor. **"Ve rabbike"** (Rabbine yemin olsun ki); bu sözün yeminle başlanması, o sözdeki mesajın önemini vurgular. Bu yemin Allahu Teala'nın zati üzerine olursa, o mesajın daha ciddi, önemli olduğunu gösterir. Yemin eden bizzat Allahu Teala olup ve bizzat kendi zati üzerine yemin ediyorsa, artık o mesajın öneminin ne kadar büyük olduğu iyice göze çarpar. **"La yu minune" (iman etmiş olmazlar);** Rabbimizin hitabı, bu kesin ifade ile devam ediyor. Meselenin, mesajın iman ile alakalı olduğu açıkça ortaya konmaktadır. Mümin için imandan önemli bir kıymet elbette ki yoktur. Peki kişiyi imansız, iman etmemiş duruma düşüren o önemli husus nedir? Onun; şer'î hükümlere bağlanmamak, teslim olmamak olduğunu yüce Rabbimiz hitabının devamında şöyle izah etmektedir:

"Aralarında çıkan ihtilaflarda seni (yani Rasulullah'ı ve getirdiği şeriatı) hakem kılmadıkları müddetçe..." (Nisa 65)

Çıkan ihtilaflarda Rasulullah'ın hakem kılınması, elbette ki onun getirdiği şeriatın ve hükümlerin hakem kılınması demektir. Bu ise şer'î hükümlere başvurmaya imanın varlığının göstergesi kılmaştır. Rabbimiz bununla da yetinmeyip şer'î hükme içlerinde bir sıkıntı duymaksızın tam teslimiyetle teslim olmayı da iman için şart koşmaktadır. Şöyle devam etmektedir:

"Sonra senin verdiğin hükümden dolayı kendilerinde bir sıkıntı duymadan ve tam teslimiyetle teslim olmadıkları müddetçe..." (Nisa 65)

Şer'î hükümlere bağlanmanın hem de gönül huzuru ile, içtenlikle bağlanmanın önemini bundan daha çarpıcı bir şekilde ifade etmek, elbette ki mümkün değildir.

Şu halde, Müslümanların bunu mutlaka idrak edip hayatlarının esas kılmaları kaçınılmazdır. Günümüz Müslümanlarının ecdatları gibi; **"Şeriatın kestiği parmak acımaz", "Şeriatın hükmü karşısında boynum kıldan incedir"** sözleri ile ifade ettikleri şer'î hükümlere teslimiyeti tekrar göstermeleri kaçınılmazdır. İşte bu teslimiyet onların imanlarının göstergesi, pratikteki semeresi olacaktır...

2- Bunu yaparken gerçekleştirmek istediğimiz gayeyi ve İslam'ın sistem ve düşüncülerini derin bir biçimde idrak edip İslam'ı diğer sistem ve düşüncelerden ayırabilmeliyiz.

3- Bu gayeye doğru yürürken zaferi Allah'tan bekleyerek sadece Allah'ın rızasını gözeterek ancak ve ancak Allah'ın Resulü Muhammed (sav) kullandığı metoda bağlı kalmalıyız.

4- Bu gayeyi gerçekleştirmenin ölüm-kalım mücadelesi gerektirdiğini, herhangi bir iş olmadığını ve icabında bu dava uğrunda ölmeye hazır olmalıyız.

İşte Allah'ın bu dünyada zaferi Müslümanlara verip, İslam devletinin kurulması ve kıyamet gününde Allah'ın şiddetli azabından kurtulup onun rızasına kavuşmak ancak bu şekilde mümkündür. Aksi takdirde bu perişan ve rezil durumumuz devam eder. Daha da beteri Allahu Teala bizi kıyamet gününde çok şiddetli bir azaba maruz bırakır.

--- 0 ---

4- Askeri yenilgiler ki sebebi yöneticilerin ihaneti veya Müslümanların düşmanlarına karşı milliyetçilik esasına dayalı olarak savaşması ki, Müslümanları zayıflattı. Düşmanlarına karşı aciz kıldı ve onlarca senedir Müslümanlar düşmanlarına karşı koyamadılar. Mesela; Keşmir ve Filistin'de olduğu gibi.

5- Fakirlik, ekonomik bozukluk ve çöküntü.

6- Batının dünya görüşüne ve değerlerine dayalı bir eğitim ve medya programından dolayı birçok genç neslin Batılı bir zihniyetle yetiştirilmesi ve ifsad edilmesi. İslami düşüncelerin, hükümlerin ve İslam tarihinin sahte bir şekilde sunulmasından dolayı, Müslümanların evlatlarının İslam'a karşı yabancılaşması ve hatta düşmanlaşması.

7- Müslümanların temiz zihinlerinin ve duygularının çözülmeye, çağdaşlığa, (!) hürriyete teşvik edilmesi vasıtasıyla kirlenmesi ve tahrip edilmesi. Rejimler gece kulüplerinin, meyhanelerin, fuhuş yuvalarının açılmasına izin verdiği gibi aynı anda onları teşvik etti.

8- Türkiye, Filistin, Mısır ve Körfez ülkeleri gibi Müslüman ülkelerde İngilizler, Amerikalılar ve Fransızların askeri üsler kurması.

9- Dünyada da var olan mültecilerin yani başka ülkelere sığınan insanların %65 Müslümanlar oluşturmaktadır.

İslam dünyasında ki var olan rejimler ve yöneticiler Müslüman halklara değer vermeyip, önemsemediği gibi onlara karşı düşmanca davranıp İslam'a ve onun her şeyine karşı savaş yürütüyorlar ve yüz birlerce Müslüman'ı sadece İslami gerçekleri söyledikleri için zindanlara atıyorlar.

Evet aziz kardeşlerim Müslümanların takriben 80 senedir İslami bir devleti olmadan Dar-ül Küfürde yaşamasının acı bir faturasıdır bütün bunlar. Ve Müslümanlar her geçen günde daha fazla acı çekiyor ve daha da perişan oluyor. Bunun örneklerini gerek Türkiye'de gerek diğer Müslüman ülkelerinde her geçen gün farklı farklı biçimlerde görüyoruz. Bu durumdan kurtulmanın yegane yolu biz Müslümanların İslam'ın düşüncelerini, sistemini ve metodunu, derinlemesine inceleyerek ve İslam ile diğer sistemleri ve düşünceleri ayırt ederek İslam'ın metoduna göre İslam devletini kurmak için ölüm-kalım mücadelesi vermemizdir. Eğer bizler bu durumdan kurtulmanın İslam devletini kurmayı hedeflemeyen, başka işler yaparak gerçekleştirebileceğini umuyorsak kesinlikle yanılıyoruz. Ve yine biz İslam'ı derinlemesine araştırmadan İslam'ı demokrasi, hürriyetler veya cumhuriyet gibi sistemlerle karıştırarak mücadeleye koyulursak yine bu durumdan kurtulmamız mümkün değildir. Keza eğer biz Allah'ın Resulü Muhammed (sav) metodu dışında metodlar seçersek veya bu mücadelede bir ölüm-kalım mücadelesi olması gerekliliğini idrak etmeden yola çıcarsak başarısız olacağımız önceden kesindir. Dolayısıyla yapılması gereken şudur:

1- Tüm çabalarımızı İslam devletinin kurulması uğrunda yoğunlaştırmalıyız.

b-) Şer'i hükümlere tabi olmakta izzet, hidayet, felah kurtuluş ve ondan uzak kalmakta ise zillet, dalalet, mihnet-sıkıntı vardır.

İzzet, hidayet ve felah-kurtuluş Müslümanların, İslâm ümmetinin aslı vasıflarıdır. Ancak bu vasıflar (hidayet, rahmet, kurtuluş ve izzet) kaynağı olan Allah'ın şeriatına yani şer'i hükümlere bağlanmak ile gelmektedir. Ondan uzaklaşınca elbette ki yerlerini ters vasıflar alacaktır. Zillet, dalalet, mihnet-sıkıntı, zulûmat, sefalet gibi. Ne yazık ki, bugün Müslümanları bu vasıflar içerisinde görmekteyiz. İşte, Müslümanlar kendilerine yakışmayan bu vasıflardan kurtulmaları ve aslı vasıflarına tekrar kavuşabilmeleri için öncelikle şer'i hükümlere bağlanmanın önemini idrak edip, şer'i hükümlerle mukayyet olmaları ve şer'i hükümleri yani şer'atın tamamını hayatlarına hakim kılmaları gerekir ki, şer'i hükümlere bağlanmakla gelen izzet, hidayet ve felah-kurtuluşa erişsinler.

Şer'i hükümlere bağlanmakta izzet, hidayet, felah ve ondan uzak kalmakta ise zillet, dalalet, mihnet ve sıkıntı var olduğunu şer'i naslar gayet açık bildirmektedir. Şöyle ki:

وَاللَّهِ الْعِزَّةُ وَالرَّسُولُ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ

İzzet ancak Allah'ın, Rasulünün ve müminlerindir. (Münafikun 8)

"Artık benden size hidayet (dosdoğru yol, şer'iat) geldiğinde, kim benim hidayetime uymasa o sapmaz ve bedbaht olmaz. Kim de beni anmaktan yüz çevirirse şüphesiz onun sıkıntılı bir hayatı olacak ve biz onu, kıyamet günü kör olarak haşredeceğiz. O: Rabbim! Beni niçin kör olarak haşrettin? Oysa ben, hakikaten görür idim!, der. (Allah) buyurur ki: İşte böyle. Çünkü sana âyetlerimiz geldi; ama sen onları unuttun. Bugün de aynı şekilde sen unutuluyorsun! Doğru yoldan sapanı (şer'iatımızın dışına çıkkanı, emrimizi ve hükümlerimizi çiğneyeni) Rabbinin âyetlerine inanmayanı işte böyle cezalandırırız. Ahiret azabı, elbette daha şiddetli ve daha süreklidir." (Taha 123-127)

"Gerçekten size Allah'tan bir nur, apaçık bir kitap geldi. Rızasını arayanı Allah onunla kurtuluş yollarına götürür ve onları izniyle zulûmattan, karanlıklardan aydınlığa çıkarır, dosdoğru bir yola iletir." (Maide 15-16)

وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ
الْمُؤْمِنِينَ تُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَتُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

"Kendisi için doğru yol belli olduktan sonra, kim Peygambere karşı çıkar ve müminlerin yolundan başka bir yola giderse, onu o yönde bırakırız ve cehenneme sokarız; o ne kötü bir yerdir." (Nisa 115)

"Onun emrine (Rasulün emrine, şeriatına) muhalif davrananlar, başlarına bir bela gelmesinden veya kendilerine çok acı bir azap isabet etmesinden sakınsınlar." (Nur 63)

"(Bedir de) iki katını (düşmanınızın) başına getirdiğiniz bir musibet, (Uhud'da) kendi başınıza gelince; "Bu nasıl oluyor!" dediniz? De ki: O, kendi kusurunuzdandır. Şüphesiz Allah'ın her şeye gücü yeter." (Ali İmran 165)

وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْرِوْغَنَ كَثِيرٌ

"Başınıza gelen bir musibet kendi ellerinizle işledikleriniz yüzündendir." (Şura 30)

Şu halde bugün Müslümanlara zillet, şaşkınlık, tağuti zulümat isabet etmiş ise bunun sebebi kendilerinin Allah'ın şeriatına sırt çevirmiş olmaları, Allah'ın şeriatının hayatlarından uzak oluşuna suskun kalmalarındandır. Öyle ise, bu durumdan kurtulmaları için onlarda bu yönde bir değişikliğin olması kaçınılmazdır. Ta ki, Allah onların halini değiştirsin. Zilletten, izzete, zulümden nura kavuştursun. Zira Allahü Teala şöyle dedi:

"Bir millet kendilerinde bulunanı değiştirinceye kadar Allah'ın onlara verdiği nimeti değiştirmeyeceğinden dolayıdır. Gerçekten Allah işitendir, bilendir." (Enfal 53)

إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَىٰ مَا يَفْعَلُونَ حَتَّىٰ يُخَيِّرَ أَمْرًا يَأْتِيهِمْ وَ

"Bir toplum bünyesinde olanı değiştirmedikçe, Allah o toplumun halini değiştirmez." (Rad 11)

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a (dinine ve onun hakim olmasına) yardım ederseniz, Allah da size yardım eder ve ayaklarınızı sabit kılar." (Muhammed 7)

"Allah, sizlerden iman edip iyi davranışlarda bulunanlara, kendilerinden öncekileri halife (iktidar) kıldığı gibi onları da veyüzüne halife (iktidar) kılacağı, onlar için beğenip seçtiği dini (İslâm'ı) onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını ve korku döneminden sonra, bunun yerine onlara güven sağlayacağını vâdetti. Çünkü onlar bana kulluk ederler, hiçbir şeyi bana eş tutmazlar. Artık bundan sonra kim inkâr ederse, işte bunlar asıl fasıklardır." (Nur 55)

Rasulullah (sav)'de şöyle dedi:

"Size öyle bir şey bıraktım ki, ona sarıldığınız müddetçe yolunuzu saptırmazsınız. Bunlar Allah'ın Kitabı ve benim Sünnetimdir." (Malik, Camia, 1395)

Bütün bu deliller bize şerîata tabi olmanın izzet, hidayet, nur getirdiğini ondan uzak kalmamanı ise zillet, mihnet ve zulümat getirdiğini gayet açık olarak göstermektedirler. Buna binaen Müslümanlar şer'î hükümlere bağlanmanın hem imanin semeresi hem de dünya ve ahirette

onlara memleketlerinin hazinelerini açtılar. Arap gençliği 1913'de Fransa'nın yardımıyla Paris'te bir kongre gerçekleştirdi. Bu Arap milliyetçilerinin Osmanlı devletine karşı İngiltere ve Fransa tarafına geçtiklerinin ilk atılımıydı. İttihat ve Terakkiciler bunu hissederek hissetmez "Türk Ocağı" cemiyetini yani Türk ailesini kurdular. Bunun gayesi İslamiyeti mahvedip Osmanlı unsurlarını Türkleştirmekti. Bundan sonra din aleyhine gazeteler ve kitaplar neşrini teşvik etmeye başladılar. İrkçılık ve vatancılık nefislerde bu derecede tahribat yapmıştı. Bağlılık İslamiyet'ten ırkçılığa ve vatancılığa dönüşmüştü. Bu durum İslamiyet'in ırkçılığa ve vatancılığa dokunan bütün kısımlarına karşı mücadelelere sebep oldu. İşte bu şekilde devleti yıkmaya çalışan birçok hareket başarılı oldu. Böylece devletin her yerinde Balkanlarda, Türkiye'de, Arap beldelerinde, Ermenistan ve Kürdistan'da milliyetçilik, vatancılık ve bağımsızlık yani bölünme ve parçalanma fikirleri ortaya çıktı. 1914 yılında devlet, felaketin kenarına geldi. Birinci Dünya Savaşına girip ondan mağlup ve bir çok şeyini kaybederek çıktı. Bu savaş neticesinde İslam devleti yıkıldı. Batının uzun asırlardan beri görmeyi istediği İslam'ı ortadan kaldırmak için İslam devletini yıkmak rüyası gerçekleşti. İslam devletinin yıkılmasıyla bütün İslam beldelerinde yönetim gayri İslami oldu. Müslümanlar İslami olmayan yönetimler altında yaşama başladılar. Müslümanların durumları ve halleri kötüleşti. Küfür nizamına göre yaşamaya ve küfür hükümleriyle yönetilmeye başladılar. Ve ümmet o zamandan beri 76 senedir Hilafetsiz yaşamakta. Aslında 76 sene, ümmetlerin ve milletlerin ömrüne bakılırsa çok uzun bir zaman değil ama İslam ümmeti için bu 76 sene acılarla dolu, daimi ıstırap, sıkıntılar ve derin bir parçalanma ile geçti. Zira yıkılan bu İslam devleti öylesine herhangi bir olay veya herhangi bir devletin yıkılması değildi. Bilakis İslam devletinin yıkılması çok şiddetli bir felaketin başlaması anlamına geliyordu ki, bu felaket az daha İslam ümmetini helak ediyordu.

İslam devletinin yıkılmasının doğurduğu felaketleri göremeyenlere içerisinde bulunduğumuz durumun bozukluğunu ve kirliliğini algılamayanlara İslam devletinin yıkılmasından sonraki durumumuzla ilgili bir takım gerçekleri hatırlatmak istiyoruz:

1- İslam devleti yıkıldıktan sonra Müslüman ülkelerin hepsinde küfür sistemleri, rejimleri kurulmuştur ve Allah'ın kanunlarına savaş açılmıştır.

2- Tek olan İslam ümmeti ve devleti bir çok parçalara bölünmüştür.

3- Büyük devletler veya onların ajanları tarafından Müslüman ülkeleri gasp edildi. Mesela; Yahudiler Filistin'i, Hindular Keşmir'i, Yunanlılar Kıbrıs'ı, Sırp ve Hırvatlar Bosna'ya, Ruslar Çeçenistan'ı ve Tacikistan'ı, Hristiyanlar Sudan ve Lübnan'ı gasbettikleri gibi.

uzaklaştırmaya davet ettiler. Cemiyeti yönetenler İslam'a karşı kin besliyorlardı. Böylece ırkçılık ve milliyetçilik hareketleri yayılmaya başladı. Avrupa devletlerinin Beyrut merkezinden elde ettikleri neticeler ajanlar ve casuslar yetiştirip Müslümanların düşüncelerinde ve ruhlarında tahrifat yapmak oldu.

Bu çalışmaların Müslümanlar üzerindeki etkileri korkunç idi. İstanbul merkezine gelince; kafir Batılılar Osmanlı devletini merkezinden ve yönetici adamları vasıtasıyla çökertmek için burada birçok işlere giriştiler. Bunların en korkunçları ve en önemlisi "Jön Türkler" veya "İttihat ve Terakki" cemiyetleriydi. Jön Türkler önce Paris'te kuruldu. Kurucuları Fransız kültürüyle yoğrulmuş ve Fransız ihtilalini iyice tanımış Türk gençleriydi. Bu cemiyetin Berlin, Selanik ve İstanbul'da ayrı şubeleri açıldı. Bunlar mason localarında toplantılar yapıp ihtilale hazırlanıyorlardı. Bu locaların üyelerinin çoğu İttihat ve Terakki'ye mensup idi. Bu cemiyetler 1908'de ihtilal yapıp Abdülhamid'i devirip yönetimi ele geçirdiler. Avrupa onlara karşı memnuniyetini ortaya seriyordu. Onlar ise İstanbul'a tayin olunan İngiliz sefirini bir kahraman gibi karşılayıp hatta ve hatta arabasının beygirlerini serbest bırakıp kendileri arabayı çekmeye başlıyorlar. Bu cemiyet devleti yönetmeye başladı. Bunun vasıtasıyla Batılılar devlete darbe indirmek ve Hilafeti yıkmak için kullandıkları düşünce bu asırda İslam'ın değil, Batı düşüncelerinin ve Batı kültürünün geçerli olduğunu, Türkçülüğün en önemli mesele olduğunu ve her şeyden önce ona göre hareket edilmesi gerektiğini, geleceğimizin ona bağlı olduğunu benimseyen iktidar partisi ve destekleyicileri tarafından temsil edilen bir fikir haline geldi. Bu parti vatancılıkla övünüyor ve ona önem veriyor, Türkiye'nin ve Türklerin diğer İslam memleketlerinden ve milletlerinden üstün olduğunu söylüyordu. Böylece Jön Türkler veya İttihat ve Terakkinin kurulması Batıların İslamiyet'e ve İslam devletini yıkmak için giriştikleri en korkunç hareketti. Bunun sonuçları acil oldu. Parti idareyi eline alıp devlete hakim olunca devletin bünyesine yıkıcı baltalar indirilmeye ve devletin Müslüman tabakasını ayıran geçilmesi imkansız olan hendekler kazılmaya başlandı. Zira milliyetçilik insanların arasını açan, savaşları, nefreti ve düşmanlıkları meydana getiren en tehlikeli şeydir. İttihat ve Terakkinin siyasetleri Osmanlı unsurları arasında milliyetçilik fikrini uyandırdı. Akabinde hemen Arnavutlar İstanbul'da bir cemiyet kurdular. Çerkezler ve Kürtler onları takip etti. Bundan evvel Rumların ve Ermenilerin düzenli ve gizli cemiyetleri vardı. Bunlara kanunî bir biçim verdiler. Araplarda İstanbul'da "Osmanlı Araplarının Kardeşliği" adlı cemiyeti kurdular. İttihat ve Terakki özel olarak Araplara karşı sert bir tavır takındı. Bütün ırkçı cemiyetlerin gelişmesine müsaade ettiği halde Arap cemiyetlerine karşı mukavemet başladı. Devlet adına onu kapattı. Ordu da ırkçılık yapıp tefrika başlatıldı. En sonunda İngilizler ve Fransızlar ırkçılık duygularını taşıyan Arapların safılarına sokuldular ve

kurtuluşun- felahın tek yolu olduğunu idrak etmeleri ve şeriatın hayatlarına hakim olması için gerekli çalışmaya koyulmaları gerekir.

Günlük yaşantılarında şer'î hükümleri ihmal edenlerden, arasındaki ilişkilerde bunları hakim kılmayanlardan, günlük yaşantılarının dayandığı esasların yani şer'î hükümlere bağlanmanın önemini hayatın esas kılmayanlardan ve bunun önemini iyice kavramayanlardan İslâm devletinin kurulmasını beklemek abes olur. Çünkü İslâm devleti ve onunla gelecek olan İslâm'î hayat, ancak şer'î hükümler üzerine inşa olunur ve şer'î hükümlere bağlılığın önemini koruması ile devam eder.

Bunun için, İslâm davetini yüklenenlerin İslâm hayatını yeniden başlatmak ve dünyaya İslâm davetini taşımak için çalışırken omuzları üzerine atılan en önemli şeyin, fertlere ait hayatın esasının şer'î hükümlere bağlanmak olduğunu iyice izah etmeleri, sosyal ilişkilerde de şer'î hükümlere bağlanmanın esas olması gerektiği hususunda topluluklar arasında bir kamuoyu meydana getirmek, buna dayalı olan İslâm'î hayatın tekrar başlaması, bunu başlatacak olan ve yine şer'î hükümlere dayanan Hilâfet Devletinin kurulması için yapılacak çalışmanın ehemmiyeti önemle vurgulanmalıdır. İşte bütün bunlar, ancak şer'î hükümlere bağlanmayı, Müslümanlar arasında seciyelerden bir seciye, insanlara hakim olan tek bir fikir haline getirmek ve bağlanmakla mümkündür.

Şu halde daveti yüklenen kişiler öncelikle bu hakikatleri iyice idrak edip gereğini yapmak zorundadırlar ki, dünya ve Ahirette Allah'ın nusretine müstahak olsunlar...

--- o ---

MÜMİNLERİN AMELLERİNİN ÖLÇÜSÜ NE OLMALIDIR?

a-) Amellerin kıymet derecelerini Allah belirlemiştir:

Bir Müslüman tüm yaşantısında Allahu Teala'nın amelleri için belirlemiş olduğu kıymetlerine ve bunların derecelerine riayet etmek zorundadır. Çünkü derecelendirmesine riayet edilmemesini masiyet olarak değerlendirdi ve biz kullarını bu konuda birçok nâs ile uyardı.

Allahu Teala bize eşya ve amellerden helal, temiz-haram, küfür, pis-murdar ve şeytanın ameli olan şeyleri belirtti. Bu hususta şöyle buyurdu:

قُلْ لَا يَسْتَوِي الْغَنِيُّ وَالْفَقِيرُ وَلَوْ أَعْجَبَكُمُ الثَّغِيرُ الْخَبِيثُ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

"Deki, pis ile temiz bir değildir, pis-kötü olanın çokluğu hoşuna gitse de. Öyle ise ey akıl sahipleri Allah'tan korkunuz ki kurtuluşa eresiniz." (Maide 100)

"O (Rasul) onlara temiz şeyleri helal, pis şeyleri haram kılar." (Araf 157)

"Kim izzet ve şeref istiyorsa, bilsin ki izzetin ve şerefın hepsi Allah'ındır. Ona ancak temiz söz yükseleir. Onu da Allah'a salih amel ulaştırır. Kötülükleri tuzak yapanlara gelince, onlar için çetin bir azap vardır ve onların tuzakı bozulur." (Fahri 10)

"Ey iman edenler! Şarap, kumar, dikili taşlar, fal ve şans okları birer şeytan işi pisliklerdir. Onlardan uzak durun ki kurtuluşa eresiniz." (Maide 90)

"Leş veya akıtılmış kan, yahut domuz eti ki, o pisliktir, (haram kılınmıştır)." (Enam 145)

"Onlardan (kafirlerden) yüz çevirin, çünkü onlar murdardırlar." (Tevbe 95)

إِنَّمَا الْمَشْرُوكُونَ نجسٌ "Müşrikler ancak bir pisliktir." (Tevbe 28)

"Fakat Allah onların davranışlarını (cihaddan geri kalışlarını) kerih gördü." (Tevbe 46)

"Fakat Allah size imanı sevdirmiş ve onu kalplerinize ziynet yapmıştır. Küfrü fiske ve isyanı da size çirkin göstermiştir. İşte doğru yolda olanlar bunlardır." (Hucurat 7)

"Bütün bu kötü olanlar Rabbinin nezdinde sevimsizdirler." (İsra 38)

Şu halde eşya ve amellerde, Allah katında kıymetli olan şey mubah ve helal olan şeydir. Haram ve küfür olan hususta ne kadar çok menfaat olduğu görüldü de Allah katında onun hiçbir kıymeti yoktur. Müslüman öncelikle buna çok dikkat etmelidir. "Şu yada bu iş

savaşı başlatıp ümmetin iç bünyesini karıştırarak, saflarını parçalıyor, İslami beldelede fitne ateşini yakıyordu.

Avrupa, Müslüman ülkelerinde belli merkezlerde kültür sömürgeciliği ve siyasi istihbarat dairelerini yerleştirme imkanını elde etti, tâ ki bunlar Batı sömürgeciliğinin öncü kolları oldu. Bununla Batı sömürgeciliği için yol açılmıştı. Böylece artık sömürü için meydanlar genişlemiş İslam dünyasının kapısı sonuna kadar açılmıştı. İslam beldelerinin bir çoğuna misyonerlik cemiyetleri yayılmıştı. Bu cemiyetlerin başında İngiliz, Fransız ve Amerikan cemiyetleri bulunuyordu. Fransa ve İngiltere'nin İslam aleminde nüfuzu bu cemiyetler yolu ile etkin hale geldi. Zamanla bu cemiyetler milliyetçilik akımlarını da yönlendirir oldular. Bu akımlar ise Müslüman öğrencileri yönlendirir oldu. Yani onları ya Türk milliyetçiliğine yada Arap milliyetçiliğine yönlendirir oldular. Bunu şu iki ana gaye için yaptılar:

a- Arapları Müslüman Osmanlı devletinden ayırıp, İslam devletini parçalamak ve bu devlette milliyetçiliği yaymak için ona Türkiye ismini vermek.

b- Müslümanları, tek bildikleri ve tanıdıkları gerçek bağdan yani İslami bağdan uzaklaştırmak ve yerine bağ olarak milliyetçiliği ve vatancılığı yerleştirmek.

c- Bu iki gayeyi gerçekleştirmek uğrunda, Bağdat, Şam, Beyrut, Cidde ve Kahire gibi yerlerde açıktan açığa faaliyet gösterdiler. Ve başlıca iki merkez benimsediler. Devleti merkezinde baltalamak için İstanbul'u ve bilhassa arapça konuşan Müslümanların bulunduğu memleketleri başarısızlığa uğratmak için de Beyrut'u seçtiler.

Beyrut'taki merkez için İslamiyeti ve İslam devletini baltalamak için bir küfür merkezi olması itibarıyla uzak neticeler elde etmek ve uzun vadeli çalışmalar yapmak için bir plan hazırlanmış, İstanbul'daki merkez için ise acil gayeler ve çabuk sonuçlar elde etmek maksadıyla ayrı bir program hazırlanmıştı. Bunun için Beyrut'taki merkez binlerce Müslüman'ı kafir yaptı ve İslami alakaları küfür hükümleriyle yönetilen münasebetler haline getirdi. Böylece bu merkez öldürücü bir zehirdi. İslam devle Birinci Dünya Savaşına girince bunun acı neticesi görüldü. 1842'de, 1847' de, 1850'de kurulan misyoner cemiyetleri fayda vermayınca 1857'de yeni bir yapılanma ile başka bir üslupla cemiyet Beyrut'ta kuruldu. Bu yeni milliyetçilik ve vatancılık propagandaları vasıtasıyla sonuç alınınca faaliyetler gizli ve sinsî olması yerine açıkça sürdürülmeye başlandı. Daha sonra 1875'de Beyrut'ta gizli bir cemiyet kuruldu. Kurucular ise Beyrut Protestan fakültesinde tahsil yapan 5 hristiyan genç. Bunlar Arap milliyetçiliğine dayalı olarak siyasi faaliyete başladılar. Osmanlı devletine karşı düşmanlığa davet etmeye, ona Türk devleti demeye, dini devlet işlerinden ayırmaya Arap milliyetçiliğini esas almaya ve İslam'ı Müslümanlar arasında bir bağ olmaktan

fikri yükseliş, ilmi ilerleme ve sanayi devrimi; Osmanlı da görülen zafiyet ve dağınıklık, düşünce ve hukuk sahasındaki donukluk, karmakarışık bir İslam anlayışı Müslümanları şaşkına çevirmiştir. Buna paralel olarak bu durumu gören Avrupalılar, Müslümanlar ve İslam devleti hakkında yeni bir bakışı benimsemeye sevk etmiştir. Avrupalılar önceden Osmanlı devletinden korkmakta ve ona karşı kendisini koruma derinde iken, yeni bakışa göre Osmanlı devletini parçalamak, bölmek ve ona hakim olma çabasına düşmüştü. Müslümanlar Avrupa'da gördükleri fikri ve sanayi devrimi karşısında şaşkına döndüler. Onu ne alabildiler ne de terk edebildiler. İlim, sanayi ve icatlar gibi alınması caiz olan hususlar ile felsefe, hukuk, dünya görüşü ve kültür gibi alınması caiz olmayan hususları ayırt edemediler. Avrupa devletleri son süratle ilerlemekte iken Müslümanlara donukluk ve şaşkınlık hakim oldu. Bütün bunlara sebep; egemen olan zafiyet ve İslami düşüncelerle Batının dünya görüşü ve düşünceleri arasındaki gelişmelerin bilinmemesi ve İslam'ın teşvik ettiği ilim, sanayi ve icatlar ile alınmasını yasakladığı felsefe, kültür ve hukuk arasındaki farkı idrak edememeleridir. Müslümanlar İslam'ı sadece ruhi bir din olarak algılamaya ve sadece ibadetlerden ibaret görmeye başlayıp İslam'ı diğer dinlerle kıyasladılar. Halbuki, İslam'ın hayatın her sahasını düzenleyen bir sistem ve hukuka sahip olduğunu göremediler. Bunun için Osmanlı yönetimi altında yaşayan Müslümanların, Avrupa'da meydana gelen devrim hareketi karşısında şaşkın konuma düşmesi, Avrupa'yı saran ekonomik gelişmeler ve oradaki çeşitli icat ve keşifler, sanayileşme hareketleri karşısında eli kolu bağlı şaşkın bir vaziyete girmesi garip değildir. Bunun sebebi Müslümanların, ilim ile kültür, hadarat ile medeniyet arasındaki farkı anlayamamalarıdır. Bunun için ortaya konan gelişmeleri şaşkın şaşkın seyretmeye koyuldular. Acaba, bu gelişmeleri alsınlar mı yoksa terk mi etsinler? Onlardan bir çoğu bu gelişmelerin hepsinin İslam'la bağdaşmadığını ileri sürerek, bunları almanın haram olduğunu, (matbaalar meydana çıktığında) devlet Kur'anı Kerimi basmaya karar verince, fakihler Kur'anın basımını haram ilan ettiler. Her yenin haram olduğunu tabii ilimleri öğrenen herkesin kafir olduğunu ileri sürerek, her düşünürü zındıklık ve inkarcılık ile suçladılar. Diğer tarafta da Avrupa misyoner okullarında eğitim gördükten sonra memleketi dönen ufak bir grup ilim, kültür, hadarat ve medeniyet namına ne varsa hepsini Batıdan almanın zaruri olduğu görüşünü paylaşıyorlardı. Bu azınlığın ilk zamanlarda pek tesiri olmamıştı. Halk ise İslam ile Batının medeniyet, hadarat, ilim ve kültürü arasında bir uzlaşma düşüncesinde idi. Bütün bunların neticesinde, ümmet ve devlet kendisini koruyacak gücü kaybedip, büsbütün zayıf düştü. İşte bu zaftan yararlanmayı bilen İslam düşmanları, İslam devletini birçok parçalara bölmeye başladılar. Devlet bu parçalanmaya zaafi ve aczinden dolayı karşı koyamadı. İlim ismi altında misyoner

haramdır", "fakat onda", "çok fayda veya menfaat vardır", "öyle ise kıymetlidir" diye onu alayım yada yapmalıyım diyemez. Çünkü Allah, Müslüman için amelin ve eşyanın kıymetini tespit hususunda sadece faydayı menfaati ölçü kılmamıştır. Onun ölçüsü ancak helal olmasıdır. Helalde kıymet vardır ancak haramda hiçbir kıymet yoktur. Allahu Teala bu hususu şöyle belirtmiştir:

"Sana şaraptan ve kumardan sorarlar. Deki, her ikisinde de büyük bir günah ve insanlar için birtakım faydalar vardır, ancak her ikisinin de günahı faydasından büyüktür." (Bakara 219)

Görüldüğü gibi haram-günah olan bir yerde menfaatin hiçbir kıymeti yoktur. Ancak helal olan hususlarda menfaatin bir değeri vardır. Bunu da Allahu Teala şöyle gösteriyor:

"Hayvanlarda sizin için birçok faydalar vardır, ayrıca etlerini yersiniz." (Müminun 21)

"Biz demiri de indirdik ki, onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır." (Hadid 25)

İşte, böylece Allahu Teala eşya ve amellerin kıymetlerini belirledi. Haram olmayan şeylere bir kıymet verdi. Fakat o kıymetlere de derecelendirme yaptı. Amellerde mubah, mendub ve farz ile derecelendirme yaptı. Mendub mubahtan üstündür. Farz da mendubtan üstündür.

Allahu Teala mendublar ve farzlar arasında da bir derecelendirme yapmıştır. Farz-ı ayın ve farz-ı kifaye vardır. Farz-ı ayın farz-ı kifayeden önceliklidir. Farz-ı ayınlar ve farz-ı kifayeler arasında da öncelikli olanlar vardır. Yani derecelendirme vardır. İşte buna delalet eden birkaç ayeti kerime;

وَلِكُلِّ دَرَجَاتٍ مِمَّا عَمِلُوا وَلِيُوقِفَهُمْ أَعمالُهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

"Herkesin yaptıklarına göre dereceleri vardır. Allah onlara yaptıklarının karşılığını verir. Asla kendilerine haksızlık yapılmaz." (Ahkaf 19)

Görüldüğü gibi kişilerin dereceleri yaptıkları işlerden ve işlerin derecelerinden kaynaklanmaktadır.

"Müminlerden -özür sahibi olanlardan başka- oturanlar ile malları ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler bir olmaz. Allah, malları ve canları ile cihad edenleri derece bakımından oturanlardan üstün kıldı. Gerçi Allah hepsine de güzellik (sevap) vadetmiştir ama mücahitleri oturanlardan daha büyük bir ecirle üstün kılmıştır. Kendisinden dereceler, bağışlama ve rahmet vermiştir. Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (Nisa 95-96)

Görüldüğü gibi Allahu Teala evinde ibadetle oturan kimseye sevap vadettiği halde, Allah yolunda malıyla, canıyla cihad edeni derece bakımından daha üstün kılmıştır.

"Siz hacılara su vermeyi ve mescidi haramı onarmayı, Allah'a ve ahiret gününe iman edip de Allah yolunda cihad etmekle bir mi tutuyorsunuz? Halbuki onlar Allah katında eşit değildirler. Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez. İman edip de hicret edenler ve Allah yolunda malları ve canları ile cihad edenler derece bakımından Allah katında daha üstündürler. Kurtuluşa erenler de işte onlardır." (Tevbe 19-20)

Bilindiği gibi hacılara su vermek ve Mescid-i Haramı onarmakta çok sevap vardır. Fakat bu amel derece bakımından Allah yolunda cihad gibi değildir. Allah yolunda cihadın derecesi daha üstündür. Bunun böyle olduğunu da insan aklı değil Allah tayin etmiştir.

Allahu Teala belirlemiş olduğu kıymet derecelendirmesine riayetsizliği masiyet olarak vasfedip öyle yapanları azapla uyarmıştır. Şöyle ki:

"Deki, Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, kazandığınız mallar, kesata uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler, size Allah'tan, Rasulünden ve Allah yolunda cihattan daha sevgili ise, artık Allah emrini (azabını) getirinceye kadar bekleyin. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez." (Tevbe 24)

Bu hususta Rasul (sav)'den şöyle rivayet edilir: **"Ömer (ra); Ey Allah'ın Rasulü! Sen bana nefsim hariç her şeyden daha sevgilisün."** deyince Rasulullah (sav) hemen şu cevabı verdi: **"Hayır! Nefsimi elinde tutana (Allah'a) yemin olsun ki, ben sana nefsimden de sevimli olmadıkça (imanın tam olmaz)."** (Buhari)

Bilindiği gibi anne-baba, kardeşler, eşler, akrabalar, helalinden kazanılan mallar, meşru iş ve ticaret, helalinden elde edilen meskenler ve kişinin kendisi hepsi birer kıymettir. Müslüman onlara ilgi duyabilir, sahiplenebilir ve sevebilir. Ayrıca bazı sorumlulukları da vardır. Ebeveynine ihsanda bulunmak, eş ve evlatlarının nafakasını temin etmek, fakir ve mağdur kardeşlerine ve akrabasına ihsanda bulunmak, sila-i rahim yapmak, helal malını ve evini muhafaza etmek ve helal yoldan rızık temini için çalışmak bir Müslüman'ın üzerine farzdır. Bunların hepsi de birer kıymettir. Ancak Allahu Teala bazı kıymetleri, bu kıymetlerin önüne geçirmiştir. O da; Allah ve Rasulünü sevmek ve Allah yolunda cihaddır. Allah ve Rasulünü sevmenin anlamı Rasulullah'ın getirdiği şeriata ittibadır. Şeriata ittiba olmaksızın Allah ve Rasulünü sevmeye iddiası boş bir iddia olur. Zira bu sevginin karşılığı Allah'ın bizden razı olması, bizi sevmesidir. Buna ulaşmanın yolunun da Rasulullah (sav)'in getirdiğine ittiba etmek olduğunu da Allahu Teala şöyle bildirir; **قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ**

"Deki; Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın." (Ali İmran 31)

MÜSLÜMANLARIN ÇÖKÜŞÜ NASIL OLDU? BUGÜN İÇERİSİNDE BULUNDUKLARI DURUM VE DURUMDAN ÇIKIŞ NASIL OLABİLİR?

Osmanlı devleti, 15. asırda İslam dünyasının bir çok yerinde yönetimi eline aldı. 16. asırda Fas hariç bütün beldeleri de Osmanlı devletine katıldı. Böylece otoritesi büyük bir sahaya uzandı. Osmanlı devleti, otoritenin kuvvetine, ordunun düzenli olmasına ve yönetimin yüceliğine önem verdi. Fetihlerle meşgul oldu. Fakat arapçayı ihmal etti. Halbuki arapça İslam'ın anlaşılması için çok zaruri ve içtihad yapabilmek için temel şartlardan idi. İslam'ın fikri ve hukuki yönlerine fazla önem göstermedi. Netice olarak Müslümanlarda zaten çokmekte olan fikri ve hukuki seviye büsbütün düşüşe geçti. Ondan dolayı Osmanlı devletinin ve Müslümanların kuvveti sadece askeri ağırlıklı ve görünüşü güçlü idi. Özde ve hakikatte ise fikri ve hukuki zafiyet sebebiyle devlet zayıf ve aciz idi. Ancak askeri güç bakımından çok kuvvetli olduğu, büyüklüğünün zirvesinde bulunduğu ve yükselme dönemini yaşadığı için, o gün İslam devleti bu zaafı pek hissetmedi. Ayrıca İslam devleti sahip olduğu düşünce, sistem ve kültürü, Avrupa'nın düşünce, sistem ve kültürüyle kıyas ediyor ve kendisini Avrupa'dan çok üstün görüyordu. Bundan dolayı da rahatlıyor ve zaafına razı oluyordu. Çünkü, Avrupa o dönemlerde cehaletin zifiri karanlığı ile anarşinin ve istrapların karanlığında eziliyordu. Kalkınmak için çabalara girişiyor, fakat her giriştiği kalkınma çabasında başarısız oluyordu. Onun için Osmanlı devletinin bulunduğu durum ile Avrupa'nın durumu kıyasladığı zaman, bu karşılaştırma Osmanlı devletinin daha iyi bir durumda olduğunu ve sağlam bir nizam, üstün bir kültüre sahip olduğunu gösteriyordu.

Diğer taraftan Osmanlı devleti dahili durumunu ve içteki zafiyeti göremediği gibi, ümmetin dağınıklığını, düşünce ve kanun yapmadaki donukluğu da fark edemedi. Bu durumları görmemesine sebep onun Avrupa'ya karşı kazandığı zaferler ile Balkan ve Güneydoğunun bir kısmını fethetmiş olmasıydı. Miladi 18. asrın yarısına doğru gelindiği zaman durum değişmeye ve dahili zafiyet kendisini göstermeye başladı. Düşünce ve hukuk sahasındaki donukluk, karmakarışık bir İslam anlayışı, içtihad ve müctehidlerin yokluğu, içte ve dışta devletin zayıflamasına yol açmıştır. Miladi 19. asra gelindiği zaman, İslam devleti ile Avrupa devletleri arasındaki denge Avrupa devletleri lehine bozuldu. Zira Avrupa artık asırlar öncesi gibi karanlık çağa ve gerileme durumunda değildi. Avrupa yeni bir dünya görüşü, yeni değerler ve yeni bir hayat sistemi benimseyip onların tatbikatı sonucunda kalkınmış ve bu kalkınmanın meyvelerinden olmak üzere sanayi devrimini gerçekleştirmiş ve netice olarak da Osmanlı devletinden daha çok ilerlemiş ve daha da kuvvetli olmuştu. Avrupa'nın durumunda görülen

"Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet/yönet. Haktan sana geleni bırakıp da onların arzularına uyma." (Maide: 48)

"Kim Allah'ın indirdikleri ile hükmetmezse işte onlar kafirlerdir." (Maide: 44)

Haydin dünya ve Ahiret izzetine koşun! Kendinizi kafirin saldırısından , yüzlerinize ve sırtlarınıza inmekte olan kırbaçlarından kurtarın! Bakışlarınızı gelmekte olan izzetli günlere çevirin! Zira Allah size nusretini vaad etti. Şöyle buyurdu:

"Mü'minlere yardım etmek de bize bir hak olmuştur." (Rum: 47)

وَلْيَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرَهُ إِنَّ اللَّهَ لَعَمَلُهُ غَفِيرٌ

"Allah, kendisine yardım eden kesinlikle yardım eder. Hiç şüphesiz Allah, güçlüdür, galiptir." (Hac: 40)

Huzeyfe (ra)'dan rivayetle Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur:

"Nübüvvet aranızda Allah'ın kalmasını istediği kadar kalacaktır. Sonra Allah onu kaldırmayı dileyince kalkacaktır. Sonra Nübüvvet metodu üzerinde Hilâfet olacaktır. Allah'ın dilediği kadar kalacak ve sonra Allah kaldırmayı dilediğinde onu da kaldıracaktır. Sonra eziyet çekirici bir otorite olacaktır. Allah'ın dilediği kadar kalıp Allah kaldırmayı dilediğinde onu da kaldıracaktır. Sonra despot bir yönetim olacaktır. Allah'ın dilediği kadar kalıp Allah kaldırmayı dilediğinde onu da kaldıracaktır. Daha sonra da Nübüvvet metodu üzere Hilâfet olacaktır." Sonra sustu." (Ahmed b. Hanbel, Müşned Kufiyân, 17680)

O halde, Rabbinizin size vaad ettiği ve Rasulünün sizi kendisiyle müjdelediği şey için çalışın! Zira dünya ve Ahiretin hayrı ondadır.

"Ey iman edenler! Allah ve Rasulü sizi size hayat verene davet edince onlara icabet edin. Bilin ki Allah kişi ile kalbi arasına girer ve siz kesinlikle O'nun huzurunda toplanacaksınız." (Enfâl: 24)

--- o ---

Rasulullah'a ittiba etmenin yani ona tabi olmanın kapsamında İslâm'ı hakim kılmak, İslâm'ın hakimiyetini muhafaza etmek ve aleme taşımak da vardır. Yani İslâm davasını yüklenmek vardır. İslâm davasını yüklenmenin anlamı, İslâm'ı hayata hakim kılarak, İslâm'ı, hayatı başlatacak ve onu aleme davet ve cihad yoluyla taşıyacak olan Raşîdî Hilâfet devletini kurmak için sahîh bir siyasi kitleyle çalışmaktır. Bu çalışmanın gerektirdiği yükümlülükleri yüklenmek demektir. Allahu Teala bu yükümlülüğü yukarıda zikredilen anne-babaya ihsanda bulunmak, evlat ve eşlerin nafakasını temin etmek, kardeşleri ve yakın madur akrabayı gözetmek, meşru işini, malını ve evini korumak yükümlülüklerine ilaveten öncelikli olarak yüklemiştir. Bu öncelik sırasına riayet etmeyenleri fasık olarak vasfedip Allah'ın emrinin yani azabının gelmesiyle tehdit etmiştir.

Evet, Allah ve Rasulünü sevmek, İslâm davetini yüklenmek en üstün kıymettir. Çünkü Allah ve Rasulünü sevmek, Allah'ın Rasulü vasıtası ile göndermiş olduğu dinine kamilen ittiba etmekle gerçekleşir. Bu, Allah'ın dinini hayatın ve yeryüzünün tamamına hakim kılmakla mümkündür. Bunun şer'î metodu ise Raşîdî Hilâfet devletidir. Hilâfet devleti ve hâlife varken İslâm davetini yüklenmek yani İslâm'ı hakim kılmak işi farz-ı kifaye olur. Hilâfet devleti yokken, Hilâfet devletini kurmak için şer'î hükümlerle kayıtlı olarak sahîh siyasi bir kitle ile çalışmak bütün Müslümanlar için farz-ı ayin olur, çünkü farz-ı kifaye yeterlilik hasıl olasıya kadar farz-ı ayin hükmündedir.

Şu halde İslâm davetini yüklenmenin farzı olduğu, kıymeti yukarıda zikredilen Teybe 19-20,24 ayetlerinde geçen şu farzlardan ve menduplardan önceliklidir.

- 1-) Anne-babaya ihsanda bulunmak,
- 2-) Çocuklarının ve eşlerinin maişetini temin etmek,
- 3-) Kardeşlerine ve akrabalarına ihsanda bulunmak,
- 4-) Meşru olan iş ve ticareti muhafaza etmek,
- 5-) Meşru yolla elde edilmiş meskenlerini, malını muhafaza etmek,
- 6-) Hacılar su dağıtmak (mendub),
- 7-) Mescidi Haram'ı ve mescitleri tamir ve inşa etmek (mendup).

Bu çerçeveden bakıldığında şu görülmektedir:

1-) Bir Müslüman amellerinin kıymetini kendisi tayin edemez. Kendi aklınca; "şu iyidir-kötüdür", "güzel-dir-çirkindir" ve "hayırdır-şeridir" diyemez. Onu tayin eden (Rasulü vasıtasıyla göndermiş olduğu şer'atı ile) Allahu Teala'dır. Bundan dolayı haram olan bir işte birçok bireysel yada toplumsal menfaat olduğu görüle bile bir Müslüman o işe değer veremez ve onu yapamaz.

2-) Bir Müslüman, kıymetlerin derecelendirmesini de kendisi yapamaz. Onu da Allahu Teala tayin etmiştir. Mendubu farzın önüne

geçiremez. Farz-ı kifayeyi farz-ı ayının önüne geçiremez. Farz-ı ayın olan iki husus çatışsa onda önceliği de kendisi tayin edemez. Allahu Teala, hangisini daha efdal ve öncelikli olarak göstermiş ise onu yapar. Onun tercih alanı mubah olan hususlardadır. O alandaki tercihini de onlarda gördüğü yararlar açısından yapar. Mubahların dışında kalan hususlarda zamana-mekana, kolaylığa-zora, faydaya-zarara bakarak amellerinde derecelendirme yapıp o derecelendirmeye göre tercih yapma hakkına sahip değildir. Buna göre bir Müslüman şunları diyemez:

a- Her ne kadar İslâm'ı hayatı hakim kılmak için çalışmak gerekirse de Allah'ı razı etmek için mutlaka o çalışmayı yapmak gerekmez. Ahlaklı olur, ibadetleri yapar, Kur'an, hadis, tefsir okur, okutur, ilimle meşgul olur ve yaparsan, okullar, yurtlar, hayır cemiyetleri, vakıflar açarsan da Allah'ı razı etmiş olursun. Bugünkü şartlarda efdal olan da budur diyemez. Böylesi bir tercih hakkı şer'an yoktur. Böylesi tercihler yaparak öncelikli farz olan İslâm'ı hayata hakim kılmanın kaçınılmaz meşru yolu olan Hilâfet devletini kurmak için çalışmaktan geri durmak kişiyi Allah katında fasık kılar.

b- "Her ne kadar İslâm davetini yüklenmekte Rasûlullah'ın sünnetine ve takip ettiği metoduna tabi olunması gerekse de bugünkü şartlarda, daha kolay ve rizikosu az olduğu için demokratik platformda kalarak mücadele etmek daha efdaldır, daha iyidir" diyemez. Böyle düşünerek hareket ederse Allah katında fasık konumuna düşer.

c- "Her ne kadar İslâm davasını yüklenmek farz olsa da, ben çocukluğumun geçimini temin etmek için çalışmak zorundayım, o da farzdır. Onun için ben İslâm davasını yüklenmeyip öbür farzı yükleneyeceğim" diyemez. Böyle düşünerek hareket ederse fasık olur. Zira Allahu Teala İslâm davasını yüklenmeyi o yükümlülüğe ilaveten ve öncelikli olarak yüklemiştir.

d- "İslâm davasını yüklenmeme annem ve babam razı olmuyor. Onlara karşı ihsanda bulunmam yani onları incitmeden hürmet ve şefkatle muamelede bulunmam da bir farzdır. Onun için ben İslâm davasını yüklenmiyorum. Nitekim Rasûlullah (sav)'e bazı kişiler cihad yapmak için geldiklerinde, Rasul (sav) anne ve babasından izin alıp almadığını sordu. İzin almadım dediklerinde, onlara gidip izin istemelerini, izin verirlse savaşmalarını vermezlerse onların yanında kalıp onlara iyilikle muamele etmelerini emretmiştir" diyerek İslâm davasını yüklenmezse Allah katında fasık olur. Zira o delil, vakiya mutabık değildir. Çünkü o ve benzeri hadiste bahsi geçen cihad, kifayenin, yeterliliğin hasıl olduğu farz-ı kifaye olan cihaddır. Yeterliliğin hasıl olduğu farz-ı kifayeyi yapmak ise sevabı olan mendup bir iştir. O hadislerde, bahsedilen şahıslar ise, çocuk çocuğun maiyetini temin etmek ve ebeveyni ihsanda bulunmak farz-ı ayın yükümlülüklerine, katılmaları kendileri için mendup olan cihadı tercih etmek istemişlerdir. Rasûlullah (sav) de buna izin vermemiştir. İşte böylesi naslardan şu şer'î kaide

1924 yılında **"Atatürk"** diye isimlendirilen, İngiliz yetiştirmesi Yahudi Mustafa Kemal, Müslümanların 13 asır kendisi ile yönetildiği yönetim nizamı vasfıyla Hilâfet'in yıkımını ilan etti. Onun yerine beşerî küfür sistemini ilan etti. Bununla birlikte Müslümanların risaletini taşımaktan geri kaldıkları, davalarından yüz çevirdikleri bir dönem başladı. Böylece Müslümanlar kafirler için bir yağma alanı olup tam anlamı ile paramparça oldular. Ülkeleri parçalandı. Mal varlıkları gasp edildi. Kendi amaçlarına hizmet etmeleri ve Müslümanlar üzerinde bekçileri olmaları için Müslümanların başlarında kafirlerin tayin ettiği idareciler/emirler çoğaldı. Böylece onlar ümmete zillet ve aşağılanmanın çeşitlerini tattırdılar. Ümmeti açık küfürle yönettiler. Sorunlarını ümmetin düşmanlarının ellerine teslim ettiler. Bu durum sizin şunları görmenize kadar ulaştı: Düşmanlarınız sizi hakir görüp, siz dininizden uzaklaşmaya kadar size meydan okuyor ve ülkenizde saldırılara maruz kalıyorsunuz.

Hilâfetin yıkımı, bu Yahudi'nin ilga edilmesini ilan ettiği gün olmamıştır. Bilakis onun yıkılış süreci Müslümanların dinlerini anlamakta gafil olup ona, ondan olmayan küfür fikirleri ve hükümlerinden bazı şeyler katmaya başladıkları, Kur'an lügatı olması vasfıyla Arapça'dan yüz çevirmeye başladıkları günden itibaren başlamıştır. Böylece dilleri yabancılaştı. Anlayışları bozuldu. Doğru anlayışa muhalif olanı yada heva heves eğilimlerini cezbedeni uygulamaya başladılar. Böylece ümmete, esasî üzerine Hilâfet Devleti'nin kurulduğu ideolojiji anlamakta zafiyet ve tatbikinde çatlaklıklar isabet etti. Doğal bir netice olarak da kalkınmanın rükunları sarsıldı. Hilâfet parçalanıp her bir parçasının başı, kafirlerin çıkarlarının emin bekçisi, ümmeti çeşitli belalara duçar eden haini oldu.

Ey Müslümanlar!

Siz de biliyorsunuz ki; ümmet, ideolojisinin anlayışı ve tatbikinde ihsana ulaşmadıkça kalkınmaz. Ümmet, yasamay heva hevese terk etmiş halde iken ideolojisi ile ilgili anlayışını düzeltmesi mümkün olur mu? Ya da o, ideolojisinin kapsamına küfür fikirlerinden demokrasi ve ondan fıskıran hürriyetler gibi fikirleri katma gayreti ve hevesi içindeyken ümmetin ideolojisi ile ilgili anlayışının düzelmesi mümkün olur mu? Ya da ideolojisini anlamının şartlarından olan şer'î ilimleri mü? Arapça'yı ikmal etmeden ideoloji anlayışının düzelmesi mümkün mü? Kendisi ile İslâm'ı hayatın tekrar başlayıp; İslâm davetinin aleme cihad ve hüccet ile taşınacağı Hilâfet Devleti olmadan İslâm'ı tatbik etmek mümkün olur mu?

Sizi, İslâm'ı, halis tertemiz bir anlayışa davet ediyoruz. Kafirin yıktığı Hilâfet Devleti'ni yeniden kurmaya davet ediyoruz. O halde Allah'ın şu sözleriyle size emrettiği Allah'ın sultasına-otoritesine davet edene uyun!

Hilâfet Devleti'ni kurarak İslâm'ı hayata tekrar hakim kılmak için çalışan cemaatı bağrına basar hale gelsin.

Allahu Teâla, Rasulü (sav)'e şöyle hitap ediyor:

"Oku!" (Alak: 1) **Ey örtüsüne bürünen! Kalk ve uyar!** (Müddessir: 1-2)

"Sana emrolunanı açıkça söyle ve müşriklerden yüz çevir." (Hicr: 94)

Bu ayetlerde Rasul (sav)'e olan hitap her zamanda bulunan Müslümanlara da hitaptır. Şu halde onlara düşen, devlet kurasıya kadar Rasul (sav)'in yaptığı işleri onların da yapmalarıdır. Ta ki kendi ellerinden gasbedilen otoriteleri tekrar kendilerine dönsün, sonra da Allah'ın Kitabı ve Resulünün Sünneti üzerine bir Hâlîfeye biat etsinler. Allahu Teâla'nın;

"İçinizden, hayra (İslâm'a) davet eden, marufu emreden ve münkerden nehyeden bir grup bulunsun." (Al-i İmran: 104)

ayetindeki kesin talebine icap edip İslâmî fikir üzerine örgütlenmiş olan ve Allah'ın farz kıldığı, Resulünün açıkladığı metod içindeki merhaleleri geçen, Müslümanlar içinde uyanık, bilinçli bir grup olmasına rağmen –ki o grup **Hizb-üt Tahrir'dir**– uğruna çalıştığı hedef henüz gerçekleşmemiştir. O hedef ise, Hilâfet Devleti'nin tekrar kurulmasıdır. Bu durum, yukarıda nasslarda geçen Müslümanlardan kesin talebin gereğini halen geçerli kılmaktadır. Şu halde Müslümanların hemen bu kesin talebe icabet etmek için koşmaları gerekir. Şer'i şartlara haiz bir kitle ile örgütlenip onunla beraber içinde yaşadıkları fasid vakıayı değiştirmek için çalışmaları gerekir. Aksi halde, dünya ve ahirette Allah'ın cezasına müstahak günahkarlar olurlar.

Bu metod, kendisine tabi olunması farz olunmasına ilaveten; onun dışındaki metodlara tabi olarak seyredenler açıkça başarısız olmuşlardır. Bu ise ümmeti; bütün hareketlere şüpheyle bakmasına, onların eliyle değiştirmenin imkansız olduğunu düşünmesine, hatta onların içinde samimi olanların eliyle dahi imkansız olduğunu düşünmesine sevk etmiştir. Ümmet, bütün bunları samimi hareketin ümmetten ayrılmaz bir parça olduğunu Hilâfet Devleti'ni kurarak fasid vakıayı değiştirmek için beraber çalışmak uğruna kendisini bağrına basıp liderliğini kendisine verdiği samimi ideolojik bir kitle ile ancak köklü değişimin ya da kalkınmanın mümkün olacağını idrak etmeksizin yapmaktadır.

O halde biz Allah'a karşı takvalı olalım. İçinde yaşadığımız vakıayı, Hilâfet'in tekrar kurulması için daveti yüklenenlerden uyanık, bilinçli samimi olanlarla beraber örgütlenerek değiştirmek için ciddi bir şekilde hemen çalışmaya başlayalım. Ta ki dünyanın izzetine, şerefine ve ahiretin sevabına nail olalım ve Allahu Teâla'nın Resulünün (sav) şu hadisinde kastettiği kişilerden olalım:

"Muhakkak ki Din garip olarak başlamıştır ve tekrar garip olarak gelecektir. Müjdeler olsun o garipleredit ki onlar, benden sonra Sünnetimden insanların ifsad ettikleri/bozdukları hususları düzeltirler." (Tirmizî, İman, 2554)

çıkırmıştır; **"Farz-ı ayın ile yeterliliği hasıl olan farz-ı kifaye çatırsa farz-ı kifaye terk edilir, farz-ı ayın ile amel edilir."**

Fakat, cihad için yeterlilik hasıl olmamış yada hâlîfe cihada katılmayı kendisinden talep etmiş ise, o durumda bir Müslüman'ın çocukluğunun maişetini temin etmek farzını yada anne-babaya ihsanda bulunma farzını o cihad farzına tercih etme hakkı yoktur. Zira öyle yaparsa fasık konumuna düşer ve Allah'ın azabına müstahak olur. Nitekim Tebük seferinde Rasulullah herkesin cihada katılmasını talep ettiğinde, maişet gerekçeleriyle cihaddan geri kalan kişileri cezalandırdı. Buna delalet eden ayeti kerimeler de şunlardır:

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki, Allah yolunda savaşa çıkın! denildiği zaman yere çakılıp kalıyorsunuz? Ahiret hayatına dünya hayatını tercih mi ediyorsunuz? Fakat dünya hayatının faydası ahiretin yanında pek azdır. Eğer siz, (size emrolunan bu savaşa) çıkmazsanız, (Allah) sizi pek acıklı bir azap ile cezalandıracaktır." (Tevbe 38-39)

انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِلُوا بِأَمْوَالِكُمْ أَنْ تُنْفَسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ

"(Ey müminler!) Gerek hafif, gerek ağır olarak hep birlikte savaşa çıkın, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer anlıyorsanız bu sizin için daha hayırlıdır." (Tevbe 41)

Nitekim Allah Resulünün bu ayetlerle savaşa çıkmayı talep etmesine rağmen o savaşa, **"Güz mevsimidir işlerimiz aksar, hem de bu sefer çok sıcak bir ayda, çok uzun bir mesafede ve çok maddi imkansızlıklar içinde olacak, biz daha önce de nasıl olsa savaşlara katılmıştık"** diyerek geri kalanlar Tevbe suresi 118. ayette işaret edildiği gibi 50 gün kendileri ile konuşmama ve toplumdaki tecrit edilme cezası ile cezalandırılmışlardır.

İşte bu naslardan da; **"İki farz-ı ayın çatıştığı zaman evla-öncelikli olan tercih edilir"** şer'i kaidesi çıkartılmıştır. Hem bu şer'i kaide gereğince, hem de Tevbe suresi 24. ayet gereğince bir kimse geçim, maişet temini, anne-babaya ihsanda bulunmak yükümlülüklerini bahane ve mazeret göstererek İslâm davasını yüklenmekten ve bu yüklenmenin gereği olarak kendisinden yapılmasını istenildiği işleri yapmaktan geri durması caiz değildir. Aksi halde Allah katında fasık konumuna düşer.

İşte malların, evlatların, eşlerin kişiye düşman ve fitne olmaları da burada başlar. Yani Allahu Teala'nın belirlemiş olduğu kıymet derecelendirmesine riayetsizlikle, onları Allah'ın öncelikli kıldığı kıymetlerin önüne geçirmekle ve onları tercih etmekle. Bu fitneye düşmekten şöyle sakındırılmıştır:

"Ey iman edenler! Eşlerinizden ve çocuklarınızdan size düşman olanlar da vardır. Onlardan sakının." (Teğabûn 14)

"Doğrusu, mallarınız ve çocuklarınız sizin için bir fitnedir. Büyük mükafat ise Allah yanındadır." (Teğabûn 15)

"Andolsun ki, mallarınız ve canlarınız konusunda imtihana çekileceksiniz. Eğer sabredersiniz ve takva gösterirseniz (şer'i hükümlere bağlanırsanız) muhakkak ki bu işlerin en değerlisidir." (Ali İmran 186)

Şu halde, Müslüman işaret edilen fitnelere düşerek İslâm davasını yüklenmekten geri durmaktan sakınmalıdır. Zira İslâm davasını yüklenmek Allah katında işlerin en değerlisidir.

İslâm davasını yüklenirken şu da iyi bilinmeli ve hatırdan çıkarılmamalıdır ki, bir farzın yerine getirilmesi o farz ile ilgili tüm detay işleri de kapsar. O farzın yerine getirilmesi ile ilgili her detay iş o farzın önemi kadar önemlidir. O işi ihmal etmek kişiyi günahkâr kılar. Bu da; **"bir farzı yerine getirmek için gerekli işler de farzdır"** şer'i kaidesi kapsamındadır.

Mesela, Allah yolunda cihad farzını yerine getirmek için cepheye çıkan bir Müslüman için o savaş esnasında yapılması gereken her iş yapması farz olur. O işlerden birisini ihmal ederse veya düşünme atış etmez ise günahkâr olur. Genel olarak cihada çıkmış olması, cihadla ilgili detay işleri yapmamaktan doğan günahı ondan kaldırmaz. Çünkü o detay işler aslında "cihad farzı" kapsamında birer farzdırlar.

Aynı şekilde İslâm davasını genel olarak yüklenen kimse, bu davanın yüklenilmesi ile ilgili detay işlerin hepsinin de aynı derecede önemli ve İslâm davasını yüklenmek farziyetinin kapsamında işler yani farzlar olduğunu bilmelidir. Mesela İslâm davasının yüklenilmesi ile ilgili şu işler gibi:

- 1- Sahih İslâm'ı bir kitle ile çalışmak,
- 2- Kitlenin idari disiplinine riayet etmek,
- 3- Ders halkalarında kültür almak,
- 4- Muktedir olduktan sonra talep edilince ders halkalarına denetleyici olmak,
- 5- Dava ile ilgili fikirleri, çözümleri insanlara ulaştırmak için fertlerle kasıtlı, planlı temaslar kurmak,
- 6- İstenildiğinde davetle ilgili fikirleri, çözümleri içeren neşriyatı dağıtmak,
- 7- Davanın hedefinin tahakkuku için istenilen her meşru işi itina ile yerine getirmek, gibi.

Bu ve benzeri hususlardaki gevşeklik, ihmalkârlık günahıdır. Genel olarak İslâm davasını yüklenmiş olmak kişiyi bu günahlardan kurtarmaz. Şu da bilinmeli ki, Allahu Teala bir farzın kapsamındaki her detay işe önem vermiş ve yerine getirilmesi durumunda katından sevap vadetmiştir. İşte buna delalet eden bir ayeti kerime:

hakim kılmak için çalışmayı gerekli kılar. Bu ise, onu tatbik eden ve bütün insanlara taşıyan bir devlet olmadıkça olmaz. Böylece talep edilen cemaatin yükümlülüğü Hilâfet Devleti olan bu devleti kurmak için çalışmak olmaktadır...

Nitekim Müslümanlardan cemaat olarak marufu emretmelerini, münkeri nehyetmelerini kesin bir taleple talep eden, bunu yapmadıkları zaman Allahu Teâlâ'nın onları dünya ve ahirette cezalandıracağını haber veren Nebevi hadisler de gelmiştir. Rasul (sav) şöyle demiştir:

"Nefsim elinde olan Zat'a yemin olsun ki ya marufu emreder ve münkerden nehyedersiniz ya da Allah'ın, katından size bir (genel) ceza göndermesi yakındır. O zaman O'na dua edip yalvarırsınız da O duanızı kabul etmez." (Tirmizi, Fiten, 9 (2095), Ahmed b. Hanbel, Müshed Ensar, 22212)

"Muhakkak ki insanlar münkeri gördüklerinde onu inkar etmezlerse Allah'ın onları genel bir şekilde cezalandırması yakındır." (Ahmed b. Hanbel, Müshed Aşeretü'l Mübeşşirin Bî' Cenneh, 1)

"Allah'a yemin olsun ki, ya marufu emreder münkerden nehyedersiniz, zalimin elini tutarsınız (zulümden alıktırsınız) ve onu zorla da olsa hakka boyun bükürüz ve hak üzere kalmasını sağlarsınız ya da Allah kalplerinizi birbirine benzetir sonra da İsrail oğullarını lanetlediği gibi lanetlerirsiniz." (Ebu Davud, Melahim, 3774)

Şu halde dünyada ve ahirette Allah'ın azabından kurtulmak istiyorlarsa, Müslümanların üzerlerine düşen vazife; İslâm'ı tekrar hayata devlet ve nizam olarak hakim kılmak maksadıyla İslâm'ın değiştirme metoduna uyarak içinde yaşadıkları münker vakıayı değiştirmek için çalışmaya hemen başlamalarıdır.

Allahu Teâlâ'nın farz kıldığı ve Rasulünün açıkladığı bu metod; mescitler inşaat etmek, Kur'an-ı Kerim ezberletmek, hac, umre ve sadakayı artırmak ile olmaz. Her ne kadar bütün bunlar devlet ve fertlerden şer'an talep edilmiş olsalar da o metod değildir. Allahu Teâlâ'nın farz kıldığı ve Rasulünün (sav) açıkladığı metod; Müslümanlar arasından, Hilâfet Devleti'ni kurarak, İslâmî hayatı tekrar başlatmak için çalışan bir cemaat örgütlemektir. Bu cemaatin faaliyeti ise; fikrî çatışma, siyasi mücadele ile olur. Fikrî çatışmadan kasıt; İslâm dışı bütün inanç, fikir ve mefhumlara karşı çıkmaktır, toplumda mevcut İslâm dışı esaslar üzerine kurulu bütün ilişkilere karşı çıkmak, sonra da İslâmî bir toplum olması için topluma hakim olması gereken İslâm'ın fikirlerini, mefhumlarını ve hükümlerini açıklamaktır. Siyasi mücadeleden kasıt ise; hayatın bütün yönlerinde İslâm'ı tatbik etmeyen yöneticilere karşı çıkmaktır. İslâm ümmetine karşı tertip ettikleri hilelerini, entrikalarını ve planlarını açığa vurmak, iltifat ve dalkavukluk yapmadan cesaretle onları muhasebe etmektir. Ta ki ümmet İslâm üzere uyanınsın, bilinglensin ve

yardım etmediğim gün gelmeden önce marufu emredin, münkeri nehyedin." (Ahmed b. Hanbel, Müsned Ensar, 24094)

Bu nasrlar, Müslümanlardan gördükleri herhangi bir münkeri değiştirmelerini kesin bir taleple talep etmektedirler. Bu değiştirmeyi güçlerine göre ya el ile yani eylem ile ya dil ile yani söylem ile ya kalp ile yani hoşnutsuzluk ile yapmalılar. Ancak ortada münkerlerin en büyüğünden birisi vardır ki o da, İslâm dışı yönetimlerin hakimiyetinin neticesi olan Müslümanların hayatlarının fesad/bozuk oluşudur. Nitekim Allahu Teâlâ Müslümanlardan onun değiştirilmesi için çalışmalarını talep edip bu çalışmayı farz-ı kifaye kılmıştır. Şöyle demiştir:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْتَارُ مَا يُفْعَلُ حَتَّى يَخْتَارَ مَا يَنْفَعُهُمْ

"Muhakkak ki Allah, bir toplum bünyesinde olanı değiştirmedikçe o toplumun halini değiştirmez." (Râd: 11)

Bu, sabitliğine ve önemine delaletini haber verme sigasıyla gelen bir taleptir. Nitekim bu, Allahu Teâlâ'nın yaratmış olduğu varlık yasalarından bir yasa olmuştur. Bu yasa, insanların cemaat olarak değiştirmek için çalışmalarını gerekli kılmaktadır. Ta ki; Allahu Teâlâ onlarda olanı (yani hallerini) değiştirsin. Buna, ayetin çoğul sigasıyla gelen lafızları delalet etmektedir. **"Kavim/toplum", "onlar değiştirtisiye", "bünyelerini"** kelimelerinde olduğu gibi.

Rasulullah (sav) de şöyle buyurdu:

"İçlerinde Allah'a isyanların işlendiği bir toplum bu durumu değiştirmeye güçleri yettiği halde değiştirmezlerse, Allah'ın hepsini toptan cezalandırması yakındır." (Ebu Davud, Melahim, 17 (375); Tirmizi, Tefsir, Fiten, 8; İbni Mace, Fiten, 20)

Bu, toplumdan içinde yaşadığı fasid vakıayı değiştirmelerinin kesin talebidir. Eğer bunu yapmazlarsa Allah onların hepsini de cezalandırır. İster o Allah'a isyanları işlesinler, ister işlemedisniler fark etmez, herkes aynı cezaya müstahak olur. Çünkü onlar, değiştirmeye güçleri yettiği halde farz-ı kifayeyi yapmaya katılmadılar. Zira münkeri değiştirmek/ortadan kaldırmak Müslümanların üzerine farzdır. Ortada bir münker vardır ki onu fert tek başına değiştiremez, birbirinden kopuk fertler de değiştiremezler. Hilâfet Devleti'nin olmayışından dolayı bugün içinde yaşadığımız fasid vakia gibi. Allah bu münkerin değiştirilmesi için topluma bir metod koymuştur. Bunu da Müslümanlara aralarından, Hilâfet Devleti'ni tekrar kurmak için çalışan bir kitle oluşturmalarını farz kılarak yapmıştır. Şöyle demiştir:

"İçinizden hayra davet eden, marufu emreden ve münkerden nehyeden bir kitle olsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir." (Al-i İmran: 104)

Bu ayette kesin emir, Müslümanlardan İslâm'a davet eden, marufu emredip münkerden nehyeden bir cemaatin oluşturulmasına yönelmiştir. İslâm'a davet; akidesi ile nizamı ile hayat vakiasında İslâm'ı

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun (şer'i hükümlere sarılın) ve sadıklarla beraber olun. Medine halkına ve onların çevresinde bulunan Bedevi Araplar Allah'ın Rasulünden geri kalmaları ve onun canından önce kendi canlarını düşünmeleri yakışmaz. Şöyle ki; Allah yolunda onlara bir susuzluk, bir yorgunluk ve bir açlığın erişmesi, kafirleri öfkelendirecek bir yere ayak basmaları ve düşünmana karşı başarı kazanmaları, ancak bunların karşılığında kendilerine salih bir amel yazılması içindir. Çünkü Allah, ihسانla iş (güzel-kamil iş) yapanların mukafatını zayi etmez. Allah'ın onları yapmakta olduklarının en güzeli ile mukafatlandırması için küçük-büyük her masraf ve geçtikleri her vadi mutlaka onların lehine yazılır." (Tevbe 119-121)

Görüldüğü gibi Allahu Teala cihad ile ilgili detay işlere değinerek her birisine bir kıymet veriyor ve sevap vadediyor. Bu diğer farzlarda da öyledir. O halde Müslüman olarak İslâm davasını yüklenirken onunla ilgili detay işleri önemseyerek kendimizi o sevaplardan mahrum etmeyelim. Ayrıca bilelim ki, sadece sevaptan mahrum kalmayız, aynı zamanda bir farzı yerine getirmekten dolayı günaha da gireriz. Allah korusun!..

Hülasa; amellerimize Rabbimizin belirlemiş olduğu kıymetler ve kıymet derecelendirmesine göre bir çeki-düzen verelim ki, onun nzasına nail olalım. Bu çerçevede aziz İslâm davasını, Rabbimizin ona yüklediği kıymet derecesini göz önünde bulundurarak içtenlikle yüklenelim ve onunla ilgili büyük-küçük her işi ihşan ile yaparak ve bu yolda sabır ve sebat ile yürüyerek Rabbimizin bize vadettiği af ve mağfiretine, dünya ve ahirette yardımına müstahak olalım. Rabbimizin şu kavli celliline de kulak verelim:

"Salih amel işleyerek (insanları) Allah'a (Allah'a kulluğa) davet eden ve ben Müslümanlardanım diye kimseden daha güzel sözlü kim vardır." (Fussilet 33)

"İhsan ile iş yapın (bir işi tam-noksansız, güzel-dürüstçe yapın) Allah ihşan ile iş yapanları sever" (Bakara 95)

وَقُلْ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَيَرْوُونَ
إِلَىٰ عَالَمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

"Deki; çalışın, amellerinizi Allah da, Rasulü de, Müminler de görecekler. Sonra görüleni ve görülmeyeni bilen Allah'a döndürüleceksiniz de, o size yapmakta olduklarınızı haber verecektir." (Tevbe 105)

--- o ---

MENFAATÇİLİK

İçinde yaşadığımız zaman diliminde insanların, fert ve toplum hayatlarında amellerinin tek ölçüsü sadece menfaat oldu. Yine hayat tasvirlerini ve değerlerini belirleyen tek ölçü menfaat oldu. İnsanlar tüm eşya ve olaylara, amellere sadece menfaat açısından bakıyorlar, o açıdan tavırlarını belirliyorlar. Bu durumdan Müslümanlar da etkilenmiyor değil. Onlar da aynı atmosferin altında yaşıyorlar. Bu durum onlar için de ayındır. Ne yazık ki, buna rağmen Müslümanlar arasında da bazı kişi ve çevrelerin çeşitli boyutlarda menfaati esas alan birlik çağrılarında bulunduklarına şahit olmaktadır. Bu ister ferdi menfaat olsun, ister toplumsal menfaat olsun fark etmez.

Burada, menfaatçiliğin ne kadar bozuk bir bağ ve ölçü olduğunu, insanlığa getirmiş olduğu fesadın ve batıl oluşunun boyutunu gösterip, İslâm açısından değerlendirmesini yapmaya çalışacağız.

1- Menfaat bağı geçici bir bağdır. Onda sabitlik yoktur. Onun için bu insanlar arasında sürekli, sağlıklı bir birlik sağlayamaz. Zira kendisinden daha büyük menfaatler karşısında büyük menfaatin tercih edilmesiyle ona dayalı bağın varlığı kaybolur.

Buna binaen menfaat esasına dayalı oluşacak birlikliliklerin ömrü çok kısa olur. Öylesi bir birlikliliğin tarafları arasında sadakat ve sebatlık beklenmez. Menfaatin gerçekleşmediği veya başka bir yerde daha çok menfaatin olduğunu gördüklerinde, o birliklikten hemen ayrılabilirler. Nitekim sadece bu bağ ile başlayıp da uzun süren, devam eden hiçbir birliklilik mevcut değildir. Devam etmesi de mümkün değildir. Zira o menfaati belirleyen insanın kendisidir. İnsan ise bunu belirlerken heva ve hevesleri doğrultusunda aklı değerlendirmesi ile duygularına ve heveslerine bağlı olduğundan değişkenlik gösterir. Bugün iyi dediğine yarın kötü diyebilir. Bugün ona göre menfaat olan bir şey yarın menfaat olmayabilir. İnsanın bir başka özelliği ise, heva ve heveslerine terk edildiğinde kanaatsiz bir varlık olmasıdır. Mesela; belli bir miktar menfaat sağlayan bir birlikliliği o menfaate kanaat ederek sürdürmez. Ondan daha fazlasını başka bir yerde görürse hemen oraya gider. İşte buna binaen menfaat bağı; **"bağ"** olma özelliğinden yoksundur. Ona çağırma aslı olmayan bir bağa çağırma demektir.

2- Menfaatçilik; düşmanlık ve husumet sebebidir. Zira menfaatler çatıştığında, fertler arasında çatışma, düşmanlık ve husumet doğar. Böylece insanlar arasındaki menfaate dayalı birliklilikler (bütünleşme veya bağlar) hemen düşmanlığa dönüşür. Şu halde menfaati amellerin ve birlikliliklerin esas kılmak, insanlar arasında düşmanlık ve husumet sebebinin yerleştirmek demektir. Nitekim başka hiçbir kıymet, değer ve ölçü katmadan, sırf menfaat esaslı üzerine oluşan ortaklıkların hemen hepsinin bir müddet sonra kavga-gürültü, düşmanlık ve husumetle

SAHİH BİR İSLÂM'İ KİTLE İLE ÇALIŞMANIN FARZİYETİ

Hilâfetin yıkılmasından itibaren Müslümanların vakıası/durumu gittikçe kötüleşti. Müslümanların bir uzvu acı çektiğinde diğer uzuvları ona koruma kollama ile ortak olan bir tek vücut gibi birbirine kenetlenmiş bir ümmet halindeyken, kanları/canları birbirine denkti, hepsi de kendi dışındakilere karşı dururlardı. Daha sonra parçalandılar. Kafirler onlardan bazılarına saldırdıklarında diğerleri seyirci oldular, sanki o mesele onları alakadar etmiyormuş gibi. Müslümanlar güçlü bir tek devlet iken dünya o devletin karşısında bin bir hesap yapıyordu. Daha sonra onlar zayıf, peyk ve ajan/uşak devletçikler ve siyasi varlıklar içinde yaşamaya başladılar. Azgın tamahkarlar gözlerini onlara dikmekte, sömürgeci kâfirler servetlerini çalmaktalar.

Muhakkak ki; Müslümanların halinin fasid/bozuk oluşunun ve zayıf oluşlarının sebebi, bir hayat nizamı olarak İslâm'ı terk etmiş olmaları daha sonra da aralarındaki ilişkilerde beşeri nizamların hakim oluşuna sükut etmeleridir. Müslümanların halinin bu fasid/bozuk vakasını değiştirmek ise mucizelerden bir mucize değildir, fakat Müslümanların yapabilecek durumda oldukları mümkündür. Nitekim Allahu Teâlâ bu amaç için metot ve hükümler koymuştur. Rasûlullah (sav) ve ashâbı da o metot ve hükümler doğrultusunda seyretnişler, yürümüşler ta ki; İslâm Devleti'ni kurarak cahiliye toplumunu bir İslâmî topluma dönüştürseye kadar. O İslâm Devleti de, dünyanın büyük bir kısmını dar-ul küfürden/küfür ülkesinden dar-ul İslâm'a/İslâm ülkesine dönüştürmüştür.

Nitekim, fasid münker vakıayı değiştirmenin Müslümanlara farz olduğuna delalet eden bir çok şer'i nass gelmiştir. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur:

"Mü'min erkek ve mü'min kadınlar birbirlerinin velisidirler. Marufu emrederler, münkerden nehyederler." (Tevbe: 71)

Rasûlullah (sav) de şöyle buyurdular:

"Sizden kim bir münker görürse onu eliyle değiştirsin, gücü yetmezse diliyle değiştirsin, ona da gücü yetmezse kalbiyle değiştirsin (buğz etsin). Bu ise imanın en zayıfıdır." (Müslim, İman, 70)

"İleride bir takım yöneticiler olacak. Tanıyacaksınız/farkında olacaksınız ve inkar edeceksiniz/yereceksiniz. Kim farkında olursa suçsuzdur, kim inkar ederse kurtulmuştur. Fakat kim razı olur ve tabi olursa ..." (Müslim, İman, 3445)

"Ey insanlar, Allah Azze ve Celle şöyle buyuruyor: Bana dua ettiğinizde duanızı kabul etmediğim, Benden bir şey istediğinizde onu size vermediğim, benden yardım ve zafer istediğinizde size

Sadece gerekli olduğu için gizlilik üslubuna başvurdu. Yoksa gizlilik dönemi birinci aşamada bitmiştir.

Şu var ki; gereksiz korkuya kapılmak, evham uydurmak ve yanlış değerlendirmeye yapmak çok zararlardır. Ki bu aşırı tedbir almaya götürür ve kitle efradını sıkıntıya uğratar. Belki korkaklığa da sürükler. Yapılması gereken işten vazgeçmeye sebep olur. Yine, hiçbir tedbir almamak, yuları salmak ve dikkatsizlik de çok zararlardır. Nitekim tehlikeli durumlarda tedbir almak farzdır. Ayeti kerime şöyle buyuruldu:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خَلَوْا حُدُودَكُمْ

(Nisa 71)

"Ey iman edenler! Tedbirinizi alın..." (Nisa 71)

Ayrıca işleri en güzel şekilde yapmak elzemdir. Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur:

"Biriniz bir amel işlerse, onu en güzel şekilde yapmasını Allah sever."

Mücadelede son çaba sarfetmek farzdır. Allah (cc) şöyle buyurdu: *وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ*

(Hac 78)

"Allah uğrunda hakkıyla ve tam şekilde cihat edin."

Davayı yüklenmek ilgili hususlar ve metot, üslup, vasıta arsındaki farkı özetlemeye çalıştık. Bu farkları idrak etmek kitlenin önderlerine ve elemanlarına farzdır.

Ayrıca yeni üsluplar, planlar ve vasıtalar kullanılmazsa, davayı taşımada pasiflik doğar, hatta tıkanıklık olur, dava donar, elemanların dökülmesine sebebiyet verir. İş takip etmek, hesaba çekmek ve kusur gösterenlere ceza vermek gereklidir. Yoksa iş ciddiyetini kaybeder ve başarılı olmaz.

İşin başarılı olması için ciddi düşünmeye ve ciddi çalışmaya ihtiyaç vardır. Zihince ve vücutça tembellik, başarısızlığa yol açar. Bu noktada yalnız sorumlular değil her eleman ciddi düşünmeli ve hareket etmelidir. Çünkü aktiflik ve sorumluluk kitle elemanlarının tümünü kapsar. Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur:

"Her Müslüman düşmana karşı suğur (hedek, kale vs.) dursun ki, düşman kendi tarafından gelmesin."

--- o ---

bittihine şahit olmuyor muyuz? Hatta bu nevi birliktelikler **"İslâm'ı çalışma"** adına da olsa, menfaat ağırlıklı olduğundan aynen diğer ticari şirketlerde olduğu gibi düşmanlık ve husumetle son bulmaktadırlar. Başlangıçta birbirlerini kucaklayanlar, menfaati esas alarak ya da menfaat ağırlıklı bir birlikteliğe girdiklerinde menfaatinin çatışması durumunda birbirlerine kurşun sıkarak hale gelirler. Buna da sık sık şahit olmaktadır.

Buna binaen menfaat bir birleştirici bağ değil, aslında bir tefrika unsurudur. Menfaate dayalı birlik çağrılarında tefrikaya yapılan çağrılardır. **"Ortak menfaatlarda birleşelim"**, **"Ülkenin menfaati"**, hatta **"İslâm'ın menfaati"** gibi sloganlarla birlik çağrısında bulunmak ve bu esaslar üzerine birliktelikler oluşturma gayretlerine girmek, aslında tefrika ortamının oluşmasına çalışmak demektir. Böylesi **"toplumsal menfaat"** çağrılarını birlik değil tefrika sebebi olur. Zira o noktalarda da insanlar arasında menfaati tespit, tanım ve ölçmek bakımından anlayış farklılığı vardır. Birisinin o noktada menfaat gördüğünü başkası zarar olarak görebilir ve bu noktada da tefrika baş gösterir. Nitekim günümüzde Müslümanlar arasında oluşan bir çok cemaatlerde, teşkilatlarda **"Müslümanların ortak menfaatini"** hatta **"İslâm'ın menfaatini"** temin etme gayreti, çağrısı ve gayret içinde olduklarını söylemelerine rağmen, aralarında hiçbir birliktelik ve hatta bir dayanışma dahi sağlayamamaktadırlar. Aynı olmaları ve aynı kalmaları şer'an caiz olmayan hususlarda dahi ayrı kalmakta, hatta birbirlerine düşmanca tavır almaktalar. Neden? Çünkü, her cemaat kendisine göre; **"Müslümanların ortak menfaati"**, **"İslâm'ın menfaati"** tanımını yapmakta ve diğerinin tanımını ile gelişkiye düşmektedir. Hatta o cemaatlerin kendi fertleri arasında dahi sürekli birliktelik fazla görülmemektedir. Zira menfaat anlayışı değişince, o cemaatten düşman olarak ayrılmaktadırlar.

Buna binaen ne ufak ne de büyük boyutta menfaatçılık, asla birlik unsuru değil ancak ayrılık unsurudur. Fitne ve tefrika sebebidir.

3- Menfaatçılığı hayatta amellerin ve değerlerin tek ölçüsü kılmak, insanları vahşi mahluk, toplumları da hayvanlardan da vahşi ve alçak topluluklar sürüsüne dönüştürür. Hayatta insana yaraşan tüm değerler, insani, ahlaki, ruhi değerler silinir. Yerine sadece menfaatçılık kalır. Bu ise insanları ve toplumları tüm insani değerlerden ve sıfatlardan soyutlayarak en alçak mahluk konumuna düşürür. Öyle bir toplum oluşur ki ona; **"büyük balık küçük balığı yutar"**, **"sen kurt olmazsan kurtlar seni yer"**, **"canını kurtaran kaptan"**, **"pazısı kuvvetli olan arslan"**, **"benim anam ağlayacağına senin anan ağlasın"**, **"ezilmemek için ezmelisin"**, **"bana dokunmayan yılan bin yaşasın"** vb. şekillerde ifade edilen hayat felsefesi hakim olur. Böylesi bir toplumda fertler bencil, egoist, acımasız, merhametsiz,

şefkatsiz, birbirlerine avlanacak av gözü ile bakan en tehlikeli vahşi mahluklara dönüşürler. Bu en tehlikeli olanıdır. Çünkü o, düşünüp rakibini imha etmek için bir çok çeşitli silah ve üslup icat edebilir. Halbuki diğer mahluklar belirli silahlarla sınırlıdır.

İşte bunun en somut örneği: Menfaatin hayatta tek ölçü kılındığı Avrupa toplumlarında gayet açık olarak görülmektedir. Zira bu kapitalist toplumlarda her şey menfaate göre ölçülür ve belirlenir durumdadır. Onun için insanlar arasında hakiki anlamda sevgi, saygı, merhamet, şefkat adeta yok gibidir. Hatta yoktur. Fakat onlarda hep yapmacık sevgi, saygı, merhamet ve şefkat görünimleri vardır. Bu görüntüler de menfaate ulaşmak için bir vasıta olarak kullanılmaktadır. Samimiyetten değil. **"İnsan hakları", "insan sevgisi", "insani yardım"** gibi çeşitli isim, levha ve sloganlar, kurum ve kuruluşlar ise hep sömürü çarkına bürünmüş, şirin görünümü ambalajlardır. Hiç biriside samimi değildirler. Kafir Avrupa ve Amerikanın, o vahşi çirkin canavarın artık pis çehresi görülmüştür.

Avrupa ve Amerika gibi kapitalist toplumlarda insani, ahlaki ve ruhi değer kalmamıştır. Onun için o toplum ve devletler nezdinde kadınların satıldığı fuhuş haneler, barlar, pavyonlar ve kumarhaneler vergi dairelerine kayıtlı ve vergilerini veriyor iseler değerli kuruluşlardır. Çünkü vergi ile devlet bütçesine katkıda bulunarak menfaat sağlıyorlar. Bu tür müesseseler gerektiğinde devletten maddi teşvik ve yardım alabilirler. Fakat ibadethaneler, medreseler vb. kurumlar yeterli gelirleri olmadığı için yıkılmaya terk edilirler ve devletten yardım alamazlar. Çünkü onların devlet katında hiçbir kıymeti yoktur. Zira ekonomik bir katkısı yoktur. **"İnsani yardım"** adı altındaki tüm icraatlar, o devletlerin sömürü planlarının uygulanmasının üsluplarındandır ve menfaat karşılığıdır. Menfaatlerinin bulunmadığı ülkelere, o ülke insanları açlıktan ölseler de **"insani yardım"** gitmez. Onlar bir elleriyle verirler iki elleri ile alırlar. Kaşıkla verirler sapı ile çıkarırlar. Onların **"insani yardımını"** işte böyledir. Öyle değilse, en yakın örneklerine ne demeli?!. Irak halkı çoluk çocuk kaç yıldır gıda ve ilaçsız bırakıldı, hatta ambargoya tabi tutulmakta. Onlar insan değil mi? İnsani yardım nerede?!. Bosna-Hersek'deki halk da aynı durumda. O insani yardım nerede?!. Onlar insan değil mi?!

Kafir Avrupa ve Amerika sırf kendi menfaatlerine ulaşmak için gerekirse tüm ülkeyi harap edebilir, çoluk çocukları ve hatta hastaneleri dahi bombalayabilirler!. İşte Irak'ın, Afganistan'ın tepesine kullanılan vahşi kafir Avrupa ve Amerika devletlerinin bomba yağmuru! Bu olayın yaşandığı esnada bir ördeğin kendi akitkıkları petrole batınca yaptığı gırpıntıyı televizyon ekranlarında gösterdiler de acıdılar!. İşte onların insan sevgisi ve merhametinin iç yüzü budur!. Petrolüne ve uranyum yataklarına el koymak için Somali'ye üşüşmeleri!. Hem de insani yardım adı altında!. Güya oradaki insanları açlıktan kurtaracakları!. Şimdi o

2- Metodun çerçevesine dahil hareket edilir. Yapılan iş metodun ana hatlarıyla çıkmayacaktır. Yoksa metod dışına çıkılır ki o zaman metottan sapma olur.

3- Verimli ve neticeyi gerçekleştiren olmalıdır. Sürekli en verimli üslup ile vasıta aranmalıdır.

4- Bir üslup, farzı yerine getirmek için gerekli ise veya ondan daha verimlisi yoksa, o zaman bunu kullanmak farz olur. Nitekim bu; **"Bir vacibi yerine getirmek için gerekli olanlar da vaciptir"** şer'i kaidesinin hükmünü alır.

5- Zarara götüreceksin, o üslup veya vasıta kullanılmaz. Çünkü İslâm'da zarar önlenir. Fakat bu zarar haram kılınan şeye götüren cinsinden olursa haram olur.

6- Rasulullah (sav) ve Sahabelerinin kullandıkları üslup ve vasıtalar uymak şart değildir. Önemli olan metottur ve Rasulullah (sav)'in metoduna bağlanmak şarttır ve farzdır. Mısal olarak; Rasulullah (sav) davayı ikinci merhaleden cemaatça ve açıkça göstermek isteyince sahabeleri iki safı dizdi. Bir safın başına Ömer, diğer safın başına da Hamza'yı yerleştirdi. Ve kendisi iki saf önüne geçti. Dar-ul Erkam'dan Kabe'ye kadar yürüdüler. Sonra Kabe etrafında yedi defa tavaf yaptılar ve ondan sonra Safa'ya geçtiler ve insanlara seslendiler. İşte bunların hepsi birer üsluplardandır. Bunları kullanmak şart değildir.

Metot ise: ikinci merhaleden kitlece ve açıkça davayı duyurmaktır. Çünkü yukarıda gösterdiğimiz gibi bununla ilgili kesin emir vardır. Ama örnekteki üsluplarla ilgili kesin emir yoktur. Bu demektir ki; kullanılabilir de ve kullanılamaz da. Bir yolu uygulamak için kesin emir varsa bu metottan olur değilse üslup olur ki, bu mendup veya mubah dairesine girer. Eğer kesin nehy varsa haram olur.

Kafirlerle işbirliği yapmak, onları dost edinmek, onların yönetimlerine veya koalisyonlarına katılmak, demokratik veya laik ilkelere göre parti kurmak ve buna benzer yollarla ilgili hususlar hakkında kesin nehy vardır. Böyle yollara başvurmak haramdır ve bu İslâm metoduna aykırıdır. Radyo, televizyon, gazete, dergi, fax, telefon, bilgisayar gibi vasıtaları davayı yaymak için kullanmak mubahtır. Çünkü şer'i hüküm bu tür vasıtaları mubah kılmıştır.

Şu noktalar üzerinde de durmak gereklidir: **Birinci merhaleden** gizliliğe başvurmak metottur. Çünkü onunla ilgili kesin emir vardır. **İkinci ve üçüncü** merhaleden gizlilik şart değildir. Gerekirse ona başvurulur. Çünkü Rasulullah (sav) ikinci merhaleden kitleyle beraber açık tebliğ yapmıştır. Gizlilikten açıklığa cemaatça çıkmak için kesin emir gelmiştir. Rasulullah (sav) Kureys işini bozmasın diye bazı kabilelere gizlice gidiyordu. Akabe'de biatı gizlice aldı. Hicreti gizlice gerçekleştirdi.

"Ve şöyle niyaz et: Rabbim! Gireceğim yere dürüstlükle girmemi sağla; çıkacağım yerden de dürüstlükle çıkmamı sağla. Bana tarafından, hakkıyla yardım edici bir kuvvet ver." (İsra 80)

Nusret talebiyle ilgili birçok sahih rivayetler vardır. Rasulullah (sav)'in Ömer b. Hattab'ın veya Amr b. Hişam'ın (Ebu Cehil) İslâm'a girmesini ve yardımcı olması için Allah'a dua etmişti. Davayı yaydıktan sonra birçok memleketin ve kabilenin liderleriyle temas etmiştir. Kureyş, Taif, Hanife, Amir b. Sasa, Kuleyb ve buna benzer kabilelerin ileri gelenleriyle görüşüp onların İslâm'a girmeleri ve İslâm otoritesini tesis etmek için kendisine yardım etmelerini istemiştir. Bazıları ise şartlar koştu. Rasulullah (sav) de bu şartları reddetti. Allah Rasülü (sav) Medine'de nusreti buldu ve orada İslâm devletini kurdu. Buna göre İslâm devletini kurmak için nusreti ve yardımcı talep etmek metottandır. Davetin başında Dar-ul Erkam'da, evlerde ve dağların eteklerinde halakalar yapmakla ilgili gelen rivayetler zanni de olsa metotla alakalıdır.

Üsluplara gelince:

Üslup; metodu uygulamak ve hedefi gerçekleştirmek için durumlara göre değişen keyfiyettir. Bunlar uzun vadeli, sürekli değişen, bir kısmı da bir aşamaya geçinceye kadar devam edebilen durumlardır. Bir kısmı da beraber uygulanacak birkaç üsluptan oluşur. Buna plan denilir. Örnek verecek olursak; bildiri çıkartıp dağıtmak bir üsluptur. Bildiri çıkartmak gerekli olunca bu vacip olur. Ki bu şu şer'i kaideye binaendir: **"Bir vacibi yerine getirmek için gereken hususlar da vacip olur."** Ancak bir bildiri nasıl çıkartılacak, nasıl dağıtılacak, nerede dağıtılacak vs. gibileri birer üsluplardır.

Vasita (vesile) ise; bir üslubu uygulamak için gerekli araçlardır. Bir bildiriyi basmak için fotokopi veya matbaa l gereklidir. Buna benzer uçak, araba, tren, matbaa, teksir makinesi vs. gibi şeyler birer vasitalardır. Vasitalar da üsluplar gibi değişir. Bazıları verimli ve gerekli olur ve bunlar devam ettirilir. Bir hizbin emiri bir üslup benimserse ona itaat etmek vaciptir. Cemaat ise, o üslupta hata görürse onu düzeltinceye kadar sabredip itaate devam eder. Fakat emir veya sorumlu cemaati dinlerse veya tecrübeli ve olgun olanlara danışrsa daha güzel üsluba varılır. Zira verimli üslubu bulmak çok büyük bir şeydir. Derin veya aydın düşünmeye ve üstün zekaya muhtaçtır.

Üslup, plan ve vasitalarda aranan şartlar şunlardır:

1- Bunlar, şeriatın mubah kıldığı dairede seçilir. Şeriatın haram kıldığı şey kullanılmaz. Zira gaye vasıtayı meşru kılmaz.

insanlar aklıktan değil, o çağdaş vahşi sömürgeci kafir ordularının bomba yağmuru altında ölüyorlar. Neden?! O kafir sömürgeci batının süflü menfaatlerine ulaşabilmesi için. Böylesi misaller çoktur. Bu misaller gösteriyor ki, batı menfaati için her şeyi yapar. Zira menfaat onun hayatında tek değer ve din konumundadır. İşte bu din (menfaatçılık), çağdaş vahşi insan tipini oluşturmuştur.

Menfaatçılık sadece devletleri vahşileştirmede, fertleri de vahşi kıldı. Zira menfaatçılığın en çok yaygın ve egemen olduğu Avrupa ve Amerika'da insanlar kendi çocuklarına kardeşlerine, yeğenlerine daha küçük yaşta iken dahi tecavüz ediliyorlar. Bugün milyonlarca çocuk, yakınlarının tecavüzüne maruz kalıyor. Sırf kendi şehvi menfaatlerine ulaşma için o kendisini korumaktan aciz zavallı çocuklara pazı kuvvetlerine dayanarak tecavüz ediyorlar, hem de kendi çocukları olduğu halde! Bu, hayvanlar da bile olmayan merhametsizlik, şefkatsizlik örneğidir! Avrupa toplumlarının birisinde yaptığımız bir araştırma ve gözlemde, fertler arasında şu tür düşüncelerin yaygın olduğuna şahit olduk:

"Elinle yetiştirdiğin ağacın meyvesinin tadına önce kendin bakman akıl işi değil mi?!", "Lezzetli olursa insan eti de yemek neden abes olsun?!"

Bu tür düşüncelerin hakim olduğu bir toplum hiç insani bir toplum olur mu? Olsa olsa; akıllarını işkembe ve uçkurlarına bağlayan ve hayata işkembe ve uçkurlarının açısından gördükleri menfaatler doğrultusunda bakan mahluklar topluluğu olur ancak. Nitekim bu toplumlarda o tür düşüncelerin yaygın oluşu dışa tezahür eden olaylarda da açıkça görülmektedir. Münferiden olan olaylarda Amerika ve Avrupa'da insanların kesilip parçalanıp yenildiği açığa çıkmıştır. Mesela; geçmiş senelerde Alman Gençlik Bakanının yaptığı açıklamada; Almanya'da her yıl 50 bin ile 300 bin arasında çocuğun yakınları tarafından tecavüze uğradığını bildirdi. Hollanda, Belçika, İngiltere, Fransa, İsviçre, İtalya gibi daha bir çok Batı Avrupa ülkesinde de bu olay, birinci sırada sosyal olay kategorisindedir. İşte bu, Avrupa ve Amerika halklarının akıllarını mide ve uçkurlarına bağlayan menfaatçılığın hayatta amellerin tek ölçüsü konumuna çıkartılmış olmasının faturasıdır. Bu ise, kapitalist ideolojinin bir semeresidir. Çünkü ideolojide menfaat, amellerin tek ölçüsüdür, mutluluğun yegane yoludur. Mutluluk ise, gönülden geçtiği gibi yaşamak ve maddi lezzetlerden azami derecede tatmaktır. Öyle olunca, ferdi bu noktaya yani mutluluğa ulaştran menfaate götürecek her şeyi yapmak normal ve doğal görülmektedir. Kandırmak, dolandırmak, vurmak, öldürmek, çalmak, rüşvet, fuhşiyat, vb. her şey mubah görülmektedir. Avrupa ve Amerika'da alacağı uyuşturucu için beş on dolara çocuğunu satmaya kalkışan anneler görülmektedir! Anne şefkati bile kalmamıştır. Rızık endişesi ile çocuklarını toprağa gömen

cahiliyye Arapların yaptığı, onların zamanına mahsus değildir. Zira bugün de anne karındaki canlı çocuklar aynı mantıkla kürtaj yoluyla öldürülmektedir. Hindistan'da, çocuk dünyaya gelince, aynı mantıkla hemen boğazlanmaktadır. Neden?! Menfaat öyle gerektiriyor da ondan!..

İşte, menfaatçiliğin egemen olduğu Avrupa ve Amerika insanları gerçekten en aşağı bir seviyeye düşürmüştür. Allah'ü Teala bu hususta şöyle buyuruyor:

سَاءَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَانْقَسَبَهُمْ كَانُوا يَظْلِمُونَ

"Ayetlerimizi yalanlayan ve kendilerine zulmetmekte olan toplumun durumu ne kötüdür." (Araf 177)

"Andolsun, biz cin ve insanlardan bir çoğunu (sanki) cehennem için yaratmışızdır. Zira onların kalpleri vardır ama onlarla gerçeği kavramazlar. Gözleri vardır lakin onlarla görmezler. Kulakları vardır fakat onlarla işitmezler. İşte onlar hayvanlar gibidir, hatta daha da sapıktırlar. Onlar gaflete düşenlerin ta kendileridir." (Araf 179)

"Heva ve heveslerini kendisine ilah edinen kimseyi gördün mü? Şimdi ona sen mi vekil olacaksın? Yoksa sen, onların çoğunun gerçekten (söz) dinleyeceğini, akledeceğini mi sanıyorsun? Gerçekten onlar hayvanlar gibidir. Hatta daha da sapıktırlar." (Furkan 43-44)

وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَتَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَّهُمْ

"Küfredenler (inkar edenler) ise, (dünyada) zevklenirler, hayvanların yemesi gibi yerler. Onların yeri ateştir." (Muhammed 12)

Evet menfaatçiliğin, hayatta tek ölçü olmasının getirdiği netice sadece midesini ve uykurunu (şehvetini) düşünen, ona göre yaşayan hayvanlar hatta onlardan da sapık mahluklar sürüsü ortaya çıkartmak olmuştur.

Bu, menfaatçiliğin Avrupa ve Amerika'daki semerelerinden bir kesiti idi. Ancak halkı Müslüman ülkelere baktığımızda bu pisliğin Müslümanlara bulaştığını hatta yaygınlaştığını görmekteyiz. Zira Müslümanlar arasındaki alakalar hemen hemen tamamen menfaatçilik esası üzerine yapılmakta, zihinlerde hep menfaatçilik esası üzerine şekillenmektedir. Evet halkı Müslüman ülkelerde de Avrupa ve Amerika'daki görünümüne rastlamak alışılır oldu. Neden? Çünkü, oralarda da menfaati hayatta amellerin tek ölçüsü kılan kapitalist ideoloji hakimdir. Bu ideoloji ve ölçüsü menfaatçilik, gerçekten o toplum ve fertleri de ifsat etmiş, hayatlarını kokuşturmuştur. O toplumlarda da İslâm'ı ve insani değerler yok olmaya yüz tutmuş, insanlar o çağdaş vahşi canavar Avrupalı ve Amerikalı insan tipine dönüşmüştür. Mesela; Türkiye'de bir şahıs, acil konumda dahi olsa hastaneye getirildiğinde o şahsa gerekli tıbbi müdahale yapılmadan önce cebine, cüzdanına

"İnsanlardan alırken ölçüp tarttıklarında tam, onlara vermek için ölçüp tarttıklarında ise noksan yapan hilekârlara yazıklar olsun!" (Müteffin 1-3)

"Diri diri toprağa gömülen kıza, hangi günah sebebiyle öldürüldüğü sorulduğunda..." (Tekvir 8-9)

Toplumdaki icraata ve bu icraatı yapanlara çatarken, onları bu işten nehyediyor ve çözüm gösteriyor. Bu da metottan bir parçadır. Şöyle ki;

"Geçim endişesi ile çocuklarınızın canına kıymayın. Biz, onların da sizin de rizkınızı veririz. Onları öldürmek gerçekten büyük bir günahdır. Zinaya yaklaşmayın. Zira o, bir hayâsızlıktır ve çok kötü bir yoldur. Haklı bir sebep olmadıkça Allah'ın muhterem kıldığı cana kıymayın. Bir kimse zulmen öldürürse, onun vefisine (hakkını alması için) yetki verdik. Ancak bu vefi de kısasta ileri gitmesin. Zaten (kendisine bu yetki verilmekle) o, alacağını almıştır. Yetimin malına, rüşüne erinceye kadar, ancak en güzel bir niyetle yaklaşın. Verdiğiniz sözü de yerine getirin. Çünkü verilen söz, sorumluluğu gerektirir. Öçüttüğünüz zaman tastamam ölçün ve doğru terazi ile tartın. Bu, hem daha iyidir hem de neticesi bakımından daha güzeldir." (İsra 31-35)

Bu günlük toplumda mevcut olan sorunlara değinmek, küfür ve zalim icraatı çürütmek, bu icraatı yürütenlere ve yürürlüğe koyanlara çatmak ve İslâm'ı çözüm göstermek İslâm'ı hizbin metodundan bir parçadır.

Dış siyasetle ilgilenmek ve onun hakkında İslâm'ı görüş göstermek de metottan bir kısımdır. Rasulullah (sav) ve Sahabeler, Rumların Perslerle savaşmaları hakkında şöyle ilgilenip çözüm gösterdiler ki, bu da kesin delillerdendir. Kur'anı Kerimde bu konu şöyle geçti:

"Elif, lam, mim, Rumlar yenildi. (Araplara bulunduğu) en yakın bölgede bu olay oldu. Onlar bu yenilgiden sonra (Persleri) yenecekler. Birkaç yıl içerisinde olacak, bu (yenilgilerden) önce ve sonra her şey Allah'ın elindedir. Mü'minler Allah'ın zaferi ile sevinecekler. Allah dilediğine yardım eder. Galip gelen ve rahmet veren ancak odur. Bu Allah'ın vaadi (sözü)dür. Allah vaadinden caymaz. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Rum 1-6)

Perslerin Kısra'sı ölünce onun kızını Kraliçe olarak tayin ettikleri haberi gelince Rasulullah (sav) şöyle buyurdu:

"Bir kavim başlarına (ulul-emir olarak) bir kadını tayin ederse felaha kavuşamaz." (Buhari)

Rasulullah (sav)'in nusret, yardım ve güç bulmak için çalıştığına dair şu ayet vardır:

وَقُلْ رَبِّ ادْخُلْنِيْ مَدْخَلَ صِدْقٍ وَّاَخْرِجْنِيْ مَخْرَجَ صِدْقٍ وَاَجْعَلْ لِّىْ مِنْ لَّدُنْكَ سُلْطٰنًا نَّصِيْرًا

فَصَدَّعْ بِمَا تُؤْمَرُ (Hicr 94)

Bu ayet metotla ilgili bir merhaleyi belirtiyor. Rasulullah (sav) cemaatını gizlice yetiştiriyordu. Bu ayet nazil olunca cemaatını ortaya çıkarttı. Böylece ikinci merhaleyi başlattı. Nitekim kendisi bir fert olarak ilk günden itibaren davayı duyuruyordu. Allah (cc) şöyle buyurdu:

فَمُ قَاتِلُوا **"Kalk, ve (insanları) uyar."** (Müddessir 2)

Fakat bu esnada Resulullah (sav) bir grup yetiştiriyordu. Bir Hizb ortaya çıkınca Kureyş şaşkına döndü. Böylece kendisi ve cemaatı Kureyş'in saldırısına maruz kaldı.

İslâm'ı uygulamayan yöneticilere çatmak metottan bir parçadır. Şöyle ki;

"Dini yalanlayanı gördün mü? İşte o, yetimi itip kakar; Yoksulu doyurmaya teşvik etmez;" (Maun 1-3)

Bu ayetin Kureyş'in bir lideri olan Ebu Süfyan veya diğer bir lideri olan El As b. Vail Esehmi hakkında nazil olduğu rivayet edilir. Bu lider hafta sonu deve kesiyordu. Sadece ileri gelenleri çağırıyordu. Yani bir parti düzenliyordu veya bir kokteyl veriyordu. Yetimleri ise kovuyordu ve miskinleri de yedirmek için bir siyaset çizilmesine karşı çıkıyordu. Allah (cc) şöyle buyurdu:

"Arkadan çekiştirmeyi, yüze karşı eğlenmeyi âdet edinen herkesin vay haline! O ki, mal toplamış ve onu sayıp durmuştur. (O), malının kendisini ebedi kılacağını zanneder." (Hümeze 1-3)

Bu ayetler, Kureyş'in lideri olan Ubey b. Halef hakkında nazil olmuştur.

"Alabildiğine yemin eden, aşâğılık, daima kusur arayıp kınayan, durmadan lâf götürüp getiren, iyiliği hep engelleyen, mütecâviz, günaha dadanmış, kaba ve haşın, bütün bunlardan sonra bir de soysuzlukla damgalanmış kimselerden hiçbirine, mal ve oğulları vardır diye, sakın boyun eğme." (Kalem 10-13)

Bu ayetler, Kureyş'in lideri olan Velid b. Muğire hakkında indirilmiştir. Buna benzer yöneticiler üzerine nice ayetler vardır. Bu sebeple zalim yöneticileri hedef edinmek metottan bir kısımdır. Çünkü küfür ahkâmı uygulayan, zulmü yapan ve bunları sürdüren onlardır. Zira yöneticilere ve siyasetlerine güven sarsılırsa yönetimleri sarsılır.

Toplumdaki yapılan icraat ve uygulanan sisteme çatmak ve bunları çürütmek de metottan sayılır ki şöyle;

وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ ﴿٢٠﴾ الَّذِينَ إِذَا أَكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ ﴿٢١﴾

وَإِذَا كَالُواهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ

bakılmakta, eğer cebi boş yada yetersiz ise hastaneden atılmaktadır. Yani insani değer yok olmaya yüz tutmuştur. Nitekim insanların en zayıf anları ve hallerinde onların sömürülmeleri ön plana çıkmıştır. Mesela; bir insanın en zayıf olduğu an def-i hacet halidir. Kamu yerlerinde tuvaletlere parası olmayan giremez durumdadır. İnsanın en zayıf olduğu hallerden biride yolculuk halidir. Yol güzergahları adeta yasal soyguncularla dolup taşmakta, bir bardak suyu dahi fahiş fiyatlara satmaktadırlar.

Devlet, **"vergisi verilmiş kazanç kutsaldır"** demektedir, hatta fuhuşhane işletmecilerine vergi verdiklerinden dolayı madalya takmakta ve onları ödüllendirmektedir. Devlet televizyonlarındaki yalancılığa teşvik eden, 900'lü numaralarla da her türlü dolandırıcılık, kumar ve fuhşiyatı körüklemekte olan programlara ağırlık verilmektedir. Ahlakı değer yok olmaya yüz tutmuştur. Yöneticiler başta olmak üzere tebaadan fertler hep birbirlerini kandırma, dolandırma, sırtından geçinme, yolsuzluk ve vurgunculuk peşindeler. Üç kuruşluk menfaat uğruna başkalarına milyonlarca zarar yapabilmektedirler. Amellerde Allah ahiret, cennet, cehennem hiç akıllara gelmemekte, hep maslahat menfaat göz önünde bulundurulmaktadır. Ruhu değer yok olmaya yüz tutmuştur. Müslümanların aralarında oluşturdukları cemaatlar, hatta İslâm'ı faaliyet diye isimlendirilen faaliyetler, hemen hemen hepsi menfaat ölçüsü ile hareket eder duruma gelmişlerdir. Müslümanlar arasında gerçek anlamda İslâm'ı sevgi, saygı, muhabbet, kardeşlik, Müslüman kardeşini kendisine tercih etmek gibi hasletler adeta yok olmaya yüz tutmuştur.

Öyle ki, Müslümanların zihinlerinde menfaati gerçekleştiren her şey adeta şeriatın addedilmiştir. Halbuki menfaati belirleyen şeriatır. Şeriatı belirleyen menfaat değildir. Çünkü insanlar kendilerine hakiki menfaati neyin sağladığını, neyin sağlamadığını kestiremezler. Zira insan, mücerret olarak kendisi menfaati belirlemeye kalkıştığında duygularının ve çevresinin tesirinden kurtulamaz. Bundan dolayı insan için dünya ve ahirette asıl menfaat, şeriatın emir ve nehiyelerine uymaktır. Müslüman için, şeriatın cevaz vermediği bir hususta menfaat yoktur. Çünkü Müslüman için menfaat anlayışı dünya ve ahireti de kapsar, sadece dünyayı değil. Zira onun için hayat, sadece bu hayat değildir. Bu hayat asıl ve ebedi hayatın yanında çok kısa bir metadirdir (geçinme yeridir). Dolayısıyla insanın hayatı derinlemesine tüm boyutları ile kavraması mümkün olmadığına göre, insan kendisi için hakiki menfaatin ne olduğunu bilemez. Onu ancak insanın ve hayatın Rabbi olan Allah bilir ve bildirir. İnsanın kendisinin menfaat olarak gördüğü şeyler ise hayatta ölçü olmaya hiç elverişli olmazlar, olsa olsa ölçsüzlük olurlar. Zira ölçüde asıl olan istikrardır. Halbuki insanın kendisinin menfaat anlayışı istikrarlı olmaz.

Onun için İslâm; insanlara bu için hakikatini izah etmiş, gerçek menfaatin ancak Allah'ın rızasına nail olmak olduğunu bildirmiştir. Zira insan için gerçek mutluluk ancak Allah'ın rızasına nail olmakla elde edilir. Aksi halde ise hüsrân vardır. Allah'ın rızasından uzak kalmakta insan için dünyada sıkıntı, musibet, felaket, fitne, ahirette ise hüsrân ve elim azap vardır. O halde insanın hakiki menfaati ancak Allah'ın rızasına uygun davranışta bulunmakla, yani Allah'ın şeriatına uymakla olmaktadır.

İşte bu bakış açısı, Müslümanlarda var oldukça onlar arasındaki ilişkilerin esasını ve ölçüsünü Allah'ın emir ve nehiyleri teşkil eder. Toplumsal yaşamı tanzim eden devlette, insanlar arasındaki ilişkileri bu ölçü ile tanzim edince, o toplum, artık İslâm'ı ve insani değerlerin yaygın olduğu, Allah'ın boyası ile boyanmış mümtaz bir toplum olur. İşte böyle bir toplumda sevgi, saygı, kardeşini kendisine tercih etmek hasletleri tezahür eder.

Nitekim, İslâm'ın tesis ettiği o güzide toplumun en güzel örneği Asrı Saadette sahabeler arasındaki o mümtaz alakalar yumağıdır. Onda menfaatçiliğin adeta izi bile yok. Bir misal: Rasul (sav) Medine'ye vardığında Muhacir ve Ensar arasında bir kardeşlik tesis etti. Bu tesis menfaat üzerine mi idi? Kesinlikle hayır, menfaatçilik kesinlikle söz konusu olmadı. Sadece ve sadece İslâm'ın getirmiş olduğu Allah'ın hoşnutluğunu kazanma ölçüsü ile oldu. Muhacirler Ensar için kan ve akrabalık bağları bakımından tamamen yabancı insanlardı. Fakat İslâm, o insanları birbirlerine kardeş yaptı. Birbirlerini bağlarına bastılar, kardeşlerini kendilerine tercih ettiler. Hiçbir menfaat beklemiden evlerini, tarlalarını, bağ ve bahçelerini kardeşlerinin hizmetlerine sundular. İşte o güzide insanlardan bir misal daha: Tebük gazvesinde yaralılarından birisi; "su" diye imdat isteyip bir kişi ona su götürdüğünde bir başka yaralıdan yine; "su", "imdat" sesi gelince, o yaralı suyu içmekten vazgeçip; "kardeşime götür. Ben zaten gidiciyim." diyerek ikinci şahısa gönderdi. İkinci şahıs da aynı şekilde üçüncü şahsın; "su" imdadı karşısında onu, kendisine tercih etti. Üçüncü şahıs ise, kendisine su yetişmeden ruhunu teslim etti. Diğerleri de aynı şekilde ruhlarını teslim ettiler. Yani kardeşlerini kendilerine tercih ederek çok yüce bir şerefle şehit oldular. Allahu Teala onların bu halini şöyle tasvir etti:

"Daha önceden (Medine'yi) yurt edinmiş ve gönüllerine imanı yerleştirmiş olan kimseler, kendilerine hicret edenleri severler ve onlara verilenler karşısında içerisinde bir kaygı duymazlar. Kendileri zaruret içinde bulunsalar bile onları kendilerine tercih ederler. Kim nefsinin cimriliklerinden korunursa işte onlar kurtuluşu erenlerdir." (Haşr 9)

Hayatta amellerin ölçüsünün menfaat olması insanı cimri, bencil ve hasetçi kılar. İnsan bu menfi hasletler içinde dünya hayatını sıkıntılı ve bunalımlı geçirir. İnsan kendi nefesine dahi cimri olur. Maddi varlık

Buna göre metodumuz, Rasulullah (sav)'in metodudur. Ondan kıl payı kadar ayrılmak haramdır. Aynı zamanda ona uymak Allah'a kulluk etmek demektir. Onun için bu metoda göre, İslâm fikirlerinin açıkça bildirilmesi gerekir. Allah (cc) şöyle buyuruyor:

"Rasule düşen görev, apaçık tebliğ yapmaktır." (Nur 54)

O zaman davayı taşıırken kapalı sözler kullanılmaz. Apaçık Allah'ın indirdiği duyurulur. Nitekim bunu yapmayanların lanetli oldukları Kur'anı Kerimde şöyle açıklanmıştır:

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا آتَيْنَاهُمُ مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ

"İndirdiğimiz açık delilleri ve kitapta insanlara apaçık gösterdiğimiz hidayet yolunu gizleyenlere hem Allah hem de bütün lânet ediciler lânet eder." (Bakara 159)

Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur:

"Kim bir ilmi ketmederse, Allah onun ağzını ateşten bir gemle gemleyecektir."

Davayı yüklenme metodu sabır, dayanıklılık ve sebatlılığı gerektirir. Taviz göstermeyi reddeder. Bununla ilgili delillerden bazıları şunlardır:

"(Resûlüm!) Sen, sana vahyolunana uy ve Allah hükmedinceye kadar sabret. O hakimlerin en hayırlısıdır." (Yunus 109)

"O halde seninle beraber tevbe edenlerle birlikte emrolunduğun gibi dosdoğru ol! Aşırı da gitmeyin. Çünkü O, sizin yaptıklarınızı çok iyi görendir. Zulmedenlere meyletmeyin; sonra size ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur. Sonra (O'ndan da) yardım göremezsiniz!" (Hud 112-113)

"O halde, (hakikati) yalan sayanlara boyun eğme! Onlar isterler ki, sen yumuşak davranasın da onlar da sana yumuşak davransınlar." (Kalem 8-9)

"Ey iman edenler! Eğer kafirlere uyarsanız, sizi gerisin geriye (eski dininize) döndürürler de, hüsrana uğrayanların durumuna düşersiniz. Halbuki sizin dostunuz yalnızca Allah'tır. O, zafer verenlerin en hayırlısıdır." (Ali İmran 149-150)

وَأَن كَادُوا لَيَكْتُمُونَكَ عَنِ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ لِتَتَنَزَّلَ عَلَيْنَا مِنْهُ آيَةٌ وَإِن كَادُوا لَيَكْتُمُونَكَ خَلِيلًا ﴿١٠٠﴾ وَلَوْلَا أَن قُتِبْنَاكَ لَآتَيْنَاكَ مِنْ شَمَائِلِ جَنَّةٍ وَلَوْلَا أَن قُتِبْنَاكَ لَآتَيْنَاكَ مِنْ شَمَائِلِ جَنَّةٍ وَلَوْلَا أَن قُتِبْنَاكَ لَآتَيْنَاكَ مِنْ شَمَائِلِ جَنَّةٍ

"Müşrikler, sana vahyettiğimizden başka bir şeyi yalan yere bize isnat etmen için seni, nerdeyse, sana vahyettiğimizden sapıracaklar ve ancak o takdirde seni candan dost kabul edeceklerdi. Eğer seni sebatkâr kılmasaydık, gerçekten, nerdeyse onlara birazcık meyledecektin." (İsra 73-74)

Davayı yüklenmenin metodu da demokrasiye aykırıdır. Demokraside fikir serbestliği ve değişik fikirlerle dayalı partiler kurulması serbesttir. İktidar da bu partilerin elleri arasında değişir. İslâm'da ise yalnız İslâm fikrine dayalı kulan partilere müsaade edilir.

Uygulamakla ve davayı yüklenmekle ilgili kesin emir varsa bu metottur. Bu kesin emir, kesin manayı taşıyan delille tespit edilsin veya zanni delaletle zanni delille yani içtihatla tespit edilsin fark etmez. Çünkü amelle ilgili hüküm, kesin delille ve kesin ifade ile tespit edildiği gibi, zanni delil ve zanni ifadeyle de tespit edilebilir. İşte metot ahkâmı bu iki çeşitten ibarettir. Zira metot, tatbikatla ilgili kesin emir ifadesi taşıyan birer şer'î hükümlerden ibarettir.

Şu var ki, İslâm daveti hem İslâm devleti tarafından hem de İslâm'î Hizbler tarafından taşınır. İslâm devleti bu daveti dışarıya cihat yolu ile taşır. Bu metotta ilgili çok kesin deliller ve zanni deliller vardır. Kesin delillerden biri şudur:

"Fitne (küfür ve sapıklık) kalmayınca ve yalnız Allah'ın dini hakim oluncaya kadar onlarla savaşın." (Bakara 193)

İslâm hayatını yeniden başlatmak veya İslâm hükümlerini devlet yoluyla uygulamakla ilgili metot ise; İslâm'î Hizb kurup onun yoluyla mücadele vermektir. Bununla ilgili kesin delillerden bazıları şunlardır:

"Sizden, hayra çağırın, iyiliği emredip kötülüğü meneden bir kitle bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir." (Ali İmran 104)

"De ki; benim yolum budur. Ben ve benimle olanlar Allah'a basiretle (tam idrak ve kavrayışla) davet ediyoruz." (Yusuf 108)

Ayrıca, İslâm'î teşkilatı tesis etmekle ilgili olup da kesin emir ifadesi taşıyan birçok hadisler ve siyerde çok sahih rivayetler vardır. Bunlar bu hususla ilgili detayları açıklar. İnsanları İslâm'a davet etmenin keyfiyetini gösteren birçok delilden birisi de şudur:

"Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle davet et. Onlarla en güzel şekilde mücadele et." (Nahl 125)

Lügatte **hikmetin** manası; isabetli fikirdir. Bu ise; ancak Kur'an ve Sünnettir. Buna göre Kur'an ve Sünnetten delil göstererek Allah'a davet etmektir. Güzel öğüt ise, insanların akllarına hitap ederken onları duygulandırmaktır. **En güzel şekilde mücadele et** ifadesinin manası da; bâtil ve yanlış fikirleri en güzel şekilde çürütmektir.

Rasulullah (sav)'ın izlediği metodu izlemek ile ilgili birçok kesin emir vardır. Bunlardan birisi ise şöyledir:

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ
الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

"Andolsun ki, Resûlullah, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için güzel bir örnektir." (Ahzab 21)

içinde dahi sıkıntılı ve bunalımlı olur. Menfaatin zail olacağı endişesi başkalarındaki menfaati elde edememenin haseti ile dünyası da ahireti de kararır. Kişinin kendisini cimrilikten kurtarmasının yolu, menfaatçilik illetinden kurtulmasından geçer.

İşte, o ulvi gawe (sadece Allah'ı razı etmek gayesi) insanın ufkunu genişletir ve ulvileştirir, insanı aziz kılar, şerefli kılar. Menfaatçilik gibi basit gayeler ise, insanları sefil ve şerefsiz kılar.

Eğer Müslüman hakiki maslahatın, menfaatin ahirette olduğuna inanır ve ona göre tavır alırsa, Allah (cc) dünyayı onun ayakları altına serer. Aksi olursa insan dünyada en sefil ve zell konuma düşer.

Allah'ı Teala insan için asıl menfaatin ahirette olduğunu şöyle açıkladı:

"Allah dilediğine rızkını bollaştırır da daraltır da. Onlar dünya hayatı ile şımarırlar. Oysa ahiretin yanında dünya hayatı ancak bir geçimlikten ibarettir." (Rad 26)

"Deki dünya metai (menfaati) önemsizdir. Allah'tan korkanlar için ahiret daha hayırlıdır." (Nisa 77)

"Fakat siz (ey insanlar!) ahiret daha hayırlı ve devamlı olduğunuz halde dünya hayatını tercih ediyorsunuz!" (Ala 16-17)

وَلَا تَمْلِكُ عَيْنُكَ إِلَىٰ مَا مَتَعْنَا بِهِ أَرْوَاحًا مِنْهُمْ زهرة الحيرة
الدنيا لنفهم فيه ورزق ربك خير وأبقى

"Sakin, kendilerini denemek için onlardan bir kesimi faydalandığımız dünya hayatının süsüne gözlerini dikme! Rabbinin rızkı hem daha hayırlı hem daha süreklidir." (Taha 131)

"Bilin ki; dünya hayatı ancak bir oyun, eğlence, bir süs, aranızda bir övünme ve çok mal ve evlat sahibi olma isteğinden ibarettir. Tıpkı yağmurun bitirdiği ve ziraatçıların hoşuna giden bir bitki gibi. Önce yeşerir sonra kurur da sen onun sapsarı olduğunu görür sün. Sonra da çer çöp olur. Ahirette ise bir azap vardır. Yine orada Allah'ın mağfireti ve rızası vardır. Dünya hayatı aldatıcı bir geçimlikten başka bir şey değildir." (Hadid 20)

"Rabbimizden bir mağfirete, Allah'a ve peygamberlerine inanarak için hazırlanmış olup genişliği gökle yerin genişliği kadar olan cennete koşun! İşte bu Allah'ın lütfudur ki, onu dilediğine verir. Allah büyük lütuf sahibidir." (Hadid 21)

"Kadınlardan, oğullardan, yiğitlerin biriktirmiş altın ve gümüşten, salma atlardan, sağlam hayvanlardan ve ekinlerden gelen zevklere düşkünlük ve bağlılık, insanlar için bezenip süslendi. Bunlar dünya hayatının metaidir. Nihayet varılacak güzel yer Allah'ın huzurudur. De ki; size bunlardan daha iyisini bildireyim mi? Takva sahipleri için Rableri yanında içinden

METOT, ÜSLUP, VASITA

Müslümanların çoğu metot, üslup ve vasita arasındaki farkı berrak olarak idrak edemediler. bu farkı göstermek gerekir ki, Müslümanlar bir temiz bir fikre sahip kavuşarak doğru çalışma yapabilsinler. Daha önce de bahsettiğimiz gibi İslâm; düşünce ve metottan oluşur. Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

لِكُلِّ جَلَّتْ مِنْكُمْ شَرْعًا وَمِنْهَا حَا

"Her ümmet için bir şer'at ve bir yol tayin ettik." (Maide 48)

Metot, düşünceyi uygulamak için gerekli kılınmıştır. Çünkü şer'at, insanların amelleriyle ilgili Allah'ın, Rasulüne vahyettiği hükümlerden ibarettir. Hükümler birer çözümlerdir. İslâm, akidesiyle birlikte İslâm düşüncesini oluşturur. Böylece **düşünce**; akide ve çözümleri kapsar. **Minhac veya metot ise; akideyi korumak, çözümleri uygulamak ve davayı yüklenmek** ile ilgili değişmeyen yollardır. Zira metot sabit, değişmeyen bir keyfiyettir. Ve bu, şer'î hükümlerle tespit edilmiştir. Bu nedenle metot, düşüncenin cinsindendir. Çünkü düşünce, metodun hükümlerini belirtir. Nitekim bir düşünce, metodu belirtmezse hayali bir felsefe olur. Yunan felsefesi gibi... Bir çalışma veya bir hareket bir ideolojiye dayalı değilse, boş bir çalışma ve boş bir hareket olur. Çünkü ideoloji düşünce ve metottan ibarettir. Bir toplumu değiştirmek veya kaldırmak isteniliyorsa, mutlaka hayat problemlerini çözen bir düşünceye ihtiyaç vardır. Nitekim değişim veya kalkınma, ancak bir fikirle gerçekleşir. Fikirleri yaymak, insanlara benimsettirmek ve uygulamak için metoda ihtiyaç vardır. Bu metot düşünceden fişkırmalıdır ki, çelişki doğmasın, sağlam ve doğru çalışma olsun. Misal olarak demokratik sistemde doğan çelişkiler gibi: *Biri İslâm düşüncesini demokratik yolla uygulamaya kalkışırda çelişkiyi görür. Namazı demokratik yolla uygulayalım, bakalım nasıl olacak? Demokrasi diyor ki; insan serbesttir, namaz kılabilir veya kılamaz niçin namaz kılmıyorsa zorlama yoktur. Böylelikle namaz kılanı niçin namaz kılmıyorsa denilemeyeceği gibi, namaz kılmayana da niçin namaz kılmıyorsa denilemeyecektir. Çünkü demokraside ibadet hürriyeti vardır. Halbuki namaz ile ilgili İslâm'ın metodu, her Müslüman'ı namaz kılmaya mecbur kılar. Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur:*

"Çocuklarınız dokuz yaşına girince namazı kilmazlarsa onları dövün." (Ebu Davut, İbni Hanbel)

Bulû çağına erişince Şafi, Malik ve İbni Hanbel gibi bazı müçtehitler namaz kılmayanın öldürüleceğini, Ebu Hanife gibi bazı müçtehitler de namaz kılmayana hapis cezası verileceğini belirtmektedirler. İşte bu, tamamen demokratik yola aykırıdır. Eğer biri demokrasiye uyacaksa İslâm metodundan vazgeçmesi gerekecektir.

irmaklar akan, ebediyen kalacakları cennetler, temiz eşler ve Allah'ın hoşnutluğu vardır..." (Ali İmran 14-15)

Hayatı, sadece bu dünya hayatı zannedip menfaatçiliği hayatta tek ölçü kılanlar, böylelikle ahireti ve onunla alakalı değerleri hiçe sayanlar, Allah'tan geleni inkar edenler için Allah'ın ikazı ne şiddetlidir:

"Yoksa siz kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkar mı ediyorsunuz? Sizden öyle davrananların cezası ancak dünya hayatında rüsvalliktir. Kıyamet gününde ise en şiddetli azaba itilmeştir. Allah sizin yapmakta olduğunuzdan asla gafil değildir. Onlar ahirete karşılık dünya hayatını satın alan kimselerdir. O halde onlardan azap azaltılmaz onlar kendilerine yardım edilenlerden de olmazlar." (Bakara 85-86)

"Kullardan dilediğine Allah'ın lütf ve ihsanından göndermesini kiskandıkları için Allah'ın indirdiklerini inkar edip kendilerine karşılık satın aldıkları şey ve o sebeple de önceden gelmiş bir lanet üstüne gazaba uğramaları ne kadar kötü! Ayrıca kafirler için alçaltıcı bir azap vardır." (Bakara 90)

Halbuki basiret sahibi, menfaatçiliğin göz ve gönüllerini köreltmediği insanlar daha uzak ufuklara bakarlar, ulvi gayeler uğrunda yücelirler, menfaatçilik batağında boğulmazlar. Onlar ulvi gaye olan Allah'ın cennetini, rızasını kazanmayı hesap ederler ve bu uğurda gerekirse mallarını, canlarını, her şeylerini verebilirler ve Allah'a ulaşmanın umudu gururu içinde mutlu olurlar. Onlar büyük kurtuluşa ererler. Allah (cc) onlar hakkında şöyle buyuruyor:

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ رَؤُفٌ بِالْعِبَادِ

"İnsanlardan öyleleri vardır ki; Allah'ın rızasını almak için kendisini satar. Allah'ta kullarına şefkatlidir." (Bakara 207)

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِآلِهِمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقٌّ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْقَوْلُ الْعَظِيمُ

"Allah, müminlerden mallarını ve canlarını onlara (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşmışlardır. Öldürüldüler, öldürülürler. (Bu) Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da Allah üzerine hak bir vaattir. Allah'tan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır? O halde onunla yapmış olduğunuz bu alışverişten dolayı sevinin. İşte bu gerçekten büyük kurtuluştur." (Tevbe 111)

Allah'ın selamı, o büyük kurtuluşa nail olmak için gayret gösteren müminler üzerine olsun.

--- o ---

MÜMİNİN YAŞAMINDA, ALLAH İNANCININ YANSIMASI GEREKTİĞİ NOKTALAR

Muhakkak ki, bugün insanlık büyük bir gaflet içerisinde. Bulunmuş olduğu gafletten kurtulmak isteyen insanlık, geçmişte olduğu gibi günümüzde de bir aydınlığa, kurtuluşa, nura muhtaçtır. Gafletten menfaat uman ve de faydalananlar ise, doğması beklenen o nurun ve ölçülerinin önüne çıkmaya devam etmektedirler. Fakat ne yaparlarsa yapsınlar geçmişte olduğu gibi bugün de insanlar o nura koşacak, ona sahip çıkıp haysiyetli günlerine tekrar kavuşacaklardır. İslâm davetini yüklenip bu yolda canla başla çalışanların olmasına rağmen günümüzde genelde Müslümanların da gaflet içerisinde olduklarını görmek mümkündür. Ne yazık ki, dünya yüzeyindeki Müslümanlardan bahsederken ancak onların adlarının varlığından bahsedilir. Hayata tesirlerinden, siyasi bir varlık göstermelerinden bahsetmek günümüzde oldukça zordur. Onların bu hale gelişlerinde birçok sebepleri saymak mümkündür. Ümmetin hayata bakışını değiştirecek, onu yeniden canlı kılacak bazı kavramlar konumuzun esasını oluşturmaktadır. Ümmetin geçmişteki cesaretine kavuşmasına engel olan ve anlaşılmamış veya unutulmuş bu kavramlar rızık, ecel, korku, üstünlük, İslâm'ın yüceliği, istikbal ve tevekkül kavramlarıdır. Allah'ın izniyle şimdi bu kavramları sırasıyla açıklamaya çalışalım.

a- RIZK

Dünyada her canlıya olduğu gibi insana da rızkını takdir eden ve veren sadece Allahu Teala'dır. Akıl, güç ve iradede yoksun ufak bir böcek bile rızksız kalmıyor. Rabbimiz ona rızkını bir şekilde mutlaka gönderiyor. Rızk kesinlikle Rabbimizin elindedir. Zira Rabbimiz; "rızkı Ben takdir ediyorum", "Ben dağıtıyorum" diyor. Bu hususta şöyle buyuruyor:

إِنَّ رَبَّكَ يَسْطُرُ الرَّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَعْلَمُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا

"Muhakkak ki, Rabbin rızkı dilediğine çok, dilediğine az verir. Şüphesiz ki o, kullarından haberdardır, (onları) çok iyi görür." (İsra 30)

"Geçim endişesi ile çocuklarınızı öldürmeyin. Biz, onların da sizinde rızkınızı veriz." (İsra 31)

Rızk hususunda Müslümanlar genelde ağızlarıyla rızkın Allah'ın elinde olduğunu söylüyorlar. Ama bu, hakiki bir iman seviyesinde görünmüyor. Zira bu noktada kişilere, bu malı nereden aldığı sorulduğunda; 'Allah'a çok şükür Rabbim verdi' demiyor. 'Bu iş için çok çalıştım, plan yaptım, bu konuda uzmanlaştım, bu yüzden çok kazandım'

Zira esas ve temel fikri kabul eden ondan doğan fikirleri de kabul eder. Öyleyse değişim isteyen kimse değişime temelden başlamalıdır. Bu bakımdan esas ve teferruat arasında bir insicam dikkati çeker. İşte cemaatin başlangıç noktasını oluşturan ideolojik fikir ve ideolojik davet budur. Bu nedenle ne Müslümanların, ne sistemlerin ne de cemaatların İslâm ile, dışında olanları birbirine karıştırmaları asla kabul edilemez. Aynı şekilde örf gibi, İslâm dışı hukuk kaynaklarının yanında İslâm'ı da hukuk kaynağı haline getirmeleri veya İslâm'ın temel kaynak olarak alınarak İslâm'dan uzak batı düşünceleri ile İslâm'ı düşüncelerin bir araya getirilmeleri (sentez yapmaları) gibi karışık bir durum kabul edilemez. Bu durum, ne Allahu Teala'nın ne de mü'min kullarının kabul edemeyeceği bir hezimettir.

Bunun içindir ki, akidesi; **"Allah'tan başka ilah yoktur, Muhammed Allah'ın Rasulüdür."** esası üzerine olan ve kurulan İslâm'ı cemaatların, hayatla ilgili hükümleri doğudan veya batıdan alması helal değildir. Her fikrin akideden çıkarılmasına dikkat etmeleri ve onu tafsili delilleriyle birlikte güvenilir şer'î kaynaklardan almaları vaciptir.

Bütün bunlar böyle iken nasıl olur da; **"Allah'tan başka ilah yoktur, Muhammed Allah'ın Rasulüdür"** kelimesi ile, sosyalizmin akidesi olan **"Allah yoktur ve hayat da maddeden ibarettir"** sözü arasında bir ortak noktanın ve birlikteliğin bulunduğu iddia edilir?! Ve yine nasıl olur da demokrasi, din ve hayatın arasını ayırma esası üzerine kurulu iken onun İslâm'dan olduğu iddia edilebilir?! Yada kavmiyetçilik ve vatancılık ırk esası üzerine kurulu iken ve İslâm onu rezil ve alçak bir fikir olarak ilan etmişken nasıl olur da İslâm'dan olduğu söylenebilir ve bunların öngörülleri ile hareket edilebilir?!

Diğer taraftan **La İlahe İlla Allah** kelimesi, hüküm koyucunun yalnız Allah olduğunu ilan ederken, bu kelime ile hüküm koymada başkalarını ortak kabul eden fikir arasında nasıl bir insicam ve uygunluk bulunabilir?! **La İlahe İlla Allah** kelimesi, alemlerin Rabbine boyun eğme esası üzerine kaim iken nasıl olur da insanı her mevzuda kendisinin efendisi kabul eden hürriyet fikri ile birlikte arz edilir?! Zira batı, heva ve heveslerine, arzularına ve maslahatlarına uygun düşmedikçe bir ilaha boyun eğmez.

--- o ---

diyorlar. Müslümanlarda bu kanaat yada anlayış maalesef çok yaygınlaştı. Bunun en önemli sebeplerinden biri; halkın dinlerini kendilerinden öğrendikleri hoca yada alim diye bilinen kişilerin yanlış anlayış veya anlatımlarıdır. Diyorlar ki; "her ne kadar Allah'ın elinde olsa da çalışmadan rızık gelmez, rızık gelmesi senin çalışmana da bağlıdır. Az çalışsan az, çok çalışsan çok rızık elde eder. Hiç çalışmayan ise hiç rızık elde edemez. Onun için insan işinden gücünden olacak davranışlardan uzak durmalı, yoksa aç kalır." İşte, böyle düşünüyorlar. S bu anlayışa göre, sanki rızıkımız Allah'ın elinde değil de devletin yada işverenin elindedir.

Buna binaen günümüz insanları ne kadar çalışırsan o kadar mal, mülk, rızık sahibi olursun kanaatine sahip oldular. Halbuki İslâm akidesine göre rızık az yada çok veren Allahu Teala'dır, bir başkası değil. Bunun böyle olmasının sebebi de sadece onun dilemesidir, başkasının dilemesinden dolayı değildir. Zira rızık az yada çok oluşu da Allah'a kullukta imtihanın bir konusudur. Buna rağmen Müslümanlar bilhassa günümüzde rızık hakkında böylesi kötü bir kanaate düştüler. Bu kanaat Müslümanlara nereden geldi? Zira daha önceleri onlarda böylesi bir kanaat yoktu. Bunun sebebi; Müslümanların İslâm akidesi ve dinini anlamak ve yaşamakta gösterdikleri zafiyet neticesinde imanlarının tadını tadamayışları, buna bağlı olarak da iç ve dışındaki kafirlerin ahlakını ahlak edinmeleridir. Zira Yahudi ve Hristiyan din adamları cenneti bile rüşvetle satıyorlar(!), Allah'ın dinini, hükümlerini az bir pahaya bile tahrif ediyorlardı. Yani menfaat uğruna hükümlerle oynuyorlardı. İşte, bu huy birçok Müslüman'a da sirayet etti. Mesela; zekat vermemek için, zekat zamanı gelince elindeki parayı bir başkasına borç vererek aklı sıra hile yapıp zekat sorumluluğundan kurtulacağını sanıyor. Halbuki daha önceleri Müslümanlar zekat ve hatta sadakayı vermekten kaçmak için değil vermek için koşuyorlardı. Sadaka vermek Müslümanlar için bir huzur ve saadet vesilesi idi. Müslüman Allah için uygun bir yere sadaka verebildiğinde kendisini mutlu hissediyordu. Günümüzde ise, değil başkalarına Allah için mal vermek, bilakis başkalarının hakkını bile alabilmekte, hatta gerekirse onun için o insanı öldürmekte mutluluk duyuyorlar. İşte bu çarpık zihniyet insanları en vahşi hayvandan bile acmasız mahluk kılmaktadır. Ve insanlığa bu vahşeti yaşatmaktadır. Pazısı kuvvetli olan bir avuç kapital sahibi azınlık, dünyadaki mustazaf (zaafa uğramış) insanların mallarını çalmak, talan etmek yani sömürmek için gerektiğinde o insanları en modern silahlarla toplu halde öldürmek uğraşısı ve de yarışı içindedirler. Bir ahtapot gibi sömürü ağı ile dünyayı kuşatmış durumdalar. Özellikle de Müslümanların petrollerini, madenlerini, servetlerini alıyorlar ve onları öldürüyorlar. O kadar çok sömürmelerine rağmen gözleri hiç doymuyor. Bu gözü doymazlığın, bu aç gözlülüğün, bu vahşi mal tahmininin sebebi nedir? İşte bunun asıl sebebi, rızık kişinin kendi çalışmasına bağlı olduğu

fikirleriyle insanları hidayete erdirmeye harcamaktır. Fikrini eksik kılarak onu arı, duru, temiz ve net haliyle muhafaza etmeli, ondan olmayan bütün yabancı unsuru uzaklaştırmalıdır. Onun yabancı ithal fikirlerle karışmasına engel olmalı ve diğer iddia, tez ve teorilere karışmaması için çerçevesini gızmelidirler. Çünkü fikrin temiz ve netliği cemaatin saf ve temiz olmasını sağlayacaktır. Saf ve temiz görüş de sahih bir istidlal (delil getirmek) metoduyla şer'î hükmü idrak etme neticesini verecektir. Böylece elde edilen şer'î hüküm İslâm akidesine bağlı olacaktır.

Fikir arılığını ve duruluğunu, netliğini ve saydamlığını kaybetti mi, rahmet ve hidayet olmaktan çıkar. Bizatini iyilik olan öz varlığını kaybedip değiştirilmesi gereken vakia karşısında sair fikirler gibi yıkık ve dökük olur. Vakıaya tesir etmesi gerekirken ondan etkilenir. Vakıayı istenilen şekle sokması gerekirken vakia onu şekillendirir.

Fikir, sahipleneler nezdinde nitelik kazandığı ölçüde pratik vakıaya indirgeme metodu da netlik kazanır. Gayenin açık seçik olması fikrin netliğinin göstergesidir. Gayeye ulaşmanın metodu, kendisi dışındaki şer'î hükümlerde olduğu gibi, disipline edilmiş şer'î hükümlere sahip olmaktadır.

İdeolojik/akidevi cemaat yada parti, her hareketinde ve hareketsizliğinde muhakkak surette ideolojisine/akidesine bağlı kalan cemaat yada partidir. Çünkü ideolojik fikir, kendisine inananı veya davet edeni, akide tarafından kabullenilmesinin dışında kendisinden olmayan fikirleri almaktan men eder. Zira ideolojik, başlanması gereken bütün işlerin temelden fikri esas üzerine bina edilmesini gerekli kılar. Kainat içinde insanın varlık nedeni meselesine net cevap verir. Bundan sonra ayrıntı niteliğinde bulunan bütün fikirler bu esas fikirden fıkkırır. Hayatla ilgili mefhumlar, eşya ve amellerle alakalı diğer hükümler, adı geçen esas fikrin cinsinden olmak durumundadır.

Şüphe yok ki; İslâm'ın yapısı kelimenin tam manası ile mükemmeldir. En küçük bir mevzuda dahi onda bir kusur ve eksiklik yoktur. Onda bulunan her rükün diğerleriyle tam bir insicam (uyumluluk) içerisindedir. Çünkü hayatın kanunlarına ve yaratılışın tabiatına tam tamına uyan sabit değişmez tek bir fikrî kaideden fıkkırır.

Binaenaleyh helal ve haram İslâm'a inanan kişinin bütün amellerinin ve esyaya bakışının tek ölçüsü olur. Yoksa fayda onun ölçüsü olamaz. Zira faydanın ölçü olması, Allah Subhanehu Teala'nın yerine insanın şâri, yani hüküm koyucu olması anlamına gelir. Kaldı ki, Müslüman'ın gayesi saadeti zevk ve lezzetten mümkün olduğu kadar en büyük payı almak değil, Allah'ın rızasına nail olmaktır. Onun hayatı her ölçüden bağımsız hürriyet fikri üzerine kurulu değil, aksine onun hayatı Allah'ın emirlerine boyun eğmek olan; Allah'a ibadet etmekten ibarettir.

İşte bu cemaatlar, yanlış fikirlerin, karışık mefhumların, tahrif olmuş, değişmiş duyguların ve yabancılarla bağlantılı siyasetin doldurduğu bu kötü ortamda doğup büyüdüler.

Cemaat ve Hizblerin elinde ümmeti kesin şifaya kavuşturacak çözümlerin ve ilaçların bulunması gerekmektedir. İnsanların hali hazırda tuttukları ve ateşine atıldıkları yanlış ve eğri yollara mukabil, üzerinde yürüyecekleri doğru çizilmiş yolların ortaya konup gösterilmesi lazımdır. Çizilip gösterilen bu yol şu ayette gösterildiği gibi açık ve aydın olmalıdır ki ayette buyurulduğu gibi insanlara şöyle denilebilsin;

وَأَنَّ صِرَاطَ مُسْتَقِيمًا قَائِمٌ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ
ذَلِكُمْ وَصِيكُم بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

"Şüphesiz bu yolum, dosdoğru olanıdır, ona tabi olunuz. Onun yolundan saparak sizden ayrılanların yoluna uymayınız."
(Enam 153)

Ayrıca söz konusu cemaat ve Hizblerin hedeflerine ulaşmalarını sağlayacak net fikir, hedefe ulaşma iradesi, siyasi bir kitlenin hazırlanması, ümmetin yapılacak değişim doğrultusunda hazırlanması ve metot ile ilgili şer'i hükümlere tamamen uyulması şeklinde sıralanabilecek sıfatlara sahip olması gerekir.

Cemaat için fikir, birinci derece önem arz etmesi lazımdır. Cemaat nazarında yönelmeleri gereken, hak fikir olmalıdır. Bu fikir, insanları aydınlatan bir hidayet, Allah'tan kullarına gönderilmiş bir rahmet ve beşeriyeti heva ve hevesin karanlığından aydınlığa çıkaran nurdur. O, insanlığın hakiki maslahatıdır. Onların fitratına uygun, akıllarını ikna, kalplerini tatmin eden, hayatın huzuru ve ümit kaynağıdır. Bu akide de öyle bir derinlik ve kuşatıcılık vardır ki, insanların yaşamakta oldukları hayatlarıyla ilintili cevap isteyen bütün sorunlarını çözümler. En sahih bir şekilde hayatın öncesi ve sonrası ile bağlantılarını kurar. Ayrıca yaratıcısıyla olan bağı en güzel ve doğru bir şekilde kurarak yaratıcıyla olan alakasını düzenler, onu, nihai gayesine ulaştırarak ebediyen mutlu kılar.

Akidesine bu nitelikte iman eden parti veya cemaat, bu imana mukabil, akidesi hayata hakim olmadığında, batının hayatı yönlendireceğine, münkerin hakkın yerini alacağına, heva ve hevesin kendisine uyulan konuma geleceğine, zulümün palazlanacağına ve karanlığın her tarafı saracağına da kesin bir şekilde inanır. Ayrıca sefil, yoksul ve dar geçimli bir hayatın insanları canından bezdireceğine, insanların nefislerinde bir doyumun (yalancı bir doyum) hasıl olacağına, fitraten doyuma kavuşamayacaklarına ve aklı selimle hareket etmekten yoksun kalacaklarına da kesin kanaat getirmiş olur.

Cemaate düşen ilk etapta bütün gücünü en üst seviyede, cemaatin şekillenen ruhu ve vücudunun yapı taşları mesabesinde olan

anlayışdır. "Çalışırsan rızık olur, çalışmazsan aç kalırsın", "verirsen biter yine aç kalırsın", "onun için, haklı haksız, helal haram demeden mala, mülke ulaşmaya çalış" anlayışdır. Aslında bu insanın yapısında varolan bekâ içgüdüsünden kaynaklanan hayatta tutunma, mal mülk sahibi olma tutkusuna esir olma halidir. İşte bu anlayış yada mal tutkusu insanları gözü dönmüş vahşi mahluklar haline getirmektedir.

İnsanlığı bu vahşetten ancak İslâm akidesi kurtarır. Zira bu akide insan yapısındaki diğer bütün duygu ve ihtiyaçları Allah'tan gelen bir ölçü ile terbiye edip insanı vahşetten temizlemiştir. Rızık Allah'ın elinde olduğunu, az yada çok rızık verenin Allah olduğunu, Allah'ın az yada çoklukla imtihan ettiğini bilerek, insanda kanaat, sabır ve hatta cömertlik, ikramda bulunma faziletlerini yerleştirmiştir. Kanaat, sabır, cömertlik, kendisi mala muhtaç iken başkasına ikramda bulunma faziletleri ile vasıflı bir ümmet inşa etmiştir. İnsanlık gerçek insanlığı, hayrı işte bu ümmet elinde görmüştür. Bu, İslâm akidesi anlaşıp yaşandıkça tekrar bu faziletler varolacaktır. Bu akide üzerine devlet kurulumu aleme taşındıkça, bu faziletler de yaygınlaşacak, sömürgeci ahtapot görünümü pis kafirlerin zulmü ve zulümatı ortadan kaldıracak, geçmişte olduğu gibi alem İslâm'ın nuru ile tekrar aydınlanacaktır.

Evet, kapitalist yada materyalist rızık anlayışından doğan aşırı mal sevgisi, sanki insanın tabiatını dejenere edip, vampir tabiatlı kılmaktadır. Daha kârlı olduğunu gördüğü için fabrikadaki binlerce işçiyi zorunlu parasız izne çıkarıp da onlara vereceği parayı faize yatıran, binlerce kişinin çoluk ve çocuğu ile aç susuz hasta kalması pahasına faizden elde edeceği kârları salyası aka aka hesap eden vampir iş adamlarına bakın! Devletin geliri olursa hemen ona çullaşan, devletin borcu olursa hemen malını dışarıya kaçırarak vampir kapitalistlere bakın! İnsanın ne kadar alçalabileceğini, vahşileşebileceğini, ve vampirleşebileceğinin gerçek şeklini onlarda görürsünüz.

Mukayese için bir de insanlığın güzide asrına saadet asrına bakın. Orada insanlıktan örnekler göreceksiniz. Zengin de olsa vampirleşmeyip de Allah için can ve mal vermekte yarışan, fakirlere, muhtaçlara ikramda bulunan, İslâm devletine yardım eden hatta kendileri muhtaç iken, başkalarını kendi nefislerine tercih eden fazilet nişanelerini göreceksiniz. Gerektiğinde devlete Allah yolunda cihat için malının üçte birini, yarısını, hatta tamamını getirip gönül rahatlığıyla veren ve bundan da sürur duyan güzide insanları görürsünüz. Zira onlar bu işleri ebedi hayat olan ahirete yatırım olarak görüyorlardı. Onlar Allah'ın şu sözüne binaen hareket ediyorlardı:

"Allah yolunda mallarını harcayanların örneği, yedi başak bitiren bir tane gibidir ki, her başakta yüz tane vardır. Allah dilediğine daha da fazla verir. Allah geniştir, her şeyi bilir. Mallarını Allah yolunda hayra verip de sonra başa kalmayan,

alanların gönlünü kırmayan kimselerin Allah katında kendilerine has mükafatları vardır. Onlara korku olmadığı gibi, onlar üzülmecektir." (Bakara 261-262)

İslâm akidesindeki rızık anlayışından uzaklaştıkça vampirleşen kişilerin kafalarına ve kalplerine yerleşen tek şey para sevgisidir. Bu sevgi onu; Kâbe gibi kutsal bir yerde, anne gibi kutsal bir varlıkla 70 defa zina yaptıktan daha kötü bir işe ve Allah ve Rasülü ile savaş olarak vasıflandırılan faize koşuşturmaktadır. Bununla da kalmayıp faizi meşrulaştırma çabasına itmektedir. Boşuna dememişler; *"para insanın aklında olursa ya kölesi yada delisi olur."* Kur'an'da da (Bakara 275. ayette de); **"faiz alanların mezarlarından şeytan çarpmış gibi kalkacakları"** bildiriliyor. Onlar daha mezara gitmeden şeytan çarpmışa dönüyorlar. Ya deliriyorlar yada stres içinde bunalıma düşüyorlar.

İslâm akidesindeki rızık anlayışı insanı cömert kıldığı gibi kanaatkar ve sabırlı da kılar. Bundan dolayı gerçek iman sahibi rızıkı dar olunca ortalığı velveleye vermez, sabretmesini bilir ve hatta haline şükreder. Rızıkının darlığını dışarıya bile yansıtmama olgunluğunu gösterir. İffetlerinden dolayı, fakirliklerini ne bir şikayet konusu kılar ne de bir duygu sömürsüne dönüştürür. Allah (cc) bu hususta şöyle buyuruyor:

"(Onların asıl durumunu) bilmeyen, iffetten dolayı gösterdikleri tok görünümlerine bakarak onları zengin sayar, sen onları görünce yüzlerinden tanırsın. Çünkü onlar yüzüzlük ederek insanlardan istemezler." (Bakara 273)

Rızıkın Allah'ın elinde olduğuna iman ettikleri sürece Müslümanlarda geçim sorunu diye bir durum söz konusu olmuyordu. Evet, sıkıntılara katlanıyorlardı ama o onlara bir dert değildi. Çünkü mal mülk onların kalplerinde değil ellerinde idi. Elleri geçerse helal yolda harcıyorlardı, ellerine geçmezse hallerine şükrederek sabrediyorlardı. Kendilerine asla dert etmiyorlardı. Zira onlar Allahu Teala'nın şu hitabına kulak veriyorlardı:

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنفُسِ وَالشَّرَّاتِ وَيَشْرِي الصَّابِرِينَ

"Andolsun ki biz, sizi biraz korku, açlık, mallardan, canlardan ve ürünlerden biraz azalma ile imtihan eder deneriz, sen sabırlı davrananları müjdele." (Bakara 155)

Rızıkın kendi çalışmasına bağlı olduğunu zanneden kişi, Allah'ın ona bol rızık vermesi durumunda hakkı olmayan bir üstünlük iddiasında bulunup şımarır azar. Karun gibi olur. Bakınız Allahu Teala ibret olsun diye onun durumunu nasıl tasvir ediyor:

"Karun Musa'nın kavminden idi de onlara karşı azgınlık etmişti. Biz ona öyle hazineler vermiştik ki, anahtarlarını güçlü

"Kim ki, kendi boynunda bir biat (hâlifeye biat) bulunmaksızın yatıp ölürsa, onun ölümü cahiliye ölümdür."

İşte İslâm devletini kurmak ve Müslümanların sultanını yeniden iade etmek için Müslümanların İslâm devletini yüklenmesinin farz olduğuna dair bazı deliller bunlardır. Fakat bunun keyfiyetine gelince; bu İslâm devletini kurmaya çalışan bütün davet taşıyıcıları arasındaki ihtilaf kaynağıdır. Bunun için genel olarak Müslümanlara ve özel olarak daveti yüklenenlere beyan edilmesi gereken bütün hususlar beyan edilmelidir.

Kim ki, Allahu Teala'nın emrine uymak ve O'nun rızasını kazanmak istiyorsa, uyanıklık ve basiretle beraber günaha düşmemek - cahilce Allah'a ibadet edenler gibi olmamak- kaydıyla, Allah'ın emrettiği keyfiyete göre çalışmalıdır. Bu keyfiyete gelince;

a- İslâm davetini yüklenmek, bütün şartlarda ve bütün durumlarda, ferdî olsun, topluca olsun bütün şekilleriyle farzdır.

b- Bir kitle içerisinde daveti yüklenmek ve çalışmaktan gaye; bir farzın gereğini yerine getirmektir. İslâm devletini kurmak yoluyla İslâm hayatını yeniden başlatmak için çalışılması, ferdî çalışmayla gerçekleşmesi mümkün olmayan bir iştir. İslâm devletinin kurulmasının farziyeti ile ilgili delilleri gösterdiğimiz gibi, bunun gerçekleşmesi için bir kitle ile beraber çalışmakta farz olur.

Fikir ve metod bütünlüğü:

Kafir batı şu anda insanların yaşadığı şekilde, kendi hayat metodunu bir hayat tarzı haline getirmeyi başardığında, Müslümanlar da bu hayat tarzını kıskanmadan hem fikren ve hem de sosyal, iktisadi ve siyasi boyutuyla yaşamaya başladılar. Akidelere zıt olan fikirlerle yaşıyor duruma geldiler. Selim bir yöneliş kaybettiler. Akidelere fişkıran fikirler ile ümmete bir istikrar getirmeyen ithal fikirlerden çıkan hayat tarzının arasını bularak uzlaştırdılar. İşleri usulüne uygun bir şekilde olmamaları ve cehalet içinde bulunmalarından dolayı bu sisli, dumanlı atmosfer onları kuşattı. İslâm ile ona muarız, zıt olan fikirlerin arasını bulup uzlaştırmak gibi asla mümkün olmayan bir şeyi başardılar. Buna başarı denilebilirse tabi...! Heva ve heveslerinin maslahat gördüğü şeyi şer'î hüküm sayarak şer'atin da maksadının bu olduğunu söyleyecek duruma geldiler. Her tevili (açılamayı) eğip bükmeyi kabul eder oldular. Her bozma ameliyesini ve din tahrifini temize çıkardılar. Neticede ümmetin yaşamakta olduğu sosyal ve iktisadi hayat zıtlık ve gelişiklerle dolup taşmaya başladı. Siyasi konularda ümmetin asıl fikirliyimiş gibi yabancı ithal fikirler ele alınıp yürütülmeye, uğrunda mücadele verilmeye başlandı.

"Şehitlerin efendisi Hamza'dır ve zalim idareciye nasihat verip de o idareci tarafından öldürülendir." Şu sözünde de Rasulullah (sav);

"Marufu emredin, münkeri nehyedin, yoksa Allah, rahmet ve şefkat göstermeyenleri başınıza musallat kılar. Allah'a dua etseniz bile size icabet etmez." buyuruyor.

Yine nasların sadece Müslümanların hâlifesi için değil bütün idareciler için mutlak şekilde geçtiğini görüyoruz. Kur'an'ı Kerimde de marufu emreden ve münkeri nehyedenler çok yerde övülmüştür:

"İman edenler, marufu emrederler, münkeri nehyederler ve namazı kılarlar." (Tevbe 71)

"Marufu emredenler, münkeri nehyedenler ve Allah'ın hadlerini muhafaza edenler..." (Tevbe 112)

"Marufu emrettiler ve münkeri nehyettiller." (Hac 41)

İşte bu deliller, marufu emretme ve münkeri nehyetme, hangi durum ve şart altında olursa olsun idarecileri İslâm ile muhasebe etme ve onlara nasihat vermek farziyetini kesinleştiriyor.

Hilâfet devletinin kurulması için çalışmanın farziyeti ile ilgili bazı deliller:

Bu hususta da farz; **"bir vacibi yerine getirmek için gerekli olanlarda vaciptir"** şer'î kaidesine göre olur. Müslümanlara genel hükümlerle hitap edildi ve bütün hadlerin uygulanması onlardan istendi: **وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْتُلُوا أَيْدِيَهُمَا**

"Erkek ve kadın hırsızın ellerini kesin..." (Maide 38) buyurulduğu gibi Allahu Teala'nın şu sözünde de Müslümanlardan cihat yapmaları istendi: **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلْيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً**

"Ey iman edenler! Size en yakın kafirlerle savaşın ve (onlar) sizdeki sertliği görsünler." (Tevbe 123)

İşte bu hususlar ve benzer birçok hususlar bütün Müslümanlardan istendi. Fert bunları hâlifesiz (devletsiz) uygulayamaz ve bazılarını da uygulaması caiz değildir. Ancak bunlar çok önemlidir ve Müslümanların üzerine bir vecibedir. Bunların uygulanması o işi üstlenen ve uygulamaya tayin edilen naibe (vekil olana) aittir o ise; hâlifedir. Madem ki; bu hususlar farzdır ve ancak hâlife tarafından uygulanır, öyle ise hâlifinin vücudiyeti (ortada varolması) da farzdır ki, onu ortaya getirmek yani Hilâfet devletini kurmak için çalışmak da farz olur. Çünkü şer'î kaide denmiştir ki; **"Bir vacibi yerine getirmek için gerekli olanlar da vaciptir."**

Müslümanların başında bir hâlife bulunmasının farz olduğuna dair başka bir delil de Rasulullah (sav)'in şu sözüdür:

kuvvetli bir topluluk zor taşırdı. Kavmi ona demişti ki; 'Şımarma! Bil ki Allah şımarıkları sevmez. Allah'ın sana verdiğinden Ahiret yurdunu gözet. Ama dünyadan da nasibini unutma. Allah sana ihsan ettiği gibi, sen de (insanlara) iyilik et. Yeryüzünde bozgunculuğu arzulama. Şüphesiz ki Allah bozguncuları sevmez.' Karun ise; 'O (servet) bana ancak kendimdeki bilgi sayesinde verildi' demişti. Bilmiyor muydu ki Allah, kendisinden önceki nesillerden ondan daha güçlü ondan daha çok taraftarı olan kimseleri helak etmişti. Günahkarlardan günahları sorulmaz (Allah onların hepsini bilir). Derken Karun, ihtişam içinde halkının karşısına çıktı. Dünya hayatını arzulayanlar; 'Keşke Karun'a verilen benzeri bizim de olsaydı, hakikat şu ki o çok büyük bir devlet sahibidir' dediler. Kendilerine ilim verilmiş olanlar ise şöyle dediler; 'Yazıklar olsun size! İman edip iyi iş yapanlara göre Allah'ın mükafatı daha üstündür. Ona da ancak sabredenler kavuşabilir.' Nihayet biz onu da sarayını da yerin dibine geçirdik. Artık Allah'a karşı kendisine yardım edecek avanesi olmadığı gibi, o kendini savunup kurtaracak kimselerden de değildi. Daha dün onun yerinde olmayı isteyenler; 'Demek ki, Allah kullarından dilediğine rızkı çok da verir azda verir. Şayet Allah bize lütufta bulunmuş olmasaydı bizi de yerin dibine geçirirdi. Demek ki inkarcılar iflah olmazmış' demeye başladılar. İşte ahiret yurdu! Biz onu yeryüzünde böbürlenmeyi ve bozgunculuğu arzulamayan kimselere veririz. En güzel akıbet **takva sahiplerininidir."** (Kasas 76-83)

Rızkın sadece Allah'ın elinde olduğuna şeksiz şüphesiz iman edenler, Allah'ın mesela şu emrine icabet ederek malını Allah yolunda infak etmekten hatta Ebu Bekir (ra) da olduğu gibi bazen tamamını infakta tereddüt etmezdi.

"Ey iman edenler! Kazandıklarınızın iyilerinden ve rızık olarak yerden size çıkardıklarımızdan hayra harcayın. Size verilse gözünüzü yummanız hariç, almayacağınız şeylerle sakin hayır yapmaya kalkışmayın. Biliniz ki Allah zengindir, övülmüştür. Şeytan sizi fakirlikle tehdit eder (korkutur) ve sizin cimri olmanızı emreder. Allah ise size katından bir mağfiret ve lütf vaadeder. Allah her şeyi ihata eden ve her şeyi bilendir." (Bakara 267-268)

Bu hususta Hz Ali (ra.) sergilediği tavır gerçekten günümüz Müslümanlarına apayrı bir ışık tutmaktadır:

Bir gün Ali (ra) kapıda bir dilencinin durduğunu gördü. Oğlu Hasan veyahut Hüseyin'e;

'Annene git, kendisine verdiğim o altı dirhemden birini sana versin getir şu fakire ver.' dedi. Çocuk gidip döndükten sonra;

'Annem o altı dirhemi un almak üzere sakladım diyor' dedi. Bunu üzerine Ali (ra);

'Eğer kişi elindeki paradan çok, Allah'a güvenmezse imanı gerçek bir iman değildir. Git annene söyle o altı dirhemin hepsini göndersin' dedi. Fatıma (r.anha) da o altı dirhemin hepsini gönderdi. Ali (ra) onu dilenciye verdi. Ali (ra) daha içeri girip elbisesini çıkarmamışken, satmak üzere bir devenin yularından tutup çeken bir adam yanından geçti. Ali (ra);

'Deveni kaç satıyorsun?' diye sordu. Adam;

'Fiyatı yüz kırk dirhem.' dedi. Ali (ra);

'Parasını sonra almak üzere deveyi kapıya bağla.' dedi. Adamda deveyi bağlayıp gittikten sonra bir başka adam geçip;

'Bu deve kimindir?' diye sordu. Ali (ra);

'Benimdir.' dedi. Adam;

'Satmıyor musun?' dedi. Ali (ra);

'Satıyorum.' dedi. Adam;

'Kaça satıyorsun?' diye sordu. Ali (ra);

'İki yüz dirheme.' dedi. Adam da kabul ederek hemen parasını çıkartıp verdi ve deveyi çekip götürdü. Ali (ra)'da alacaklısının parasını verdikten sonra artan altmış dirhemi götürüp Fatıma (r.anha)'ya verdi. Fatıma (r.anha);

'Bu ne parasıdır?' diye sordu. Ali (ra);

'Bu Allahu Teala'nın "Kim bir iyilik yaparsa ona o iyiliğin on katı verilir" diyen Peygamberinin diliyle, bize vereceğini vaad buyurduğu paradır.' dedi' " (El Kenz ul Ummal, 3. Cilt s.311)

Rızıkın Allah'ın elinde olduğuna iman; başkasına karşı hasedi, çekememezliği ve tamahkarlığı tedavi ettiği gibi kendisi zaruret içindeyken bile başkalarını kendisine tercih etme makamına ulaştırır ve felaha erenlerden kılar. Allahu Teala'nın vasfettiği şu kimseler gibi:

"Onlardan önce o diyarı yurt edinmiş ve göğüslerine imanı yerleştirmiş olanlar, kendilerine hicret edip gelenleri severler. Ve onlara verilenlerden ötürü içlerinde bir çekememezlik duymazlar. Kendileri zaruret içinde bulunsalar bile onları, kendilerine tercih ederler. Her kim nefsinin tamahkarlığından korunabilmişse, işte onlar, felaha erenlerin kendileridir." (Haşr 9)

Rızıkı kendi çalışmalarında görenlerin başında gelen kâfirlerin ise, mala düşkün, tamahkar ve de ağgözlü oluşlarından dolayı daha çok mal sahibi olmak, daha çok sömürmek için insanları kula kulluktan, zulüm ve zulümden kurtarmak için gönderilen, Allah yolu olan İslâm'dan uzaklaştırmak maksadı ile mallarını harcarlar ve harcayacaklar. Fakat mağlup olup kalplerinde bir hüznün olacaktı. Rabbimizin buyurduğu gibi:

ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ
 اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يَنْفَعُوْنَ اَمْوَالَهُمْ لِیُصِلُوْا اِلٰی سَبِيْلِ اللّٰهِ فَيَسْتَفِیْضُوْهَا

istenilen husus, bu yöndeki çalışmalardır. Bunun için meselenin detayları gösterilmelidir. Şöyle ki;

Yukarıda (c şıkında) zikredilen dava için ve bunun tahakkuku için çalışmanın farziyetine herkesin teslim olmasına rağmen, İslâm hayatını yeniden başlatmak için yapılacak davet, dava yüklenme farziyeti ile ilgili deliller de bilinmelidir ki, bu bilinmeye bağlı olarak, onunla ilgili bütün hükümler ve fikirler, davet uğrunda bizi fedakarlığa sevk edecek şekilde bizde cisimleşsin. Çalışmamız ile inancımız arasında bir bağ kurursun. İman havası içinde bizi yaşatsın. Bu iman atmosferi davetin bütün zorluklarına karşı bizi galip getirebileceği gibi davet için gerekenleri yerine getirme ve vecibelerine vefa gösterme imkanı verir. İşte bu mesele ile ilgili hükümler ve delillerden bir kısmı şöyledir:

Bu konunun başında zikredilen, İslâm davetini yüklenmenin farziyetine dair deliller, genel olarak davet etmeyi farz kılan delillerdir. İslâm hayatını yeniden başlatmak için yani Hilâfet devletini kurmak için çalışmanın farziyeti ve keyfiyeti ile ilgili delillerden bir kısmı ise;

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"İçinizde hayra (İslâm'a) davet eden, marufu (Allah'ın emirleriyle) emreden ve münkeri (Allah'ın nehiyleriyle) nehyeden bir ümmet (teşkilat, parti) bulunsun. Onlar felaha kavuşanların ta kendileridir." (Ali İmran 104)

Bu ayet Müslümanların kendi devletinde, kendi aralarından çıkacak ve hayra davet edecek, marufu emredip münkeri nehyedecek ve bu iki işi aynı anda yerine getirecek bir teşkilatın bulunmasını farz kılıyor. Yani Müslümanlara aralarından çıkacak, İslâm'a davet edecek ve idarecileri muhasebe edecek bir teşkilatın bulunmasını farz kıldığını gösteriyor. Nitekim bu farz sadece İslâm devletinin bulunması dönemine münhasır değildir. Tersine geneldir. Her asırda ve her ülkede Müslüman'ın devleti bulursa da bulunmasa da böylesi bir teşkilatın varlığının vacibiyesi devam eder.

Marufu emretmenin ve münkeri nehyetmenin delilleri:

Bu deliller, her marufu ve her münkerde mutlak şekilde geçmesine rağmen, marufu emretmenin ve münkeri nehyetmenin gerektiği en önemli hususlar idarecileri muhasebe etmektir. Bu hususa ehemmiyet veren çeşitli naslar varit olmuştur. Şu sözünde Rasullullah (sav) dedi ki;

"Din nasihattir (ihlastır)." Sordular;

"Kime verilir ya Rasullullah?" Dedi ki;

"Allah'a, Rasulüne, Müslümanların idarecilerine ve avamlarına verilir." Yine şu sözünde Rasullullah (sav);

"Şüphesiz ki inkar edenler mallarını (insanları) Allah yolundan alıkoymak için harcıyorlar. Daha da harcayacaklar. (Fakat) sonunda bu, onlara yürek acısı olacak ve en sonunda mağlup olacaklardır. Kafirlikte ısrar edenler ise cehenneme sürüleceklerdir. " (Enfal 36)

İşte ABD, İngiltere, Fransa, Rusya ve diğer küfür devletleri Müslümanları ezmek, sömürmek ve dinlerinden saptırmak için kredi vermek, propaganda yapmak, silah imal etmek gibi çeşitli üsluplarda para harcıyorlar. Ancak (İnşallah Hilâfet Devleti kurulunca) onların bu emelleri kursaklarında kalamayacak ve mağlup olacaklardır. Yeter ki, müminler İslâm akidesine gereği gibi bağlanıp, onun gereği olan dinlerini yaşamaya ve de hakim kılmaya çalışsınlar. Muhakkak ki istikbal İslâm'ın, zafer müminlerin olacaktır. Kafirler ise hüsrana olacaklardır.

Bütün bu izahlarla anlatmak istediğimiz; rızık çalışmaya bağlı olduğu, rızık verenin kişinin işi, dükkânı yada işvereni olduğu anlayışının yanlışlığını, kişide oluşturduğu kötü hal ve sıfatları görenek Müslümanların bu yanlışı terk etmeleridir. Müslümanlara yakışan çalışmayı, rızka ulaşmak için Allah'ın bir emri, şer'i bir hüküm olarak bilip amel etmeleri, ancak rızık takdir eden ve de verenin ancak Allah olduğuna inanmalarıdır. Allah'ın emri gereği çalışılır ancak rızık elde edilemez. Allah'ın emri gereği savaşıp zafer elde edilemediği gibi. Çünkü zafer ancak Allah'ın katındadır. Bunun gibi rızık da ancak Allah'ın katındadır. Dilediğine az, dilediğine çok verir. Çalışma rızık sebebi değil, rızka ulaşılan hallerden bir halidir. Sebebi olsa idi, hiç çalışmayan kimselerin asla rızka ulaşamamaları gerekirdi veya az çalışan az, çok çalışan çok rızık elde ederdi. Ancak pratikte de görüldüğü gibi vakia öyle değildir. Miras ve bahşış olayında olduğu gibi çalışmadan da rızık gelebilmektedir. Bazen de hiç rızık gelmemektedir.

Pratikte de görüldüğü gibi, rızık getirenin çalışma olduğuna iman kişinin ufkunu nasıl da daraltmakta ve o kişiyi nasıl cimri kılmaktadır. Rezzak olanın yani rızık bizzat verenin Allahu Teala olduğuna, çalışmanın rızık geliş hallerinden biri olduğuna iman da rızık bakımından kişinin ufkunu nasıl da genişletmekte, ona iman edenleri nasıl rahatlatmaktadır. İşte, rızık getirenin çalışma olduğuna iman eden her kesimden kimseler, işlerinden çıkartılır yada ticaretlerine mani olunursa açıktan öleceklerine itikat eder duruma düşmüşlerdir. Onun için böylelerinin rızık elde etmek hususunda ufukları dar olduğu için ne kadar yüksek mevkilere gelseler, ne kadar çok mala sahip olsalar da yine dar bir hayatta yaşarlar.

Allah'ın Rezzak olduğuna dair iman; rızık temin için Allah'ın beyan ettiği yolda çalışmayla birlikte olunca, tembel olmayı ve yan gelip oturmayı değil rızık hususunda geniş bir bakış ufkuna sahip olmayı meydana getirir. İşte bize bunu kazandıran, rızık takdir edenin de,

davet değil hayat sahasına İslâm'ı yeniden iade etmeye davettir. İşte bu davet hakkında Rabbimizin rahmeti kendisine isabet eden müstesna, insanlar büyük ihtilaflara düşüp saptılar ve anlayışları çok kötü oldu.

Müslümanları, İslâm'ı hayata dönmelerine davet konusunda, insanların bilhassa şu anda üç yöne gittikleri bariz bir şeydir. Bunlar;

a- Hayra davet edenler; şehirler, mahalleler bu tür davayı yüklenenlerle doldu. Hatta öyle ki, bir mahalle dahi bunlardan eksik kalmadı. Bunların konuları çok çeşitlidir. Hatta hayrın kapılarının çoğuna el attılar. Mesela;

- 1- Hayır cemiyetleri (dernekleri): Bunlardan bazıları hastaneler tesis etmek hususunu, bazıları da okul ve yüksek okullar tesis etmek hususlarını ele aldılar.
- 2- Kur'an'ı Kerim'i muhafaza etme dernekleri,
- 3- Kur'an'ı Kerim okutma öğretme dernekleri,
- 4- İslâm merkezleri ki, faaliyet yönleri çok çeşitlidir,
- 5- Spor, gezi dernekleri,
- 6- Ahlak ve İslâm mirasına geri dönmeye davet eden dernekler,
- 7- İbadetlerle ilgilenmeye davet eden dernekler,
- 8- Şeyhler ve tasavvuf tarikatları,
- 9- Vakıflar ve çok yönlü çalışmaları.

Bunların hepsi de Müslümanları İslâm'a davet ettikleri gibi bu metotlarla İslâm'ın tekrar hayat sahasına döneceğini görüyorlar yada zannediyorlar. Halbuki bunlar, ister cahil olsunlar isterse kötü niyetli olsunlar, yada doğru metodu idraktan ve takip etmekten aciz olsunlar, hepsi de İslâm'ın hayat sahasına dönüşü yolunda birer kaya oldukları gibi, ümmetin enerjisini bu işlerle boşa harcadıklarını idrak etmiyorlar. Örneğin; sadece Lübnan'da resmen kayıtlı olan İslâm hayır cemiyetlerinin sayısı 1200'e ulaştı. Türkiye'de ise böylesi cemiyetlerden binlerce ve mensuplarından milyonlarca mevcuttur.

b- Marufu emreden ve münkeri nehyedenler; Bu yönde çalışan bazı dernek ve kitleler mevcut. Fakat bunların çoğu ferdi işlerle yetinmekle birlikte, bu yönde vaaz, irşat ve tebliğ yolunu takip ettirler ve etmekte.

c- İslâm devletini kurmak vasıtasıyla, İslâm hayatını yeniden başlatmak, yani Hilâfet'i tekrar kurmak ve Müslümanların sultasını tekrar hakim kılmaya davet edenler.

Bu davet kapalı veya yarı kapalı idi. Hatta birçok parti ve kitleler bu davet için ortaya çıktılar. Bunlar bazen doğru yolda yürüyerek gayeye ulaşmak için teşebbüs ederler. Çoğu kez de eğik, yanlış ve plansız bir yolda yürüyerek teşebbüse geçerler. Bu kitleler içerisinde kendi düşüncesini idrak eden, metodunu açıkça gören ve hedefini sınırlandıranlar oldu. Bazıları da bunun tersini yaptılar. İşte bizden

verenin de sadece Allahu Teala olduğunu beyan eden delaleti kati ayeti kerimelerden birkağı:

وَكَايْنِ مِنْ دَايَةِ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

"Rızkını taşımayan (yeryüzünde) nice canlılar vardır. Allah onlara ve size rızk verir. O iştien ve bilendir." (Ankebut 60)

"Yeryüzünde yürüyen her canlının rızkı Allah'ın üzerindedir.

Allah onların yerleştikleri yeri ve barındıkları yerleri ve saklandıkları yerleri de bilir. Her şey Kitab-ı Mübin'dedir." (Hud 6)

"Şüphesiz ki Allah, çok çok rızk verendir. O sonsuz kudret sahibidir." (Zariyat 58)

"Allah dilediğini hesapsız rızkladırdır." (Bakara 212)

"Allah dilediğine rızkı bol, dilediğine dar verir. Şüphesiz Allah her şeyi bilendir." (Rad 26)

"Çocuklarınızı yoksulluk korkusu ile öldürmeyin. Onları ve sizi biz rızkladırıyoruz." (İsra 31)

"Onlar Allah'ı bırakıp da kendilerine göklerde ve yerde olan rızktan hiçbir şey veremeyen ve buna asla güçleri yetmeyen şeylere tapıyorlar." (Nahl 73)

أَمَّنْ هَذَا الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ بَلْ لَحْوًا فِي عَيْتِهِ وَتُنْزَوْرُ

"Allah size verdiği rızkı keserse, sizi kim rızkladıracak?

Hayır, onlar azgınlık ve nefrette direnip durmaktadırlar." (Muk 21)

"Ey insanlar! Allah'ın üzerindeki nimetini zikredin (hatırlayın), gökten ve yerden Allah'tan başka sizi rızkladıran bir yaratıcı mı var? Ondan başka hiçbir ilah yoktur. Öyle ise, nasıl Allah'ı bırakıp da şirke koşuyorsunuz." (Fatr 3)

Şu halde ey müminler!

Madem ki her canlının olduğu gibi, bizim ve çoluk çocuğumuzun rızkını veren sadece, kendisinden başka ilah ve Rezzak (rızk verici) olmadığına şahadet ettiğimiz Allahu Teala'dır, öyle ise; niçin rızk endişesi ile Allah'ın dinini tekrar hakim kılmak böylece zilletten kurtulup izzete ve ahirette saadete kavuşmak için çalışmaktan, mücadele etmekten geri duruyorsunuz? Haydin bu yersiz, mesnetsiz endişeyi yani rızk endişesini kalplerimizden tamamen söküp atalım. Rızk ve zafer de sadece Rabbimiz Allahu Teala'ya tevekkül ederek kendimizi, tüm İslâm ümmetini, hatta insanlığı içinde bulunduğu şu zillet ve zulümden kurtarıp, izzet ve aydınlığa kavuşturacak olan, İslâm'ı hayatı başlatacak ve aleme hidayet ve nur olarak taşıyacak olan Raşidi Hilâfet Devletini kurmak için ihlas ve azim ile, el birliği ile hep beraber çalışalım. Çalışalım da Rabbimizin rızasına nail olarak kurtuluşa erenlerden olalım... Allah, yolunun yolcularına yar ve yardımcısıdır.

"Allah senin elin vasıtasıyla bir adamı hidayete erdirirse, bu senin için bir vadi dolusu en güzel develerden hayırlıdır." Başka bir rivayette ise;

"...senin için, güneşin üzerinde doğduğundan daha hayırlıdır."

Bu naslar ve daha birçok naslar kati delillerle delalet etmektedir ki, her Müslüman'a davayı yüklenmek farzdır. Bir de küfür fikirlerinin bütün çeşitleriyle, ister Hristiyanlıkla, Yahudilikle veya başka dinlerle olsun, isterse komünizm, kapitalizm veya başka ideolojilerle olsun çatışmak da farzdır. Allahu Teala'nın muhkem kitabında Yahudiler, Hristiyanlar ve putperest olan Arap müşriklerine cevap verdiği gibi, susturucu ve ikna edici delillerle küfre cevap verebilmek için, küfürün üzerinde mebni olduğu (dayandığı, dayanağı olan) fikirleri bilmek gerekir. Yani komünist, kapitalist gibi bu din ve ideolojilerin temel fikir ve akidelerini bilmek kaçınılmaz bir şeydir ki; böylelikle onlarla aklı üslupla ve kati ispatla tartışılıp cevap verilebilirsin. Yani aynen Ehli Kitaba ve Arap müşriklerine karşı Kur'an'ın üslubu ve Rasulullah (sav)'in münakaşaları gibi olsun.

Devletçe İslâm davasını, davetini yüklenmenin farz olunması ile beraber, devletin asıl işinin bu olduğuna dair delil ise; cihat ile ilgili olarak gelen, yani kafirlerle savaşmayı Müslümanlara emreden yüzlerce ayetlerdir. Bir de Rasulullah (sav)'in siyeri, iş ve sözleridir ki; bütün ayetleri beyan etmiştir ve anlatmıştır. Nitekim Rasulullah (sav) Medine'de devleti kurduktan sonra o ayetlerin tamamını bütün incelikleriyle yerine getirmiştir. Bunlarla sultasını (otoritesini) bütün Arap yarım adasına ve Şam bölgesine kadar hakim kılmıştır. Kendisinden sonra gelen sahabeler de aynı kavrayış üzerine dayanmışlar ve böylece İslâm Devleti, doğuda Çin sınırlarına, batıda Endülü's'e, güneyde Arap denizine kuzeyde Kafkasya'nın kuzeyine kadar uzanmış ve insanlar Allah'ın dinine zümre zümre girmişlerdir.

İşte, gayrimüslimlere karşı daveti yüklenmek böyledir ve bu, daveti yüklenmenin genel şeklidir.

İslâm hayatını yeniden başlatmak:

İslâm sultasını tekrar iade etmek ve kafirler nefret etseler bile, İslâm'ı bütün dinlere hakim kılıncaya kadar mücadele etmeyi gerekli kılar.

Müslümanların "daveti yüklenmelerine" gelince; burada durum tamamen değişir ki; bu davet, kafilere değil Müslümanlara yapılan bir davet olduğu gibi, Müslümanların sultasını (otoritesini) yeniden hakim kılmak için, onların sultayı meydana getirmesini (İslâm devletini kurmalarına) davettir. Bu davet, insanların İslâm'a girmelerine

DAVETİ YÜKLENMENİN METODU

Daveti yüklenmek:

Her ikisi de farz olmalarına rağmen, İslâm'a davet ile İslâm hayatını yeniden başlatmaya davet arasında fark vardır.

İslâm'a davet:

Gayrimüslimleri, İslâm'a inanmaya, huzuruna girmeye ve İslâmiyet'in hükümlerine bağlanmaya davet demektir. Kafirleri İslâm'a inanmaya davet etmede pratik yol, İslâm devleti tarafından onların üzerine İslâm'ı tatbik etmek ve onları İslâm ile idare etmek ki, müphemlik ve anlaşmazlık kalmaksızın İslâm'ın nurunu görsünler. O anda İslâm şeriatının adaletini elleriyle hissedeler ve akidenin doğruluğunu görürler. Dün gerçekleştiği gibi bugün de yoğun gruplar halinde İslâm'a girmeye başvururlar.

Müslüman öyle bir risalet taşıyor ki, nerede bulunursa bulunsun, nereye giderse gitsin bu risaleti taşımakla, eda etmekle mükelleftir. Bu risalete oturduğu ve yolculuk ettiği her yerde davet eder ve kafirlerle en güzel şekilde münakaşa edip mücadele eder ki, onlar zorlanmaksızın ve sıkıştırılmaksızın Allah'ın dinine girsinler. Zira, kafirleri İslâm'a girmeye zorlamak ne fertlere ve ne de devlete caiz olmaz.

Daveti yüklenmek her Müslüman'a farzdır. Bunun delilleri birbirlerini desteklemektedir. Allahu Teala buyuruyor:

"Rabbini dine hikmetle, güzel öğüt ve en güzel şekilde tartışarak davet et. Şüphesiz Rabbin dininden sapanları bildiği gibi hidayete kavuşanları da bilir." (Nahl 125)

قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

"Deki; işte benim yolum budur. Basiretli olarak açıkça ben ve bana tabi olanlarla birlikte üzerinde yürüyüp Allah'a davet ediyorum." (Yusuf 108)

"Allah'a davet edip, salih amel işleyen ve ben Müslümanlarımdan diyenin sözünden daha güzel söz var mı?" (Fussilet 33)

Rasulullah (sav) şöyle buyuruyor:

"Benim sözümü işiten, idrak edip de işittiği gibi onu gösteren ve anlatan kimsenin yüzünü Allah parlatsın."

Ve yine buyuruyor ki;

b-) ECCEL:

(Ölümün tek sebebi Allah'ın takdir ettiği eceldir ve ölüm bir yok oluş da değildir.)

İnsanın hayatta karşılaştığı en önemli sorunlardan birisi de bu dünya hayatının sonudur. Yani ölüm meselesidir. İnsanın bütün sorunları gibi bu soruna da İslâm çözüm ve izah getirmiştir. Bu mesele de aynen rizk meselesi gibidir. Öldüren ve dirilten ancak Allahu Teala'dır. Hayat ve ölüm Allahu Teala'nın elindedir. Sübutu ve delaleti kesin ayetlerde Allahu Teala ölüm sebebinin ecelin sona ermesi olduğunu, öldürenin de kendisi olduğunu bize haber vermiştir. Şu halde, ölüm ancak ecelin sona ermesi ile meydana gelir. Ecel ölümün sebebi ve öldüren de Allahu Teala'dır. Bu konuyla ilgili olarak bazı ayeti kerimelerde Allahu Teala şöyle buyuruyor:

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كَتَبْنَا مُوَدَّتَهُمْ مِنْ يَدِ ثَوَابِ الدُّنْيَا وَنُوتَ مِنْهَا وَمَنْ يَرِثُ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُوتُهُ مِنْهَا وَنَسْخَرِي الشَّاكِرِينَ

"Yazılı bir ecele bağlı olarak Allah'ın izni olmadan hiçbir nefis ölecek değildir." (Ali İmran 145)

"Ölümleri esnasında nefisleri Allah öldürür." (Zümer 42)

"Dirilten ve öldüren Rabbimdir." (Bakara 258)

"Ey iman edenler! Yeryüzünde sefere veya savaşa giden kardeşlerine; 'Eğer yanımızda olsalardı ne ölür ne de öldürülürlerdi' diyen kafirler gibi olmayın. Allah bunu onların kalplerine acı bir hasret olsun diye yerleştirir. Halbuki Allah diriltir ve öldürür. Allah yaptıklarınızı görür." (Ali İmran 156)

قُلْ إِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلَاقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالَمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَادِيكُمْ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ

"Nerede olursanız olun, ölüm size yetişir. İster ise sarp ve sağlam kalelerin içerisinde olsanız bile." (Nisa 78)

"De ki, kendisinden kaçmakta olduğunuz ölüm size ulaşacaktır." (Cuma 8)

"Onların ecelleri geldiği zaman ne bir an geri ne de ileri bırakılırlar." (Araf 34)

"Biz aranızda ölümü takdir ettik." (Vakıa 60)

"Ondan başka hiçbir ilah yoktur. O can veren ve öldürendir." (Duhan 8)

Bu ayetlerden açıkça anlaşıyor ki, eceli sona ermediği sürece insan ölmeyecektir. Ölümün sebebinin ancak Allahu Teala'nın takdir ettiği ecelin sona ermesi olduğuna, can verenin de öldürenin de Allah olduğuna inanmak farzdır. Böyle inananın kafir olur. (Allah bizi küfürden korusun)

Ölüm hadiselerine ve ölümün içinde meydana geldiği durumlara gelince: Bunlar ölüme sebep değil, kendilerinde ölümün meydana geldiği hallerden bir halidir. Bunlar hiçbir zaman ölümün sebebi değildir. Ölümün sebebi ancak Allah'ın takdir ettiği ecelin sona ermesidir. **Sebeple ile hal ve durum arasındaki fark şudur:** Sebeple kesin olarak neticeye vardır. Hal ve durumlar ise böyle değildir. Onlar bir olayın içinde bulunduğu vaziyet ve şarttır. Fakat o olayın o vaziyet içinde olması kesin değildir, olabilir de olmayabilir de. Ya da başka bir vaziyet içinde gelebilir. Sebeple ile vaziyet ve hal arasındaki fark gayet açıktır. **Ölüm hadisenin içinde hasıl olduğu birçok meseleleri inceleyen ve ölüm olayını da araştıran kimse şu neticeye varır:** Ölüm sebebi gibi görünen, hastalıklar, kurşunlanmalar, yanmalar altında sebep değildirler. Bunlar olunca ölüm vuku bulabiliyor fakat bazen de vuku bulmuyor. Bazen de bunların hiçbirisi olmadan ölüm meydana gelebiliyor. Bu da gösteriyor ki, ölümün tek sebebi vardır o da Allahu Teala'nın takdir ettiği ecelin sona ermesinden başka bir şey değildir.

Çağdaş cahiliye toplumunda ecel ve rızık konusu çok istismar ediliyor. Meseleye özellikle İslâm'ı açıdan bakmayan insanlar bu iki hususta yani öldürülmek ve rızksız bırakılmakla tehdit ediliyorlar. İnsanlar da genelde bu tehdit sahiplerinden -ki onlar genellikle yöneticiler olmaktadır- korkarak sanki onlara boyun büküyorlar. Zira o tağuti yöneticiler, iradelerine boyun bükmeyenleri işlerinden çıkartmak ya da hapishaneye atmakla hatta idamla cezalandırmakla tehdit ediyorlar. İslâm'ı idraktan yoksun insanlar da onları sanki bir ilah gibi görüyorlar ve onlara mutlak itaatle itaat ediyorlar.

İnsanların bir çoğunda ölüm hakkında varolan cahiliye anlayışı maalesef son zamanlarda Müslümanlara da sirayet etti. Ölüm geldiğinde her şey bitti zannediyorlar. Ölüm ve sebebi olan ecelin Allah'ın elinde olduğu, ölümden kaçışın olmayacağı, genci, yaşlısı, zengini, fakiri herkese geleceği düşünülüyor.

Ölüm gelince her şey bitmez. Ölüm ahiret hayatına açılan kapıdır, adımdır. Allah yolunda şehit olunmuş ise bu, o kişi için bir mutluluk günüdür. Allah yolunda şehit olanların ölümlerine Allah şöyle bildirmektedir:

وَلَا تَحْزَنُوا لِمَنْ يَمُوتُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْواتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ

"Allah yolunda öldürülenlere (şehitlere) 'ölüler' demeyin, bilakis onlar diridirler. Lakin siz onu hissedemez anlayamazsınız." (Bakara 154)

Asıl önemli olan ölümden sonraki ahiret hayatıdır. Allahu Teala'nın da bildirdiği gibi asıl hayat da o hayattır:

"Bu dünya hayatı sadece bir oyun ve oyalanmadan ibarettir. Ahiret yurduna gelince işte asıl hayat odur. Keske bilmiş olsalardı." (Ankebüt 64)

b-Kafirlerin ve küfür devletlerinin Müslümanlara karşı entrikalarını, planlarını ve siyasi işlerini keşfedip Müslümanların dikkatine sunarak Müslümanları dünyadan haberdar etmek ve dış siyasette siyasi uyanıklık sağlamak.

c- İnsanların işlerinin yürütülmesinde şer'î çözümler göstermek. İslâm'a davetin manası da zaten budur. Bu çözümlerin uygulanmasına davet etmektir. Böylece bir hizbin;

1- Olaylara karşı duyarlı olması,

2- Haberleri takip etmesi,

3- Siyasi bakış ve tefekküre sahip olması gerekir.

Siyasi tefekkür insanların problemlerine çözüm düşünmek değil, insanların işlerinin yürütülmesini düşündürmektir. Bunun için de olayları ve haberleri, gelişmeleri takip etmektir.

İşte siyasi bir Hizb; ümmette bu tefekkür ve siyasi uyanıklığı yaygınlaştırmak için uğraşır. Sonra da bu siyasi tefekkür ve uyanıklıkla ümmetin harekete geçip Allah'ın dinini tekrar hakim kılmak ve aleme taşımak için şeriatın ortaya koyduğu ve zorunlu kıldığı Hilâfet Devletini kurmak ve korumak, onunla beraber İslâm risaletini aleme taşıma yoluna girmesini sağlamaya çalışır.

İslâm'ı siyasi hizbin işinin bu olduğunu da zaten öylesi bir hizbin bulunmasını gerekli kılan ayetlerle Allahu Teala belirlemiştir. Allahu Teala siyasi bir kitlenin işini;

1- Hayra yani İslâm'a davet,

2- Marufu emredip münkerden nehyetmek şeklinde belirlemiştir ki, bu işler fikri ve siyasi işlerdir. Maddi işler değildir.

Onun için, İslâm'ı siyasi bir Hizbten ayetin belirlediği bu işlerin dışında işler beklemek yanlış olur. O Hizbten devletin yada devlete ait kurumların yapacağı maddi işler yapmasını beklemek yanlış olur. Zira o zaman ayeti kerime de ortaya konulan Hizb vakasını anlamamak olur. Dolayısıyla Hizbten okullar açmasını, hastaneler açmasını, silahlı ordular kurmasını, yargı işlerini yapmasını ve bu işleri yapmıyorsa o Hizb hiçbir iş yapmıyor diye vasfetmek, yaptığı siyasi fikri işi küçümsemek çok yanlış olur. Ayeti kerime de Allahu Teala'nın sınırladığı işleri küçümsemek olur. Rasul (sav) ve ashabının yapmış olduğu işi küçümsemek olur. Bu konuda böyle düşünmekten Allah'a sığınmak gerekir.

Şu halde bize düşen bu açıklamaların ışığında siyasetin, siyasi çalışmanın, siyasi hizbin ve işlerinin önemini iyi kavrayıp gereğince amel etmek olmalıdır.

--- o ---

siyasi durumlara, devletler arası duruma, siyasi olaylara karşı uyanık olmayı devletler arası siyaseti ve siyasi işleri takip etmeyi dünyaya belli bir zaviyeden bakarak yürütmektir. Müslümanlar için siyasi uyanıklık bahsedilen hususlara İslâm akidesi açısından bakmaktır. Rasûlullah (sav)'ın şu hadisinde ifadesini bulduğu gibi:

"İnsanlar La İlahe İllallah Muhammedun Rasûlullah diyesiye kadar savaşmakla emrolundum. Onu söylediklerinde şeriatın hak olarak kıldığı dışında kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar." (Nesâî)

Dünyaya belli bir açıdan bakmamak insanın bakışını sathi kılar, siyasi uyanıklık olmaz. Şu iki husus gerçekleşmeden siyasi uyanıklık gerçekleşmez:

- 1- Bakış belli bir bölgeye değil tüm dünyaya olmalı,
- 2- Bu bakış belli bir açıdan olmalı. Bu açı bir ideoloji olabilir. Belirli bir fikir olabilir, belirli bir maslahat olabilir.

Ümmet içerisinde siyasi bir hizbin olmasının önemi:

Ümmette siyasi uyanıklığı hasıl edecek olan, siyasi bir hizbin faaliyetleridir. Nitekim böyle bir hizbin kurulmasını Allahü Teala emretmiştir:

وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنكَرِ
أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

"Sizden hayra davet eden marufu emreden, münkerden nehyeden bir kitle (hizb/gurup) bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir." (Ali İmran 104)

Siyasi bir Hizbte bulunması gereken özellikler ise şunlardır:

- 1- Hedefini ve üzerine kurulduğu fikirlerini iyi kavramış olmalıdır.
- 2- Metodunu ve onunla ilgili hükümleri kavramalı,
- 3- Kitesine insanları katma yolunu iyi kavramalı,
- 4- Mensuplarına üzerine kurulduğu fikirleri kavratmalı ki onların bağlılıkları hissi değil fikri olsun,
- 5- Siyasi uyanıklık içinde olmalı, işi de sadece İslâm'a davet açısından siyaset olmalı.

Hizb bu işleri şöyle yapar:

- a- Yöneticileri, icraatlarını yakinen takip ederek onların Müslümanların maslahatlarını takipteki ihmalkârlıklarını, yanlışlarını, ihanetlerini deşifre edip Müslümanların dikkatine sunmak. Böylece yöneticilere karşı Müslümanlarda siyasi uyanıklık hasıl etmek. Buna siyasi mücadele denir.

İşte, Müslüman ölüme bu açıdan baktığı zaman Allah'ın rızasını kazanmak ve onun yolunda ölmek için şevk ve cesaret sahibi olur. Şu halde kişinin nasıl öldüğü önem kazanıyor. Örneğin: Bir insan, Allah yolunda savaştan kaçarken ölüre, kötü bir ölümlle ölmüş oluyor. Ahirette akibeti perişanlık ve cehennem olacaktır. Ancak Allah yolunda savaşıırken ölüre şehitlik mertebesini elde edecek ve akibeti; saadet ve cennet olacaktır.

Geçmişte Müslümanlar şehitlik makamına ulaşmak için çok çaba sarf ediyorlardı. Sahabelerden birisi Rasûlullah'a soruyor:

"Ben mücadele esnasında ölürsen ne olacak?" Efendimiz cevap veriyor:

"Allah yolunda mücadele ederken ölürsen şehit olup cennette en yüksek mevkie gideceksin." Sahabe bunun üzerine elindeki birkaç hurmayı yemeyi beklemeden atarak şehitliğe, Allah yolunda ölüme geç kalmayayım diye cepheye, Allah yolunda savaşa koşuyor.

Sahabeler zamanında ve onlardan sonra onlara ihsanla tabi olanlar zamanında cihattan dönenlere Müslüman kardeşleri *"başınız sağ olsun, üzülmeye, inşallah gelecek sefer şehit olursunuz"* diyorlardı. Cihatta şehit olanları ve yakınlarını da tebrik ediyorlardı. Onlardaki bu iman ve Allah yolunda şehit olarak ölmeye aşkı onları hep aziz, hep kahraman kılmıştır. Elbette ki dünyada ve ahirette aziz olmak istiyorsak bu şekilde olmamız gerekir. Zira bir kimse ölümden korkmazsa Allah'tan başka hiç kimseden korkmaz. Eğer ölümden korkarsa, kendi göğesinden bile korkar ve bu hayatta zelim ahirette ise hüsrana uğrayanlardan olur.

Kafirler ölümlü istemezler, ondan şiddetle kaçarlardı. İslâm'ı idrake sahip Müslüman ise Allah yolunda savaşa geç kaldım diye ölümlün üzerine koşar. Ne var ki, günümüzdeki Müslümanlar bu coşkuyu kaybettiler. Ölümden nefret ve kağış, dünyaya ise muhabbet ve koşuş onları dünyada zelim kıldı. Şehitlik mefhumunun anlamını, tadını ve de coşkusunu yitirdiler.

Sahabeler, Efendimize sadece **"cennet"** karşılığı olarak her şeylerini, mal ve canlarını feda ediyorlardı. Bir hadisi şerifte bildirildiğine göre; **"Bir zaman gelir ki o zaman bir adam şehit olursa kırk sahabe şehidi mükafatı vardır."** buyurulmuştur. Tek şehit sevabı verilen sahabe beş dakika bile yerinde duramıyor. Ya bizlere ne oluyor ki, kırk şehit sevabı verildiği halde yerimize çakılıp kalıyoruz? Allah için bir işe, koşarak değil de zorla itilerek gidiyoruz.

Kafirler, yapmış oldukları hareket ve davranışlarından dolayı ölümlü temenni etmezler. Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"Onlar (Yahudiler) yaptıklarından dolayı ölümlü asla temenni etmezler. Allah zalimleri çok iyi bilir. De ki; sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, muhakkak sizi bulacaktır. Sonra da

görüleni ve görülmeyeni bilen Allah'a döndürüleceksiniz. O size bütün yaptıklarınızı haber verecektir." (Cuma 7-8)

"Ya Muhammed! Onlara de ki; şayet ahiret evi Allah katında diğer insanlara değil de özel olarak yalnızca size aitse ve bu iddianızda doğru iseniz haydi ölümlü temenni edin bakalım!.. Onlar ellerinin yapıp koyduğu işler sebebi ile hiçbir zaman ölümlü temenni etmeyeceklerdir. Allah zalimleri iyi bilir." (Bakara 94-95)

"Muhakkak ki sen onları (Yahudileri) yaşamaya karşı insanların en harisi bulursun müşriklerden her biri de arzular ki bin sene yaşasın. Oysa ki, yaşatılması hiç kimseyi azaptan uzaklaştırmaz. Allah onların yapmakta olduklarını birer birer görür." (Bakara 96)

Herhalde mümin ile kafir arasındaki en önemli farklardan birisi budur. Kafir ve müşrikler dünyada ebedi kalmak isterler. Müminler ise dünya hayatını kerih görürler. Ahireti ve cenneti temenni ederler. Allah'ın şu emrine uyarak bu dünyayı Müslüman olarak terk etmeyi arzu ederler:

"Ey iman edenler! Allah'tan hakkı ile korkun ve ancak Müslümanlar olarak ölün." (Ali İmran 102)

Allahu Teala başka bir ayetinde de şöyle buyuruyor:

"Her canlı ölümlü tadacaktır. Kıyamet günü yaptıklarınızın karşılığı size tastamam verilecektir. Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete konursa o gerçekten kurtuluşa ermiştir. Bu dünya hayatı ise aldatma metaından başka bir şey değildir." (Ali İmran 185)

Madem ki her nefis ölümlü tadacaktır o halde, neden ölüm şeklimizin şehadet olmasını temenni etmeyelim ve şehit olmak için çalışmayalım? Neden amacımız cennete girmek olmasın? Muhakkak ki, cehennemden kurtulup cennete girmek büyük kurtuluşa ermektir. Fakat bu kurtuluşa ermek ancak Allah yolunda sabırla mücadele ve cihat etmekle mümkündür. Bu hususta Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"Yoksa, Allah içinizden cihat edenleri belli etmeden, sabredenler ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?" (Ali İmran 142)

Sahabeler Mekke'de mücadele esnasında ölümlü temenni ediyorlardı. Onlar, **"Rabbimiz ölüm bize gelirse şehit olmak isteriz"** diye bir temenni ve kanaat sahibiydiler.

Günümüzdeki Müslümanlar ise, genelde **'biz nefsimizi temizlemek istiyoruz, büyük cihatla meşgulüz'** diyerek Allah yolunda cihattan ve Allah'ın dinini hakim kılmak için çalışmaktan geri duruyorlar. Halbuki insan, Allah yolunda ölüme karşosa muzafer olur. Ölümden korkarsa zelim olur. Nasıl olsa öleceğimize göre, hangi halde öleceğimiz önemlidir. O halde, Allah'ın razı olduğu bir hal içinde yani Allah'ın dinini hakim kılmak için çalışma ve de cihat etme halinde ölmemiz bizim için en

ulaştırmak için yani tüm insanlığı kalkındırmak için bunu yapacaklar. Bu bakış bize hem yukarıda zikredilen naslar kazandırıyor, hem de Rasul (sav)'in sünneti kazandırıyor.

Bilindiği üzere Rasul (sav) ve sahabeler daha İslâm'ın ilk yıllarında, Mekke döneminde dış siyasetle ilgileniyorlardı. Müşriklerin liderleri aralarında Ebu Bekir'in de olduğu bir grup Müslüman'a; *Farslıların Rumlara galip geldiklerini, Rumların Kitap Ehli olmalarının kendilerine bir üstünlük sağlamadığını, aynı şekilde Müslümanların da kendilerine Allah'tan kitap geliyor iddiası ile üstünlük elde edemeyeceklerini* söyleyerek Müslümanlara çattılar. Bunun üzerine Müslümanlar Rasullullah (sav)'in yanına geldiklerinde Allahu Teala Rum suresinin 1-4 ayetlerini indirip; *Rumların kısa zaman içinde galip geleceklerini, mü'minlerin de müşriklere karşı zafer elde edeceklerini* bildirdi. Nitekim Rumlar 616 yılındaki yenilgilerinden 8 yıl sonra, 624 yılında Farsları yendiler. Müslümanlarda Bedirde Müşrikleri yendiler. Bu olay sahabelerin devletleri yokken bile devletler arası ilişkileri akideleri açısından takip ettiklerini, Allah ve Rasulün de bunu teyit ettiğini ortaya koymaktadır. Mekke'de henüz devletleri bile yokken sahabelerin bu uğraşları abesle iştigal miydi? Hayır, kesinlikle hayır. bilakis dünyayı kurtarma sorumluluğunun bilincindeki Müslümanların akidelerinin ve sorumluluklarının zorunlu kıldığı bir uğraşı idi. Zira Rasul (sav) daha Mekke'de iken çeşitli maddi sıkıntılar içindeki bir avuç Müslüman; zamanın iki süper devletin fethini Allah'ın dininin hakimiyet için hedef olarak gösteriyordu. Kayser ve Kısra'nın hazinelerini vaat ediyordu. Bu vaat para vaadinden öte iki büyük ülkenin fethinin vaat ediliyordu. Bir başka örnek ise; Medine de Hendek gazvesinde İslâm devletinin ablukaya alındığı bir esnada korunmak maksadı ile çeşitli sıkıntılar içerisinde hendek kazarken Rasullullah (sav)'in Müslümanlara Rum, Fars ve Mısır diyarlarının fethedileceğini müjdelemesi idi. Yani, Müslümanlara sadece bu ablukadan nasıl kurtuluruz gibi bir sıkıntıyla meşgul olmamalarını, gösterilen hedeflere nasıl ulaşacaklarını düşünmelerini onlara telkin ediyordu. İşte bütün bunlar Müslümanların bugün dahi dünyayı ve tüm insanlığı Allah'ın dinini hakim kılarak kurtarmayı düşünmeleri gerektiğini, bunun yolu olan cihat bilinciyle hareket etmeleri gerektiğini, onun için de bakışlarını dünyaya yöneltip ne olup bittiğini fark etmeleri, takip etmeleri gerektiğini, bu takibi de İslâm'ı açından yaparak siyasi uyanıklık içinde olmaları gerektiğini ortaya koymaktadır.

Siyasi uyanıklık:

İşte, İslâm ümmetinin şahit ümmet vasfını koruyabilmesi onda ancak siyasi uyanıklığın hasıl olması ile gerçekleşir. Siyasi uyanıklık ise,

1-Düşmanlarını tanıması bakımından,

2-Fitne, fesadı ortadan kaldırıp Allah'ın dinini hakim kılmak için cihad yapmakla yükümlü olması bakımından,

3-Müslümanların sadece kendilerini kaldırmak değil tüm insanlığı kaldırmayı düşünmek ve o azimle çalışmakla yükümlü olmaları bakımından.

a- Şu anda yeryüzü, Müslümanların düşmanları olan kafirlerin devletleri tarafından istila edilip ifsat olmuştur. Kafirler devletlerinin imkanları ile sürekli Müslümanlara kin beslemekte, kötülük düşünmekte ve düşmanlık yapmaktadırlar. Müslümanların mallarını çalmak, ülkelerini sömürmek, onları İslâm'dan uzaklaştırmak ve İslâm'ı tamamen ortadan kaldırmak için hileler, tuzaklar kurmakla meşguller. Planlar ve planlarını uygulamak için çeşitli faaliyetler yapmaktalar. Bu ortamda, Müslümanlar o düşmanlara karşı nasıl gafil olur? Düşmanına karşı gafil olmayı telkin eden bir zihniyet asla İslâm'ı zihniyet olamaz. Şu anda yeryüzündeki devletler madem ki hep küfür devletleridir, o halde Müslümanların bu devletleri özellikle de ABD, İngiltere, Fransa, Rusya gibi devletlerarası siyasi durumu belirleyen büyük devletlerin vakialarını tanımaları, onların plan ve desiselerinden haberdar olmaları onların aleyhimize hazırladıkları tuzaklarına düşmemek için farzdır. Çünkü bir farz yerine getirmek için gerekli şeyler de farzdır. Nitekim son dönemlerde Müslümanlar bu farzı eda etmedikleri için sürekli düşmanları olan kafirlerin tuzaklarına düşmektedirler.

b- Yukarıda geçen ayetlerde de görüldüğü gibi Allahu Teala İslâm ümmetini fitne ve fesadı ortadan kaldırmak ve hak din olan İslâm'ı yeryüzünün tamamında hakim kılmak için cihat yapmakla mükellef kılmuştur. Müslümanların bakışını yeryüzünün tamamına yönelmiştir. Bununla yükümlü olan bir ümmet elbette ki fitne ve fesadın faillerini tanımak zorundadır. Onların güçlerini, planlarını ve faaliyetlerini tanımak zorundadır. Bu da dış siyaseti takip etmeyi ve siyasi uyanıklığa sahip olmayı gerekli kılmaktadır.

c- Allahu Teala, yukarıda da belirttiği gibi İslâm ümmetini **"insanlar için çıkartılmış en hayırlı ümmet"** **"insanlığa şahit ümmet"** kılmuştur. Bu vasıflara göre İslâm ümmetinin sorumluluğu evrenseldir. Allah bu ümmete bu ağır sorumluluğu yüklemekle aynı zamanda onu yeryüzünde **"en seçkin, en üstün ümmet"** konumuna getirmiştir. İşte bu ulvi makam ve sorumluluk gereği Müslümanlar sadece kendilerini düşünmezler ve sadece kendileri için yaşamazlar. Bundan dolayı bugün her ne kadar Müslümanlar kendileri kalkınmak zorunda olsalar da onların bakışı yine de alemin tamamına insanlığın kurtuluşunadır.

Müslümanlar kalkınmak için uğraşacaklar fakat sadece kendilerini kurtarmak için değil tüm dünyayı fitne ve fesattan insanlığı da tağuti zulümat ve dalaletten kurtarıp İslâm'ın nuruna hidayet ve adaletine

hayırlı iş olur. Bu bilinç içinde olan Müslüman ölümden korkmamalı hatta ölümü temenni etmelidir ki, ölüm onun için bir sorun olmaktan çıksın. Zira Allahu Teala Allah yolunda ölenleri şöyle müjdeliyor:

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölümler sanmayın! Bilakis onlar diridirler. Allah lütuf ve kereminden kendilerine verdikleri ile sevinçli bir halde Rableri yanında rızklara mazhar olmaktadır. Arkalarından gelecek ve henüz kendilerine katılmamış olan şehit kardeşlerine de hiçbir keder ve korku bulunmadığı müddesinin sevincini duymaktadırlar. Onlar, Allah'tan gelen nimet ve kerem, Allah'ın müminlerin ecrini zayi etmeyeceği müddesinin sevinci içindedirler." (Ali İmran 169-171)

Müslümanlar bu ayetteki müjdeye müstahak olmak için çalışsınlar yani Allah yolunda ölüme koşsınlar. Bu ise onlarda cesaret ve kahramanlığı meydana getirir. Sahabelerde olduğu gibi. Şöyle ki:

Rasul (sav) İslâm ordusu Bedir'de yerleştikten sonra şöyle dedi:

'Haydi genişliği göklerin ve yerin genişliği kadar olan cenneti kazanmaya kalkın.' Umeyr b. Hummam;

'Ya Rasullullah genişliği gökler ve yerin genişliği kadar olan bir cennet mi?' dedi. Peygamber Efendimiz;

'Evet öyle bir cennet' dedi. Umeyr;

'Ne güzel, ne güzel' dedi. Efendimiz;

'Niçin, ne güzel ne güzel diyorsun' dedi. Umeyr;

'Ya Rasullullah beni sevindiren onu kazanacağımı ummamdan başka bir şey değildir.' dedi. Bunun üzerine Umeyr elindeki hurmaları yemeyi bitirmeden;

'Ben bu hurmaları yiyinceye kadar beklersem uzun bir zaman geçmiş olur' dedi ve hemen hurmaları atıp savaşa koştu. Şehit düşünceye kadar da savaştı." (Muslim, Ahmed b. Hanbel)

Bir başka rivayette ise Rasul (sav) şöyle dedi:

"Muhammed'in hayatı elinde olan Allah'a yemin ederim ki, kim bugün bunlarla sırf Allah rızası için savaşırsın ve arkasını onlara dönüp kaçarken değil, sabır ve metanet göstererek onlara doğru ilerlerse, öldürülürse Allah onu cennete götürür. Bunun üzerine Umeyr b. Hummam 'Ne güzel, ne güzel! Demek benimle cennete girmem arasında bunların beni öldürmesinden başka bir şey yoktur' dedi ve hemen elindeki hurmaları attığı gibi kılıcını alıp onlarla savaşmaya başladı. Sonunda da şehit oldu." (Hayatüs Sahabe c.1 s.525)

Hanzala (ra)'da Allah yolunda cihadı gerdek gecesi sabahı yatağında olmaya tercih etti. Cihat çağırısını duyunca yatağından fırlayıp gusül abdesti almak için bile beklemeden cihada katıldı ve şehit oldu. Rasul (sav) onu hurilerin gaslettiğini haber verdi.

Dirar b. Ezver zayıf bünyeli cılızdı fakat gevik ve cesur bir kahraman sahabe idi. Ölüme meydan okurcasına zırh kullanmaz, bağı açık bir şekilde düşman üzerine giderdi. Rivayetlere göre seksen Rum komutanı ve askerini öldürmüştü. Bu haliyle düşman komutanlarını dahi dehşete düşürüyordu.

"Müslümanlar, bütün bu cesaretleri bugünkü Müslümanların çok ihtiyacı olan, dünya sevgisini terk edip ahiretin nimetlerini arzulamaları ve bunun için de Allah yolunda ölüme koşarak gitmeleri neticesinde kazanmışlar, dünyada aziz ve karaman, ahirette de saadetli olmuşlardır.

Sahabeler için ölüm bir mesele değildi. Onlar için mesele ölümün kendilerini hangi halde bulacağı idi. Onlar arasında şu hikaye meşhur olmuştu:

Bir adam savaştan kaçıp bir sığınağa girer. Girdiği o mağarada gizlenirken bir ok gelip tam önündeki topırağa saplanır. Oku çıkartmak ister ancak çok zorlanarak çıkarır. Bir de ne görsün! Ok bir yılının başına saplanıp yılını öldürmüştür. O kişi 'Ölüm toprağın altında saklanan yılını bile buluyor. Demek ki ölümden kaçış hiç yoktur. Zamanı geldiğinde nerede olsan buluyor' diye düşünüp tekrar savaş meydanına döner."

Ölümden kaçış insanı ölümden kurtarmaz fakat ölümden korkmadan sebatla Allah yolunda savaşmak, mücadele etmek insanı dünya ve ahiret saadetine kavuşturur. Felaha kurtuluşa eriştirir.

Allah'ın Rasülü (sav) şöyle buyurdu:

"Muhammed'in nefsi elinde olana yemin olsun ki Allah yolunda ölüm, Allah'a isyan içinde bir yaşamdan hayırlıdır." (Ebü Naim)

Madem ki, ölümün zamanını değiştiremiyoruz ve ondan kaçamıyoruz. O halde Allah'ın rızasının gereği işleri ölüm endişesi ile yapmaktan geri durmamalıyız. Zira Allahü Teala kendisine kavuşmak isteyenlerin salih amel işlemekten geri durmamalarını şöyle bildirmektedir:

فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا

"Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, salih amel yapсын ve Rabbine ibadette hiçbir şeyi ortak koşmasın." (Keñf 110)

Salih amel işleme yeri bu dünyadır. Burada salih amel işlemeyenlerin ahiretteki pişmanlıkları fayda vermeyecektir. Rabbiniz şöyle bildirdi:

"O günahkarların, Rableri huzurunda başları öne eğik halde 'Rabbimiz, gördük, duyduk. Şimdi bizi (dünyaya) geri döndür de, salih amel işleyelim. Artık kesin olarak inandık', diyecekleri zamanı bir görsen." (Secde 12)

Şu halde ey Müslümanlar!

yöneticilere karşı kör, sağır ve tepkisiz olmak kesinlikle yasaklanmaktadır. Zira Allah'ın Rasülü (sav) şöyle buyurmaktadır:

"Cihadın en üstünü zalim sultan (otorite) karşısında hak sözü söylemektir."

"Şehitlerin efendisi Hamza ve zalim bir imama karşı hak söz söyleyip nasihat eden ve bu hareketinden dolayı öldürülen kimsedir."

"Kimin asıl önem verdiği husus Allah'tan başkası olmuş sa o, Allah'tan değildir (Allah'la alakası kesiktir). Kim de Müslümanlara (maslahatlarına) önem vermezse onlardan değildir."

Müslümanlara ihtimam vermek onların maslahatlarını, haklarını savunmak ve onların takipçisi olmaktır, yani siyasettir. Allah ve Rasülünün, siyasetin muhasebe ile ilgili bu taleplerini ve şiddetli teşviklerini göz ve kulak ardı ederek Allah'a kulluk hasıl olur mu?

b-) Dış siyasete gelince:

Dış siyasetin manası; devletler arası ilişkilerdir. Bunu takip etmek ve ondan haberdar olmak da, Allahü Teala'nın Müslümanlara yüklediği risaleti aleme taşımak, fitne, fesat ve zulmü ortadan kaldırmak ve Allah'ın dinini bütün dinler üzerine yani yeryüzünün tamamına hakim kılmak vazifesinin yerine getirilmesi için çok önemli bir şarttır.

Allahu Teala, İslâm ümmetini risalet ve cihad ümmeti kılıp, insanlığa risaleti götürmek onları zulüm ve zulümden, sapıklıktan, kulluktan kurtarmak için çalışmakla sorumlu kılmıştır. Onun yolu olan cihadı farz kılmıştır. Şöyle ki:

وَكُلِّدْكُمْ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا

"Böylece sizi insanlar üzerine şahitler olmanız, Rasul de size şahit olması için seçkin bir ümmet kıldık." (Bakara 143)

Siz insanlar için çıkartılmış en hayırlı ümmetsiniz. Marufu emreder münkerden nehyedersiniz." (Ali İmran 110)

O müşrikler hoşlanmasa da dinini bütün dinlere hakim kılmak için Rasülünü hidayet ve hak di ile gönderen O'dur. (Tevbe 33)

"Fitne kalmayınca ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla (kafirlerle) savaşın." (Enfal 39)

İslâm ümmetinin bu vazifesini yerine getirebilmesi için dünyada neler olup bittiğinden haberdar olması, düşmanlarına karşı uyanık olması gerekmez mi? Yani dış siyasete, devletler arası siyasete vakıf olması gerekmez mi? Bunlara vakıf olmayan hem düşmanlarından nasıl korunur? Hem de Allah'ın üzerine yüklediği fitneyi, fesadı ortadan kaldırma yükümlülüğünü nasıl yerine getirebilir? İslâm ümmetinin dış siyasete vakıf olmasının gerekliliği şu hususlarda açıkça ortaya çıkar:

İşte, Allahu Teala bu önemli siyasi işi Müslümanların vasfı olarak zikrederek onlardan kesin bir şekilde talep etmiştir:

وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضُهُمْ يَتَذَكَّرُونَ
وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضُهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

"Mümin erkek ve kadınlar birbirlerinin velisidirler (dost, yardımcı ve koruyucudur) marufu emrederler ve münkerden nehyederler." (Tevbe 71)

"Yeryüzünde onları yerleştirdiğimizde (iktidar sahibi kıldığımızda) onlar namaz kılarlar, zekat verirler, marufu emrederler ve münkeri nehyederler." (İlac 41)

Bu ayet de Müslümanlardan davet ve ümmet olarak marufu emretmeyi ve münkerden nehyetmeyi talep etmektedir:

"Nefsini elinde bulundurana yemin ederim ki siz ya iyiliği emreder münkerden nehyedersiniz ya da Allah katından hemen size bir azap gönderir sonra da siz dua edersiniz de duanız hiç kabul edilmez." (Tirmizi Fiten 9)

"Şüphesiz ki Allah hiçbir zaman bir kısım (özel) insanların işledikleri kötülükler yüzünden bütün insanlara azap etmez. Ne zaman ki aralarında kötülüklerin yapıldığını görürler de güçleri yettiği halde o kötülüklere karşı çıkmazlar yada ortadan kaldırmazlarsa işte o zaman Allah'ın azabı hem günahları işleyenleri hem de bu günahlara karşı çıkmayanları, bütün insanları kapsar." (Ahamet İbni Hanbel)

Toplumdaki özel kimseler yöneticiler, toplumu etkileyen liderlerdir. Onları takip etmeyen ve onlardan hasıl olan münkerlere karşı duyarsız ve tepkisiz olan insanlar onların işledikleri cürümden dolayı Allah'ın göndereceği çeşitli azaplardan kurtulamazlar. Kurtulmaları için yöneticileri ve liderleri denetleyip icraatlarını takip etmeleri ve yanlışlarına tepki göstermeleri gerekir. Bu da siyasetle iştigal değildir de nedir? bir başka hadiste Rasul (sav) şöyle buyurdu;

"Hiçbiriniz kendisini tahkir etmesin (küçük düşürmesin). Yanındakiler; Ey Allah'ın Rasulü, bizden birisi kendisini nasıl tahkir eder? Diye sordular. O da şöyle dedi; bir kimse öyle bir şey görür ki onunla ilgili bir şey söylemesi Allah'ın onun üzerinde hakkıdır. Fakat o bu hususta konuşmaz (yani insanlardan çekinip konuşmamakla kendisini tahkir etmiş, alçaltmış olur). Allahu Teala da kıyamet günü ona, şu şu meselede niye üzerine düşen sözü söylemedin, söylemene engel olan neydi? Diye hesaba çeker. Adam; konuşmamı insanlardan korkmam engelledi, der. Allahu Teala da; Sen (insanlardan değil) önce benden korkmalıydın, der." (Kutubi s.17 s.538)

Bu hadisi şeriften de anlaşılacağı üzere gördüklerine karşı duyarsız yada tepkisiz olmak yasaklanmaktadır. Özellikle de yönetim ve

İslâm akidesine göre ölüm Müslüman için bir sorun değilse -ki değildir- o halde ne diye ölümden korkarak Allah yolunda Allah'ın dinini hakim kılmak ve aleme taşımak için gerekli olan Hilâfet Devletini kurmak için çağdaş tağutlara karşı mücadele etmekten geri duruyoruz? Neden ölüm korkusu ile yere çakılıp kalıyoruz? Yoksa bu korkunun bizleri ölümden kurtaracağını mı zannediyoruz? Yani tağutlara karşı çıkmazsak, mücadele etmezsek ölmeyecek miyiz? Yoksa dünya hayatını ahiret saadetine tercih mi ediyoruz? Halbuki dünya hayatı çok kısa ve de İslâm'ın hakimiyetinden uzak olunca zelim bir hayattır. Müslüman hiç zilletten hoşnut olur mu? Madem ki ölüm mukadderdir, onun sebebi Allah'ın takdir ettiği eceldir, o halde ondan korkarak zilleti sineye çekmek, Müslüman'a yakışır iş değildir. Haydın kalbimizden, bizim zelim olmamızın sebeplerinden birisi olarak Rasullullah'ın gösterdiği **"Dünya sevgisi ve ölümü kerih görme"** duygusunun galabetini söküp atalım da Allah'ın dinini hakim kılıp, aleme nur ve hidayet olarak taşıyacak olan Raşidi Hilâfet Devletini Allah'ın nusretine dayanarak kurmak için kahrmanca çalışalım. Çalışalım da dünyada ve ahirette aziz olalım. Rabbimizin rızasına nail olalım. Yoksa korkunun ecele asla bir faydası yoktur.

Sözlerimizi Rabbimizin bize Kitabı Keriminde öğrettiği şu dua ile tamamliyoruz:

"Ey Rabbimiz! Bizim günahlarımızı bağışla, kötülüklerimizi ört, bizi iyilerle beraber öldür. Rabbimiz bize, Resullerin vasıtası ile vaad ettiklerini de ikram et ve kıyamet gününde bizi perişan etme. Şüphesiz Sen vaadinden caymazsın!" (Ali İmran 193-194)

b- KORKU:

Ümmetin geçmişteki cesaretine kavuşmasını sağlayacak olan en önemli faktörlerden bir tanesi de **"korku"** mefhumudur. Konumuzun akışında korku nedir, insanlar üzerindeki tesirleri nelerdir, ümmeti korkuya sevk eden nedenler ve ümmetin yeniden eski cesaretine kavuşmasının nasıl gerçekleşeceği üzerinde durmak istiyoruz.

Korku kelimesi; bir şeyden çekinme, bir varlık karşısında acizliğe düşme, herhangi bir şeyi tehlike olarak kabullenme ve çekinme gibi ifadeleri içerir.

Şu bir gerçek ki, insan aciz bir varlık olarak yaratılmıştır. Aciz olması ise muhtaç olmasından dolayıdır. Bununla birlikte eşyadaki özellikler gibi insandaki özellikler de Allah (cc) tarafından yaratılmıştır. İğgüdü ve uzvi ihtiyaçlar gibi. Korku olayı insanda iki şekilde tezahür eder.

1- Fıtratından gelen korku ki, şu şekilde izah etmek mümkündür: İnsanın aciz olması, insanın sınırlı bir varlık olduğunu

gösterir. Sınırını aşan bir olay karşısında insan acizliğini gizleyemez. Eşyadan üzerine vaki olan herhangi ani bir olay karşısında aceze düşer. İşte insanın iradesi dışında gerçekleşen bu olay bir anlık korkuyu meydana getirir. Bu olay refleksi olarak da adlandırılmaktadır. Yalnız burada şunu zikretmek gerekir ki, refleksi olayı insanın organlarından tezahür eder. Ani irkilmeler buna bir örnektir. Fitrattan olan korkuyu ise, şu örnekle daha iyi anlayabiliriz: İnsan yolda yürürken önüne aniden bir taşın düşmesi veya ağaçlık bir yerden geçenken aniden önüne çıkan iri bir köpeğin karşısında meydana gelen ani tezahür gibi.

Fitattan doğan korkuyu insan kendisinden söküp atamaz. İradesi dışında gerçekleşen bu olayda insanın hiçbir rolü yoktur ve bu olay uzun süreli de değildir. Kısa bir an içerisinde meydana gelir ve oyun şoku geçince fitrattan olan korku olayı da kalkmış olur. Şokun tesiri geçer geçmez de insanın iradesi devreye girer ve olay karşısında tavrını ortaya koymaya çalışır.

Şunu da belirtmek gerekir ki, bizzat insana hükmeden dairede gerçekleşen bir olay olduğu için fitrattan gelen korkudan dolayı insan üzerine sevap veya günah yoktur. Çünkü insanın iradesi dahilinde gerçekleşen bir şey değildir. Bu tip korku genellikle bütün canlılarda meydana gelir.

2- İnsanın iradesi dahilinde vukua gelen korku olayı ise yukarıda bahsettiğimiz olaydan bambaşkadır. Bunu da şu şekilde açıklamak mümkündür: İnsanın, fitratından gelen korkuyu söküp atması mümkün değildir. Böyle olunca korku insanın üzerinde kalıcılık arzeder ve insan hayatı boyunca bir şeylerden korkmaya mahkum olur. Bu husus yani "korkma" iradesi dahilinde de böyledir. İkisini birbirinden ayıran özellik ise, insanın taşıdığı korku fikri doğrultusunda bir gücün arkasına sığınmasıdır. Hayat hakkında sahip olunan fikirler insanın eşya ile olan alakasından ortaya çıkar. Neden korkup, neden korkmayacağını da insan, eşya ile olan alakasından doğan fikir ile ortaya koyar. Eşya hakkındaki fikirler, insanın ya kendisinden doğar veya Allah'tan gelir. İrade dahilinde olupta olayların dehşeti karşısında meydana gelen korku, insanın taşıdığı fikirden öte acizden doğan bir neticedir. Fakat birçok dehşetli anlar, üzerine gelen güçlü saldırılar ve kafirlerin sahip olduğu silah gücü gibi hususlar fikirden doğan güç ile yenilebilir. İşte bu konuda insan ölüme bile meydan okuyacak öyle bir fikre sahip olmalıdır ki onu hayatta güçlü ve cesaretli kılabilsin.

İnsan, korku konusunda vicdanına göre hareket ederse yanılır. Bu yanlış her insanda korkunun çeşitlenmesine neden olur ve farklı farklı şeylerden korkma insanlar arasında yaygınlık kazanır. Çünkü insanlar eşit tabiatla yaratılmamıştır. Bundan dolayı, eğer korku etkenleri insanın vicdanına bırakılırsa günümüzde de olduğu gibi kimilerinin ağaçtan, kimilerinin yapmacık putlardan, kimilerinin ateşten ve benzeri şeylerden korktuklarını görürüz. Hatta daha da ileri giderek bunları ilahlar

dolayı içlerinde bir sıkıntı duymadan ona tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar." (Nisa 65)

"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Zira onlar inkar etmekle emrolundukları halde tağutla yönetilmek istemekteler. Şeytan ise onları uzak bir sapıklığa saptırmak istiyor." (Nisa 60)

Bu ayete göre Allah'ın indirmedığı sistem ve hükümlerle yönetime talip olmak şeytanın güdüm alanına girerek sapıtmak ve iman iddiasını boşa çıkarmak oluyor. İşte asıl kendisinden Allah'a sığınacak husus budur. Demokrasi, cumhuriyet, kapitalizm, sosyalizm gibi çağdaş tağuti sistemlerin siyasetinin yürütücüsü olmaktan Allah'a sığınmak gerekir. Allahu Teala şöyle buyurdu:

"Yoksa onlar cahiliye (İslâm dışı) yönetim mi istiyorlar? İyi anlayan bir topluma göre hükümranlılığı (yönetim sistemi) Allah'tan daha güzel kıym vardır." (Maide 50)

Siyasetin yönetim bölümünde Allah Müslümanlara, Allah'ın indirdiği ile yönetmeyi bu ve benzeri birçok nas ile emretmişken bu emirleri yerine getirilmeden Allah'a kulluk nasıl olur?

2- Muhasebe hususuna gelince: Hem fert hem de bir parti ile muhasebeyi Allah Müslümanlardan talep etmiştir. Şöyle buyurmuştur:

"İleride birtakım emirler (yöneticiler) olacaktır. Taniyacaksınız ve inkar edeceksiniz. Kim tanırorsa beri olur. Kim inkar ederse kurtulmuş olur. Fakat kim razı olursa ve tabi olursa... dediler ki; onlarla savaşalım mı? dedi ki; Namaz kıldıkları (İslâm'ı uyguladıkları) müddetçe hayır." (Müslim 1354)

Allah'ın Rasulü (sav) burada yöneticilere karşı kör ve sağır olmayı değil onları takip edip tanımayı ve yaptıkları münkerlere karşı çıkmayı kurtuluşun yolu olarak göstermiştir. Yöneticileri takip etmeyenler onları taniyamaz ve onlardan hasıl olan şerlerden de ne beri olur ne de kurtulur. Körü körüne onlara tabi olur da dünya ve ahirette hüsrana düşer.

Ayrıca Allahu Teala marufu yani Allah'ın rızasına uygun olmayan şeyleri nehyetmeyi müminlerin bir sıfatı olmasını talep etmektedir. Marufu emretmek ve münkerden nehyetmek siyasi bir iştir. Çünkü marufun da münkerin de başı yönetimdir. Yönetim bozuk olursa toplum fast yani bozuk ve kirli olur. Çünkü yönetim toplumun yapısını teşkil eder. Sosyal ilişkileri tanzim eder. Bu tanzimdeki çarpıklık toplumda çarpık, bozuk, kötü, dengesiz ilişkileri beraberinde de zulüm, dolandırıcılık ve yolsuzlukları getirir. Bu da yönetime ve yöneticilere yönelik marufu emretmenin ve münkerden nehyetmenin önemini ortaya koymaktadır.

üstlenmek anlamında geçmektedir. Kamus El-Muhitde de; "tebaayı siyaset ettim" yani; "tebaaya emrettim ve nehyettim" denmektedir. Siyaset kelimesinin lügat ve istilahtaki bu manası şer'î naslarda da aynı şekilde geçmiştir. Nitekim Rasulullah (sav) bir hadisi şerifte şöyle demiştir:

"İsrail oğullarını peygamberler siyasa ediyorlardı (yönetiyorlardı). Bir nebi öldüğünde onu bir başka nebi takip ediyordu. Benden sonra nebi yoktur. Birçok hâlifeler olacaktır." (Buhari Enbiya 50, Müslim İmarat 1842) Yani, Rasulullah (sav)'den sonra Müslümanları hâlifeler yönetecektir.

Siyasetin tanımının ve vakıasının bu olduğunu gördükten sonra bu vakıaya İslâm'ın bakışını ortaya koymaya çalışalım. Bu hususta ayet ve hadislere bakıldığında İslâm'da siyasetin ne kadar önemli olduğu ortaya çıkar. İslâm'ın ona nasıl teşvik ettiğini ve bir yükümlülük olarak Müslümanlara yüklediğini görürüz. Zira Müslümanların maslahatlarına önem vermekle, yöneticilerin işleri ile ve yöneticileri muhasebe etmekle kısaca siyasetle ilgili birçok nas vardır. Bu nasların bir kısmını siyasetin yürütülüş şeklini ortaya koyarak göstermeye çalışacağız.

Siyaset:

1- Yöneticiler tarafından insanların işlerinin tanzimi yani, yönetim ile

2- Tebaa tarafından yönetimi denetleme ve muhasebe ile

a- Dahili siyaset,

b- Harici siyaset olarak yürütülür.

a- Dahili Siyaset:

Dahili siyasetle Müslümanlardan talep edilen, Allah'ın indirdikleri ile yönetmek ve yönetilmektir. Allah'ın indirdiklerine göre de muhasebe etmektir. İşte Allahu Teala'nın bu talebini ifade eden naslardan birkaçı şunlardır:

1- Yönetim ile ilgili naslar:

"Onların aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet (yönet). Haktan sana gelenden sapıp da onların arzularına uyma." (Maide 48)

"Allah'ın indirdiğiyle yönetmeyen işte onlar kafirlerdir... zalimlerdir... fasıklardır." (Maide 44-45-47)

"İnsanlar arasında hükmettiğinizde (yönettığınızde) adaletle yönetin." (Nisa 58)

"Rabbine yemin olsun ki aralarında çıkan ihtilaflarda seni (şeriatı) hakem kılmadıkça, sonra senin (şeriatın) hükmünden

edinmeye başlarlar. Vıcdan çoğu zaman yalnız hareket ederse, aslını kavrayamadığı şeylere aslı olmayan birtakım düşünceler de katar. Bu yüzden de insan sapıklığa düşer. Bugün insanların kendi yapmış oldukları nizamlardan yine kendisinin korkması, elinde fazla silahı olandan çekinmesi, büyük toplumlardan sakınması gibi...

İslâm nizamı korku mevzuunda vıcdanı yalnız bırakmamıştır. Bu konuda aklı vıcdanla kullanmayı emretmiş ve korkulması gerekenin bütün esyayı yoktan var eden Allah (cc) olduğunu göstermiştir. Bunu her akliselim insan biraz tefekkür edince anlayacaktır. Böylece mahlukatın yaratıcısını bulduğu gibi aczinden dolayı ona boyun eğmenin gerekliliğini anlayacak ve sadece ondan korkmanın, imanının bir parçası olduğu noktasında mutmain olacaktır. Böylece asıl korkulması gerekenin ne olduğu kişiye açıklığa kavuşacaktır. Nitekim Allahu Teala bu konuda şöyle buyuruyor:

"Ey müminler Allah'tan korkunuz." (Bakara 278)

"Allah, size kendisinden korkmanızı tavsiye eder." (Ali İmran 28)

Görüldüğü gibi, ayetlerde Allah (cc) korkudan bahsederken insanların iradesi dahilinde olan korku üzerinde durarak, kendisinden korkulması gerekliliğini beyan ediyor. Ayet ve hadiste bakıldığında insanın üzerine zuhur eden yani insanın iradesi dışından gelen korku hakkında hesaba çekileceğine dair hiçbir delil varit olmamıştır. Fakat insanların iradesi dahilinde gerçekleşen korku hakkında bir çok delil mevcuttur. Allak (cc) bazı ayetlerinde insanların neden korkmaları gerektiği hususunda beyanda bulunmuştur. Cehennemin ateşiyle korktuğu gibi. Allah (cc) bu hususta şöyle buyuruyor:

"İyilik ve (Allah'ın yasaklarından) sakınma üzerinde yardımlaşın, günah ve düşmanlık üzerine yardımlaşmayın. Allah'tan korkun; çünkü Allah'ın cezası çetindir." (Maide 2)

Allah'tan korkan insanlar onun emrine sarılarak Allah (cc)'in istemiş olduğu şekilde yaşamaya çalışırlar.

Yine ayetleri incelediğimiz zaman korkuyla ilgili gelen ayetlerin vakıasının iman ile bağlantılı olduğunu ve Allah'tan gerektiği gibi korkanların talep edilenleri (emir ve nehyi) yerine getirmelerinin istendiğini görürüz. Şu ayette olduğu gibi;

إِنَّمَا ذِكْرُ الشَّيْطَانِ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ فَلَا تَخَافُوهُم وَخَافُوا اللَّهَ إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

"O şeytan sizi yarıdakçları ile korkutur. O halde gerçekten mümin iseniz onlardan değil benden korkunuz." (Ali İmran 175)

Bununla beraber onun düşmanlarına karşı da cesareti doğurur. Bu noktada Allah (cc) şöyle buyurdu;

"Kuşkusuz Allah'a kavuşacaklarını bilenler ise şöyle dediler; Nice az bir topluluk daha kalabalık bir topluluğu Allah'ın izni ile yenmiştir." (Bakara 249)

"Eğer sizden yirmi sabırlı kişi olursa bunlar, iki yüz kafiri yenerler." (Enfâl 65)

Bunlara benzer birçok ayeti görmemiz mümkündür. Ayetlerde iman edenlerin Allah'tan korkarak ona sığınıp cesaret bulacaklarını göstermektedir. Burada şu nokta ortaya çıkmaktadır ki o da; korkulan şeyin her şeyi kapsayıcı ve aynı anda da güven verici bir vasma sahip olmasıdır. İnsan fitratı gereği korktuğu şeyden kaçarken güven duyacağı bir varlığa yönelme gereği duyar. Allah (cc) bu hususu korkunun ve güvenin kendisine yapılmasının gerektiğini Kur'anı Kerimde şöyle bildirmektedir:

"Ey iman edenler! Allah'ın size olan nimetini unutmayın; hani bir topluluk size el uzatmaya yeltenmişti de Allah, onların ellerini sizden çekmişti. Allah'tan korkun ve müminler yalnızca Allah'a güvensinler." (Maide 11)

Korkunun ittiği güven hususu gerçekten önemli bir noktadır. Tabii ki, burada korku ve güvenin ne derece de sahiplenildiği de önemlidir. Yüzeysel bir anlayışla sahiplenilen korku ve güven insanı etkilemediği gibi zillete duçar kılar. İnsanı iki yüzlü ve menfaatpers bir şahsiyete sahip olmaya yöneltir. Ayrıca büyük işlerin başarılması, güçlerini sadece insani güçlerin sınırlar içerisinde mütalaa eden kimselerin eliyle mümkün olmaz. Zira bir insan, sadece bir insanı güce bakarsa onun görüş sınırları içerisindeki insan gücü kadar çalışır. Böylece onun elleri ve kulakları kısılır. O kişi büyük işleri başarmak bir yana, basit işleri bile gerçekleştirmekten aciz duruma düşer.

Fakat hedeflerini gerçekleştirmek için insan gücünün ötesinde kendisine yardım eden bir kuvvetin varlığına inanan insanlar, bu kuvvete dayanarak kendi kuvvetlerini kat kat aşan daha büyük işleri gerçekleştirmeye yönelirler. Sadece insanı güce bakıldığı zaman onun sınırlı olduğu görülür.

Bu açıdan meseleye bakan kimse kendi işlerini sınırlandırır, onlara bir sınır çizer. Fakat ona daha geniş bir açıdan bakıldığı zaman, insan kuvvetinin üzerinde Allah'ın kuvvetine sığınırsa bundan dolayı insan kendi gücünden kat kat büyük işleri gerçekleştirecek tasavvur edemediği ve imkansız gördüğü işleri başarabilir. Yeter ki kendi kuvvetinin ötesinde kendisine yardım eden başka bir gücün varlığına iman etsin. O zaman insanın kudreti için sınır olmaz. Hatta Allah'a iman etmeyen bazı kimseler bile (başka bir varlığın gücüne inanarak) büyük işlere atılırlar.

Gerçek anlamda korku ve güvenin hasıl olduğu ve bunun vermiş olduğu etki ile nice kişi ve toplumlar canlılık kazanır, çevre ve dünyada etkin olmak için tereddüt etmeden harekete yönelirler. İlk dönem Müslümanları (sahabeler, tabiin ve daha sonrası) bu noktada en büyük örneği teşkil eder. Onlar imanlarının vermiş olduğu cesaretle birçok büyük işlere atılmışlar, kendilerinden büyük olan nice orduları yenmişler,

SİYASET VE SİYASİ ÇALIŞMANIN GEREKLİLİĞİ

Son asırlarda özellikle de günümüzde Müslümanlar arasında siyasetten tiksindirici ve uzaklaştırıcı çeşitli telkinler yaygınlaştırılıyor. Şöyle ki;

-*Din ayrı siyaset ayrı olmalı. Çünkü dinin sabit değişmeyen kuralları ile her zaman değişken olan siyasi olaylar tanzim edilemez. Onun için din siyasete esas teşkil etmemeli. Aksi halde dünyanın gidişatından geri kalır.*

-*Siyasetin değişkenliği ve kaypaklığından dolayı, siyasetle meşgul olmak kişiyi de kaypak, iki yüzlü, sahtekar kılar. Onun için iyi bir Müslüman siyasetten uzak durmalı.*

-*Aziz dinimizi siyasetin pisliklerine buluşturmamalıyız.*

-*Siyasetinde ayrıntılardandır ve dindeki yeri %5'ler civarındadır. O da önemli değildir. İslâm dini siyasi değil sadece ruhani, ferdi bir dindir.*

-*Şeytandan ve siyasetten Allah'a sığınmalıyız.*

-*Önemli olan Allah'a kulluk yapmaktır. Siyasetle işgal kişiyi Allah'a kulluktan alı koyar.*

-*İslâm'ı bir kitlenin kafirlerin siyasi işlerini, manevralarını takip etmesi abesle işgal olur. Elin kafirinden bize ne nasıl olsa hak gelince batıl zail olur. Bizim dahili ve harici siyaseti takip etmemiz, tahliller yapmamız, konuşmamız abesle işgal olur.*

-*İslâm'ı yaşarsak devlet nasıl olsa gelir. Önce kendimizi kurtaralım. Devleti yüreğimizde kuralım. Siyasetle meşgul olmaya gerek yok.*

İşte bu ve benzeri sözleri içinde yaşadığımız toplumda sık sık duyarız. Böyle düşünen insanlarla karşılaşırız. Şu iyi bilinmeli ki, böylesi telkinler ve fikirler güdümlü fikirlerdir. Kastlı olarak Müslümanlar arasında yaygınlaştırılmaktadır ki Müslümanlar kendi yaşamlarındaki, ülkelerindeki ve çevrelerindeki siyasi manevraları göremesinler, kafirlerin güdümünde kalmaya mahkum olsunlar.

Siyasetin tanımı:

Arapça olan bir kelime olan **siyaset**; istilahta **belirli bir fikirle insanların ülke içi ve dışı ile ilgili işlerini gütmeye yönetmeye** denir. Bu iş, devlet ve ümmet tarafından yapılır. Devlet ve yöneticiler bu işi yönetici olarak, ümmet de takipçi, muhasebeci, nasihat edici olarak yürütür.

Bu tanım genel tanımdır. Siyasetin vakiasını ortaya koyar. Bu tanım "**siyaset**" kelimesinin lügat manasına da uygun düşmektedir. Nitekim Lisanul Arab'da siyaset kelimesi; insanların işlerinin yönetimini

"Yoksa onlar cahiliye (İslâm dışı) yönetim mi istiyorlar? İyi anlayan bir toplum için yönetimi (yönetim sistemi) Allah'tan daha güzel kim vardır?" (Maide 50)

Bugün bir Hilâfet devleti ve bir hâlifemiz yok. Bir hâlife için Müslümanların boynunda biat bulunmadan, yarım yüzyıldan fazla zaman geçti. Bu süreyi bütün olarak yaşayanlar ve bu günlerde yaşayanlar eğer hilâfeti iade etmek için çalışmazlarsa, günahkar olurlar. Çünkü üç günden fazla bir hâlife bulunmadan Müslümanların öylece kalmaları caiz değildir. Öyleyse, biatı hak etmiş olan bir hâlife bulunmadan böyle kalmalarını Müslümanlar nasıl kabul edebilirler?

Rasulullah (sav) vefat edince, sahabeler (r.anhum) Ben-i Saide Sakifesinde Müslümanların biat edeceği bir halifeyi seçmekle meşgul olarak üç gün geçirdiler ve Rasulullah (sav)'in ailesi de bir halifenin nasbedilmesini üç gün bekleyerek, Rasulullah (sav)'in tahir cesedi yanında kalmışlardı. Sahabeler veya Rasulullah'ın ailesi o tahir cesedi bir saat içinde gömmeye muktedir idiler. Hatta, bir cenazeyi toprağa acele olarak vermek farz olmasına rağmen bunu yapmadılar. O halde bir halifeyi nasbetmekle meşgul olmak bu farzdan daha evla idi. Bundan dolayı, sahabelerin icmai ile bir hâlife nasbetmeğe çalışmanın farz olduğu ve farzların da evlası olduğu anlaşılır.

Şu halde bütün Müslümanların, bütün güçlerini bu yönde harcamaları üzerlerine yükümlülüktür. Aksi takdirde Allah'ın hesabı şiddetli olur.

--- o ---

cesaretlerini kat kat artırmışlar ve de yeryüzünün efendileri haline gelmişlerdir.

Nitekim bu durum 1924'lere kadar ulaşmıştır. Bu dönemden sonra ise Müslümanların hallerinde büyük değişiklikler görmekteyiz.

Akıdeye inançlarındaki zaafık ve güvensizlik Müslümanların hayatlarına tesir etti. Hayatta İslâm'ın hükümlerini tatbikten uzaklaştılar. İslâm'ın fikirleri yerine küfrün fikir ve mefhumları hayatlarında hakim olmaya başladı. Bu hal ise, ümmeti Rasulullah (sav)'in buyurmuş olduğu şu hale getirdi:

Sevban (ra)'dan rivayetle;

"Belki siz o gün çoksunuz. Fakat siz selin üzerinde taşıdığınız çerçöp gibi dağınık olacaksınız. Allah sizin korkunuzu düşmanlarınızın kalbinden çıkaracak, Allah sizin kalbinize korku atacak." (Sünen-i Ebu Davud, c.5 s.104)

Günümüzde Allah'a olan güven sarsılınca, Müslümanlar hayata daha çok sarılmaya, dünyalarını kaybetmekten korkmaya başladılar. Dünya sevgisi onların nefislerinde yer edindi. Bu hal ise beraberinde ümmetin basit şeylerden korkmasını gündeme getirdi. Onların nefislerinde hakim olan bu anlayış ve tavırlarına yansıyan hal düşmanlarına cesaret kazandırdı.

İmanlılarda zaafa uğramayanlar ve iman edip de Allah'ın emir ve nehiyelerine sarılanların ayırımını Allah (cc) Kur'anı Kerimde şöyle yapmaktadır :

"Rabbın melekere vahyetmişti ki, şüphesiz ben sizinleymim. İman edenlere sağlamlık katın, küfre sapanların kalplerine amansız korku salacağım..." (Enfal 12)

Bugün ümmet, imanlarının gereği olan Allah korkusunu basite almaktadır. Boş gözlerle baktıkları hayat tasavvurları ufuklarını karartmıştır. İmanla olan bağlarını bir çok hususta kopararak İslâm'dan uzak yaşarken kalplerine de korku hakim olmuştur. Bundan dolayı da düşmanları onları fikrî, ekonomik, maddi yönden istedikleri gibi sömürebilmektedir. Bütün bunların karşısında dünyayı ve hayatı çok seven korkak, imandan yoksun olan kafirler, Müslümanların bu güçlü zayıf hallerini fırsat bilerek cesaret bulmuşlardır. Onlarda gerçek anlamda bir cesaretin olduğuna da inanmıyoruz. Onların bugünkü şımarık tutumları ve zalimane saldırılarını ancak karşılarında kendisini gösterecek siyasi bir varlığın olmadığına bağlamak daha doğru olur.

Öyle ise, ey Müslümanlar!

Allah'a olan imanınızı hatırlayın. Hatırlayın ki, ondan korkup yine ona güvenerek hayatınızda cesaret bulun. Onun emir ve nehiyelerine sınıksız sarılın. Sizi hayatta şerefli kılacak olan İslâm'ı hayata tekrar hakim kılmak için teşebbüse geçin ki, imanın alevi yeniden

veryüzünde yangına dönüşün ve kırılan cesaretiniz Raşidi Hilafette yeniden canlılık kazansın. Rasulullah (sav) şöyle buyurdu:

"Muhakkak ki hâlife (imam) bir kalkandır. Onunla savaşılır ve arkasında korunulur." (Müslim)

Hadisin gereği olan, arkasında savaşıcağınız ve korunacağınız Raşidi Hilâfeti yeniden ikame etmek için eşsiz olan imanınızı hatırlayın ve onun gereği olan Allah'a güveninizi hayata geçirip gücünüzü ortaya koyun ki, düşmanlarınız sizdeki o azameti görsün ve uykuları kaçsın.

Sizleri bekleyen şerefli günlere kavuşmak istemez misiniz? Ayaklarınızın altına dünyanın servetlerinin döküldüğünü (serildiğini) görmek istemez misiniz? Öyle ise, gelin tek hakim olan Allah'a güvenin ve O'na yönelin. Bilin ki;

اللَّهُ وَكَيْ التَّيْنِ أَتَمُّ إِخْرَجَهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ

"Allah müminleri dostu ve kayırcısıdır. Onları karanlıktan aydınlığa çıkarır." (Bakara 257)

Allah'ın selamı, Allah'tan gereği gibi korkanların üzerine olsun...

c- ÜSTÜNLÜK:

İslâm ümmeti onları kainatın efendisi yapan, dünyanın lideri haline getiren, İslâm akidesine olan bağlılıklarını kaybettikten, İslâm düşüncesinden uzaklaşıp İslâm dışı düşüncelere göre düşünüp hareket eder olduktan sonra zeli bir hale geldiler. Bir zamanlar kendisine boyun eğen kavimler Müslümanları kendilerine boyun eğdirmeye başladılar. Müslümanlar ekonomik, siyasi, kültürel yönden tamamen onlara bağlandılar. Onlar gibi düşünmeye, onlar gibi yaşamaya başladılar.

İslâm'ın indiği yıllarda yeryüzünün en cahil toplumlarından birisi olan Arap toplumunu İslâm akidesi, çok kısa bir süre içerisinde bütün insanlığın kendisine gipta ile baktığı bir toplum haline getirdi. İslâm akidesine ve bu akideden çıkan düşüncelere, nizamlara sınıksı sarılmaları sayesinde çok geçmeden dünyanın dört bir yanında hakimiyet kurdular. Müslüman olmadan önce adeta secdeye kapanırcasına eğilerek girdikleri, çapulculukları ile tanınan bir kavim tek başlarına İslâm'ı tebliğ eden bir elçi olarak gittikleri İran'da kralın huzurunda el etek öpmeyi kabul etmez hale geldiler. Daha önce dünyevi bir şeyler almak için gittikleri toplumlara hidayeti, nuru, hakkı ve adaleti götürdüler. Gittikleri yerlerde yaşayan toplumlara, insanlığı, insanca yaşamayı öğrettiler. İnsanları kula kulluktan Allah'a kullağa döndürdüler. Efendimiz Muhammed (sav)'in elinde dalgalanmaya başlayan bu bayrak Sahabeî Kiram efendilerimizin elleri ile Raşit hâlifeler döneminde de dalgalanmasını sürdürdü. Onların ardından gelen Müslümanlar da aynı minval üzere bu bayrağı şerefle dalgalandırdılar.

Allah ve Rasulü bir hususta hükmettiğinde mü'min erkek ve kadın için o hususta kendi isteklerine göre seçme hakkı, serbestiyeti yoktur. Her kim Allah'a ve Rasulüne isyan ederse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur. (Ahzab 36)

Zordur diyerek Allah ve Rasulünün hükmü olan hilâfeti terk edip, Avrupa'yı taklide dayalı olarak heva ve hevesin ürünü olan **İslâm asamblesi, hilâfet şurası** gibi düşünceleri önermeye ne demeli? Rasulullah (sav)'in getirdiğini, fiili sünnetini terk edip de Avrupa'yı taklit etmek ve örnek almak nasıl İslâm'ı bir zihniyetin ürünü olabilir? Bu tür kişiler Allah ve Rasulünün şu hitaplarını okumuyorlar mı? Yada **"İşittik isyan ettik"** mi diyorlar?

"Rasul size ne getirdiyse onu alın, sizi neyden nehyettiye ondan sakının." (Haşr 7)

"Kim bizim bu dinimizde olmayan şeyi ihdas ederse (sonradan ortaya koyarsa) o ret olunur." (Müslim)

"Bizim dinimize dayanmayan her amel ret olunur." (Müslim)

"Ümmetim kendisinden önceki nesillerin benimsediklerini karşı karşıya adımı adımına benimsemedikçe kıyamet kopmaz. Denildi ki; Ya Rasulullah Farslar ve Rumlar gibi mi? O da dedi ki; İnsanlardan başka kim olabilir ki." (Buhari)

"Şüphesiz siz sizden öncekilerin takip ettikleri sünnetlerini hatta hareketlerini, adetlerini karşı karşıya, arşını arşınına takip edeceksiniz. Hatta onlar bir kertenkele kovuğuna girseler sizde onları takip edeceksiniz."

Dedim ki; Ya Rasulullah Yahudiler ve Hristiyanları mı kastediyorsunuz? Dedi ki;

"Başka kim olur?" (Müslim)

Bu naslar ve başkaları, zaman, mekan, şartlar ve koşullar ne kadar değişirse değişsin İslâm dininden başka kaynaklardan hüküm, nizam, yol ve model almaktan bizi men etmek için yeterli ve gayet açık delillerdir. Bu Allah'ın bizim için razı olduğu İslâm dininden, usulü ve furu ile kamilen razıyız. Allah'ın ahkâmının bir kısmını dahi zaman, mekan ve koşulların ihtiyacını karşılamıyor kuruntusu ile terk etmek ve doğudan, batıdan, Asya'dan, Avrupa'dan vs. yerlerden modeller aramak, Allah'ın dininden başka bir din aramak olur. Böylesi tutum içinde olanları hilâfet yerine Avrupa modeli İslâm asamblesi olsun, Müslümanlar çağın şartlarına göre yeni sistem ve modeller bulsun diyenleri Allahu Teala'nın şu ayetleri ile ikaz ediyoruz:

"Kim İslâm'dan başka bir din ararsa bilsin ki, kendisinde (böle bir din) asla kabul edilmeyecektir ve o kişi ahirette de hûsrana uğrayanlardan olacaktır." (Ali İmran 85)

أَفَحُكُّمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمِنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ

فِيمَا نَقَضْتُمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ
وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ

"Sözlerini bozmaları sebebi ile onları lanetledik ve kalplerini katılaştırdık. Onlar kendilerine zikredilenin önemli bir kısmını unutarak kelimelerin yerlerini değiştirirler." (Maide 13)

Su halde, sahabe içtihadıdır diyerek hilâfeti şahsi ve tarihi bir görüş ve kurum olarak saymak ve iddia etmek boş ve batıl bir iddiadır. Kaldı ki; hilâfet sahabe içtihadı da değildir. Hilâfet Allah'ın Rasulüne gönderdiği bir yönetim sistemidir.

3- Müslümanlar zaman ve mekan şartlarına, koşullarına göre yeni yeni hükümler, kanun ve sistemler koyup geliştirebilirler mi?

Elbette ki hayır. Zira Müslümanlar her zaman ve mekanda, koşulda sadece Allah'a kuldurlar. Heva ve heveslerine yada koşullarına değil. Her zaman, mekan ve koşulda Allah'ın emirlerini gözetmelidirler. Rasulullah'ın getirdiklerini alıp nehiylerini terk etmelidirler. Aksi halde dünyada rezil rûsvay, ahirette ise elim bir azapla azaplanacaklarını bilmelidirler. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurdu:

"Rasul size ne getirdi ise onu alın, sizi neyden nehyettiye ondan sakınınız." (Haşr 7)

فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

"Onun emrine muhalefet edenler, kendilerine bir musibet veya elim bir azabın isabet etmesinden sakınsınlar." (Nur 63)

Rasulullah (sav) şöyle buyurdu:

"Kim bizim bu dinimizde olmayı sonradan ihdas ederse o ret olunur." (Müslim)

4- Raşid hâlfeler dönemi de dahil, hilâfet sistemi günün ihtiyaçlarını karşılayamaz mı? yada hilâfet sistemini günümüzde uygulamak zor mu? Onun için Müslümanlar hilâfet sistem yerine Avrupa modeli gibi bir İslâm asamblesi sistemini mi almalıdırlar?

Böylece iddia ve teklifler kesinlikle İslâm'ı bir zihniyetin ürünü olamaz. O halde böylece fikirlerin sahipleri öncelikle zihniyetlerini İslâm'ı esaslar doğrultusunda mutlaka değiştirmelidirler.

Kitap, sünnet ve sahabe'nin icması ile İslâm'dan olduğu sabit olan, hem de kamilen en iyi şekilde uygulanmış olan Raşidî Hilâfet sisteminin bugünün ihtiyaçlarını karşılayamayacağı kuruntusu ile terk edilmesini bir Müslüman nasıl teklif eder? Dinin bir hükmünü dahi böylesi bir sav ile terk etmek kesinlikle caiz değildir. Zira böylesi bir tutum dinin tamamını terk olarak değerlendirilir. Çünkü Allahu Teala dinini tamamlamış ve kemale erdirmiştir. Bu dinin tamamından razı olmuştur. Bir kısmını alıp bir kısmını terk etme kesinlikle caiz değildir. Müslümanların böylesi bir hak yetki ve serbestisi yoktur. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

Bu bayrağı yeryüzünde şerefle dalgalandırdıkları sürece de dünyanın efendisi oldular. Dünyada dönemin süper devleti olarak her halleriyle bütün dünyaya örnek gösterildiler. Başka ümmetten olan birçok insan kendilerine gıpta ile bakar oldu. Müslüman olduktan sonra hiç kimseye boyun eğmediler. Daima başları dik, alınları açık, izzetle ve şerefle yaşadılar. Ne zaman ki Müslümanların nefislerinde İslâm akidesi zayıfladı, akideye olan bağlılıkları gevşedi, işte o zaman başka toplumlar tarafından sömürülmeye, hakarete uğramaya, ezilmeye, kadınlarına ve kızlarına tecavüz edilmeye başlandı. İslâm'ı bırakıp her şeyde batıyı taklit etmeye başladılar. Tıpkı Allah'ın Rasulü Muhammed (sav)'in şu hadisinde dediği gibi:

"Siz sizden öncekileri adım adım, karış karış takip edeceksiniz. Hatta onlardan birisi kertenkele deliğine girse siz de onların peşinden kertenkele deliğine gireceksiniz." Bunun üzerine sahabe:

"Onlar Yahudiler ve Hristiyanlar mı?" diye sorunca Allah'ın Rasulü:

"Başka kim olabilir?!" diyerek onların sorularını cevaplıyordu. Allah Teala yüce kitabında İslâm ümmetini şöyle vasıflandırmaktadır:

"Böylece sizi insanlara şahit ve örnek olmanız için tam ortada bulunan bir ümmet kıldık. Peygamber de size şahit ve örnektir." (Bakara 143)

Bu ümmetin orta bir ümmet olması demek üstün, seçkin ve en önde bir ümmet olması demektir. Çünkü Arap lügatında **"vasat"** kelimesi; bir şeyin en yükseği anlamına gelmektedir. Bu nedenle İslâm ümmeti sahip oldukları akideleriyle, İslâm dini ile, peygamberleri ile ve daha birçok yönü ile en üstün bir ümmettirler. Bu ümmet geçmişte seçkin, lider bir ümmet olma sıfatını kazanıp asırlar boyunca da bu sıfatlarını korudukları gibi bugün de bu sıfatlarını koruyabilirler. Bunun için de akidelerine ve akidelerinden çıkan düşüncelere, sımsıkı sarılmalıdırlar. Akidelerinin gerektirdiği şeyleri yerine getirmede Allah'a tam anlamıyla güvenmelidirler. Çünkü gerçekte üstün olan Müslümanlardır. Allahu Teala bu hususu kitabında şöyle bildirmektedir:

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْغَالِبُونَ إِنَّكُمْ مَوْجِبُونَ

"Üzülmenin, gevşeklik göstermenin eğer iman ettiyseniz üstün olan sizsiniz." (Ali İmran 139)

Ayet Müslümanlara üstün olduklarını, üzülmemeleri, gevşememeleri gerektiğini bildirmektedir. Ancak bunu iman etme şartıyla bağlantılı hale getirmektedir. Bunun için Müslümanlar kendilerinin dışındakilerin onlardan daha üstün olduklarını sanmamalıdırlar. Onların üstün olduklarını zannedip de onlara benzemek için özenmemelidirler. Yukarıdaki ayetin tefsirinde konu ile ilgili olarak rahmetli Seyyit Kutub şunları söylemektedir:

"Uğradığınız zaafıtan dolayı üzülmeğin. Musâb olduğunuz belalardan dolayı gevşemeyin. Siz gerçekten inaniyorsanız en yücesiniz... Sizin inancınız yücedir... Çünkü siz yalnız Allah'a secde ediyorsunuz. Onlarsa Allah'ın yarattığı mahlukata, eşyaya secde ediyorlar. Sizin yolunuz yücedir. Çünkü siz Allah nizamına inaniyorsunuz. Onlarsa Allah'ın yarattığı kişilerin yaptığı nizamlara inaniyorlar. Sizin devriniz yücedir. Çünkü siz bütün bu beşeriyete vasi, insanlığa rehbersiniz. Onlarsa yollarını yitirmiş yol kaçınlardır. Sizin yeriniz yücedir. Çünkü yeryüzünün verasetini Allah size vadedti. Onlarsa yokluğa gömülüp unutulmaya mahkum olacaklardır. Eğer siz gerçekten inaniyorsanız çok yücesiniz. Gerçekten inaniyorsanız gevşemeyin, üzülmeyin, yenmek yenilmek Allah'ın değişmez kanunudur. Cihad ve çalışmadan sonra ancak ahiret mutluluğuna erişirsiniz."

Kıyamete kadar bizler için ebedi risalet kaynağı olan, okuduğumuz her ayeti sanki bugün henüz inmişçesine canlılığını koruyan Kur'an'ı Kerim'de Uhud savaşı ile ilgili olarak inen ayetlere şöyle bir göz gezdirelim de o günkü sahabelerin düşmanları karşısındaki davranışlarının nasıl olduğunu görelim:

"İnsanlar onlara; Düşmanınız olan insanlar size karşı bir ordu topladılar, onlardan korkun dediler. Bu onların imanını arttırdı da, Allah bize yeter o ne güzel vekildir, dediler." (Ali imran 173)

Evet, o gün Mekkeli müşrikler Müslümanlar üzerine top yekûn hücumla kalkmış, onlarla savaşımlar ve Uhud günü Müslümanlar 70 şehit vermişlerdi. Müşrikler savaş meydanından çıkıp gittikten sonra Rasûlullah (sav) onların Mekke'ye döndüklerinden emin olmak için onların arkasında yalnızca savaşta katılan Müslümanlarla takibe koyulmuş, üç gün onları bekledikten sonra geri dönmüştü. Bu arada münafıklar ve Yahudiler Müslümanları savaştan alıkoymak için bütün insanlar sizin üzerine top yekûn hücumla kalkacaklar dedikleri zaman, onların bu propagandaları Müslümanları korkutmamış bilakis onların imanlarını artırmıştır ve onlar Allah ne güzel vekildir, Allah bize yeter diyerek yalnızca Allah'a dayanmışlar ve güvenmişlerdir.

Kısa bir an için bu ayetin bugün bizim üzerimize indiğini düşünelim. Bugün de İslâm düşmanları Müslümanların üzerine top yekûn savaş açmışlardır. BM ve NATO Sovyet Rusya'nın yıkılışından sonra dünyaya tehlike olarak İslâm'ı ve Müslümanları göstermektedir. Bütün küfür dünyası Müslümanları fundamantalist, radikal, kökten dinci, hatta İslâm için de İslâm'ı terör kavramlarını kullanarak hem İslâm'ı hem de Müslümanları karalamak istemekte ve Müslümanları insan öldüren, vahşi kişiler olarak tanımlamaktadırlar. Bu türden hain amaçlarına ulaşmak için ise, Müslümanlara karşı her gün cehennemî planlar hazırlamakta/hazırlanmakta ve her gün bunlardan onlarcasını uygulamaya koymaktadır. Gazetecileri, bilim adamlarını, öğretim görevlilerini hatta ve hatta Müslüman düşünürleri ve yazarları vs.

sistem tartışması değildi. Çünkü Allah dinini nakis (noksan, eksik) göndermedi. O'nun dininde hukuki bir boşluk kesinlikle yoktur. Öylesi bir iddia ancak Allah'a ve dinine adi bir iftira olur.

Bu hususta söylenen şu sözlerin batıllığına dikkat edilmesi gerekir:

"İlk İslâm cemaatinin geliştirdiği hilâfet modelinin bir sahabe içtiği olduğu sonucuna varıyoruz. Sahabe içtiği hukukun kaynakları arasında yer almakla beraber sonuç itibarı ile içtiği olması dolayısıyla dinin usulü kapsamında değil dinin furu kapsamında yer almaktadır."

Bu sözler karşısında soruyoruz! İctihad tarihi bir kurum mudur? Mücerret beşeri bir görüş müdür? Tarihi bir kurum ve mücerret beşeri bir görüş ise, nasıl İslâm hukukunun kaynağı olabilir? Dinin usulü nedir, furu nedir? Dinin usulü alınır da furu terk mi edilir? Dinin usulünden amaç sadece inançlar ise İslâm dininin şeriat ve ahkâmı zamanla terk edilebilir mi? Dinin usulünden kasıt usulü fıkıh ise, yani fıkıh kaynakları ise sahabenin içtiği da fıkıh kaynağından dendiğine göre dinin usulünden sayılmaz mı?

Bu soruları yukarıda ıktibas ettiğimiz sözün ne denli boş ve kendi içinde tutarsız, gelişkli bir söz olduğunu göstermek için sorduk. İçtihat mücerret beşeri bir görüş değildir. Şari'nin hitabına yani şer'î delile dayalı olarak kişinin zihninde Şari'nin hükmü olduğuna dair oluşan kanaattir. Şer'î delile dayalı olmayan fikir, görüş ve ameller içtihat değildir. Müslümanların nezdinde böylesi görüşlerin hiçbir kıymeti de yoktur. Zira şer'ata dayanan her fikir ve amel Rasûlullah (sav)'ın ifadesiyle merduttur:

"Kim bizim bu işimizde (dinimizde) olmayan bir şeyi sonradan ortaya koyarsa (ihdas ederse) o ret olunur." (Müslim)

"Bizim dinimize dayanan her amel ret olunur." (Müslim)

Şu halde mücerret beşeri görüşe şer'î istilahta içtihat denmez. İçtihat, istihraç yada istinbattır. Yani hükmü delilden çıkarmanın yolu ve belli bir şeyi deyimle içtihat, şer'î hükmü şer'î delilden çıkarmanın yolu ve belli bir şer'î disiplin içinde yapılan çalışmadır. Onda keyfilik yoktur. İçtihat neticesinde kişinin zihninde oluşan kanaat şer'î hükmüdür. Yani o konu hakkında Allah'ın hükmüdür. Şu halde içtihat ile elde edilen hüküm, şahsi görüş değil İslâm'ı görüştür. Yani dindendir. Eğer dinin furu diyerek kastedilen şer'î hükümler ise, içtihat ile elde edilmiş bile olsa biz Müslümanlar İslâm'ı usulü ve furu ile top yekun kabul etmekle ve ona teslim olmakla emrolunduk. Zaman mekan şartlarına göre veya şahıslara göre biz, şer'î hükümleri terk etme yada değiştirme hak ve yetkisine sahip değiliz. Dinde keyfilik yoktur. Kim bunu yapmaya kalkarsa, dini zaman mekan şartlarına uydurmaya, çağıdaştırmaya kalkarsa, Kur'an'ı Kerimde açıkça zemmedilen Yahudi ve Hristiyanların dinlerini tahrif etmeleri sıfatı ile sıfatlanmış olur:

"Kim ki emirinde kerih bir şey görürse, sabretsin..." (Buhari,

Müslim, Ebu Davut)

"Velisi olmayanın velisi ise sultandır." (Ebu Davut, Tirmizi, İbni Mace, Daremi, Ahmed b. Hanbel)

Bütün bunlara ve daha birçok delillere rağmen yine de; *'Kur'an ve Sünnette bir yönetim modeli yoktur, hilâfet yoktur'* demek için ya bu delilleri inkar etmek yada kör olmak gerekir.

2- Hilâfet İslâm'a ait değil de sahabelerin ve diğer Müslümanların o zaman ki şartlar içinde bulup geliştirdiği bir sistem midir? Yani İslâm'ı değil de tarihi bir kurum mudur?

Hilâfet'in İslâm'dan olduğunu Kur'an ve sünnetten deliller ile yukarıda izah etmeye çalıştık. Buna rağmen hilâfetin İslâm'dan olmadığı nasıl söylenebilir? Nasıl sahabelerin ve diğer Müslümanların uyurduğu veya uydurdukları bir sistemdir, İslâm'ı değil de tarihi bir kurumdur denilebilir? Bu çok isafsızca bir iddiadır. Öyledir çünkü, Allahu Teala insan yaşamının tamamını kapsayan bir din göndermiştir. Bu dini de **"nime"** olarak vasıflandırıp tamamladığını, kemale erdirdiğini ve ancak ondan razı olduğunu başka hiçbir din ve yaşam modeline razı olmadığını bildirmiştir:

"Bugün size dininizi ikmal ettim ve üzerinize nimetimi tamamladım. Sizin için din olarak İslâm'dan razı oldum." (Maide 3)

"Muhakkak ki Allah nezdinde din İslâm'dır." (Ali İmran 19)

"Göklerde ve yerdekiler ister istemez O'na teslim olmuşken onlar Allah'ın dininden başka bir din mi arıyorlar? Halbuki O'na döndürüleceklerdir." (Ali İmran 83)

"Kim İslâm'dan başka bir din ararsa bilsin ki, kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır." (Ali İmran 85)

Şu halde, Allah hayatın tamamını kapsayan kamil bir din göndermiştir. Hilâfet de, hayatta yönetim ve kamu hukuku ile ilgili şer'î ahkamdandır. Yani Allah'ın dinindendir.

Ayrıca hilâfeti sahabelerin görüşü olarak söylemek de abesle iştirğaldır. Demek ki, Rasulullah (sav) vefat edince sapıttılar da Allah'ın dininde olmayan yeni bir yönetim modeli ortaya attılar, öyle mi? Böylesi bir iddia Allahu Teala'nın övgüsüne mazhar olmuş sahabeler hakkında adi bir iftiradan ve saygısızlıktan başka bir şey değildir. Zira Allahu Teala onları şöyle methetmiştir:

"(İslâm dine girme hususunda) öne geçen ilk muhacirler ve ensar ile onlara güzellikle tabi olanlar var ya, işte Allah onlardan razı olmuştur, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. Allah onlara, içinde ebedi kalacakları zemininden ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte bu büyük kurtuluştur." (Tevbe 100)

Rasulullah (sav)'den sonra sahabeler (r.anhum), kimin hâlîfe olacağını aralarında istişare ile tartıştılar. Ancak bu tartışma kesinlikle

kullanarak İslâm'a ve Müslümanlara karşı saldırmaktadırlar. Bu amaçla da milyarlarca dolarlık bütçelerle paralar harcamaktadırlar. Tıpkı bundan on dört asır önce yüce Rabbimizin kitabında belirttiği gibi:

"Doğrusu inkar edenler insanları Allah'ın yolundan alıkoymak için mallarını sarf ederler ve daha da sarf edeceklerdir. Ama sonra içleri yanacak sonra da mağlup olacaklardır." (Enfal 36)

İşte böyle bir durumda, Müslümanlar nasıl davranacaklardır? Onların saldırılarından ürüp, korkup köşelerine mi çekilecekler yoksa; **'Allah bize yeter o ne güzel vekildir'** deyip Allah'ın rızasını kazanmak için mi çalışacaklar? Evet, *'ben Müslüman'ım, Allah'a ve Ahiret gününe inandım'* diyenlerin tıpkı Uhud günü sahabelerin yaptıklarını yapmaları gerekir. Çünkü gerçekte üstün olan izzetli ve şerefli olan ancak Müslümanlardır. Çünkü Allah'tır onların yardımcısı. Öyleyse bugün de Müslümanlar Allah'a dayanmalıdırlar. O'nun kendilerine kesinlikle yardım edeceğine inanmalıdırlar. Allahu Teala Uhud savaşına katılan Müslümanların durumlarını anlatırken ayette onları şöyle vasıflandırmaktadır:

"İnsanlar düşman birliklerini gördükleri zaman: İşte bu Allah ve Rasulün bize vadettiğidir; Allah ve Peygamberi doğru söylemiştir, dediler. Bu ancak onların imanlarını ve teslimiyetlerini arttırdı. İnananlardan ahdi yerine getiren adamlar vardır. Kimi bu uğurda canını vermiş, kimi de beklemektedir. Ahitlerini hiç değiştirmemişlerdir. Bu sebeple Allah doğruları, doğrulukları ile mukafatlandırdır..." (Ahzab 22-24)

Bu nedenle, bu günkü Müslümanlar da ayette bahsedilen Müslümanlar gibi, Allah'a verdikleri sözü yerine getirmeye ve bu uğurda canlarını vermeye her zaman hazır olmalıdırlar.

Şimdi meseleye bir de madalyonun diğer yüzünden bakalım. Eğer Müslümanlar Allah'a güvenmezler, Allah'tan çok zalimlerden, tağutlardan, sahte ilahlardan korkarlarsa, o zaman ne hale geleceklerdir? Durumları ne olacaktır? Evet, tıpkı günümüzde olduğu gibi zelim, hor ve hakir bir halde yaşayacaklardır. Nitekim Rasul (sav) bir hadiste Müslümanların bu günkü hallerini şöyle anlatmaktadır:

"Ümmetler ve milletler, insanların birbirlerini sofraya davet ettikleri gibi, vahşi hayvanların bir yiyeceğe saldırmaları gibi birbirlerini sizin üzerinize davet edecekler ve sizin üzerinize üşüceklerdir." Orada bulunanlardan birisi;

Ya Rasulallah bizim azlığımızdan mı? diye sordu. Rasulülah;

"Hayır, aksine o gün sizin sayınız çok olacaktır. Fakat sizin çoğunuz selin önüne katıp sürüklediği çöp gibi olacaktır. Allah düşmanlarınızın kalbinden sizin korkunuzu çıkaracak ve sizin kalbinize vehen bırakacaktır. Vehen nedir? diye sorulduğunda;

Dünyayı sevmek ve ölümü hoş karşılamamak." (Ebu Davut melahim 5, Müsned 5/278)

Evet, bugün Müslümanlar aynen hadisi şerifte anlatıldığı bir haldedirler. Sayıca çok olmalarına, dünya nüfusunun %20'sini oluşturmalarına, dünyadaki maddi servetin %70'ine sahip olmalarına rağmen bugün Müslümanlar Avrupa'ya, Amerika'ya boyun eğmektedirler. Aleyhlerine verilen karara ses çıkaramamaktadırlar. Bunun sebebi izzet ve şeref, üstünlüğün yegane kaynağı olan Kitap ve Sünnetten ve onların taşıdığı yüce mesajdan uzaklaşılmasıdır. Toplumsal bir varlık olan insanın bütün maddi ve manevi ihtiyaçlarının, insanlar arasındaki ilişkilerin, devletler arasındaki ilişkilerin, iç siyasetin, ekonominin İslâm dışı kaynaklardan beslenmesi sonucu Müslümanlar Allah ve Rasulünün kendilerine sunduğu izzet, şeref ve üstünlüğü yitirdiler. Konunun başında zikrettiğimiz (Ali İmran suresi 139.) ayeti kerimede üstünlüğü Allah'a imanla kayıtlı kılmıştır. Öyleyse, kendisinin varlığından, gücünden ve otoritesinden emin olduğun Allah'ın seninle beraber olduğunu unutmadan onun ipine sınıksız sarılarak, ancak izzet, şeref ve üstünlük tekrar yakalanabilir.

Karşınızda ebedi mutluluk makamı olan cennet gibi mükemmel bir yurt sizleri beklerken, alemlerin Rabbi olan sonsuz güce, kudrete sahip Allah'ın yardımı sizinle birlikte iken hâlâ ne diye beklemektesiniz? Yoksa Cennetten ve Allah'ın rızasını kazanmaktan daha büyük bir mükafatla veya Allah'ın gazabı ve Cehenneminden daha korkunç bir şeyle mi müjdelendiniz? Cenneti kazanmak için çalışmak yerine bir oyun ve eğlenceden başka bir anlamı olmayan dünya sevgisi ile mi yok olup gitmeyi bekliyorsunuz? İslâm akidesinden ve hükümlerinden uzaklaşmanız karşılığında şu anda içerisinde yaşadığınız zillet hayatı, dünyanın en zelim kavimleri olan Allah'ın maymunlara ve domuzlara çevirdiği, hem dünyada hem ahirette lanetlenen kavimlerin emrine boyun eğen uşakların idaresi altında yaşamamız gözlerinizi açmanız ve neredeyse bir asra yakın bir süredir yatmakta olduğunuz kış uykusundan uyanmanız için yeterli değil midir? Hâlâ neyi bekliyorsunuz? Allah'ın üzerinize yeni yeni azaplar göndermesini mi?

Hayır artık kış uykusundan uyanma vakti çoktan geldi ve geçti bile. Tıpkı asrı saadet döneminde ve devamında olduğu gibi dünyanın efendisi ve lideri olabilirsiniz. Çünkü size bu imkanı sağlayacak İslâm akidesi gibi bir güç var sizlerde. Sizler Allah'a dayanıp, Allah'a güvendiğiniz taktirde bunları başarmanız için önünüzde hiçbir engel yoktur. Üstelik on üç asır boyunca elden ele dolaştırılarak taşınan bu şanlı bayrak sizlerin elinde iken yere düşürüldü ve o günden bu güne kaldırılmayı bekliyor. Bu nedenle bu konuda sizler daha fazla sorumlusunuz. İslâm'ın büyük komutanlarından Selahattin Eyyubi Cuma hutbesinde gülme ile ilgili bir konu hakkında konuşan ve güler yüzlü olmayı tavsiye eden imama; *Kudûs haçlıların ayakları altında iken bana*

"Her birinize bir şeriat ve metot verdik." (Maide 48)

Rasulullah (sav) her hususta olduğu gibi elbette ki Allah'ın indirdikleri ile yönetirken de, Allah'ın kendisine gösterdiğine yani gönderdiği vahye tabi oluyordu. Zira Allahü Teala şöyle dedi:

قُلْ إِنَّمَا آتَيْتُ مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ مِنْ رَبِّي

"Deki, ben ancak Rabbinden bana vahyolunana tabi olurum." (Araf 203)

O halde Rasulullah (sav) Allah'ın indirdikleri ile yönettiği bir devlet kurduğuna göre, bu devletin kuruluşu, yönetim şekli, kamu hukuku ile ilgili tüm düzenlemeler ve mekanizmalar elbette ki Rabbimizin ona göstermesine yani vahyine göre olmuştur. Yani bu uygulamalar Rasulullah (sav)'in şahsi görüşüne veya sahabelerin ve Müslümanların görüşlerine yada zaman ve mekan şartlarına göre değildir. Nitekim Rasulullah'ın kurduğu devletin yönetim şekli ve kamu hukuku zamanındaki hiçbir devletin yönetim şekline benzemiyordu. Ne Kureys'in yönetimine nede Yahudilerin yönetimine, ne Yemen'in ne Habeş'in yönetimine, ne Kısra'nın ne de Kayser'in yönetim şekline, kısacası hiçbirine benzemiyordu. Kendisine has bir yönetimdi.

Devletin başında yönetici, yanında muavinleri, ülkenin idari birimleri olan vilayetlerde valiler, belli hükümlerin uygulanması ile yükümlü amiller, yargı işlerini yürüten kadılar, ordu ve teşkilatı, kendileri ile istişare eden toplumun ileri gelenleri, işlerin ve maslahatların idaresi için tayin edilmiş daire müdürleri statüsündeki katipler ve tümünün arasında varolan organik yapı ile kendisine özgün bir devletti. Bunun böyle oluşu, hevasından ve aklından hareket etmeyen Rasulullah (sav)'in fiili Sünnetidir. O halde Kur'an ve sünnette bir yönetim modeli ve kamu hukukunu düzenleyen sabit kurallar yoktur, denilebilir? Yoksa Rasulullah (sav)'in fiili sünneti hiçe mi sayılıyor? Rasulullah (sav)'in vahye tabi olarak kurmuş olduğu bu devlet modeline hilâfet veya imâmet, yöneticisine hâlife, imam veya Emir-el mü'minin yada sultan denmesi de yine Kur'an ayetlerine ve hadislere binaendir. Bunlar sonradan uydurulmuş isimler değildir. Bununla ilgili birkaç ayet ve hadisi şerif şöyledir:

يَا دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ

"Ey Davut! Biz seni yeryüzüne hâlife yaptık..." (Sad 26)

"Ben seni, insanlara imam yapacağım, dedi." (Bakara 124)

"İmam da çobandır ve tebaasından mesuldür..." (Buhari, Tirmizi, Ahmed b. Hanbel)

"Muhakkak ki imam bir kalkanıdır, onun arkasında savaşılır ve onun ile korunulur." (Buhari, Müslim, Ebu Davut, Nesai, Ahmed b. Hanbel)

"Kim bir imama biat edip, elini sıkarsa ve rıza gösterirse, gücünün yettiği kadar itaat etsin..." (Müslim, Nesai, İbni Mace, Ahmed b. Hanbel)

Yani devletin kuruluşu, yönetim şekli, yönetenlerin yetki ve sorumlulukları, yönetenle yönetilenler arasındaki ilişkiler ve bu konuda gerekli olan hukuki kural ve mekanizmalar hakkında bir düzenleme yok mudur? Bu saydığımız hususların insan yaşamında bir yeri yok mudur? İslâm hayatın tamamını kapsayan bir din değil midir? Allah bu dini tamamlayıp ikmal etmemiş midir? Rasulullah (sav) Allah'ın indirdikleriyle hükmettiği, yönettiği bir devlet kurmamış mıdır?

Elbette ki, devlet ve toplum ilişkileri toplumsal bir varlık olan ferdin yaşamında büyük bir yer teşkil eder. Fert bu yaşamından ahirette de hesaba çekilecektir. Elbette ki Allah, dinî yaşamın bu kesimini ihmal etmiş değildir. Hayatın en ince ayrıntısına kadar düzenlemeler getiren bu din, hayatın takriben üçte ikilik kısmını dolduran toplumsal ve devletle ilgili yönünü ihmal mi etmiştir? Elbette ki hayır. nitekim Kur'an ve Sünnette geçen binlerce geçen ahkam ayetleri ve hadisleri bunu ifade etmiyor mu?

Müslümanlar ancak Allah'ın indirdiği hükümler ile yani İslâm şeriatı ile yönetilmeye razı olmakla, onun dışındaki sistemleri yani tağuti sistemleri reddetmekle emrolundular. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurdu:

"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? İnkâr ve reddetmekle emrolundukları halde tağut ile yönetilmek istiyorlar. Şeytan ise onları bütbütün saptırmak istiyor. Onlar Allah'ın indirdiğine Kur'an'a) ve Rasulüne gelin denildiğinde münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün." (Nisa 60-61)

Allahu Teala, Rasulüne ve onun şahsında İslâm ümmetine Allah'ın indirdikleri ile hükmetmesini/yönetmesini emretti. Şöyle buyurdu:

"Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet (yönet) ve onların arzularına uyma. Allah'ın sana indirdiği hükümlerin bir kısmından seni saptırmalarından sakın." (Maide 49)

Allahu Teala Rasulüne Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyi emretmekle birlikte ona bunun keyfiyetini, yani yönetim şeklini de gösterdi. Şöyle ki:

"Muhakkak ki biz, insanlar arasında Allah'ın sana gösterdiği biçimde hükmedesin diye sana kitabı hak ile gönderdik." (Nisa 105)

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

"Sonra seni (yönetim) işinde bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy, bilmeyenlerin arzu ve isteklerine uyma." (Casiye 18)

Allahu Teala emirlerini metodu ile birlikte göndermiştir. Allah tarafından yapılması ile emrolunduğumuz bir şeyi yine Allah'ın gösterdiği biçimde yapmakla da emrolunduk. Zira Allahu Teala İslâm'ı fikir ve metot bütünlüğü içinde göndermiştir. Nitekim şöyle demiştir:

nasıl gülmeyi tavsiye edersin? diyerek çıkışan ve Kudüs fethedilinceye kadar da gülmeyen, içinde Kudüs'ü fethetmek için volkan gibi kaynayan bir yürek taşıyan Selahattin Eyyubi gibi sizler de bu şanlı bayrağı yeniden dalgalandırmak, bu bayrakla hem dünyaya liderlik yapmak hem de her tarafa hakkın sesini hakim kılmak için bütün gücünüzle çalışma azmi içerisinde olmalısınız. Elbette ki, Allah inananlarla beraberdir.

d- İSLAM'IN YÜCELİĞİ:

(İslâm yücedir, İslâm'dan daha yüce bir din yoktur.)

Allahu Teala yüce kitabında;

إِنَّ الْبَيْنَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ **"Allah katında (tek) din İslâm'dır."**

(Al-i İmran 19) buyurmaktadır. Bir başka ayeti kerimede ise;

"Hak Rabb'inden gelendir." (Al-i İmran-19) buyurmaktadır.

Her iki ayet bir arada düşünüldüğü zaman hem İslâm dininin hem de bu dine mensup olanların bütün dinlerden ve din mensuplarından daha üstün bir konumda bulunmaları gerektiği açık ve net bir şekilde görülmektedir. Eğer bir din, alemlerin Rabbi olan Allahu Teala'dan gelmiş ve Allah katında tek din unvanını almış ise, bu dinin ve bu dine inananların diğer din mensuplarından ayırt edilen bir çok yönünün olması pek tabiidir. Bu din öyle bir dindir ki; indirdi dönemde davranışları, yaşantıları ile o dönemde yaşayan toplumların en geri kalmışlarını oluşturan, kendi kızlarını diri diri toprağa gömecek kadar insanlıktan uzaklaşmış olan bir kavmi insanların efendisi, dünyanın lideri haline getirmiş bir dindir. Diğer bir ifade ile bu dine inanan bir kimse kula kulluktan, şeytan ve dostlarının peşinden cehennemeye doğru sürüklenmekten, başka halk ve milletlerin kölesi olmaktan kurtularak yalnızca Allah'a kul olma ve dünyanın efendisi olma şerefine nail oluyordu. Çünkü bu din gerçekten Allah'tan gelen hak bir din idi.

Nasıl ki geçmişte, bu din mensupları dünyaya asırlar boyunca liderlik yapmış, gittikleri her yere hakkı, adaleti, insanlığı, ilmi, teknolojiyi, huzuru götürmüşlerse bugün de aynı özelliklere sahip olmaları gerekir. Zira Allahu Teala'nın; **"Allah katında tek din İslâm'dır"** dediği ve bütün dinlerin üstünde hakim olmasını emrettiği yüce bir dine inanan insanların diğer din mensuplarının emirleri altında, zillet içerisinde, küfrün karanıklı altında yaşamaları asla doğru olamaz. Bir zamanlar dünyayı aydınlatan insanlar nasıl olur da bugün dünyayı karanlığa boğan, dünyayı adeta vahşi hayvanların yaşadığı ormana döndüren, insanı insanlıktan çıkarıp hayvandan da aşağı bir seviyeye indiren, hayvanları delirtecek derecede tabii dengeyi bozan kendi süfli emelleri için dünyanın dört bir yanını ateşe veren, gözleri para hırsı ile doymadığı için insanlar arasında fitneler çıkartan ardından da onların ellerine silahlar tutuşturarak kardeşi kardeşe vurduran ve

Allahu Teala'nın **"Onlar hayvanlar gibidirler, hatta hayvanlardan da aşağı seviyededirler"** dediği batıl bir dine inanan, azgın, sapık insanların koyduğu batıl nizamların gölgesinde, onların çıkardığı batıl kanunlara itaat ederek zillet içerisinde yaşayabilir! Hayır! Hak bir dine inanan, Allah'ın katında tek din olan İslâm'a inanan ve Allahu Teala'nın; **"Siz insanlar için çıkarılmış hayırlı bir ümmetsiniz"** şeklinde vasıflandırdığı İslâm ümmetinin, batıl dinlerin hakimiyeti altında yaşamaları asla doğru değildir.

Asırlar boyunca dünyada süper devlet olma unvanını en uzun süre koruyabilmiş, her zaman başı dimdik yaşamış, köle yerine lider ruhuna sahip bir din mensupları bugün zillet altında yaşamayı, başka ülkelerin payandası olmayı, iç ve dış siyasetlerindeki işlerinde alçaklardan izin alarak yaşamayı nasıl kabullenebiliyorlar?

Altı asır boyunca yeryüzünde hükümrانlık süren, gittikleri her yere hakkı, adaleti, insanlığı götürən, batılı halklara bile; **"Derebeylerin zulmü altında yaşamaktansa, Osmanlının sarığı altında yaşamayı yeğleriz"** dedirten, hasta yatağındaki hali ile bile bütün dünyayı korkutan, hasta yatağındaki ölümü bile iki asır süren bir ecdadın torunları nasıl olurdu; Musa (as) dan bu yana yeryüzünde bir devlet haline gelemeyen, asırlar boyunca başka milletler ve halklarca hor ve hakir görülen, hiçbir zaman izzet ve şeref görmeyen , daima başka halkların himayesi altında yaşayan, Allah'ın lanetlediği, yeryüzünün en sefil mahlukları haline getirdiği, domuzlara ve maymunlara döndürdüğü, korkak, sözünde durmayan, daima ihanet içerisinde bulunan, peygamberlerini öldüren, İspanyol'ların zulmünden kaçarak Osmanlı'nın himayesi altına giren ancak orada da fitne ve fesatçılıklarını ellerinden bırakmayan, Osmanlı Hâlifesi Abdülhamid'in Hâlifelikten azledildiğine dair fetvayı sultana bildiren heyette yer alan, peygamberlerini yalnız bırakarak; **"Sen ve Rabb'in gidin savaşın biz burada oturacağız"** diyecek kadar alçaklaşan zell yaratıkların eteğine yapışır! Onlardan yardım beklerler! Nerede görülmüş efendinin adı bir köleden aman dilendiği? Allah'a verdikleri sözleri bozmaktan bir an bile geri çekinmeyen, peygamberlerini öldüren alçak bir kavmin neyine güveniyorlar? Ey Osmanlının torunları! Nerede kaldı sizin şeref duygularınız? Nerede bir sözü ile dünyayı titreten naralarınız?

Eğer bugün İslam ümmeti geçmişte tarihin akışını nasıl değiştirdiklerini, her yere hakkı ve adaleti nasıl götürdüklerini, dünyanın dört bir yanında başları dimdik nasıl yaşadıklarını, Allah'ın dinini yeryüzünde hakim kılmak için savaş meydanlarında Allahu Ekber naralarıyla nasıl şehadet şerbetini içtiklerini, kalplerinde taşıdıkları güçlü imanları ile kendilerinin onlarca katı orduları nasıl dize getirdiklerini unuttularsa burada tarihin derinliklerinde geçmişte İslam ümmeti ile ilgili bazı hatırlatmalarda bulunalım ki, belki böylece kendilerinin ne kadar üstün bir ümmet olduklarını hatırlarlar. Damarlarından akan kan

konularda ihtiyaç hissedilen hukuki kural ve mekanizmalar tarif ve ihdas etme (yeniden bir şey yapmak, meydana getirmek) konularının kısaca, kamu hukukunun Müslümanların içtihadına, zamanın ve şartların icabına bırakıldığını göstermektedir. Nitekim Kur'an ve Sünnet sabit bir yönetim şekli öngörmemiştir. Belki hilâfet tarihi bir kurum olma özelliğinin ötesinde, yeni içtihat ve İslâm'î perspektiflerle İslâm dünyasında siyasi ve manevi bir üst birleştirici kimlik rolü oynayabilir. Ama her durumda bu içtihat alanına ait bir konudur ve Müslüman dünya içtihat sayesinde hilâfeti yeniden tanımlamak ve gerekiyorsa çıkış yolunu bulabilecek kaynak ve iradeye sahiptir.

Bütün bu ifadelerden şu sonuçlara varılmak istendiği görülmüyor:

1- Kur'an ve Sünnette bir yönetim modeli ve kamu hukuku ile ilgili bir düzenleme yoktur.

2- Hilâfet İslâm'a ait değil de sahabelerin ve diğer Müslümanların o zamanki şartlar içinde bulup geliştirdikleri bir sistemdir. Yani İslâm'î değil de tarihi bir kurumdur.

3- Müslümanlar zaman ve mekan şartlarına, koşullarına göre yeni yeni hüküm, kanun ve sistem geliştirebilirler ve de geliştirmelidirler.

4- Raşidi hilâfet de dahil, hilâfet sistemi günün ihtiyaçlarını karşılayamaz. Yada hilâfet sistemini uygulamak zordur. Onun için Müslümanlar hilâfet sistemi yerine, Avrupa modelinden esinlenen bir İslâm asamblesi sistemini almalıdırlar.

Bu noktalara cevap vermeye geçmeden önce şunu belirtmek istiyoruz: Bu fikirler, eğer ihanet mahsulü değilse ancak gaflet ve cehalet mahsulüdürler. Kesinlikle İslâm'î bir zihniyete ait değildirler. Müsteşrik kafirlerin takriben bir asır önce ekmiş olduğu tohumlarla ümmetin bağrında biten ayrık otlardır. Bunu böyle bilip böyle değerlendirmek gerekir. İslâm şeriatına dayanmayan her fikrin merdud (kovulmuş) olduğu bilinip sahiplerinin suratına fırlatılmalıdır. Ümmetin, özellikle de İslâm'a tekrar yönelmiş durumda olan genç neslin akıllarını, zihinlerini İslâm kisvesine büründürmeye çalışılan böylesi fasit ve merdud fikirler ile kirletmeye kimsenin hakkı yoktur. İslâm'î zihniyete sahip olmayan insanlar, birtakım İslâm'î malumata sahip olsalar da küfrün taşeronu olmaktan kurtulamazlar. Bu fikirlerin sahiplerine, kendilerine gelip, mevcut maslahatçı veya şartlara ve koşullara teslimiyetçi İslâm esaslarına dayanmayan düşünce yapılarını top yekûn çöpe atıp, İslâm'î düşünce sistemini ve zihniyetini korumak için çalışmalarını ve Allah'tan hakkıyla korkmalarını tavsiye ediyoruz.

Şimdi yukarıda ıktibas edilen ifadelerden çıkan o dört maddeyi cevaplandırmaya çalışalım;

1- Kur'an ve Sünnette bir yönetim modeli ve kamu hukuku ile ilgili bir düzenleme yok mudur?

hilâfet hakkında sürekli şunları yazıp söylüyorlardı: "Hilâfet despotist (zorba) bir sistemdir." (T. Arnold) "Müslümanların kitabında "hilâfet" diye bir sistem yoktur. Onun için hilâfet İslâm'a ait değil de Araplara ait, özellikle Muhammed'den sonra Arap geleneğine uygun olarak ortaya çıkmış tarihi bir kurumdur." (T. Arnold)

O alçak kafirlerin böylesi alçak saldırı ve karalamalarını anlamamız mümkündür. Çünkü Rabbimizin de buyurduğu gibi;

إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا عَدُوًّا مُبِينًا

"**Muhakkak ki kafirler size apaçık düşmanlardır.**" (Nisa 101)

Anlayamadığımız husus, bugünlerde Müslümanların evlatlarından bazı yazar diye bilinenlerin aynı çizgide sözleri hem de "**İslâm'ı iyi anlama**" sloganı altında terennüm edip durmalarıdır. Şimdi bu sözlerden bazılarını buraya alarak incelemeye tabi tutalım:

-Anlaşıyor ki hilâfet siyasal kaygılarla üretilmiş bir adlandırmadır ve hep de öyle kalmıştır.

-Asıl üzerinde durmak istediğimiz konu, İslâm ümmetinin siyasal birliğinin sembolü olan hilâfet...

-Müslüman aydınlar, hızla ümmetleşmeye doğru yol alan dünyamızda İslâm ümmetinin birliği için yeni projeler üretmeli, konunun üzerine hassasiyetle eğilmelilerdir.

-Hilâfetin, Türkiye istese bile canlandırılabilceğini sanmıyoruz. Günün dünyasına, bugünün ihtiyaçlarına cevap verecek yeni kurumlar gerekiyor.

-Hilâfetin ilanı dertlere derman olsaydı, Osmanlı devleti yıkılmazdı. Emeviler'de, Abbasiler'de, Endülü's'te hâlifeler vardı, sonra ne oldu? Bir kişi hâlife olsa bile elli tane İslâm ülkesinin hangisine laf anlatacak? Hâlife yerine İslâm asamblesi (kurulu) düşünülmeli. Bu meclis belki bir şeyler yapabilir. Avrupa'daki birlik ve beraberlik bize de örnek olmalı. İslâm ülkeleri de aynı hakkı kullanmalı.

-Hilâfetin, Müslüman bireyin ve geleneksel dünyanın bilincinde halâ güzel bir hatıra hatta kutsal bir makam olduğunda şüphe yok. Ama ben yine de bu kurumun dinî mi yoksa tarihi mi olduğu yolunda bir sorulmasını gerekli görüyorum.

-Hilâfet modelinde hukuki boşluklar...

-Raşid hâlifelerin hilâfet modeli kendi döneminin şartlarında önemli bir fonksiyon görmekle beraber bugün için karşımıza bazı zorlukları çıkarmaktadır... Bütün bunlardan hareketle, Kur'an'da ve Sünnette İslâm kamu hukuku ile ilgili, yer alan hükümleri göz önüne aldığımızda ilk İslâm cemaatinin geliştirdiği hilâfet modelinin bir sahabe içtihadı olduğu sonucuna varıyoruz. Sahabe içtihadı hukukun kaynakları arasında yer almakla beraber sonuç itibarı ile içtihat olması dolayısıyla dinin usulü kapsamında değil, furu kapsamında yer almaktadır. Bu da devletin kuruluşu yönetilenlerin yöneticilerle olan ilişkileri ve bu

eskiden olduğu gibi şimdide fokur fokur kaynar da yeniden eski canlılıklarını , hayatiyet unsuru olduklarını hatırlarlar.

Evet, tarih boyunca İslâm ümmetinin ana başlıkları ile dünyanın gidişatında yaptıkları değişikliklerden bazıları şunlardır:

Devlet yönetimindeki etkileri:

Medine de kitlğin yaşadığı bir dönemde Ömer, Mısır valisi Amr b. El As'a hemen Medine'ye yiyecek maddesi götürmesini emreder. Deve kervanları ile Medine'ye getirilen gıda maddeleri adil bir şekilde halka dağıtılır. Gıda maddelerini getiren develerde kesilerek halka dağıtılmaya başlanır. Bu arada bir tabak içerisinde kavrılmış biraz et de Ömer'in evine getirildiğinde Ömer (ra) eti getiren adama, kesilen develerin etinden herkese dağıtılıp dağıtılmadığını sorar. Bunun üzerine eti getiren adam, yeterli miktarda etin var olduğunu ve dağıtımının devam etmekte olduğunu söyleyince Ömer (ra); "**Allah'a yemin olsun ki bu etten bütün insanlar yemedikçe Ömer'in ağzına bu etten bir lokma girmeyecektir.**" diyerek getirilen eti geri çevirir.

Bir gün Ömer'in karısı aylardan beri evlerinde tatlı namına bir şey yemediğini, ayda bir defa dahi olsa tatlı yiyebilme imkanına sahip olabilmeleri için maaşına zam yapılmasını isteyince Ömer karısına; "**Ömer'in almakta olduğu 400 dirhemin Ömer ve ailesine yettiğini ve maaşına zam yapmayacağını**" söyler. Ancak Ömer'in karısı aldıkları maaştan her ay küçük bir kısım artırarak birkaç ay sonra sofraya tatlı getirir. Bunu üzerine Ömer tatlıyı nereden bulduğunu karsına sorunca Ömer'e şu cevabı verir: "**Her ay maaşından 25 dirhem biriktirerek bu tatlı malzemesini aldım ve tatlı yaptım.**" Bunu üzerine Ömer; "**Demek ki Ömer ve ailesine ayda 375 dirhem maaş yetmektedir**" der ve maaşını 400 dirhemden 375 dirheme indirir.

Devlet başkanı ile görüşmek için Bizans'tan gelen bir heyet Medine devlet başkanına ait bir saray ararlar ama bulamazlar. Ardından oradaki insanlara devlet başkanı ile görüşmek için geldiklerini, onu bulamadıklarını söylerler. Bunun üzerine orada bulunan insanlar bir ağacın gölgesinde yalnız başına uyumakta olan Ömer'i işaret ederek; "**İşte orada**" derler. Heyettekiler Ömer'in yanına gelerek; "**adil oldun, adaletle hükmettin, kendini güvende hissettin ve şu anda da kimseden korkmadan yalnız başına bir ağacın gölgesinde uyuyabiliyorsun ha**" derler...

H.18. senede İslâm devlet başkanı Hz. Ömer, Suriye-Filistin bölgesini kontrol edip vukuu bulan vebanın neticelerini tespit için Şam'a gitti.

Maiyeti ile Şam'a yaklaşan Ömer yolculukta deveye binme işini kölesi ile sıraya koymuştu. Şehre girmeye yaklaştığında deveye binme sırası köleye gelmişti. Her ne kadar deveye binmek istemese de Ömer (ra)'ın ısrarı üzerine köle deveye binmeyi kabul eder. Ömer yaya olarak kölesi ise devenin üzerinde olmak üzere şehre girerler. Yanında ise ne bir emir subayı ne de bir muhafız vardı. Toplanan kalabalık kimin hâlîfe kimin de onun kölesi olduğunu farkedemiyordu. Ömer'i tanımayan halk devesinin yularından tutmuş yürümekte olan Ömer'e şöyle soruyorlardı;

"Emiru-l Mü'minin nerede?"

Ömer'in cevabı çok kısa ve netti :

"İşte önünüzde!..."

Ömer b. Abdülaziz Hilâfet makamına oturduğu zaman Ümeye Oğullarının insanların mallarından, devlet mülklerinden ve kamuya ait mallardan otorite gücü ile ellerine geçirdikleri malların tamamının hazine dairesine iade edilmesini kararlaştırdı. Bu işe önce kendinden başladı ve sahip olduğu bütün arazileri, malları, binek hayvanlarını kullandığı güzel kokuları sattı. Bunların bedeli olan 23.000 dinarı hazineye iade etti.

İslam ordusu bir bölgeye fethetmek için gittikleri zaman o bölge halkını İslâm'a çağırır, kabul etmezlerse cizye vermeye çağırır, cizyeyi de kabul etmedikleri takdirde onlarla savaşırdı. Ancak bu savaşlarda asla kadınları, çocukları, düşkün kimseleri öldürmezlerdi.

Ebu Ubeyde kendilerinden cizye aldıkları gayri müslimleri koruyamayacaklarını anlayınca onlardan aldıkları paraları kendilerine geri dağıtıyordu.

Semerkan'dın fethinden önce bölge halkını İslâm'a, ardından da cizye vermeye davet etmeden direkt olarak savaşa başlayıp bölgeyi fetheden bölge komutanı Hâlifenin emriyle Semerkand'dan geri çekiliyordu.

Son Osmanlı Hâlifesi Sultan Vahdettin'in Mustafa Kemal ve avanelerinin Ankara'daki mecliste aldıkları kararla İstanbul'dan kovulmaları kararlaştırıldığı zaman hâlifenin yanındakiler hâlifeye şöyle derler;

"Ey hükümarım, çıkarken beraberinizde yükte hafif değerce ağır olan kıymetli mücevherattan yanınıza alsanız. Zira gittiğiniz yerlerde paraya ihtiyacınız olabilir" deyince son Osmanlı Hâlifesi bu öneriyi getiren adama şöyle cevap verir:

"Bu para Devleti Aliye'nin parasıdır. Hakkım olmayan bir kuruşu dahi yanına alamam" der ve yanına yalnızca kendi şahsi eşyalarını alarak Dolmabahçe Sarayını terk eder.

İçlerinde Yahudi Emanuel Karasau'nun da bulunduğu üç kişilik bir heyet tarafından Hilâfetten azledildiği haberi kendisine ulaştırılan Abdülhamid Han, Hilâfetten azledildikten sonra Süvari yüzbaşı Debre'li Zünnün'a şunları anlatır:

Allahu Teala, hayatımızın her işinde İslâmiyet'i uygulamamızı farz kıldığı gibi, İslâmiyet'in bakış açısıyla da, kayıtlı olmamızı farz kılıyor. Yine bütün vakia, olay, nizam ve fikirlere bakarken helal ve harama bakmamızı farz kıldığı gibi, onu ölçü olarak kullanmamızı da farz kıldı. Nitekim bu helal ve haram ölçüsü Hilâfeti iade etmeyi ve Allah'ın hükmünü yeryüzüne tekrar geri getirmek için çalışmamızı farz kıldı. Bu nedenle üzerimize günahı kaldıralım. İdarecilerin direnişleri, vahşice işkence çekirmeleri ve zulümleri bizi de deşete düşürmesin. Azimlerimizi kırımasın. İslâmiyet'i yeniden hayata iade etmek için yapacağımız çalışmada mallarımız, çocuklarımız, eşlerimiz, aşiretimiz, ticaret ve mülkümüz bizi engellemesin. Zira bunların hepsi fanidir ve bütün bunlar Allah'ın nezdinde bizim için mazeretler değildir. Öyle ise Allah'ın emrine icabet edelim ki, başarılı olup zilletten izzete çıkarak dünyada ve ahirette Allah'ın azabından emin olarak O'nun sonsuz rahmet ve nimetlerine kavuşalım.

Müslümanların hem Allah'ın indindeki mesuliyetlerinden kurtulmaları, hem de dünyadaki şu zilletten kurtulanlardan, ebedi kavuşmaları ve böylelikle dünya ve ahirette kurtulanlardan, ebedi saadete kavuşanlardan olmaları için, İslâm nizamını yeniden hayata hakim kilacak ve Allah'ın hükümleriyle hükmedecek olan hilâfet devletinin kurulması için ihlasla çalışmaları, mücadele etmeleri, Allah (cc)'in şu ayetine dikkatlerini vermeleri olmazsa olmaz şartlardandır:

"Deki, babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, kesata uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler, size Allah'tan Rasulünden ve Allah yolunda cihat etmekten daha sevgili ise Allah'ın emrinin (dünyada belaların ve ahirette azabın) gelmesini bekleyin. Allah fasık kavmi (Allah'tan ve Rasulünün ve onun yoluna cihat etmekten başka şeyler tercih eden yoldan çıkmış, sapmış kavmi) hidayete erdirmez." (Tevbe 24)

b- Rasidi Hilâfet Devleti'nin Önemi ve Kurulmasının Farziyeti:

Bilhassa 19. yüzyılın sonlarına doğru hilâfet hakkında pek çok yazı yazıldı ve çok saldırı yapıldı. O dönemde hilâfete saldıranlar, İslâm'ın ve Müslümanların düşmanları sömürgeci kafirlerin kalemleri durumunda olan müsteşrik (doğu bilimci, oryantalist) kafirlerdi. Onlar kaleme aldıkları makale ve kitaplarında İslâm'ı değerlere özelliklerde Hilâfet kavramı ve sistemine sürekli olarak iftira, yalan ve karalama kampanyası ile alçakça saldırıyorlardı. Bu süfi (alçak, adi) çalışmaları karşılığında da küfür devletlerinden keseler dolusu altınlar ve çeşitli unvanlar (Dr, Doç, Prof vb.) alıyorlardı. Bu müsteşrikler denilen kafirler

"Bana en çok dokunan, bu mason taslağı Yahudi'nin azl kararını tebliğ ettiği olmuştur. Yıldız gelen mebuslar heyetinde Emanuel Karasau'yu hiç unutamıyorum. Bu suretle makamı Hilâfete hakaret edilmiştir. Yahudilerin Hz. Peygamber zamanından beri Sadr-ı İslâm'a ve makam-ı Hilâfete karşı duydukları kin ve nefret cümleminin malumudur. Ben Osmanlı tahtında iken siyonistik davası için bir gün huzuruma, beynelmînel Yahudi teşkilatının kurucusu Teodor Hertlz ile hamam başı gelmişlerdi. Bunları Yıldız sarayına kabul etmiş ve maksatlarını dinlemiştim. Her ikisi de Yahudiler için bir yurt dileğindeydiler. Bunun için Kudüs'ü gösteriyorlardı. Hatta utanmadan Teodor Hertzel;

Zatı haşmetpenahilerine arz ederim ki, Kudüs için birkaç milyon altın tensip buyursanız, derhal takdime amadeyiz demez mi? Kan beyime çıkmıştı. Düşün ki Yüzbaşı, makam-ı Saltanatımıza bu iki yahudi rüşvet teklifi cesaretinde bulunmuşlardı. Bunlara şu cevabı verdim:

"Terk edin burayı, vatan parayla satılmaz. Kudüs bir İslâm toprağıdır. Ben Hilâfet makamında bulunduğum sürece ve Hilâfet var oldukça her ne suretle olursa olsun Kudüs'ün bir karışını bile alamayacaksınız."

Savaş meydanlarındaki etkinlik:

Savaş meydanlarında İslâm ordusu, sayıca çokluğu veya silah gücünün çokluğuna değil, takvaya, sırf Allah için savaşmaya, ihlasa önem veriyorlardı. Bu nedenledir ki birçok savaşta asker sayısı, silah ve teçhizat bakımından küfür ordusundan çok az sayıda olmasına rağmen, İslâm ordusu her zaman zafer elde etmiştir. İslâm tarihinde bunun örnekleri sayılamayacak kadar çoktur. Yine bu nedenledir ki kâfirlerin beynine; **‘İslâm ordusunu yenmek mümkün değildir’** kanaati yerleşmiştir.

İslâm ordusunun savaş meydanlarındaki kahramanlığının ilk örneğini Bedir savaşında görmekteyiz. Kureyş ordusu ile aralarında 1/3 oranını bulun farka rağmen İslâm ordusu savaştan zaferle çıkmıştı. Hendek savaşında da buna benzer oran farkı vardı. Ancak Rasulullah (sav) zamanında bir savaş vardı ki, bu savaştaki oran 1/3 den kat kat fazla idi. 150.000 kişilik Bizans ordusuna karşı 3.000 kişilik İslâm ordusu. Mute'de karşı karşıya geliyordu. Savaş öncesinde ne yapmaları konusunda birbirleri ile istişarede bulunan İslâm ordusunun kumandanlarından Abdullah b. Revaha ayağa kalkarak orduda bulunan Müslümanlara şöyle hitap ediyordu:

"Ey kavim. Allah'a yemin olsun ki, şu hoşlanmadığınız şey olan şehadeti istemek için yola çıktınız. Biz insanlarla ne sayıca çoklukla, ne

kazandılar, buldular. Kafir batı devletleri, böyle ortamlarda kendi hadarelerinden (kültürlerinden) kaynaklanan fikir ve mefhumlarını (değer ölçülerini) Müslümanlar arasında yerleştirmek için birçok fırsatları buldular. Bundan gayeleri, İslâmiyet'in fikri, kültürü, düzeni ve hükümleri tamamen Müslümanlardan uzak kalsın, İslâm hayata ve iktidara dönmessin ve Hilâfet tekrar vücuda gelsesin ki, böylelikle kendileri Müslümanların memleketlerine hakim olsun, servetlerini ve bütün zenginliklerini soymada ve yağmalamada emin olsunlar. İslâm toprakları, kafir batı devletlerinin fabrikaları için hammadde kaynakları ve ürettikleri her şey için tüketici pazarlar haline geçirilip bu halde devam etsin. İslâm topraklarını stratejik bölgeler haline getirip, kafir batı memleketleri ve devletleri için ileri savunma hattı olsun

Daha önce de bahsettiğimiz gibi, İslâm hayattan ayrılmayaacağı gibi, hayatın bütün müşküllerini tedavi etmek, hayatı tanzim etmek için gelmiştir. Devleti kendisinden bir parça olarak saymıştır. Çünkü devlet, kendi nizamı ve hükümlerinin uygulanması için kabul ettiği ve farz kıldığı bir metottur. Yine İslâm'ın bakış açısı ve olaylar, vakıaları, nizam ve fikirleri ölçmek için kullandığı ölü, helal ve haramdır. Bu aynı anda itici ve hareket verici bir faktördür. Allahu Teala İslâm hükümlerine göre değil de, tağut ve küfür hükümlerine göre muhakeme olmayı isteyenleri, şu şekilde teşhir etti:

يُرِيدُونَ أَنْ يُتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

"Tağuta muhakeme olunmak istiyorlar. Fakat onlara onu inkar etmeleri ve reddetmeleri emredildi. Şeytan onları uzak delalete düşürmek istemektedir " (Nisa 60)

Şüphesiz ki, İslâmiyet'in hayat vakıasına ve iktidara geri dönmesi, devletin resmi dininin İslâm olduğunu belirten bir maddenin anayasaya konulması veya İslâmiyet'in anayasa ve kanunlar için bir kaynak olduğunu ifade eden bir maddenin bulunmasıyla da mümkün olmaz. Çünkü böyle bir madde koymak şekli ve değeri bir şey olduğu gibi, idarecilerin Müslümanları aldatmak için başvurdukları bir yoldur.

Şüphesiz ki, İslâm'ın yeniden iktidara ve hayat vakiasına dönmesi ancak ve ancak İslâm akidesini anayasa ve diğer kanunlar için bir esas olarak kılmakla ve varolan bütün iktidar şekillerini iptal edip İslâm'daki iktidar şekli olan halifelik veya imamlığı tekrar iade etmek, mevcut olan bütün anayasa ve kanunları ortadan kaldırıp onların yerine Allah'ın kitabı ve Rasulünün sünnetinden ve onların göstermiş olduğu şer'î kıyas ve icmaden alınan ve İslâm akidesine göre tesis edilen anayasa ve kanunlar koymakla gerçekleşir.

de güç bakımından üstünlükle, ne de başka yönlerden çoklukla savaşıyoruz. Haydi ayağa kalkın! Bizler için ancak iki özellik vardır. Ya zafer ya şehadet!"

İşte bu konuşma üzerine, İslâm ordusu 150.000 kişilik Bizans ordusunun üzerine saldırıya geçiyor ve Rasulullah (sav)'in bildirdiği üzere ordu komutanlarından önce Zeyd b. Harise, ardından Cafer b. Ebu Talip, ardından da Abdullah b. Revaha şahadet şerbetini içiyor, daha sonra ise Müslümanlar sancağı ve ordu komutanlığını Halid b. Velid'e veriyorlardı. Bu savaşta sayıca çok çok az olmalarına rağmen İslâm ordusu zafer kazanmadılarsa da hezimete de uğramadılar.

Ebu Bekr (ra)'ın Hilâfeti zamanında peygamberlik iddiasında bulunan yalancı peygamber Müseyleme'nin ordusu ile Halid b. Velid komutasındaki İslâm ordusu arasında Yemame'de çetin bir savaş oldu. İslâm ordusu birinci hamlede Müseyleme'nin ordusunu bozguna uğratmadı. Halid b. Velid ikinci bir hamlede bulunmasına rağmen yine bir sonuç alınmadı. İslâm ordusunu geri çeken Halid b. Velid orduya bulunan askerlerin bir kısmını ordudan çıkararak geri gönderdi. Orduda Rasulullah (sav) ile birlikte savaşa katılmış olanları, ilk Müslüman olanları, Mekke'nin fethinde bulunan Müslümanları yani samimi ve ihlaslı olanları bıraktı. Sayı bakımından daha az ancak daha takvalı bir ordu ile girdiği üçüncü hamlede Müseyleme'nin ordusunu bozguna uğrattı.

Kadiye'de 8.000 kişilik İslâm ordusu 60.000 kişilik İran ordusuna karşı savaşıyor ve sonunda zafer İslâm ordusunun oluyordu.

Ömer (ra) döneminde, Ebu Ubeyde İbnü'l Cerrah komutasındaki İslâm ordusu tarafından fethedilen Kudüs daha sonraki asırlarda yapılan haçlı savaşları sırasında tekrar Bizanslıların eline geçmişti. Selçuklu komutanı Selahattin Eyyubi sürekli Kudüs'ü yeniden feth etmeyi düşünüyor ve bunun için hazırlıklar yapıyordu. Bir Cuma hutbesinde gülmeyi, gülümsemeyi tavsiye eden imama aynen şu cevabı veriyordu: "*Kudüs harçlıların ayakları altında iken bana nasıl gülmeyi tavsiye edersin?*" Selahattin Eyyubi Kudüs'ü yeniden feth etmek için hazırladığı İslâm ordusunun konakladığı yerde geceleyin teftişe çıkar. Askerlerin çadırlarını teker teker dolaşır, kimi çadırlardaki askerlerin Kur'an okumakta olduklarını, kimi çadırlardaki askerlerin namaz kılmakta olduklarını, kiminin de dua ettiklerini görür ve çok memnun olur. Ancak bazı çadırlardaki askerlerin ise uyumakta olduklarını görür. Uyuyan askerlerin bulunduğu çadırlara birer işaret koyar ve sabahleyin orduyu içtima ettiğinde onları çağırarak bütün orduya şunları söyler:

"Geceleyin bütün çadırları dolaştım. Kimi çadırlardaki askerlerin Kur'an okumakta olduklarını, kiminin namaz kılmakta olduklarını, kiminin de dua etmekte olduklarını gördüm. Ancak sizler bu esnada uyumakta idiniz. Savaş başladığı zaman samimi ve ihlaslı olanların ordunun ön safında yer almaları isterim. Sizler ordunun arka safına geçiniz."

Yine Allahu Teala, iman etmeyi, Allah'ın Rasulünü bütün hususlarda hakem kabul etmeye bağlamıştır. Şöyle ki:

"Hayır, Rabbine andolsun ki, aralarına çıkan ihtilaflarda seni hakem kılmadıkça iman etmiş olmazlar." (Nisa 65)

Yine Müslümanlara, Allah'ın ve Rasulünün bütün hükümlerine mutlak şekilde teslim olmaları, İslâm hükmünün kabul edilmesinden dolayı nefislerinde herhangi bir sıkıntının bulunmamasını da farz kılmiştir. Allahu Teala şöyle buyurdu;

"...Senin verdiğin hükümden dolayı nefislerinde herhangi bir sıkıntı duyulmadan ve tamamen teslim olmadıkça..." (Nisa 65)

Allahu Teala müminlerin idareciler ile aralarında çıkan ihtilafta da Allah'ın ve Rasulünün hükümlerine dönmeyi emretti. Şöyle buyurdu:

Eğer Allah'a ve kıyamet gününe iman etmiş iseniz, bir şey hakkında çekişince, o hususu Allah'a ve Rasulüne götürün. (Nisa 59)

İşte bu ayet, bütün meseleleri Allah'ın ve Rasulünün hükümlerine götürmeyi Allah'a ve kıyamet gününe imanın işaret, göstergesi saymıştır.

Bunun için Müslümanların fakihleri ve müçtehitleri Dar-ül İslâm'ı şöyle tarif etmişlerdir: "*İçinde İslâm ahkâmının (İslâm hükümlerinin) uygulandığı ve emniyeti Müslümanların emniyeti altında olan yerdir.*" İslâm hükümlerinin uygulaması durdurulup, küfür hükümleri uygulanırsa o memleketin bütün ahalisi (Türkiye gibi) Müslüman da olsa, o yer Dar-ül Küfre çevrilmiş olur.

Rasulullah (sav), Allahu Teala'nın kendisine indirdiği İslâmiyet'i aynen hayatın her alanında uygulamıştı. Ondan sonra gelen Müslümanlar da Raşit Hâlifeler döneminde İslâm'ı aynen uygulamışlar. Yine bütün asırlar boyunca, Müslümanların idarecileri tarafından da uygulanmıştı. Fakat bazı dönemlerde kötü tatbikatlar meydana geliyordu. Bu bozukluklar özellikle iktidar ve maliye işlerinde oluyordu. Bu kötü tatbikatların meydana gelmesine rağmen İslâm dışında başka bir şeyin tatbiki söz konusu olmuyordu. Osmanlı devletinin son günlerinde, inhitat (yıkılma) asrının sonlarına kadar başka bir düzen ortaya atılmadı. Osmanlı devleti zaafa uğradıktan sonra, İslâm hüküm ve nizamları hakkında ve hayat vakialarını o hüküm ve nizamların tanzim etmesi hakkında şüpheler ortaya çıkartılmaya çalışıldı. Avrupa kendi ekonomik ve teknolojik kalkınmasını gerçekleştirdikten sonra Müslümanların içinden bazı kişileri etkiledi. Sömürgeci kafir batı devletleri böylesi kişileri de kullanarak, kendi batı hadaretine (kültürüne), fikir ve nizamlarına davet etmeye başladılar. Aralıksız devam ettirilen yoğun ve aldatmaya yönelik müdeleyici hamlelerin, propagandaların nihayetinde Hilâfet devleti yok edildikten sonra, kafir batı devletleri, İslâm hüküm ve nizamlarını uygulamadan kaldırmak ve yerine kendi hüküm ve nizamlarını koymak için birçok imkanlar, fırsatlar

Bugün size dininizi tamamladım, sizin için nimetimi tamamladım ve sizin için bir din olarak İslâm'ı kabul ettim. ^(Maide 3)

İslâm siyasi akidesi, Müslümanlara İslâm'dan fıskıran hükümleri aynen uygulamalarını, onun esası üzerine kurulan, müstakil ve sadece kendine dayanan İslâm'ı bir varlık kurmalarını ve benzeri bulunmayan tarzda bir toplum tesis etmelerini farz kıldı. Ayrıca cinsleri, ırkları ve renkleri ne kadar değişirse değişsin, bütün Müslümanların İslâm akidesi etrafında toplanıp bir ümmet olmaları, tek bir devlet gölgesi altında, sancağı La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah olan, Rasullah'ın siyah (Rayet-ül Ukab) sancağı altında yani tek bir bayrak altında toplanmalarını farz kılmıştır. İslâm akidesi, ölçü olarak helal ve haramı ele aldığı, onların bakış yönlerini tek bir yöne birleştirdiği gibi, vakia ve hadiseler için her konuda hüküm vermek için bu akideden çıkan nizama yani İslâm nizamına başvurmalarını, onunla hükmetmelerini bütün Müslümanlara farz kılmaktadır.

Allahu Teala bütün Müslümanlara, bütün meselelerini Allah ve Rasulün hükümlerine götürmeyi, Rasülü Muhammed (sav)'e indirdiklerini (şer'atı) uygulamayı, onlarla hükmetmeyi ve hayatın herhangi bir iş ve hususunda ondan başkasıyla hükmetmemeyi kitabında emretti:

"Sana kitabı (Kur'an'ı) hak ile indirdik ki, Allah'ın sana gösterdiği şekilde insanlar arasında hükmedesin." ^(Nisa 105)

Yine Allah (cc), insanların heveslerine ve görüşlerine bağlanmayı ve Allah'ın indirdiği hükümlerden başka hükümlerle hükmetmeyi, yasakladığı gibi, insanların kendisini Allah'ın indirdiği hükümlerin bir kısmından uzaklaştırmalarından sakındırdı. Şöyle ki:

"Sana kitabı (Kur'an'ı) hak ile indirdik. Eski kitapları tasdik ediyor ve o kitaplara hakimdir (o kitapların hükümlerini kaldırıyor). Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet. Sana gelen haktan vazgeçip onların heveslerine (akıllarına) uyma." ^(Maide 48) **"Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet, heveslerine (akıllarına) uyma. Allah'ın sana indirdiği şeylerin bazısından seni saptırmalarından sakın."** ^(Maide 49)

Burada Rasule yapılan hitap, onun nezdinde ümmetine yapılan hitaptır. Öyleyse Allah'ın indirdikleri ile hükmetmek Rasulüne farz olduğu gibi bütün Müslümanlara da farz olur. Allahu Teala Müslümanların da Allah'ın indirdikleri ile hükmetmelerini, sübutu ve delaleti kat'î olan Kur'an'ı Kerim'in ayetleriyle emretti ve Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenleri, kafirler, zalimler, fasıklar olarak gösterdi. Şöyle ki:

"... Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler, kafirlerin ta kendileridir." ^(Maide 44) **"... Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler, zalimlerin ta kendileridir."** ^(Maide 45) **"... Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler, fasıkların ta kendileridir."** ^(Maide 47)

İşte böylesi itina ile hazırlanmış olan, komutanından askerine kadar ihlaslı bir ordu ile Kudüs yeniden fethedilir ve 1948 yılında işgalci İsrail varlığı kurulana kadar Müslümanların idaresi altında yer alır.

Malazgirt'te Alpaslan komutasındaki 50.000 kişilik İslâm ordusu Bizanslı komutan Romen Drogen komutasındaki 150.000 kişilik Bizans ordusu ile karşılaşıp ve zafer yine Müslümanların olur.

Kosova meydan savaşında Osmanlı ordusunda bulunan komutanlardan bazıları savaş taktikleri hakkında aralarında istişarelerde bulunurlar. Komutanlardan bir kısmı düşman saflarında bulunan atları ürkütmek ve şaşırtmak için ordunun ön saflarına develer yerleştirmeyi önerir. Çünkü her zaman karşısında at ve insanları görmeye alışmış olan atlar farklı yaratıklar gördükleri için ürkek davranacaklardır. Yüzeysel olarak bakıldığında dahiyane bir savaş taktiği olarak görülsede meseleye aydın bir düşünce ile bakıldığında farklı bir sonuç ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle üst düzey bir komutan şu cevabı verir: *"Bu askerler savaşırken Allah yolunda gözünü hiçbir şeyden sakınmadan, bir takım şeylerin arkasına sığınmadan savaşmaya, şehadete koşarak gitmeye alışmıştır. Askerin önüne develeri koyarsanız askerin metanetini, şehadet arzularını, cesaretini kırmış olursunuz. Bu nedenle böylesi bir öneri kabul edilemez."* Nitekim sayı bakımından küffar ordusundan daha az sayıda olmalarına karşın İslâm ordusu birkaç saat sonra zaferle savaşı bitiriyorlardı.

Sad b. Ebi Vakkas komutasındaki İslâm ordusu İran şehri Medain'i fethettiği zaman şehirde bulunan ve adı Kasru'l Ebyad olan yani bugünkü Beyaz saray olan saraya girecek en büyük salonunu mescit yapan İslâm ümmetinin şerefli komutanlarından birinin durumu bu iken bugün İslâm ümmetinin evlatları atalarının feth ederek camiye çevirdiği ve camiden başka amaçlarla kullanılanlara da ecdatlarının beddua ettiği Ayasofya'nın, camiden müze haline getirilmesine seyirci kalıyorlar. Ecdatları beyaz sarayları fethederek mescit haline getirirken bugünkü Müslümanlar ve onların başlarındaki idareciler Beyaz sarayın kapısından içeri girebilmek, İslâm'la, Müslümanlarla, Allah'la savaşan bir kafir ile görüşmek için günlerce randevu peşinde koşuyorlar. Yarım saat veya 45 dakikalık bir görüşmeyi büyük bir onur sayıyorlar!.. Nerede Medain'deki Beyaz Sarayı mescide çeviren Sad b. Ebi Vakkas ve nerede bugünkü idarecileri!.. Nerede İstanbul'u fethederek Rasulullah (sav)'in hadisi ile şereflenen ve Ayasofya'yı camiye çeviren Fatih ve nerede onun torunları olduğunu iddia eden bugünkü idareciler ve onlara itaat eden diğer insanlar!.. Aradaki fark yerle gök arası kadar, hatta daha da fazla..

Yönetici ve yönetilen ilişkileri:

Cahiliye döneminde kendi kızını diri diri toprağa gömen Ömer, Müslüman olduktan sonra ve özellikle de Hilâfet makamına oturduktan sonra kendi tebaasına karşı son derece merhametli bir hale gelmişti. Şehirde herhangi bir problem olup olmadığının anlamak için Ömer (ra) bir gece Medine sokaklarında dolaşırken uzakta ağlamakta olan çocukların sesini duyar. Sese doğru yönelip sesin geldiği yere yaklaşır ve ateş başında bir kadının tencerenin içerisinde bir şeyler karıştırmakta olduğunu görür ve kadına; **"Yaklaşabilir miyim?"** diye sorar. Kadın: **"Eğer hayır ile geldiysen yaklaş yoksa uzaklaş"** der. Ardından kadına; **"çocukların niçin ağlamakta"** olduklarını sorar. Kadıncağız; **"açlıktan"** diye cevap verir. Tencere içerisinde çocukları avutmak için taş kaynatmakta olduğunu, Ömer'in ise kendi hallerinden habersiz olduğunu söyleyerek Ömer aleyhinde dua eder. Bunun üzerine Ömer sessizce oradan uzaklaşarak hazine dairesine gelir ve sırtına bir çuval un yüklenerek doğruca kadının bulunduğu yere varır. Kendi eliyle çocuklara undan yemek pişirir ve yedirir. Daha sonra kadına ertesi gün Hilâfet merkezine gelmesini ve orada kendisini bulmasını söyler.

İslâm ordusunun kazandığı bir savaşta elde edilen ganimetlerin orduya katılan gaziler arasında taksim edilmesinden sonra bir hutbesinde Ömer (ra)'ın; **"dinleyin ve itaat edin"** sözü üzerine orada bulunanlardan birisi kalkarak Hâlifeye; **"Sana itaat da yoktur, dinlemekte yoktur"** diyerek çıkışınca, Ömer (ra) nedenini sorar. Bunu üzerine o adam; **"Ey Müslümanların emiri savaş ganimetlerinden elde edilen kumaştan ben bir elbise çıkaramazken sen iki metrelilik boyunla nasıl oluyor da kendine rahatlıkla bir elbise çıkarabiliyorsun?"** der. Bunun üzerine Ömer (ra); **"Ben kendi hakkımı ve oğlum Abdullah'ın hakkını birleştirerek ancak kendime bir elbise çıkarabildim."** diyerek cevap verir.

Hilâfeti döneminde bir gayrimüslim ile aralarında mahkemelik bir dava olan Fatih, davalı ile birlikte kadının huzuruna çıkarlar. Mahkeme sonucunda kadı Fatih'in aleyhine gayri müslimin de lehine karar verir. Fatih ise verilen bu kararı kabul eder. Devlet başkanı olmasına rağmen verilen karara tam bir teslimiyet gösteren adil bir sultan ile karşısındaki devlet başkanı olsa bile hak ile hükmetmekten asla sapmayan bir kadı ile karşı karşıya gelen gayri müslim, Fatih aleyhinde davacı olmaktan vazgeçer.

Devletlerarası diplomatik ilişkiler:

Rasulullah (sav)'den Hilâfetin yıkılışına kadar geçen süre içerisinde Müslümanların başında bulunan idareciler diğer devletlerle olan ilişkilerinde daima Müslüman olduklarını, hak bir davayı taşıdıklarını, her

BU DURUMDA İSLÂM BİZDEN NE YAPMAMIZI İSTİYOR

a-İslâm'ı Tekrar Hayata Hakim Kılmak İçin Çalışmanın Farzıyeti:

Allahu Teala şöyle buyurdu:

وَأَن احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ هِمَّ وَاحِدَرْم أَن يَنْتَوَكَّ عَنْ بَعْضِ مَا أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ"

"Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet, heveslerine (akıllarına) uyma. Allah'ın sana indirdiği şeylerin bazısından seni saptırmalarından sakın." (Maide 49)

Allah (cc), insanları hidayete ulaştırmak ve dünyadaki bütün beşeri toplumların tarz ve şekillerinden farklı, apayrı ve hiç benzeri bulunmayan bir tarzda, evrensel bir toplumu meydana getirmek için Muhammed (sav)'i İslâm risaletiyle bütün dünyaya bir Rasul olarak göndermiştir. Yine bu toplumun akidesi olarak, siyasi ruhi bir akide olan İslâm akidesini kabul etmiştir ki, bu akideden fişkıran ve onun esası üzerine tesis edilen bütün fikirler, dünya ve ahiret işlerinin güdülmesi ile ilgili hükümleri ele alır. Hayata bakışı, ister toplumun üzerine kurulduğu esas olsun, ister kendisini teşrîf eden (meydana çıkartan) kaynakta olsun, isterse külli ve cüzi hükümlerde olsun yine onu dünyada varolan bütün fikir ve hükümlerden değişik, onlardan farklı fikir ve hükümler olarak kabul etmiştir.

İslâmiyet'in bu siyasi akidesi; hayatın bütün işleri ve insanlar arasındaki bütün ilişkiler hakkında fikir ve hükümler gösterdiği gibi, bu işleri ve ilişkileri gütmekle ilgili fikir ve hükümler de göstermiştir. Bu işler ve ilişkiler, ister hükmetmekle veya iktisatla ve sosyal hayatla, eğitim veyahut iç ve dış siyasetli ilgili olsun, ister İslâm devletinin diğer devletler, ümmetler ve halklarla olan alakalarıyla ilgili olsun, ister idare edenle idare edilen insanlar arasındaki alakalarla ilgili olsun, isterse fertler arasında cereyan eden muameleler hakkında veya akideye, canlara, mallara, ırzlara, haysiyetlere yapılan tecavüzlerle ilgili cinayetlere ilişkin bütün hususlarda olsun hepsi de bu siyasi akideye bağlıdır.

Bunun için, İslâmiyet'in getirdiği bu siyasi akide, şümulü (kapsamlı) ve kamîl (olgun) bir akidedir. O hayatın bütün tezahürlerini ve şekillerini ele aldığı gibi, hayatın bütün vakalarını da en ince şekilde ele alıp, tedavi eder tanzim eder. Allahu Teala şöyle buyurdu:

"Sana bu kitabı her şeyi belirtmek için indirdik." (Nahl 89)

الْيَوْمَ اكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَاتَّمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا

kendi varlığını hissederek Hilâfet'i inşa etmesi günümüz dünyasında çok şeyleri değiştirir. İşte kafirlerin sezinlediği ve tekrar inşa edilmemesi için uğraştığı bu birliklik ve kardeşlik biz Müslümanlar için hiçbir hayat nizamında eşi ve benzeri görülmemeyen bir avantajdır.

Sonuç olarak bu bilincin tekrar Müslümanlar üzerinde oluşması ve insanların tekrar kardeşlik duygularına sahip olmaları gerekmektedir. Ancak bu kendiliğinden oluşabilecek bir şey değildir. Bu insanlara hissettirilmeli ve insanlar bunun zorunluluğunu anlamalıdır. İnaniyoruz ki iman eden her Müslüman da bu bilincin oluşması gerçekten uzak değildir.

Her konuda olduğu gibi bu konuda da yine Hilâfet Devleti'nin zorunluluğu karşımıza çıkmıştır. İşte ümmetin tekrar eskisi gibi kenetlenmiş, birbirlerine candan sarılmış bir hale gelmesi, tekrar o eski başarılarına kavuşması, kafirlerin bu ümmetin karşısında boyun eğmesi ancak gerçek anlamda ümmet olmaktan geçer. Ümmet olmak için mutlaka ümmeti idare edecek, kafire karşı koruyacak ve Allah için savaştık bir devlet lazımdır ki, işte o devlet şer'î hükümlerle yönetilen Raşidî Hilâfet Devletidir.

--- o ---

ne suretle olursa olsun vazgeçmelerinin söz konusu olmayacağını açıkça ortaya koymuşlardır. Kafir devletlerinin elçi ve kralları ile görüşükleri zaman onları ne halde görürlerse görsünler asla onları kendilerinden üstün görmemişlerdir. Onlar karşısında herhangi bir şekilde bir eziklik hissetmemişlerdir. En zayıf oldukları dönemde bile dünya politikasında etkin olduklarını göstermişlerdir.

Diplomatik anlamda İslâm tarihindeki ilk ciddi olay, Rasulullah (sav) döneminde 12 krala gönderilen 12 elçi ve bunların beraberlerinde o kralları İslâm'a çağırın mektuplar olmuştur. Allah'ın Rasulünün elçileri ondan aldıkları mektupları görevlendirildikleri ülkelerin krallarına götürmüşler, bunların kimi çok çirkin bir şekilde karşılanmış kimine de iyi muamele yapılmıştır.

İslâm tarihi boyunca belirli sayıdaki birkaç olay dışında İslâm Hâlifeleri diğer ülke kralları ile görüşmek, onlardan yardım dilemek, vb. nedenlerle yurt dışına çıkma ihtiyacını hissetmemişlerdi. Dünyanın süper ülkesi olmanın verdiği üstünlükle daima diğer ülkelere ait krallar veya elçiler İslâm devletini ziyaret ediyorlar, yardım diliyorlardı.

Kadisiyye'de Sad b. Ebi Vakkas komutasındaki İslâm ordusu ile Rüstem komutasındaki İran ordusu karşı karşıya geldikleri zaman Sad Rüstem'e bir heyet göndererek onu İslâm'a davet etti. Rüstem gelen heyete şöyle sordu:

"Sizi buralara kadar getiren şey nedir?" Müslüman heyeti şu cevabı verdi:

"Biz Allah'ın bize vaadettiklerine geldik. İslâm Devletinin hakimiyetini tanımasanız memleketinizi fethedeceğiz, kadınlarınızı ve çocuklarınızı esir, mallarınızı da ganimet alacağız. Biz buna inanıyoruz!!"

Bir başka rivayete göre de Sad b. Ebi Vakkas Rüstem ile görüşmesi için Muğire b. Şu'be'yi gönderdi. Rüstem Muğire'ye şöyle dedi:

"Sizler bizim komşularımızsınız, size iyilik ediyor, kötülük yapılına engel oluyorduk. Memleketinize dönün! Tüccarlarınızın bizim memleketimize girmelerine engel olmayız!" Rüstem'in bu konuşması üzerine Muğire şu cevabı verdi:

"Bizim arzumuz dünya değil. Bizim arzu ve isteğimiz Ahirettir. Allah bize bir peygamber göndererek ona şöyle dedi: Ben şu taifeyi, benim dinimle amel etmeyenlere musallat ettim. Bunlar vasıtasıyla, benim kanunlarına karşı gelenlerden intikam alacağım. Bu taife, benim kanunlarına bağlı kaldıkları müddetçe onları galip kılarım. Bu din hak dindir. Ondan yüz çeviren hiç kimse yoktur ki zilletle, ona bağlanan hiç kimse yoktur ki izzete kavuşmasın." Rüstem şöyle dedi:

"Peki bu anlattığın şey nedir?" Muğire:

"Bu dinin esası, Allah'ın birliğine ve Muhammed (sav)'in O'nun peygamberi olduğuna şehadet etmek ve Allah katından gelen her şeyi noksansız ikrar etmektir." Rüstem;

"Bu ne güzel şey! Bundan başka ne var?" dedi. Muğire;

"İnsanları insana kulluktan kurtarıp, Allah'a kul etmek!"

Rüstem Muğire ile görüştüktan sonra haber gönderip birisini daha isteyince Sad b. Ebi Vakkas Rebi b. Amr-ı gönderdi.

Rüstem'in çadırı altın ve gümüşlerden süslenmiş minderler, ipekli perdeler ve yakut işlemeli kumaşlarla donanmıştı. Rüstem de başında tacı, üzerinde ipekli elbisesiyle Müslüman elçisini bekliyordu. Rebi b. Amr-ı yırtık elbisesi, paslı kılıcı ile yaklaşarak atıyla Rüstem'in çadır sergileri üzerine kadar gidip, atından indi ve atını çadırın direklerinden birine bağlayarak, silahlı olarak Rüstem'in yanına girdi. Rüstem'in askerleri ona, silahını bırak deyince Re'bi;

"Ben size keyfimdən değil sizin davetinize icabet etmek için geldim. Ya kılıcımı kalırım ya da geri dönerim." diye cevap verdi. Bunun üzerine Rüstem;

"Bırakın gelsin" dedi.

Bu şekilde silahıyla giren Re'bi o altın ve gümüş işlemelerden yapılmış olan minderlerin üzerine koyduğu mızrağına dayanarak, cesaretiyle oradakileri şaşırttı. Rüstem'in minderleri üzerine kim mızrağını koyabilirdi ki?! Re'bi'ye sordular:

"Sizi buralara getiren şey nedir?" o da cevap verdi:

"Allah bizi, insanları kula kul olmaktan kurtarıp, onları Allah'a kul yapmak için gönderdi. İnsanları dünyanın darlığından genişliğine, dinlerin sömürsünden İslâm'ın adaletine davet etmek için Allah kullarına gönderdi. Kim bunu kabul ederse, bizde onu kabul eder, ondan vazgeçeriz. Kimde bu davetimize karşı çıkarsa, Allah'ın vaadettiğine kavuşuncaya kadar onunla savaşıyoruz." Onlar;

"Allah'ın vaadettiği nedir?" diye sorunca Re'bi onlara şu cevabı verdi:

"Allah'ın davetini reddedenlerle yapılan savaşlarda öldürülenlere cennet ve sağ kalanlara da zafer!" Re'bi'nin bu cevabı üzerine Rüstem:

"Bize biraz zaman verin görüşelim" deyince Re'bi;

"Peygamberimiz bize üç günden fazla mühlet vermemeze müsaade etmedi, ona göre kararınızı çabuk verin!" dedi. Re'bi'nin bu cevabı karşısında afallayan Rüstem:

"Sen Müslümanların lideri misin?" diye sordu. Re'bi şu cevabı verdi:

"Hayır, ama Müslümanlar tek vücut gibidirler. En aşağıdakinden, en yukarıdakine kadar hepsi bir diğerini korurlar!"

Re'bi ve arkadaşları çıkıp gittikten sonra Rüstem yanındakilere şöyle dedi:

"Müminler ancak kardeşlerdir." (Hucurat 10) ayetile onların kardeş oldukları bildirildi.

Rasulullah (sav) İslâm devletini ümmet mefhumuna ve müminlerin kardeşliğine dair bir esasa dayandırır. Milliyetçi esasa dayalı kurmadı. Bu nedenle İslâm devleti Arapçılığa, Persliğe, Türklüğe veya Kürtlüğe dayalı kurulmadı kuramaz da. Kesinlikle İslâm devletine hiçbir ırkın, milliyetin veya kabilenin tahakkümü caiz kılınmaz, caiz değildir de. İslâm devleti ne Arap, ne Pers, ne Türk, ne Kürt, ne de bir başka milliyet devleti olamaz.

g- Ümmet bilincinin yok oluşu:

Rasulullah (sav) Medine'ye vardığında şunları yazdırmıştı:

"Bu yazı, Allah'ın Peygamberi ve Rasulü olan Muhammed'den Kureyşli, Medineli ve bunlara yetişen, bağlanan, onlarla cihat eden Müslüman ve müminlere yöneliktir. Bütün bu mümin ve Müslümanlar, insanlar içerisinde seçilmiş tek bir ümmettir." (İbni İshak - İbni Hişam)

Ümmetin vahdeti ve birliğine delalet eden bu hadise rağmen yukarıda saydığımız anlayışlar neticesinde Müslümanlar İslâm devletinin milliyet esasına, devletin birbirinden ayrı birkaç yerde kurulabileceği inancına, halkın Müslüman olmasının yeterli olacağı ve üzerlerine hükmedilen sistemin ne olduğunun önemli olmadığı inancına sahip oldular. Baştan sona bütün esasları vahdete dayanan İslâm'ın ümmet bilincini yukarıda anlattığımız anlayışlarla fesada uğrattılar. Bu esasen ileri derecede önemli bir hastalıktır.

Kafirler ve İslâm düşmanları birbirine kenetlenmiş, İslâm ümmetini yıkmanın savaş meydanlarında olmayacağını idrak ettikten sonra işte yukarıdaki anlayışları, ayrılıkçılık tohumlarını ve zehirlerini ajanları ve misyonerleri aracılığıyla ümmete empoze ettiler. Kafirler ümmet bilincini çok kısa bir süreçte yıkmayı başaramadılar ve bu çalışmalarını uzun yıllar sürdü. Ancak Hilâfet'i yıkarak bu emellerine ulaşabildiler. Tek bir devlet olan Hilâfet'i birçok parçalara ayırdılar. Tabii bu devletlerin başlarına sömürgeci kafirler kendi uçaklarını yerleştirdiler bunun akabinde bu uçak ve aşağılık yöneticiler izledikleri politikalarla Müslümanları birbirlerine düşman olarak lanse ettiler. Onların aralarındaki kardeşlik bağlarını köreltmeye çalıştılar. Halen de ümmet bilincini yakalamamaları için çalışmaktalar. Aslında onlar bu bilincin ne kadar büyük bir güç ortaya çıkarabileceğini çok iyi kavramış durumdalar ve bu yüzden ümmet bilincinin tekrar Müslümanlar arasında hayat bulmaması için uğraşıyorlar. Dünya coğrafyasının en önemli ve en stratejik noktalarında Müslümanlar var ve sayı bakımından da büyük tehlike arz ediyorlar. Böylesi önemli bir topluluğun bu ekonomik güçle

Düşmanlık, kin, nefret ve buğz yerleştiği için bu savaşlar oluyordu. Fakat İslâm aralarını bulup onları birleştirdi. Bir başka ayette de şöyle buyruluyor:

"Yeryüzündeki bütün paraları ve malları harcasaydın kalplerini birleştiremezdin fakat, Allah (İslâm'la) onları birleştirdi." (Enfal 63)

İslâm bu halk ve kabileleri birleştirdikten sonra, Yahudiler Müslümanların birleşmesini kışkırdılar. Onlardan bir adam gelip cahiliyede birbirlerine karşı söyledikleri söz ve şiirleri kendilerine hatırlatmaya başlayınca, aralarında birbirlerine karşı fitne çıkarttı. Rasûlullah (sav) onlara şöyle söyleyerek yatıştırdı:

"Daha ben sizin aranızdayken cahiliye davetine göre mi hareket edeceksiniz."

Burada cahiliye davetinden kasıt; milliyetçi veya ırkçı davettir. Sonra şöyle dedi:

"Benden sonra birbirinizin boyunlarını vurarak küfre dönmeyiniz."

Çünkü milliyetçi, kabilevi veya ırkçı dava cahiliye veya küfürdür. Bundan dolayı Rasûlullah (sav) milliyetçiliğe davetle ilgili bu hadisleri söyledi. Birçok hadiste milliyetçi, kabilevi veya ırkçı his ve ananeleri kötüleyerek haram kıldı. Şöyle buyurdu:

"Onu (milliyetçiliği) terk edin çünkü o kokuşmuştur."

Başka bir hadiste şöyle buyurdu:

"Kim kör (Cahiliye veya milliyetçi) sancak altında savaşarak, bir milliyete taassubundan dolayı kızgınlık göstererek veya asabiye (milliyetçiliğe) davet ederek yada milliyetçiliğe yardım ederek öldürürse cahiliye ölümüyle ötür."

Bu nedenle İslâm milliyetçiliği tamamen yasaklayıp haram kıldı, küfür veya cahiliye olarak niteledi ve bu şekilde milliyetçiliği yok etti. Böylece Rasûlullah (sav) milliyet, aşiret, ırk ve renk ayrımı tanımayan bir toplum kurdu. Nitekim Medine'ye varınca ümmetin misakında şunu yazdırdı:

"Muhacirler ve Ensarlar ve onlara tabi olan müminler insanlar dışında ayrı tek bir ümmettir."

Milliyetçi, kabilevi, aşiretçi ve ırkçı mefhumunu kaldırıp yerine bir mefhum getirdi ki o; ümmet mefhumu (kavramıdır). Nitekim Allahu Teala şöyle buyurdu:

"Siz (ey Müslümanlar) insanlar arasında çıkartılmış en hayırlı ümmetsiniz. Marufu (Allah'ın emirlerini) emredersiniz, münkeri (Allah'ın haramlarını) nehyedersiniz aynı zamanda Allah'a inanırsınız." (Ali İmran 110)

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

"Sizler bu adamınızdan daha şerefli ve daha güzel söz duyduğunuz mu?" Bu söz üzerine Rüstem'in adamları kızarak;

"Bu köpeğin sözlerine mi kandin, elbiselerinin perişanlığını görmüyor musun?" deyince Rüstem onlar şu cevabı verdi:

"Sizler onun elbisesine değil, davranışına, görüşlerine ve şahsiyetine bakın!..."

Kadiye savaşı ile ilgili olarak bir yandan Rüstem ile ilgili görüşmeler yapılırken, bir yandan da İran Kısra'sı ile görüşmeler yapılmaktaydı. Bu görüşmelerden bazı pasajlar ise şunlardı:

Müslüman heyeti Kısra'nın yani İran Şahının sarayına yaklaşınca halk sokaklara dökülmüş onları seyrediyordu. Ve:

"Nasil olurda, bu yırtık elbise, pastan gözükmeyen kılıçlı, çelimsiz zayıf insanlar cesaret edip, İran ordusunun karşısına çıkıyorlar?" diye hayretle Müslüman heyetine bakıyorlardı.

Saray varınca, İran Kısra'sı Yezdiceld onları huzuruna kabul etti. Kibirli ve kibirli olduğu kadarda ahlaksız olan Kısra, Müslüman heyeti ile alay etmeye başlayıp, elbiselerinden, çarıklarından, kemerlerinden sual edip, her cevap alısında da onlarla alay etti, sonra da şöyle dedi:

"Sizi buralara getiren şey nedir? Yoksa biz iç işlerimizle meşgul iken bizi yıkacağınızı mı zannettiniz?" Kısra'nın bu sorusuna Müslüman heyetinden Numan b. Mukrin şöyle cevap verdi:

"Allah bize rahmet ederek, bize hayrı gösterip, onunla amel etmeyi emreden, şer'i gösterip ondan sakındıran, ona icap ettiğimiz takdirde dünya ve ahiret saadeti vadeden bir peygamber gönderdi ki hangi kabileye bu dini tebliğ etse, o kabile iki gruba ayrıldı. Böylece onun dinine ancak seçkin şahsiyet sahibi insanlar girdi. İşte bizlerde ülenize bunun için geldik. Sizi adı İslâm olan dinimize davet ediyoruz. O din ki, güzelliği güzel, çirkinini de çirkin gören bir dindir. Davetimizi ret ederseniz sizinle savaşırız! Davetimize icabet ederek dinimize giderseniz size, kendisiyle hükmedeceğimiz hayatınızın nizamını kuracağınız Allah'ın kitabını bırakır gideriz. Bunu da kabul etmezseniz, İslâm devletinin kanunlarının hükmüne girerek sizi korumamızı karşılığı olarak, İslâm devletine cizye verirsiniz! Hiçbirini kabul etmezseniz sizinle savaşırız!" Numan'ın bu sözlerine Kısra şu karşılığı verdi:

"Dünya üzerinde sizin gibi eşkiya olan, kötü işlerle meşgul olan bir millet daha tanımiyorum. Şurada burada ilişilmesi için sizi korur, sizlere acıyarak kefil olurduk. Sayınız o kadar azdı ki ancak bizim sayımızda kimse size bir şey yapamıyor, sizi öldürmüyordu. Şimdi biraz çoğaldınız diye aldanmayın! Şayet aç ve muhtaç olduğunuz için buralara geldiyse, size yiyecek verelim, sizleri giydirelim, sizi idare edecek bir başkan verelim."

Kısra'nın bu sözlerine Muğire şu şekilde karşılık verdi:

"Sen bizi öyle sınıflandırdın ki, o konuda hiçbir şey bilmiyorsun! Bizim kötü durumlarımızdan bahsettin, bizden daha kötü durumda olan kimse yoktu. Açlığımızdan söz ettin ki o ağıltan da öte idi. Bizler lağım böcekleri, pislik solucanları, akrep ve yılanları yiyen insanlardık ve yiyeceğimiz olarak bunları bilirdik. Evlerimiz, üzerine yattığımız toprak, giydiklerimiz deve yahut koyun yününden ördüklerimizdi. Dinimiz ise, bizim birbirimizi öldürmemiz, birbirimize zulmetmemiz, yemeğimize iştirak etmesinden korkup kız çocuklarımızı diri diri gömmemiz şeklindeydi. Bizler, sana anlattığım bu durumdayken, Allah bize, nesebini tanıdığımız, şerefini ve doğumunu bildiğimiz, yeri bizimkinden iyi, hepimizden asil, evi bizimkinden hayırlı, kabilesi kabilelerimizin en hayırlısı, şahıs olarak da en güvenilir, en sadık ve en merhametli olan bir adamı bize gönderdi. Herkesin saygı duyduğu bu adam da, bizi öyle şeye davet etti ki, hiç kimse onun davetine icabet etmedi. Ona ilk uyan kendisinden sonra ilk Halife olandı. O bir şey söyledi biz karşılık verdik, o doğru söyledi biz yalanladık, o çoğaldı biz azaldık. Onun dediği her şey oldu.... Yine Allah buyurdu ki; "Kim size uyarırsa, onun hukuku da sizin hukukunuz gibi gözetilecek, sizin yapmakla mükellef olduklarınızla onlar da mükelleftir. Kim uymazsa, ona cizyeyi teklif edin. Kabul ederse, nefislerinizi koruduğunuz gibi, onları da koruyun. Sizlerden bu yolla öldürülenleri cennete koyarım, kalanlara da zafer veririm." Buna göre ey İran Kısra'sı, tercihini yap! İster cizye verip korunursun, istersen de kılıcı seçersin, yahut da Müslüman olur nefsinizi kurtarırın."

Emevi Hâlifelerinden Harun Er Reşid Bizans Tekfuru'na yazdığı bir mektuba şöyle başlıyordu:

"Müminlerin emiri Harun er Reşid'den Tekfur köpeğine..."

Kanuni Sultan Süleyman, Almanların eline esir düşmüş olan Fransa Kralını kurtarmak için Almanya kralına şöyle mektup gönderiyordu:

"Ya Fransa kralını serbest bırakırsın ya da sarayında atlarının nal seslerini işitirsin." Bu mektup üzerine Almanya Fransa kralını hemen serbest bırakıyordu.

Yine Kanuni Sultan Süleyman Fransa kralına yazdığı bir mektupta; "Ben iki şarkın ve garbın hükümdarı" ifadesi ile başlayan, yaklaşık bir sayfa tutan, kendisini ve Osmanlı Devleti'ni öven ifadelerden sonra; "Sen ki Fransa kralı" diyerek mektubuna başlayarak Fransa kralına hiç değer vermediğini, üstün olanın ancak Müslümanlar olduğunu açık ve net ifadelerle vurguluyordu.

Osmanlı beyliklerinden biri büyük bir ordu ile Fatih'in üzerine gelmekte olduğunu bildirmek üzere Fatih'e bir elçi gönderir. Fatih'in huzuruna çıkan elçiler, büyük bir ordu ile karşı karşıya olduğunu ifade etmek üzere yanlarında getirdikleri bir torba buğdayı yere dökerler. Bunun üzerine Fatih adamlarına birkaç tane tavuk getirmelerini

Milliyetçilik fikrinin İslâm beldelerine girişi, Avrupa'nın bir bütün olarak karşısında duramadığı Hilâfet devletini parçalama çabasının bir ürünüdür. Osmanlı'nın son dönemlerinde Hilâfet devletinin bünyesine Avrupa tarafından yerleştirilen misyonerler, süreç içerisinde Arapların üstünlüğüne dair Araplara, Türklerin üstünlüğüne dair Türklerle telkinlerde bulunarak bu fikri İslâm beldelerinde yaygınlaştırdılar. Bu çalışmalarında başarılı da oldular. Bu gün 50'nin üzerinde halkı Müslüman ülke mevcut, ancak hiç birisi Allah'ın indirdiğiyle hükmeden ve Hilâfeti tesis etmiş ülkeler değildir. Çevremizi incelediğimizde artık insanların köpeklerine Arap ismini verdiğini bile görürüz. Başka ülkelerde de Türklerin barbarlığı konuşulur haldedir. Türkler Araplara pis olduklarını söylerler. Bu arada batı çoktan, ümmeti parçalayan ve birliğini bozan milliyetçilik fikrini bizlere aşılamıştır.

İslam'ın milliyetçiliğe bakışı:

İslâm gelmeden önce Araplarda bütün halklar ve kabileler birbirleriyle savaşıyorlardı. Medine'deki halk ikiye bölünmüştü, birbirlerine karşıydılar. Çünkü orada iki büyük kabile vardı. Rasûlullah (sav) Mekke'de, 6 Medineli kişiyle görüştü ve onları İslâm'a davet etti. Onlar da bu teklifi kabul ettiler. Rasûlullah (sav) Mekke'de İslâm hakimiyetini kuramadığı ve Mekke halkı kendi davasına karşı donduğu için buradan başka yerleri arıyordu. Müslüman olmuş bu 6 kişiye dedi ki; "Beni sizinle beraber Medine'ye götürün ki, Rabbimin risaletini orada tebliğ edeyim." Dediler ki; "Bizim kavmimiz (halkımız) bölünmüş haldedir. Korkarız ki seni himaye edemeyiz, rezil oluruz." Bir sene sonra, 12 kişi olarak geldiler. Birinci Akabe biati gerçekleşti. Rasûlullah (sav) onlarla beraber gitmeyi istedi. Onlar yine aynı şekilde cevap verdiler. Fakat Musab'ı kendi yerine gönderdi. Orada İslâm yayıldı, halkın ileri gelenleri veya kuvvet ehli Müslüman olup Rasûlullah'a (sav) biat ettiler. Sonra İslâm devleti kuruldu. Rasûlullah (sav) bu devletin başında idi. İslâm, Medine kabileleri Evs ve Hazrec'i birleştirdi. İslâm'ın nime-i ile birleştirdi. Allah-u Teala bunun üzerine şu ayeti indirdi:

وَاَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ۚ ذَٰلِكُمْ يُعْطَىٰ إِلَيْكُمْ
اَذْكُنْتُمْ اَعْدَاءَ قَالَفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَاصْبِرْتُمْ بِنِعْمَةِ اللَّهِ تَعَالَىٰ ۚ وَكُنْتُمْ عَلَىٰ
شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَاَنْقَذَكُم مِّنْهَا ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

"Hepiniz bir bütün olarak Allah'ın ipine sınımsız şekilde bağlanın, hiç bölünmeyin üzerinizdeki Allah'ın nimetini hatırlayın. Şöyle ki, siz birbirinize düşman idiniz, Allah kendi nimetiyle kalplerinizi birleştirip kardeş oldunuz." (Ali İmran 103)

İbni Kesir, bu ayetin Evs ve Hazrec hakkında nazil olduğunu beyan etti. Çünkü cahiliyede bölünüp aralarında çok savaş oluyordu.

İslâmi yönetim sistemi her şeyin ötesinde merkezi bir yönetimdir ve otoriteyi merkezden küçük ya da büyük olsun devletin her bir parçasına egemen kılar. Devletin herhangi bir parçasının merkezden bağımsız olmasına izin verilmeyerek devletin bütünlüğü garanti altına alınır. Valileri, yöneticileri, maliye ve ekonomi sorumlularını, komutanları, kadıları özetle işi yönetim olan her görevişi atayan da yine merkezi otoritedir. Tüm ülkeye yönetimle ilgili hususlarda egemen olan, yönetimle ilgili tüm uygulamaları doğrudan yerine getiren yine merkezi otoritedir.

e- Milliyetçilik:

Bütün insanlarda mevcut olan beka içgüdüğü fikri seviyesi düşük olan kişilerde lider olma sevgisini meydana çıkarır. Bu sevgi başlangıçta fikri seviyesi düşük olan kişiye ferdi olarak cereyan eder. Ancak fikren gelişme gösterince kişi önce aile fertleri arasında lider olmayı, sonra diğer aileler arasında kendi ailesinin liderliğini, daha sonra da vatanında kendi kabilesinin üstünlüğünü ortaya koymak ister hale gelir. Bu aşamaya kadar her liderlik aşamasında çekışmeler cereyan eder. Daha açık bir ifade ile; bu düşünce kabile taassubuna dayalı bir düşünce olduğundan insanları birbirinden ayıracı özelliğe sahiptir. İçgüdüsel bir dayanakla yola gikıldığından kişilerde tahakküm hırsını açığa çıkarır. İnsanlar arasında tahakküm sahibi olma ve liderlik çekışmelerine sebep olacağından dolayı insanlığa huzur vermeyen bir düşüncedir. Milliyetçilik fikrinin açığa çıktığı yerlerde gözlenen odur ki, kişilerin fikri seviyeleri çok düşüktür. Yine milliyetçiliğin İslâm beldelerine giriş noktası da Avrupa'dır. Avrupa bir zamanlar Roma imparatorluğu himayesinde çeşitli ırkları, dilleri ve cinsleri bir arada bulunduran siyasi bir birlik idi. Bu toplanma gerçek anlamda İslâm ümmeti gibi bir ümmet oluşturmuyordu. Ana devlet; "efendi", sömürgeler ise; "köle" idi. İmparatorluğun himayesinde yaşayan halklar hiçbir zaman İslâm ümmetinin bir araya gelişi gibi bir birlik, bir vahdet oluşturmamışlar. Bütün ırkları, cins ve dilleri akide potasında eriterek aynı seviyede bir tek ümmet olan İslâm ümmetinin bir araya gelişi gibi, gerçek bir birlik halinde birbirleriyle kaynaşmamışlar.

Bugün dahi Avrupa'da bu tür milliyetçilik hareketleri cereyan etmektedir. İngilizlerin ve Almanların aşırı milliyetçi kitleleri bulunmaktadır. Yıllarca birbirleriyle savaşan Avrupa ülkeleri önceleri Kömür Birliği, daha sonraları AET ve son olarak da AB adı altında bir araya gelmelerine rağmen halen aralarındaki kavga tam olarak bitmiş değildir. Onların bir araya gelmeleri sadece AB ülkelerinin maddi güçları ve İslâm'ın potansiyel olarak onlar karşısında bir tehlike görülmektedir.

emreder. Getirilen tavukları yere bırakırlar ve yerdeki buğdayları yemeye başlarlar. Böylece Fatih onlara kendi anlayacakları dilden bir cevap verir.

İçerisinde Rasulullah (sav)'e hakaret ifadeleri bulunan bir oyunun İngiltere'de sahnelenmekte olduğunu duyan sultan Abdülhamid İngiltere'ye hemen bir haber gönderir:

"Ya bu oyunu iptal edersin ya da İslâm dünyasını sana karşı cihada davet ederim." Bu söz üzerine İngilizler oyunu iptal edip ve oyuncuları da sınır dışı etme gereği duyuyorlardı.

Sultan Abdülhamid'in Hilâfeti döneminde Çin'de yaptırdığı Pekin Hamidiye Üniversitesi'nin açılışı münasebetiyle o dönemde Fransa'nın Pekin büyükelçisi Paris'e gönderdiği mektuba ek olarak sunduğu bir makalede şu gelişmelerden bahseder:

"Mukaddes İslâm dinine inanan müminlerin bu dine olan imanı ve sadakat ve bağlılıkları hakkında doğru bir hüküm vermek takdir etmek ve olup biteni anlamak için bu dinin girebildiği kıta ve memleketlerde bizzat yaşamak ve kendi gözleriyle görmek lazımdır. Uzak doğu ve bilhassa sayılarının milyonlar olduğu Çin'de Müslümanların Hâlifemize, milletimize, Allah'ın bize lütfu olan ve yeryüzünde Peygamberimizin canlı temsilcisi olan Sultanımıza karşı gösterdikleri sadakat ve hürmet aşkının canlılığını hakıyla anlatmak ve yazmak mümkün değildir.

Çin'de yaşayan Müslümanlar, yalnız Hâlifemizden bahsetmekte ve ona karşı övgülerde bulunmaktadırlar. Camilerde, onun adının zikredildiği her seferde müminlerin yüzünü nurlandıran ruhanî bir saadet ve sevinç aksi fark edilir. Diğer Müslümanlara nazaran Çin Müslümanları daha çalışkan ve daha çok gelişme ve fazilet taraftardır. Şüphesiz yoktur ki bu iyi neticeler, İslâm dininin öğrettiği erdem ve faziletin bir neticesidir. Bütün bu kabiliyetlerin yanında Çinli Müslümanların imanları da çok kuvvetlidir.

Sadece Pekinde 38 tane cami vardır. Binlerce Müslüman günde beş defa ibadetlerini yapmak ve Hâlifeye dua etmek için bu camilere gelirler. Cuma günleri Arapça okunan hutbeler Pekin Müftüsü ve diğer din adamları tarafından Çin diline tercüme edilir."

Yalnızca bir kısmını buraya aldığımız bu yazıda Müslümanların bağındaki Hâlifenin dünyanın dört bir yanındaki Müslümanlar tarafından ne kadar coşku ile sevilendiği, sürekli olarak hakkında dua edildiği, herkesin Hâlifeye canı gönülden bağlı olduğu görülmektedir. Geçmişte olduğu gibi bugünde Müslümanların bağında bir Hâlifeleri olduğu takdirde dünyanın dört bir yanında ki Müslümanlar tarafından içtenlikle bağına basılacağından şüphesiz yoktur.

Evet diplomatik ilişkilerde İslâm Devletinin ve Müslümanların takındıkları tavırlardan çok çok az bir kısmı işte bu verdiğimiz örneklerdedir.

Bilim ve teknikteki gelişmeler:

İslâm'la şereflelendikten sonra çok kısa bir sürede her alanda ilerleme kaydeden İslâm ümmeti bu ilerlemenin bir boyutunu da teknikte, ilim ve kültürde gösterdiler. İslâm kültürünün ne denli bir kültür olduğu, Müslümanların ilim alanında ne denli ilerleme kaydettikleri bütün dünyaca malumdur. İslâm dünyasında dünyaca ünlü ilim merkezleri vardı ki, İskenderiye, Bağdat, Kurtuba ve İstanbul bunların en meşhurlarını oluşturdular. Müslümanlar İslâm kültürüne ait tefsir, hadis, fıkıh gibi alanlarda sayıları milyonlara varan eserler bıraktıkları gibi bunların dışındaki bilim dallarında da yüz binlerce eserler yazmışlar, birçok alandaki keşifte ilke imza atmışlardır. Halen daha insanlık alemi Selahaddin Eyyubi'nin kılıcında kullanılan alaşımı ve bu alaşımın özelliklerini keşfedebilmiş değildir.

Optik konusunda yani mercekler, ışığın yansıması, kırılması konusunda ilk defa bir eser yazan kimse Kindi'dir. El Menazir isimli kitabı onun bu konuda yazdığı kitaplarındandır. Bacon, Kindi'nin bu eserinin bilimsel gelişmelerin öncülüğünü yapan bilimsel metodun kurucularının en önemilerinden olduğunu söylemektedir.

Yine perspektif yani optik ile ilgili konularda eser veren bir diğer ilk de İbn-i Heysem'dir. İbn-i Heysem ışığın doğrusal yayılma, kırılma ve yansıma yasalarını çıkardı. Avrupa'dan 1000 yıl önce bilimsel metodun temel esaslarını belirledi.

H. 807 yılında Harun Er Reşid, Şarلمان'a su ile çalışan bir saat hediye etti.

İngiliz Bacon; "*Kimya konusunda İbn-i Heysem hocaların hocasıdır.*" der.

Farabi Uyunu'l Mesail isimli kitabında yer çekimi konusunda yazdığı bilgilerle Anyştain'den öncedir.

Abbas b. Firnas uçuş konusunda ki düşüncelerinde Avrupalılardan öncedir.

Cabir b. Hayyan kimyasal kuralları biliyordu. Kimya alanında yapmış olduğu bazı işlemler insan eliyle çıkan en güzel yapıtlardan olduğu söylenir.

Tıbbi ilaçlar konusunda yazılmış olan El Ğafiki isimli kitabın bir benzeri dahi yoktur.

Muhammed b. Musa Şakir, uzay sanayi ve füze sistemlerinin temeli sayılan Cebir ilminin kurallarının ilk kurucusu sayılır.

İbn-i Nefis, Cerrahinin Kurallarının Şerhi, isimli kitabında Harfî'den 1000 yıl önce kan dolaşımını açıklamaktadır.

Ebu'l Kasım Zehravî operatörlüğün mucidi sayılmaktadır. Tıpta yalnızca erkekler değil kadınlarda aynı zamanda uzmanlardı. Endülüs'te El Kalid'in hem kız kardeşi hem de kızı dönemin meşhur kadın

halklarına diledikleri gibi heva ve heveslerine göre tasarrufta bulunmaktadırlar.

Halbuki İslâm nizamı hâlifeye yada imama hiçbir zaman ayrıcalıklar ve özel haklar tanımaz. Ümmetten herhangi bir ferdin ne gibi hakları varsa halifeninki de o kadardır. Hâlife ne Avrupa kralları gibi yönetimde yer alıp da yönetime karışmayan bir semboldür, ne de ülke ve halklar üzerinde dilediği gibi tasarrufta bulunarak yönetim haklarını kullanan bir yöneticidir. Aksine Halife yönetim ve yönetim yetkisini kullanma noktasında ümmetin vekilidir. O, ümmet tarafından rızaya dayalı olarak seçilmiş ve Allah'ın şeriatını tatbik etmesi için kendine biat edilmiş bir yöneticidir. Halife her işinde ve ümmetin çıkarlarını ilgilendiren her meselede şer'i hükümlerle kayıtlıdır.

Ayrıca, İslâmî yönetim sisteminde veliahtlık da yoktur. Veliahtlık İslâm tarafından kesinlikle reddedildiği gibi, yönetimin veraset yolu ile devredilmesi de şiddetle yasaklanmıştır. İslâm'a göre; yönetim haklarının kazanılmasının tek meşru yolu, Halife ya da imamin ümmetin rızası ile alacakları biattır.

Federe devlet:

İslâm'da yönetim nizamı, her bir vilayetin yerel yönetiminin özerk olduğu, genel idare sisteminin ise federal vilayetlerin birleşmesi ile olduğu federal sistemle de benzerlik göstermez. Tam tersi İslâm'da yönetim nizamı vahdet nizamıdır. İslâm Devleti için batıda Merakeş ne ise doğuda da Horasan odur. Bir an Hilâfet merkezinin Kahire'de olduğunu varsayarsak, Feyyum kenti ne ise tüm diyar kentler de aynı mesafededir. İslâm Devletinde tüm bölgelerin maliyesi ve bütçesi tek bir bütçe ve maliyedir. Bu bütçe, tüm tebaanın faydası esas alınarak harcanır. Vilayetlerin bu uygulamada birbirine herhangi bir imtiyazı yoktur. Örneğin bir vilayetin ihtiyacı olanın birkaç katı vergi toplanmış olduğunu varsayalım, bu durumda o vilayete toplananın tamamı kadar değil ihtiyaçları büyüklüğünde bir harcama yapılır. Bir diğer vilayette toplanan vergi ise; kendi ihtiyaçlarını karşılamıyorsa ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde genel bütçeden desteklenir. Değerlendirmedeki esas, vilayetin ihtiyacını karşılaması ya da karşılamaması değil, tebaanın ihtiyaçlarını karşılamasıdır.

Bu yönü ile İslâm'ın yönetim nizamı federal sistemden tamamen ayrılan, vahdet esaslı bir nizamdır. Ortaya koyduğumuz temel farklılıklardan dolayı İslâm'ın yönetim sistemi günümüz sistemlerinden hem esasları hem de uygulamaları açısından tamamen farklı, kendine özgü bir sistemdir. Her ne kadar İslâm yönetim sisteminin dışı yansıyan bazı özellikleri bu sistemlerle benzerlik gösteriyor gibi görülsün de bunlar özden kaynaklanan farklılıkları görmek için bir sebep teşkil etmez.

"Efendim, bu kadar alimlerimiz var, onlar bunu bilmiyorlar mı? O kadar alim bizim bu demokratik parlamento seçimlerine katılmamıza bir şey demiyor, hatta davet ediyorlar. Onun için biz de onlara tabi oluyoruz" diyorlar.

Bu yaklaşımda onlara kardeşlik duyguları içinde sesleniyoruz!

Biz Müslümanlar alimlerimizi sever, sayarız, fakat rabler itti haz etmeyiz. O halde alimler rabler itti haz eden Yahudi ve Hristiyanlar gibi olmayınız!..

Yukarıdaki ayetler ve hadisler ışığında bu meseleyle ilgili Allah'ın hükmü gayet açıkken hiç bir alimin ters bir fetva verme yetkisi yoktur. Fetva vermeye kalkarlarsa, o ancak heva ve hevesinden bir fetva olur ki bu ret olunur... Ona rağmen biz o alimlerimize tabi oluruz diyenler ve onlara tabi olanlar, Ahirette Allah'ın huzurunda hüsrana uğrayacaklarını Allahu Teâlâ ayet-i kerimesi ile şimdiden şöyle bildirir:

"Yüzleri ateşte evrilip çevrildiği gün, eyvah bize! Keşke Allah'a itaat etseydik, peygambere itaat etseydik! derler. Ey Rabbimiz! Biz efendilerimize ve büküklerimize, liderlerimize uyduk da onlar bizi yoldan saptırdılar. Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver, onları büyük bir lanetle rahmetinden kov derler." (Ahzab 66-68)

Evet, şer'î hüküm ortada iken biz hocalarımızın, üstatlarımızın, efendilerimizin yolunda gideceğiz diyenler bu ayetlerle muhatap olurlar.

Sözün özü, biz Müslümanlara düşen; çağdaş şirk, tağuti, cahiliyye sistemi olan demokratik sistemin seçim arenalarında ömür tüketmek değil de, o pis sistemi şer'î hükümlere bağlanarak ve Allah'a dayanarak söküp atmak için çalışmak ve onun yerine dünya ve ahirette aziz ve de mesut kılacak olan, İslâm'ı hayatı tekrar hakim kılıp İslâm'ı aleme nur ve hidayet olarak tatbik ve cihat yolu ile taşıyacak olan Raşidî Hilâfet Devleti'ni kurmak için ihlasla çalışmaktır. O zaman Allah yar ve yardımcımızdır...

d- Krallık - Federe devlet anlavışı:

Krallık sisteminde yönetim verasetle el değiştirir. Her hususta olduğu gibi yönetimde de oğullar babalarının varisi konumundadırlar. Ancak, İslâm'ın yönetim nizamında veraset yoktur. Aksine, yönetim ümmetin isteği ve rızası ile kendisine biat ettiği kişiye verilir. Krallık sisteminde kralın tebaadan hiçbir kimsenin sahip olmadığı özel hak ve imtiyazları söz konusudur. Krallık sisteminde kralın dokunulmazlığı ve kanunlar üstü bir konumu vardır. Krallık sisteminde kral ya Avrupa'da olduğu gibi sembolik bir yönetici konumundadır ya da Suud, Fas ve Ürdün krallıklarında olduğu gibi kralın fiili bir yönetim yetkisi söz konusudur. Bu krallar, yönetimin kaynağı oldukları gibi, ülkelerine ve

tabiilerindendi. Şam'da Ben-i Hut kabilesinden Zeynep, göz tedavisinde ve cerrahlıkta, maharetiyle şöhrat yapmıştı.

Müslümanlarda ilk büyük tabiplerden birisini de Razi oluşturmaktadır. Kızamık ve çiçek hastalığını ilk tetkik eden, kaytan yakasını bulan, kalp sekteğinde kan almayı kullanan, hummalı hastalığında soğuk su tedavisi yapan, böbrek ve mesanede ki taşları ilaçla parçalatan veya ameliyatlara çıkartan odur. Tüm Avrupa üniversitelerinde İbn-i Sina'nın ve Razi'nin eserleri okutulmakta idi. Ve daha bir çok alanda birçok İslâm bilgileri keşifler yapmışlar, eserler vermişlerdir.

İslâm kültürü açısından Endülü'sün apayrı bir yeri vardır. Endülü's Müslümanları her alanda çok geniş eserler vermişlerdir. M. 10. Asır başlarında Kurtuba'da yalnızca katalogu 44 cildi bulan 600.000 el yazması eserle dolu kütüphaneler vardı. Müslümanlarla temasa geçmeden önce Avrupa'nın en zengin kütüphanesi olan Senegal kütüphanesinde 9. Asırda, 860 tarihlerinde ancak 400 kitap vardı. Müslümanlarla temasa geçtikten ve Endülü's'teki kütüphanelerden faydalanma girişiminde bulunmaya başladıktan sonra Sen Vensan kütüphanesinde 11.000 kitap bulunuyordu. Hristiyanlar Gıratayı zapt ettikleri zaman şehrin meydanında 80.000 adet kitap yakmışlardır.

Yeralıt ve verüstü kaynakları açısından:

Gerçekten bugün veryüzüne baktığımız zaman, veryüzünün her yönden en zengin madenleri Müslümanların sahip oldukları topraklarda bulunduğunu görürüz. Şu anda dünyanın en önemli silahlarından birini oluşturan, Amerika başta olmak üzere tüm Avrupa'nın gözlerini diktiği dünya petrol rezervinin önemli bir bölümü İslâm topraklarında bulunmaktadır. Yine gıda maddeleri açısından yalnızca GAP kapsamındaki bölgeden elde edilecek üretim ile yaklaşık 200 milyon nüfus beslenebilmektedir.

Çok kısa olarak ana başlıklarla ve birçok kişi tarafından bilinen örneklerden alıntılarla anlatmaya çalıştığımız üzere İslâm'ın doğuşundan itibaren bu dini kabul eden ve bu dinin hakim olduğu topraklarda yaşayan insanlar, en üstteki idaresinden toplumun en alt seviyesinde bulunan ferdine kadar diğer halk ve toplumlardan tamamen farklı idiler. İşte insanlara bu ayrıcalığı, farklılığı kazandıran şey ise onların kullandıkları akideleri idi.

Geçmişte olduğu gibi bugün de her alanda dünyada birinci sırada yer almaları, yeniden dünyaya liderlik yapabilmeleri için İslâm ümmetinin elinde birçok imkan vardır. Ancak Müslümanların bu imkanları kullanabilmeleri kendi devletlerini kurmaları, geçmişte olduğu gibi bugünde İslâm'ı dünyanın dört bir yanına taşımak için harekete

geçmeleri gerekmektedir. Böyle olduğu takdirde asla başka halklara, toplumlara, dünyada süper devlet olduğu iddia eden, gücünü kendi zatından değil de diğer halk ve toplumları sömürme esasına dayandıran karton varlıklara meyletmeyecekler, karşılaştıkları problemleri çözebilmek için onların onayını beklemeyecekler, eskiden olduğu gibi bugünde başlarını dimdik olarak hayatîyetlerini sürdüreceklidir. Çünkü Rasulullah (sav)'ın de hadisinde söylediği gibi;

"İslâm yücedir, ondan daha yüce bir din yoktur."

Nasıl İslâm yüce ise, İslâm'a inanan Müslümanlarda elbette ki yücedir. Onlar asla zillet altında yaşamaya layık değildirler. Bu dine inanan Müslümanlar daima yeryüzünün efendisi olmaya layıktırlar.

e- İSTİKBAL:

Evet istikbal İslâm'ındır. Hakikat bu olmasına rağmen ne yazık ki bilhassa günümüzde, Müslümanların ekserisinde istikbalden bir ümit kesiş hali hakimdir. İslâm'ın bir daha hakim olamayacağı, Müslümanların bir daha kalkıp izzet bulamayacakları gibi ümitsizlik tohumları Müslümanların nefislerinde yerleşmiştir. Nitekim; *"Efendim İslâm'ı hayat elbette ki güzel ve doğru olanıdır. Ancak ona bir daha dönemeyiz. Hilâfet olsa iyi amma bir daha tekrar kurulması mümkün değildir. Müslümanlar, bu parçalanmış, zayıf ve perişan haldeyken bir daha hilâfet nasıl kurulsun? Hem kafirler buna zaten fırsat vermezler. Çünkü onların güçlü devletleri, silahları, malları, askerleri ve ekonomik paktları var. Bu ortamda daha hala nasıl hilâfetin kurulmasından, İslâm'ın tekrar hakim olmasından bahsedersiniz? Biraz fazla idealist olmuyor musunuz...?"* ve benzeri sözlerin, fikirlerin Müslümanların ağızlarında ve yazılarında terennüm edip durduğuna şahit oluyoruz. İşte onların nefislerinde yerleşik yeisin yani ümitsizliğin ifadelerinden bir kısmı olan bu ve benzeri sözler ve fikirler onları gevşemeye, çalışmaktan geri durmaya, tembelliğe, pısrıklığa ve mevcut şartlara teslim olmaya, böylelikle zillete duçar olmalarına itmektedir. Hakikatleri gördükleri halde, o hakikatleri hayata geçirme uğrunda çalışmaktan, mal ve canlarıyla fedakarlıkta bulunmaktan geri kalmaktadırlar. Yani yerlerinde çakılıp kalmaktadırlar. Zira onlarda istikbale dair ümit kalmadığından, çalışmalarının ve fedakarlıklarının sanki boşa gideceğini, heder olacağını zannediyorlar.

Onun için ümmetin bir çoğunun nefislerinde yerleşik bu istikbalden ümit kesme kanaatinin yanlışlığını, ne derece çürük olduğunu göstererek o umursamaz ümitsizleri, İslâm davasını yüklenmeleri için harekete geçirir ve davayı yüklenenlerin de azimlerini ve gayretlerini daha da kamçılar umuduyla, ayeti kerimeler ve hadisi şerifler ışığında **"İstikbal'in İslâm'ın olduğunu", "İstikbalde İslâm'ın hakim**

düşmanlıkları ağızlarından (dökülen sözlerden) belli olmuştur. İçlerinde sakladıkları (düşmanlıkları) ise daha büyüktür. Eğer düşünüp anlıyorsanız, herhalde ayetlerimizi size açıklamış oluruz. İşte siz öyle kimselersiniz ki, onlar sizi sevmedikleri halde siz onları seversiniz. Siz bütünüyle Kitaba inanırsınız. Onlar ise, sizinle karşılaştıklarında inandık derler. Kendi başlarına kaldıklarında da size olan kinlerinden dolayı parmaklarını ısırlar. Kininizle geberin! deyiver. Size bir iyilik hafîce dokunursa, bu onları tasalandırır. Başınıza bir musibet gelirse, buna da sevinirler. Eğer sabreder ve Allah'tan korkarsanız, onların hilesi size hiçbir zarar vermez. Şüphesiz Allah, onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır." (Ali İmran 118-120)

İşte bu ayet-i kerimelerle Allahu Teâla kâfirlerin içyüzünü bize böylece apaçık bir şekilde beyan ediyor. Bu hakikatleri bildikten sonra biz Müslümanların onlara karşı tavrı elbette hoşgörü sevgi değil de nefret ve düşman tavrı olmalıdır. Onlara sevgi gösterileri hem boşunadır hem de Allahu Teâla'nın tasvip etmediği bir tavrı olur.

Onlar bizim hakkımızda hiç hayır ve iyilik istemediklerine göre; *"gelin demokratik arenaya girin, demokratik mücadele ile istediklerinizi elde edin"* diyorlarsa bilelim ki bu bizim hayrımıza değildir. Eğer aklediyorsak onların bu davetlerine icabet etmeyiz... Eğer icabet ediyorsak çok aptalca, akılsızca bir iş yapıyoruz. Allah'ın sözüne kulak asmıyoruz demektir.

Onların bize karşı kurdukları tuzak ve düşmanlıklarından kurtulmanın yolu, onlara sevgi gösterme, onlardan görünme gayreti içine düşmek, onların arasında koşturmak değil sadece ve sadece Allah'ın şeriatına bağlanmaktır. Bunu Allah (cc) şöyle bildirdi:

وَتَقْتُلُوا لَّا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ
 إِنَّ تَمَسُّكُمْ حَسَنَةً تَنْوِمُ وَإِنْ تُصِيبْكُمْ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا وَإِنْ تَصْبِرُوا

"Eğer sabreder ve Allah'tan korkarsanız, onların hilesi size hiç bir zarar vermez. Şüphesiz Allah onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır." (Ali İmran 120)

Demek ki; **"şerî hükümlere göre davranırsak kâfirler bizi yok ederler"** düşüncesi bu ayet-i kerimenin mefhumuna tamamen ters düşer. İmiyle her şeyi çepeçevre kuşatan Allah'tan daha iyi kim bilebilir ki. O, siz şerîata bağlanıp sabırlı olun, onların hile ve tuzakları size bir zarar veremez, diyorsa Müslümana düşen, Rabb'isinin bu sözüne güvenip teslim olmaktır. Bunun dışındaki bütün tavrı ve yaklaşımlar kesinlikle gayri İslâmidir.

Bazı kimseler bu izahatları da, nasihatleri de işittiği halde şöyle bir itirazla yine de o yanlış, batıl tutumlarında ısrar ediyorlar:

Bu ayetin mefhumunu günümüze indirirsek; iman ettiğini söyleyen bir kimse, "ben demokratım, milliyetçiyim, laikim, cumhuriyetçiyim, Atatürk de bizden olurdu" gibi laflar ve yaklaşımlarla demokrat, laik, cumhuriyetçi, milliyetçi, kemalist kafirlerin çizgisinde olduğu görüntüsü vermeye çalışmamalıdır. Aksi halde Allah onu da onlardan sayar da o kişi zalimlerden olur. Bir Müslüman onların çizgisinde olamaz. Onların çizgisinde olmadıkça onları razı edemez. Onları razı edecek olursa Allah'ı razı edemez. Bunun böyle olduğunu bir başka ayette de bildirmiştir. (Bakara-120) Maide-52. ayette de Allah onlardan görünme gayreti ile onların arasına koşuşmayı; **"hastalıklı kalp"** olarak vasfedip kesin ve de çok sert bir şekilde zemmetti. **"Demokrasi, laiklik, vatancılık, milliyetçilik, cumhuriyetçilik, kemalizm"** gibi çağdaş putlara yapılan övgülere katılmak, onların korusu içerisine girmek ve o koroya katılmaya koşuşturmak, çağdaş put hanelerden anıtkabire ve parlamentoya koşuşturmak, işte bu zeminin kapsamındadır. Allahu Teâlâ onların bu işi yaparken gösterdikleri mazeretini de yani; **"başımıza bir felaketin gelmesinden korkuyoruz"** bahanesini de kesinlikle reddediyor. **"Bizi hapse atarlar, işimizden ederler, asarlar, keserler, onun için onlardan görünüyoruz. Onun için demokrat, laik, milliyetçi, vatancı, cumhuriyetçi, kemalist gözükmüyoruz"** bahanesini de reddediyor. Ve bu tutum içinde olanları tehdit ediyor. Hem de Allah'ın fethi ya da azabı ile tehdit ediyor. Allah'ın fethi geldiğinde mü'minler onları bu tutumlarından dolayı cezalandırırlar. Onun için pişman olurlar, ya da Allah'ın azabı gelir onun için de pişman olurlar. Bóylesi batıl, geçersiz mazeretler ile çağdaş demokratik sistemin yasama organına koşuşturmakla bu uğurda mallarını, vakitlerini harcayan kimseler sevap ummalarına rağmen şer'î hükme bağlanmaktan dolayı amellerinin boşa çıkmasından ve böylelikle hüsrana uğramaktan korksunlar. Çünkü Maide-53'de bu tehdit vardır.

3-Kafirler, zalimlere hümanist duyularla yumuşak, hoşgörülü, uzlaşmacı ve sevgiyle muamele yaklaşımına gelince; bunu da Allahu Teâlâ kesinlikle reddediyor:

فَلَا تُطِيعُوا الْمُكَفِّرِينَ وَتُؤَدُّوا لَهُمْ فَيْدَةً

"O halde (hakikati) yalanlayanlara tabi olma. Onlar isterler ki, sen yumuşak davranasın da onlar da sana yumuşak davransınlar." (Kalem 8-9)

Görüldüğü gibi ayet-i kerimede Allahu Teâlâ, Rasulünün şahsında onun ümmetine kafirlere karşı tavizkâr tavrı almayı yasaklıyor.

Allahu Teâlâ kafirlerin içyüzünü bize açık bir şekilde bildirerek onlara karşı takinmamız gereken tavrı şöyle açıklıyor:

"Ey iman edenler! Kendi dışınızdakileri (kafirleri) sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenalık etmekten geri kalmazlar. Size sıkıntı verecek şeyleri isteyip dururlar. Gerçekten, kin ve

olacağı" ve bunun **"İlahi vaat"** olduğunu göstermeye çalışalım inşallah. Allahu Teâlâ buyuruyor ki;

عَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

"Sizden iman edip de salih amel işleyenlere Allah şöyle vaat buyurdu; Andolsun ki, onlardan evvelkileri (kafirlerin) yerine geçirdiği gibi (gücü ve iktidar sahibi kıldığı gibi) kendilerini de muhakkak (müshrik ve kafirlerin) yerine geçirecek (güçlü ve iktidar sahibi kılacak) ve elbette ki kendileri için razı olduğu dinlerini (İslâm'ı) mutlaka yerleşik kılıp sağlamlaştıracak hakim kılacak ve elbette onları (müminleri) korkularının ardından kesinlikle güvenliğe erdirecektir. Onlar, hiçbir şeyi bana ortak koşmaksızın yalnızca bana ibadet ederler." (Nur 55)

Bu ayeti kerimenin ifadesi umumdur. Ayeteki; **"başkasının yerine hakim kılma"**, **"dini yerleştirip hakim kılma"** ve **"güvene erdirmek"** hakkındaki Allah'ın vaadi sadece sahabelere (r.anhum) mahsus değildir. Bu vaat, ibarenin genel oluşundan dolayı; iman edip salih amel işleyenler, hiçbir şeyi ortak koşmaksızın yalnızca Allah'a ibadet eden her cemaate ve ümmete şamildir. Bu vasıfta olan cemaat veya ümmeti, yeryüzünde kafirlerin yerine hakim kılacağına, onların işlerini yürütücü kılacağına, Müslümanlar için razı olduğu dini (İslâm'ı), yeryüzünde pekiştirip yerleştireceğine, yeryüzündeki İslâm dışındaki bütün dinler, fikirler ve ideolojiler üzerine hakimiyeti onlara vereceğine ve zalimlerin, tağutların onlar üzerindeki korkularını, zulümlerini üzerlerinden kaldırarak zaferi tahakkuk ettirmek ve düşmanlara galip kılmak sureti ile güvenle değiştireceğine dair Allahu Teâlâ'nın vaadi umumi bir vaattir. Başka bir ayeti kerime de Allahu Teâlâ buyuruyor ki;

"Resulünü hidayet ve hak din ile gönderen O'dur. Öyle ki; müşrikler hoşlanmasalar da onu (hak din olan İslâm'ı) bütün dinlere karşı üstün kılacaktır." (Saf 9 - Tevbe 33)

Bu ayeti kerime bize; bütün dinler üzerine hükmü, üstünlüğü ve egemenliği ile istikbalin İslâm'ın olduğunu müjdelemektedir. Bazı insanlar, bunun Rasulullah (sav), Raşit hâlifeler ve onlardan sonra gelen hâlifeler zamanında gerçekleştiğini zannediyorlar. Fakat hakikat öyle değildir. Zira gerçekleşen bu sadık vaatten, ancak bir cüzdür. Nitekim Nebî (sav)'de buna şöyle işaret etmekte:

Aişe (r.anha) Nebî (sav)'in şöyle dediğini rivayet etti;

"Lat ve Uzza'ya tapılmadıkça gece ve gündüz gitmeyecektir." Yani kıyamet kopmayacaktır. Bunun üzerine Aişe (r.anha) soruyor ki;

"Ya Rasullullah, ben zannediyorum ki Allah (cc), (yukarıda zikredilen) Tevbe suresi 33. ayet indirilince bu iş tamam olmuştur." Bunun üzerine Rasul (sav) şöyle buyurdu:

"Şüphesiz ki ondan Allah'ın dilediği olacaktır." (Müslim)

Bu demektir ki; hak din İslâm bütün dinler üzerine hakim olacaktı. Ayetlerde geçen İslâm'ın zuhuru haberini (yani üstünlüğünün hakimiyetinin açığa çıkmasının haberini) ve hakimiyetin yeryüzüne yayılmasının boyutlarını açıklayan başka ayet ve hadisler de vardır.

Allahu Teala, Bakara suresi 191. ayette, kâfirlerin, Müslümanları Allah'a kulluktan vazgeçirmek için nasıl çalıştıklarını zikrettikten sonra onların işlerini **"fitne"** olarak vasıflandırıp, bu fitnenin katilden, yani insanları öldürmekten beter olduğunu vurguluyor. Daha sonra 193. Ayette, Müslümanlara hitaben, bu fitneyi ortadan kaldırıp, dinin tamamen Allah'ın için olması, yani, kulluğun yalnız Allah için olması gayesiyle, o kâfirlerle savaşmalarını emrediyor. Allahu Teala Enfal suresinde 30. ile 40. ayetler arasında da kâfirlerin yeryüzünde sadece Allah'a kulluk yapmaya nasıl mani olduklarını ve insanların Allah yolundan sapmamak için nasıl çalıştıklarını ve hatta çalışacaklarını zikrettikten sonra, onların bu yaptıklarını **"fitne"** olarak vasıflandırarak, Müslümanlardan bu fitneyi ortadan kaldırmak ve kulluğun tamamen Allah için olmasını sağlamaları için o kâfir ve müşriklerle savaşmalarını emretmektedir. Şöyle ki;

"Gerçek şu ki, küfre sapanlar, (insanları) Allah yolundan alıkoymak için mallarını harcarlar. Bundan böyle de harcayacaklardır. Sonra bu onlara pişmanlık ve yürek acısı olacak, sonunda da mağlup olacaklardır." (Enfal 36)

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةً وَيُكْرَهُ الدِّينَ كُلُّهُ فَأَنَّ التَّهْوَاَ لِلَّهِ يَسَّ يَعْمَلُونَ بَصِيرَ

"(Yeryüzünde) fitne kalmayıp din (kulluk sistemi) tamamıyla Allah için oluncaya kadar onlarla (Allah'a kulluktan alıkoyan ve Allah yolundan saptıran o kâfirlerle) savaşın." (Enfal 39)

Görüldüğü gibi Allahu Teala kâfirlerin, insanları Allah'a kulluktan, Allah yolundan saptıran varlıklarını yani devletlerini (Kur'an'ın ifadesi ile fitneyi) tamamen kaldırmaları için o kâfirlerle savaşmalarını Müslümanlara yüklüyor ve yeryüzünde dinin (kulluğun) tamamıyla Allah için olmasını da Müslümanlara bir gaye kılıyor. Allahu Teala'nın bu emri demektir ki; bu gayenin gerçekleşmesi mümkündür ve gerçekleşecektir. Allahu Teala bunu da şu ayeti kerimede şöyle vurguluyor:

"Allah hiç kimseye gücünün üstünde bir şey yüklemeyiz." (Bakara 286)

Allahu Teala'nın fitneyi yani kâfirlerin siyasi, ekonomik ve askeri varlıklarını, devletlerini ortadan kaldırıp kulluğun tamamen Allah için olmasını gerçekleştirmek gayesi ile savaş Müslümanlara yüklemesi, bu gayenin gerçekleşmesinin mümkünattan olduğunu ve aynı zamanda

Görüldüğü gibi Allahu Teala bu ayet-i kerimesinde menfaati değil günahı esas kılmıştır. Demek ki, bir hususta insanlar için bazı menfaatler ve günah çatışabilir. O halde tavrı ne olmalı? Elbette ki günah işlemeyip menfaat terk edilmelidir. Zira bir Müslüman için asıl menfaat Ahirette günah ile Rabbinin huzuruna çıkmamasıdır.

Şimdi bunu demokratik parlamento seçimlerine indirsek; demokratik parlamentoya girmekte bazı menfaatler olabilir. En azından öyle zannedilebilir. Fakat orada bulunmakta günah da vardır. Bunu yukarıda izah ettik. Şimdi ne yapmalı? O günahı işleyerek o menfaatleri elde etmeye mi çalışmalı? Yoksa günah işlemeyip o menfaatlardan vaz mı geçmeli? İşte bununla imtihan oluyoruz. Elbette ki günah işleyerek o menfaatleri elde etmeye çalışmamalıyız. O menfaatler uğruna kendimizi bile bile ateşe atmamalıyız. Aksi halde hem dünyada hem Ahirette Allah'ın yardımından yoksun kalırız da perişan ve hüsrana oluruz. Allah (cc) şöyle buyurdu:

"Allah size yardım ederse, artık size üstün gelecek hiç kimse yoktur. Eğer sizi (yardımsız) bırakıverirse, Ondan sonra size kim yardım eder? Mü'minler ancak Allah'a güvenip dayanmalıdırlar." (Ali İmran 160)

2- "Onların şerrinden emin olmamız için onlardan görmeliyiz" diye özetlenebilecek olan bu yaklaşımı Allah, kendisine güvensizlik ve kalpte hastalık olarak vasfetti. Hiç tasvip etmediğini de şöyle bildirdi:

"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hristiyanları veli (dost ve yardımcı) edinmeyin. Zira onlar birbirlerinin velisidirler. İmanizden onları veli edinenler, onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluluğuna yol göstermez. Kalplerinde hastalık bulunanların 'Başımıza bir felaketin gelmesinden korkuyoruz' diyerek onların arasına koştuklarını görürsün. Dikkat edilsin ki, Allah bir fetih yahut katından bir emir/azap getirecek de onlar içlerinde gizledikleri şeyden dolayı pişman olacaklar. (O zaman) iman edenler; 'Bunlar mı bütün güçleriyle sizinle beraber olduklarına yemin edenler?' diyeceklerdir. Onların bütün yaptıkları boş gitmiştir de hüsrana uğramışlardır." (Maide 51-53)

Görüldüğü gibi Rabbiniz Allahu Teala, iman edenlerin dikkatini çekerek kâfirleri dost ve yardımcı edinmemeye davet ediyor. Yahudi ve Hristiyanları zikretmesi cüzü zikredip küllü kast etmektedir. Yani bütün kâfirleri kapsar. Onları veli (dost ve yardımcı) edinmek onların istediği gizgide olmak demektir, onlara tabi olmak demektir. Çünkü Allah, onları veli edinenleri onlardan saydı. Yani onlar gibi oldu. Onlar gibi davranıyor, onların gizgisinde bulunuyor saydı ki, bu elbette zulümdür. Bu zulüm üzerinde inatla ısrar edenleri de kendi hallerine terk etmekle tehdit etti.

Şunu hemen belirtelim ki bu yaklaşımların hiç birisi de İslâmi zihniyet ürünü değildir. Evet bu yaklaşımları ortaya koyanlar her ne kadar Müslüman olduğunu söyleyen ve onların tesirinde kalan Müslüman kimseler olsalar da İslâmi zihniyet ürünün değildirler. Zira İslâmi zihniyette Allah'a kul olma bilinci esastır. Bu bilinci kişiye sadece Allah'a teslim olmaya, sadece Ona dayanmaya ve itimat etmeye ve sadece Onu razı etmeyi gaye etmeye iter. Onun amellerinin ölçüsü helal-haram, sevap-günahdır. Onun fikri ve hükmü sadece Kitap ve Sünnetten alınandır.

Yukarıda belirtilen yaklaşımları ortaya koyanlar, bu yaklaşımlarını Kitap ve Sünnetten almayıp vakiadan almışlardır. Kitap ve Sünnete başvursalardı bu yaklaşımları bulamayacaklardı. Bilakis tam aksi bir yaklaşım bulacaklardı. Şimdi Kitap ve Sünnet ışığında bu yaklaşımları inceleyelim.

1- Bu yaklaşım tamamen pragmatik bir yaklaşımdır. Yani ameli neticesinde görülen fayda ve zarara göre değerlendirmeye yaklaşımı. Amellerde fayda ve zararı temel ölçü kabul etme yaklaşımı. "Faydalı olan şey iyidir, yapılmalı, zararlı olan şey kötüdür, yapılmamalı" anlayışı. Yani akıllı iyi-kötü, hayır-şer hususunda hakem kılmaktır.

Halbuki Müslüman için asıl olan Allah katındaki iyi-kötü, hayır-şerdir. Onu da akılla bilemeyeceğimize göre Allah'ın indirdiğine başvurarak yani şeriatına başvurarak Onun hayır dediğini yapmak, şer dediğinden kaçınmak esastır. Hayır ve şerri, iyi ve kötüyü, güzel ve çirkinini belirleyen şer'attır, akıl değil!.. İşte bunun böyle olduğunu gösteren bir kaç ayet-i kerime:

كُنْتُمْ عَلَيَّ الْقِتَالُ وَهُوَ كَرِهٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin hoşlanmadığınız bir şey, hakkınızda hayırlı olabilir. Sevdığınız bir şey de hakkınızda şer olabilir. Siz bilmezsiniz, Allah bilir. (Bakara 216)

Demek ki, hayır ve şerrin tayini bizim duygu ve aklımızla değil Allah'ın ilmine terk edilmiştir. Allah'ın ilmini de Rasulün getirdiğinden alabiliriz. Başka bir yerden değil... Bunu da Allahu Teâlâ şöyle emretti:

"Rasul size ne getirdi ise onu alın ve sizi neden nehyetti ise ondan kaçının." (Haşr 7)

Rasul (sav) de şöyle dedi: **"Bizim dinimizde olmayan her iş ret edilir."** (Buhârî, K. Buyû'; Müslim, K. Akdiyye, 3243)

Müslümanlar için menfaatin değil de sevap ve günahın ölçü olduğunu şu ayet-i kerime açıkça ortaya koymaktadır:

"Sana şaraptan ve kumardan sorarlar. De ki; Her ikisi de büyük günah ve insanlar için bir takım faydalar vardır. Ancak her ikisinin de günahı faydasından daha büyüktür." (Bakara 219)

gerçekleşeceğini gösterir. Bunun gerçekleşeceğini yani Allah'a kulluk sistemi olan İslâm'ın yeryüzünün tamamına kuvvet ve izzetle hakim olacağını ve küfrün (kula kulluk sistemlerinin) de zell olacağını, daha önce zikrettiğimiz ayetlerin müjdelediği gibi birçok sahih hadisi şerifler de müjdelemektedir. Şöyle ki;

"Gerçekten Allah, benim için yeri topladı da (gözümün önüne serdi de) onun doğusunu ve batısını gördüm. Muhakkak ki, ümmetimin mülkü bana gösterilene (yani arzın doğusu ve batısına) ulaşacaktır." (Müslim, K. Fiten)

Rasulullah (sav) buyurdu ki;

"Muhakkak ki, bu iş (bu dinin hakimiyeti) gece ve gündüzün ulaştığı yerlere ulaşacaktır. Allah ne bir kerpîç ev ne de bir keçe çadır bırakmayacak; azizi aziz ederek, zelili zelil ederek, bu dini ona dahil edecektir. Allah'ın bu işte aziz edeceği İslâm'dır. Allah'ın bu işte zellil edeceği küfürdür." (Ahmet b. Hanbel' - Taberani - İbni Hibban)

İşaret edilen ve müjdelenen bu hakikatlerin gerçekleşmesi mutlaka küfrün kuvvetlerine ve taşkınlıklarına galip gelebilmesi için Müslümanların madden ve manen, iktisadi ve askeri olarak güçlü olmalarını gerekli kılar. Nitekim bunun da gerçekleşeceğine hadisi şerifler şöyle işaret edip müjdelemektedir:

İmam Ahmet ve Daremi, İbni Kubeyle'den şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

"Biz Abdullah b. Ömer, İbn el-As'ın yanındaydık, şöyle soruldu: "İlk önce hangi şehir fethedilecek, Kostantiniyye mi? Roma mı?" Abdullah, kilitli bir sandığın getirilmesini istedi, ondan yazılı bir kağıt çıkardı ve şöyle dedi: "Biz Rasulullah (sav)'ın etrafında yazıyorken; "hangi şehir önce feth olunacak, Kostantiniyye mi? Roma mı?" diye soruldu. Rasulullah (sav), Heraklin'in şehrinin yani Kostantiniyye'nin fethedileceğini söyledi."

Bu hadisin ifadesine göre Roma Kostantiniyye'den sonra fethedilecek şehirdir. Mu'cem'ul Buldan'da geçtiğine göre Roma, İtalya'nın başkentidir.

Yine Rasulullah buyurdu:

"Yahudiler sizinle harp edecek ve onlara üstün geleceksiniz. Hatta taş, ey Müslüman şu arkamdaki Yahudi'dir onu öldürüver, diyecektir." (Müslim, K. Fiten)

İşte Yahudiler, İsrail devletinin kurulmasıyla, Müslümanlarla savaşa başlamışlardır!...

Başka bir hadiste Rasulullah (sav) şöyle buyurdu:

"Müslümanlar Yahudilerle harp etmedikçe kıyamet kopmayacaktır. Müslümanlar onları öldürecekler. Hatta Yahudi

taş ve ağacın arkasına saklanacak. Taş veya ağaç da, Ey Müslüman, Ey Allah'ın kulu, şu arkamdaki Yahudi'dir, haydi gel de onu öldür diyecektir. Yalnız Garkad müstesna. Zira o Yahudilerin ağacıdır.
(Buhari - Müslim)

Bu son iki hadis, Müslümanların, Yahudilerin varlığı olan İsrail'i tamamen yok edebileceklerini, orada Yahudileri ortadan kaldıracaklarını ifade ettiği gibi, önce geçen hadis, Müslümanların, İtalya'nın başkenti, Papalığın karargahı ve Hristiyanlığın merkezi, Avrupa'nın kalbi durumunda olan Roma'yı fethedeceklerini müjdelemektedir. Bu hadiste müjdelenen Kostantiniye, Rasul (sav)'in haber verişinden 800 seneden fazla bir süre sonra fethedildiği gibi şüpheşiz Roma da fethedilecektir. Bu feth de Allah'ın izniyle tüm Avrupa'nın fethinin başlangıcı olacaktır. Bu üç hadis bize, İslâm'ın askeri yönden çok güçlü bir iktidara yani devlete sahip olacağını gösterdiği gibi şu iki hadis de bize bu devletin aynı zamanda iktisadi yönden de güçlü olacağına işaret etmektedir. Şöyle ki:

Rasulullah (sav) buyuruyor ki;

"Ümmetimin son zamanında bir hâlife olacak. Malı adetle saymadan avuçla avuçlayacaktır." Ravi diyor ki; "Ben (bu hadisi Rasulullah (sav)'den nakleden) Ebu Nadra ile Ebu Alâ'ya; bunun Ömer b. Abdülaziz olacağını zanneder misin?" diye sordum. Onlar; "hayır cevabını verdiler." (Müslim)

Başka bir rivayette de Rasulullah (sav) şöyle dedi:

"Ahir zamanda bir hâlife olacak, malı saymadan taksim edecektir." (Müslim)

Yani mal çok olacak, devlet de Hilâfet devleti olacaktır. Zira dikkat edilirse Rasulullah (sav) **"hâlife olacak"** dedi. Ayrıca bu devletin, yeryüzünü zulüm, fitne ve fesattan tamamen temizleyip adaletle dolduracağına, İslâm'ı tam olarak hakim kılacağına haberler ve müjdelar Mehdi ile ilgili varit olan birçok hadisi şeriflerde geçmektedir. Mesela şöyle zikredilmektedir:

"... Yeryüzünü, zulüm ve işkence ile dolduğu gibi adalet ve doğrulukla dolduracaktır." (Ebu Davut)

Muhakkak ki İslâm'ın bu devleti, Raşit Hilâfet Devleti olacaktır. İşte Rasulullah (sav) bunu şöyle müjdeliyor:

İmam Ahmet rivayet ediyor ki; Rasulullah (sav) şöyle dedi:

"Nübüvvet Allah'ın dilediğince aranızda kalacaktır. Allah onu kaldırmayı dilediği zaman kaldırdır. Sonra nübüvvet yolu üzerinde bulunan hilâfet olur. Allah'ın bulunmasını dilediği kadar kalır. Sonra ısırcı melikler dönemi gelir. Allah'ın bulunmasını dilediği kadar bulunur. Allah kaldırmayı dilediği zaman onu kaldırdır. sonra zorba iktidarlar gelir. Allah'ın dilediği kadar kalırlar. Allah dilediği zaman onu da kaldırdır. Sonra nübüvvet yolu üzere hilâfet gelir. Sonra sustu." (Ahmet b. Hanbel)

düşüncenin kapitalizm ve sosyalizmin küfür olduğunu, batıl olduğunu; hakkın ancak Allah'ın dini İslâm olduğunu, İslâm'ın tek doğru ve bütün dinlerin, ideolojilerin, fikirlerin, nizamların üstünde olduğunu, insanların yaşantısına ancak onun hakim olması gerektiğini onun dışındaki bütün din ve nizamların ret olunması gerektiğini söylemek ve bunun tahakkuku için çalışmak olmalıdır.

İşte demokratik parlamento seçimlerinin anlamı, şer'î hükmü ve bunun karşısında Müslüman'ın takınması gerektiği tavrı budur... Böylece seçimlerde "tavrimiz ne olmalıdır" diyen kimse eğer samimi ise, bu şer'î hükmü ve tavrı alır ve gereğince amel eder. Yani **"işittik, itaat ettik"** der. **"İşittik, isyan ettik"** diyenlerden olmaz. Allah'ın hükmü karşısında akıl, mantık yürütmeye kalkmaz. Bilakis Nisa suresi 65. ayette belirttiği gibi, şer'î hükmü içinde bir sıkıntı duymaksızın alıp tam teslimiyetle uygular.

Bu hususta şer'î hükmün ve tavrın bu olduğunu ortaya koyunca, İslâm adına hareket ettiğini söyleyerek Müslümanların büyük bir kısmını da etkileyen bazı şahıs ve çevreler şöyle itirazda bulunuyorlar:

1-"Evet demokrasi küfürdür. Parlamente'ye girip onun çalışmasına katılmak da en azından haramdır. Fakat bizim orada adamlarımız olsa, bu Müslümanların faydasına olmaz mı? Demokratik parti ile İslâm Devleti kurulmaz, fakat o partinin parlamentoda olması hatta hükümet olması, Müslümanların İslâmi faaliyetlerine kolaylık sağlar. Yollarını açar. Onun için Müslümanların bu seçimlere katılıp İslâm'ın gelmesini isteyen şahıs ve partileri desteklemeleri gerekir. Aksi halde Müslümanların menfaatlerine karşı çıkmış, parlamentonun tamamen İslâm düşmanlarının eline geçmesini sağlamış olurlar" diyorlar.

2-"Biz hakkı açıkça söylesek batıl ehli, laikler, Kemalistler ve onların güdümündeki subay ve generaller bizi ezerler, hapse atarlar, işlerimize ederler, hiç bir İslâmi faaliyete izin vermezler. Onun için biz onların şerrinden korunabilmek maksadı ile onların aralarına girmeli ve onlardan görünmeliyiz. Biz de demokratız, laikiz, cumhuriyetçiyiz, milliyetçiyiz demeliyiz. O zaman onlar bize tavrı almazlar. Biz de böylece daha rahat çalışarak güçleniriz. Onun için demokratik parti kuralı ve onu seçimlerde desteklemeliyiz. Yoksa yok oluruz" diyorlar.

3-"Bizim öyle sert, katı, uzlaşmaz bir görünüm ortaya koymamıza gerek yok. Çünkü hoşgörü, yumuşak, sevgi ile muamele her kapıyı açar. Hem biz herkesi sevmeliyiz. Tüm insanlarla ya dinde kardeşiz ya da hilatte kardeşiz. Müslüman olsun olmasın her insana sevgi ile muamele etmeli, hoşgörü, uzlaşmacı olmalıyız. O zaman onları da karşımıza almış olmayız. Onların bize düşmanlık yapmalarından, zararlarından korunmuş oluruz. İslâm'a hizmet faaliyetlerimizi de bir yandan sürdürürüz" diyorlar.

"Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse-yönetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir." (Maide 44)

"Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse-yönetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir." (Maide 45)

"Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse-yönetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir." (Maide 47)

"Muhakkak ki şirk en büyük zulümdür." (Lokman 13)

Bu ayet-i kerimelerin ışığında görüldüğü gibi Allah'ın indirdiği ile yönetmemek, Allah'ın indirdikleri hükümlere rağmen hükümler, yasalar ortaya koyarak insanları yönetmeye kalkmak gerçekten en büyük isyandır, zulümdür. İşte demokratik sistemin yasama organında yapılan da budur. O halde oraya üye olması için birisini oyla da olsa desteklemek, o kişiyi günah işlemeye en azından zalim ve fasık olmaya itmek ve o yolda desteklemek demektir. Halbuki bir Müslüman'ın takinacağı tavır, oy vermeye davet etmek ve ona koşmak değil bilakis oy vermekten kaçmak ve sakındırmak olmalıdır. Zira Allah'u Teâla günahla değil takvada yani Allah'ın hükümlerine sarılmakta yardımlaşmayı şöyle emrediyor:

"İyilik ve takva (Allah'ın yasaklarından sakınıp emirlerine uyma) hususunda yardımlaşın, günah ve düşmanlık üzerinde yardımlaşmayın. Allah'tan korkun (Onun şeriatına bağlanın). Çünkü Allah'ın cezası çetindir." (Maide 2)

Rasulullah (sav) şöyle buyurdu:

"İster zalim olsun, ister mazlum (mü'min) kardeşine yardım et." Oradan bir adam;

"Ya Rasulullah, mazlum ise ona yardım ederim, fakat zalim ise nasıl yardım edebilirim?" dedi. Rasulullah (sav) şöyle buyurdu:

Onu zulüm yapmaktan alı koyarsın. İşte bu ona yardımdır." (Buhari, K. Mezalim ve'l Gasb, 2264)

Şer'i hüküm ve tavrımız:

Şu halde biz Müslümanların demokratik seçimlerde tavrımız, ona katılmak değildir. Ona katılarak bazı Müslümanları şirk, zulüm, günah çukuruna bize vekaleten itmek hiç değildir. Bu işten Allah'a sığınmalıyız. Tavrımız, hayatımızı kokuşturan, haramlar ve münkerlerle, zulüm ve zulümat ile, cehaletle dolduran çağdaş cahiliye ve tağuti sistemi tüm kurumları ile ret edip hayatımızdan söküp atmak ve Allah'ın dinini hakim kılmak için Allah'a dayanıp, Allah'ın hükümlerine sınıksız sarılarak ihlas, sabır ve sebatla çalışmak olmalıdır. Küfür ve ehline taviz vermemeli, hakkı izhar edip batılın tepesine balyoz gibi indirmeliyiz. Hakkı anlatıp batılı inkar ederken insanların zulmünden ve şerrinden hiç korkmamalıyız. Laikliğin, demokrasinin, milliyetçiliğin, pragmatik

Diğer hadisler gibi bu hadisler de nübüvvetin delaletlerindendir. Vahiyle bildirilmiş gelecekle (gaiple) ilgili gelen bir haberdir. Bu hadiste ifade edilenin birçoğu gerçekleşti. Nübüvvet dönemi, nübüvvet yolu ve metodu üzerindeki Raşidi Hilâfet devri, ısırcı melikler dönemi ve zorba melikler (iktidarlar) dönemi gerçekleşti. Ancak bu hadis son kısmının gerçekleşmesi kalmıştır ki o da, nübüvvet yolu ve metodu üzerinde olan Raşidi Hilâfetin geri gelmesidir.

Görülmemektedir ki Allahu Teala, kitabı Kur'an'ı Kerim'inde, Resulü Muhammed (sav)'in hadisi şeriflerinde bize istikbalin İslâm'ın olduğunu, İslâm'ın tekrar izzet, adalet kudretle hakim olacağını, hem yeryüzünün tamamında hakim olacağını müjdelemekte ve vadetmektedir. Muhakkak ki Allah'ın vadetmesi hakır ve O vaadinden dönücü değildir. Zira Allah (cc) şöyle buyurmuştur:

وَعَدَ اللَّهُ لَا يَخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَلَكِنْ أَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

"(Bu) Allah'ın vaadettiğidir. Allah vaadinden caymaz. Ancak insanların çoğu bilmezler." (Rum 6)

Allahu Teala, istikbalin İslâm'ın olacağını müjdeleyip vaadettiği gibi nusretin (zaferin ve yardımın) kendi katında olduğunu, yolunda olan, dinini yeryüzünde hakim kılmak için mücadele eden muhlis müminlere yardım edeceğini de müjdeleyip vadetmiştir. Şöyle ki;

وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ

"Zafer ancak Aziz ve Hakim olan Allah'ın katındadır." (Ali İmran 126) **"Muhakkak ki, Allah kendisine (dinine) yardım edene yardım edecektir. Şüphesiz yok ki Allah güçlü olandır, Aziz olandır."** (Hacc 40)

"Ey iman edenler! Eğer Allah'a (dinine) yardım ederseniz, o size zafer verir ve ayaklarınızı sağlamlaştırrır." (Kıtal 7) **وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ**

"Müminlere yardım etmek üzerimize bir hak oldu." (Rum 47) Yüce Allah, müminlere yardımın dünyada da, ahirette de olacağını vadetmiştir. Şöyle ki;

"Muhakkak ki biz, Resullerimize ve iman edenlere hem dünya hayatında hem de şahitlerin (şahitlik için) duracakları günde elbette yardım edeceğiz." (Mümin 51)

Ancak yüce Allah, bu yardımın ne zaman geleceğini ve hangi vakitlerde ulaşacağını açıklamamış ve hiçbir kimseye bu konuda bir bilgi vermemiştir. O halde biz müminlere bu sadık vaade dayanıp yardım ve nusreti sadece Allahu Teala'dan bekleyerek ve O'nun rızasını kazanma yolunda O'nun farz kıldığı aziz İslâm davasını ihlasla yüklenmek ve çalışmak, çalışma esnasında da sabretmek düşüyor. Eğer bu çalışmayı yaparsak Allah'ın yardımını bize mutlaka ulaştır. Bu yardım bize ya bu dünyada muzafer olmamız yada ahirette (hesap gününde) Allah'ın af ve mağfiretine kavuşmamız şeklinde ulaşır. Ama her halükarda Allah'ın

yardıma bize ulaşır. Yeter ki biz, O'nun dinine yardım etmekte yani İslâm davasını yüklenmekte muhlis olalım.

Bu hakikatler karşısında, Müslüman'ın vasfı olmaması gereken umutsuzluğun bir dayanağı kalır mı? Elbette ki kalmaz. Kendilerini pısrık, köşeye çekilmiş, umutsuz kılmış, böylece de zelim kılan ümitsizlik illetini Müslümanların nefislerinden söküp atmaları gerektiğini şu ayeti kerimeye de dikkatleri çekerek vurgulamak istiyoruz. Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"Allah'ın lütfundan ümidinizi kesmeyin. Çünkü Allah'ın lütfundan ancak kafirler topluluğu ümit keser." (Yusuf 87)

O halde, Ey Müslümanlar!

İslâm'ın yeryüzünde yeniden hakim olacağına, hilâfetin kurulacağına ve Raşit Hâlifeler döneminde olduğu gibi nübüvvet yolu ve metodu üzerinde olacağına yani Raşit Hilâfet olacağına, bu hilâfetin sınırlarının genişleyeceğine, fetihlerin artacağına, kısacası; Allah'ın vaadettiği yardımın ve zaferin geleceğine, istikbalin İslâm'ın olduğu müddesinin gerçekleşeceğine sağlam bir güven içinde olalım.

Rabbimiz, üzerimize bol bol sabır dök, ayaklarımıza kuvvet ver ve bizi kafirler topluluğu üzerine muzaffer kıl. (Bakara 250)

f- TEVEKKÜL:

Allah'a tevekkül meselesine gelince; ilk Müslümanlar bu ifadeyi hakıyla anlamışlardı ve Allah'a tüm hakkıyla tevekkül etmişlerdi. Bundan dolayı da büyük işlere kaim oldular. Ve o işleri yerine getirebildiler. O şiddetli zor durumlara atıldılar ve başarıldılar. Daha sonraki Müslümanlarda ise bu durum değişti. Özellikle madde hastalığı ve sapıklığı, nefisler üzerine hakimiyet kurup onların bakış ve anlayışlarında birtakım zaaf ve kusurlar meydana getirince tevekkülün hakikatini anlamaktan uzaklaştılar. Tevekkül; bundan sonra onların hayatlarında ve zihinlerinde vakası bulunmayan boş kelimelerden ibaret ifadeler haline geldi. İlim ehli tevekkülün tefsirinde onu; **"sebepleri almak"** olarak düşünceleri de, tevekkülün bu şekilde anlaşılmasına katkıda bulunmuştur. Öyle bir noktaya gelindi ki, tevekkül kelimesi söylendiği zaman hemen ardından; **"Deveyi bağla ve tevekkül et."** hadis-i şerifi aklı gelir hale geldi. Öyle ki bu hadis, tevekkül hakkında doğan sebepleri terk etme vehmini defetmek için değil de nefislerde tevekkülün manasını zayıflatmak için kullanılır oldu. Böylece sebeplere tevessül tevekkülün bir cüzü olarak telakki edildi. Bunun neticesinde gayretlerin sönmeye, Müslümanlardaki azim ve kararlılığın zayıflamaya, hayata bakış açısı ve ufkunun daralmaya yüz tuttuğu görüldü. Böylece Müslümanlar, kendilerini aciz hissetmeye, güçlerinin mahdud olduğuna, kendilerinin çok az şeye güç yetirebileceklerine itikat etmeye başladılar. Bundan dolayı Müslümanlar; hayatta istenilen yücelere ve zirvelere

"Ayetlerimiz hakkında (ileri geri konuşmaya) dalarıları gördüğünde onlar başka bir söze geçinceye kadar onlardan uzak ol (meclislerini terk et). Eğer şeytan sana unutturursa hatırladıktan sonra o zalimler topluluğu ile oturma." (En'am 68)

"O, Kitapta size indirmişti ki; Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini, yahut onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, onlar bundan başka bir söze dalıncaya kadar kafirlerle beraber oturmayın, yoksa sizde onlardan olursunuz. Elbette Allah, münafıklar ve kafirleri cehennemde bir araya getirecektir." (Nisa 140)

Görüldüğü gibi ayet-i kerimelerde Allahu Teâlâ, Allah'ın ayetlerinin inkar edildiği ya da alaya alındığı yani hükümlerinin hiçe sayıldığı yerlerde tepkiszce oturup kalmayı kesinlikle nehyediyor. Çağdaş şirk sistemlerinden biri olan demokratik sistemin yasama organı olan parlamentoda Allah'a karşı en büyük isyan, cürüm işleniyor. **"Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir"** ilkesi çerçevesinde **"hüküm (egemenlik) ancak Allah'a aittir"** hakikati inkar edilerek **"millet" "ilah"** yerine konuluyor. Böylelikle Allah ya inkar ediliyor ya da O'na küstahça şirk koşuluyor. Küfür ve şirk elbette ki Allah katında en büyük cürümdür, zulümdür, tağutluktur, sapıklıktır, cahiliyyedir. İşte bununla ilgili bazı ayet-i kerimeler:

"Hüküm ancak Allah'ındır. O da, kendisinden başkasına kulluk yapmanızı emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Yusuf 40)

"Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet-yönet ve onların arzularına uyma. Allah'ın sana indirdiği hükümlerin bir kısmından seni saptırmalarına dikkat et. Eğer (Allah'ın hükümlerinden) yüz çevirirlerse bil ki (bununla) Allah ancak günahlarının bir kısmını onların başına bela etmek ister. İnsanların bir çoğu da zaten fasıktırlar (yoldan çıkmışlardır). Yoksa onlar cahiliye (İslâm dışı) yönetim mi istiyorlar? İyi anlayan bir topluma göre hükmü bakımından Allah'tan daha iyi kim vardır?" (Maide 49-50)

"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? Zira onlar tağutla (Allah'ın indirmedeği sistemlerle) yönetilmek istiyorlar. Halbuki onu (tağutu) inkar etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları bütütün saptırmak istiyor." (Nisa 60)

"Hayır, Rabbine and olsun ki, aralarında çıkan antlaşmazlık hususunda seni (şeriatı) hakem kılıp sonra da verdiği hükme (şeriatın hükmüne) içlerinde hiç bir sıkıntı duymaksızın tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar." (Nisa 65)

c- Demokratik parlamento seçimlerinde İslâm'î tavır:

Demokratik parlamento seçimlerinde bir Müslümanın mevcut demokratik partileri desteklemesinin ve seçimde oy kullanmasının anlamı ve şerî hükmü nedir? Bu tür seçimlerde Müslüman'ın tavrı ne olmalıdır? Oy kullanmalı mı, kullanmamalı mı? Oyu veya faaliyeti ile bir partiyi veya milletvekilini desteklemeli mi, desteklememeli mi? Şerî hüküm nedir?

Evet bu soru çok önemlidir. Çünkü, Müslüman her hususta olduğu gibi bu husustaki tavrından da Allah katında sorgulanacaktır. Onun için böyle sorulara cevap aramadan ve şerî hükmü bilmeden amel etmemelidir. Ancak bu soruyu sadece tartışmak için sormamalı, bilakis o hususta Allah'ın hükmünün ne olduğunu yani şerî hükmün ne olduğunu gerçekten ciddi olarak hakkı tespit etmek gayreti ile öğrenmek ve öğrendiği şerî hükmün gereğince amel etmek için sormalıdır. Çünkü o, Allah'ın hükmüne teslim olma bilincinde bir Müslüman'dır, başboş bir mahluk gibi heva ve hevesi ya da aklı ile amel etmez. Akılnı, vakıayı anlayıp Allah'ın hükmünü, Allah'ın hitabını ortaya koyan şer'î delillerden çıkartmak için kullanır. Öyle olmalıdır. Çünkü İslâmî şahsiyete sahip olmanın temel ögesi budur.

Demokratik parlamento seçiminin anlamı:

Demokratik sistemin yasama kurumu olan parlamentoya üye seçimidir. Yani insanların toplumsal yaşantılarında, bireylerin birbirleriyle, devlele, sosyal, ekonomi ve siyasî işlerinde uyacakları kuralları, hükümleri, ölçüleri, emir ve yasakları, kanunları belirleyen kurumun üyelerini seçme işidir. İslâm'î açıdan bunun anlamı şirktir. Yani **"Hüküm ancak Allah'a aittir"** hakikatine terstir. İnsanların yaşantısına hüküm koymakla, ya Allah'ı hiçe saymak ya da O'na ortak koşmak demektir. İşte bu seçime katılmak bir takım insanları milletvekili sıfatı ile bu şirki işlemeye itmek demektir. Bu o kişiye yapılabilecek en büyük kötülük ve zulümdür. Zira o kişi, parlamentonun komisyonlarına katılarak veya genel kurul oylamalarına katılarak yasama faaliyetlerine Allah'ın hükümlerini hiç kabul etmeyip milletin egemenliğini esas kabul eden mevcut anayasanın çerçevesinde katılarak şirk işlemine, cürümüne isteyerek ya da istemeyerek ortak olur. İsteyerek ve benimseyerek katılınca şüphesiz müşrik olur. Benimsemeyerek katılırsa en azından fasık yani günahkar olur. Yasama faaliyetlerine katılmayıp da o faaliyetlerin yapıldığı esnada orada oturursa, pasif üyelik yaparsa o zaman da günahkar olur. Çünkü Allah'a açıkça isyanın yapıldığı yerde Müslüman tepkisiz bir şekilde o cürümü işleyenlerle beraber oturup kalamaz. Zira Allahu Teâlâ şöyle buyurdu:

çıkmasını gerçekleştirip geçmişteki şerefin ve üstünlüğün zirvelerine ulaşabilmelerine ancak Allah'a tevekkülü hakiki anlamıyla anlamaları ve Allah'a hakıyla tevekkül etmeleriyle muvaffak olabilirler. Nitekim büyük işlerin başarılabilmesi, güçlerini sadece insanî gücün sınırları içerisinde mütalaa eden kimselerin eliyle mümkün olmaz. Zira, bir insan sadece bu insanî güce bakarsa onun görüş sınırları içerisindeki insan gücü kadar galşır. Böylece onun elleri ve kulaçları kısılır. O kişi büyük işleri başarmak bir yana, basit işleri bile gerçekleştirmekten aciz duruma düşer. Fakat, arzularını gerçekleştirmek için insan gücünün ötesinde kendisine yardım eden bir kuvvetin varlığına inanan insanlar, u kuvvete dayanarak kendi kuvvetlerinden çok daha büyük işleri gerçekleştirirler. Sadece insanî kuvvetine bakıldığı zaman onun sınırlı olduğu görülür. Bu açıdan meseleye bakan kimse, kendi işlerini sınırlandırır. Onlara bir sınır gizer. Fakat ona daha geniş bir açıdan baktığı zaman insan kuvvetinin sınırsızlığını anlar ve bundan dolayı insan kendi gücünden kat kat büyük işleri gerçekleştirecek tasavvur bile edilmeyen birçok imkansız gibi görünen işleri gerçekleştirmeye gücü yeter. Yeter ki, kendi kuvvetinin ötesinde kendisine yardım eden başka bir gücün var olduğuna itikat etsin. O zaman insanın kudreti için sınır olmaz. Hatta Allah'a iman etmeyen ve ona tevekkülde bulunmayan bazı kimseler bile kendi güçlerinin ötesinde tabiat veya başka bir isimle ifade ettikleri başka bir gücün varlığını kabul eden insanlar büyük işlere atılırlar.

O halde, kat'i delilden neşet eden bir iman ile Allah'a iman eden ve yine delilden neşet eden ve vakıaya uygun olarak kesin tasdikle Allah'ı tasdik eden Müslüman nasıl olur? Kuşkusuz ki o, Allah'a olan tevekkülünden dolayı bir gayrimüslimin gerçekleştirdiklerinden kat kat fazlasını gerçekleştirebilir. Onun için Allah'a tevekkül etmek, İslâm Ümmeti'ni diri ve hayatta tutan prensiplerden biri olduğu gibi İslâm fikirlerinin de en ehemmiyetlilerindendir.

Allah'a tevekkül, Kur'an'ın kesin naslarıyla sabittir. Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"Eğer Allah size yardım ederse, size galip gelen olmaz. Eğer sizden yardımını keserse ondan başka kim size yardım edebilir. Müminler Allah'a tevekkül etsinler." (Ali İmran 160)

قَادًا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ

"Kararını verdiğin (azmettiğin) zaman da artık Allah'a tevekkül et. Şüphesiz Allah, tevekkül edenleri sever." (Ali İmran 159)

"De ki, Allah'ın bizim için yazdığından başkası isabet etmez. O, bizim Mevla'mızdır. Müminler ancak Allah'a tevekkül etsinler." (Tevebe 51)

"Allah; O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Müminler yalnız Allah'a dayanıp tevekkül etsinler." (Teğabün 13)

"Eğer yüz çevirirlerse de ki, Allah bana kafidir. Ondan başka hiçbir ilah yoktur. O'na tevekkül ettim. O, büyük arşın Rabb'idir." (Tevbe 129)

"De ki, Allah bana kafidir. Tevekkül edenler, ancak O'na tevekkül ederler." (Zümer 38)

"Kim Allah'a tevekkül ederse bilsin ki Allah, Aziz, Hakimdir." (Enfal 49)

"Ancak müminler şunlardır ki, Allah anıldığı zaman kalpleri ürperir. Onlara, Allah'ın ayetleri okunduğu zaman imanları artar (ziyadeleşir) ve onlar, ancak Rablerine tevekkül ederler." (Enfal 2)

"Göklerin ve yerin gaybı Allah'a aittir. Bütün işler O'na döner. Sen O'na ibadet et ve O'na tevekkülde bulun. Rabb'in yaptıklarından gafil değildir." (Hud 123)

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَكَفَى بِهِ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا

"Ölmeyen ve her zaman diri olan Allah'a tevekkül et ve O'nu hamd ile tesbih et." (Furkan 58)

"Sana tabi olan müminlere karşı mütevazî ol. Eğer sana karşı gelirlerse de ki, ben sizin yaptıklarınızdan beriyim. Aziz ve Rahim olan Allah'a tevekkül et." (Şuara 217)

İşte bu ayetler, Allah'a tevekkül etmenin farz olduğuna kesin olarak delalet ederler. Çünkü bunlar, Allah'a tevekkül ile ilgili sarîh emirler ihtiva ediyorlar. Ayrıca ayetlerde geçen tevekkül emri; "Allah, tevekkül edenleri sever" gibi karinelerle birlikte zikredilerek methedildiği için, daha da bir kesinlik kazanıyor.

Allah'a tevekkül işine sarîh olarak delalet eden birçok hadisler de vardır. Nitekim Buhari'nin İbni Abbas'tan rivayet ettiği bir hadis şöyledir:

"Ümmetinden yetmiş bin kişi, hesapsız olarak Cennete girecektir. Bunlar okuyarak ve üfleyerek tedavi olmayan, fala bakmayan, ümitsizliğe kapılmayan, tedavi için dağlanmayan ve ancak Rablerine tevekkül edenlerdir."

Ahmed ve Tirmizi'nin rivayet ettikleri bir hadis ise şöyledir:

"Siz hakıyla Allah'a tevekkül etmiş olsaydınız, aç olarak yuvasından çıkan, tok olarak yuvalarına dönen kuşları rızıklandığı gibi sizi de Allah rızıklandırırdı."

Bu deliller, tevekkül konusunda Müslüman'ın bir an tereddüt etmesine yer bırakmıyor. Çünkü bu deliller, sarîh ve açıktır. Özellikle Kur'an ayetleri katî delil oldukları için bunları inkar eden kafir olur. Bu ayetler, Allah'a tevekkül etmenin en önemli farzlardan bir farz olduğuna delalet eder. Bu delillerin hepsinde Allah'a tevekkül emri herhangi bir şarta bağlı olarak geçmiş değildir. Bu deliller, mutlak olarak geçtikleri için Allah'a tevekkül etmek de mutlak olarak farz olur. Bu tevekkülün bütün işlerde Allah'a yapılması farzdır. Deliller, bizim herhangi bir işe ve amele azmettiğimiz zaman, Allah'a tevekkül etmemizin farz olduğuna

imparatorlar ile yaptıkları çatışma esnasında bu iki fikri ortaya atmış oldular.

İşte böylece o iki düşünce, krallara ve imparatorlara ait **"ilâhî hak"** düşüncesini tamamen kaldırmak, yasama hakkı ve otoriteyi halka ait kılmak için ortaya atıldı. Şöyle ki; halk bir efendiye ait köle değil kendisi efendidir. O, kendisinin efendisidir. Onun üzerinde hiçbir kimsenin egemenliği yoktur. Böylece onun kendi iradesine malik olması gerekir. Kendi iradesini yürütmelidir. Böyle olmazsa o, köle olurdu. Çünkü, kölelik başkasının iradesiyle yürütmek demektir. Böylece o, kendi iradesiyle bizzat yürümezse köle olarak kalır. Öyleyse; halkı kölelikten kurtarmak için onun iradesini yürütme hakkının kendisine ait olması kaçınılmazdı. Böylece, halk istediği yasa ve kanunu çıkartma, istemediği yasayı da iptal etme ve kaldırma hakkına sahip olur. Zira halk mutlak hakimiyete sahiptir ki, koyduğu kanunları uygulamak hakkı ona aittir. Böylece istediği idareciyi seçer, istediği kanunu uygulamak için istediği yargıcı da seçebilirdi. Başka ifadeyle halk bütün otoritelerin kaynağıdır ve idareciler kendi otoritelerini ondan elde ederler. Böylece imparatorlar ve krallara karşı devrimlerin başansı ve **"ilâhî hak"** düşüncesinin yok olmasıyla beraber **"hakimiyet (egemenlik) halkındır"** ve **"halk otoritelerin kaynağıdır"** düşünceleri yürürlüğe konuldu. Bu iki düşünce, demokratik düzenin üzerine kurulduğu temeli oldular. Böylece halk, hakimiyet sahibi olması bakımından teşri edici (kanun koyucu) ve otoritelerin kaynağı olması bakımından da uygulayıcı oldu.

Demokrasi, çoğunluğun hükmüdür (yönetimdir). Zira teşri (yasama) komisyonlarının üyeleri halkın seçmen oylarının çoğunluğu ile seçilir. Yine parlamentolarda nizam ve kanunları çıkartma, hükümetlere güven oyu verme ve onlardan güveni çekme işleri, çoğunluğa dayanır. Parlamentolarda, bakanlar kurulunda diğer meclis, kuruluş ve komisyonlarda kararlar hep çoğunlukla alınır. Halk tarafından direk veya meclisin üyeleri vasıtasıyla idarecileri seçmek halkın seçmenlerinin çoğunluğu ile gerçekleşir. Bu nedenle, çoğunluk demokratik düzende bariz görünüşüdür. Çoğunluğun görüşü, demokratik düzenin bakış açısına göre halkın görüşünü açıklayan hakiki ölçüdür.

Cumhuriyet ise; demokrasinin uygulama keyfiyetidir. Yani demokrasi sistem, cumhuriyet ise onun uygulayıcısı rejimdir. Sistem olarak demokrasinin kabul gördüğü ülkelerde genel olarak Cumhuriyet rejim olarak kabul görülür. Ancak bu ekseriyet olmasına rağmen İngiltere'deki gibi meşruti krallık da demokrasinin uygulayıcısı rejim olarak kabul edilir. Bu aynen İslâm'ın sistem, Hilâfet'in de rejim olması gibidir.

Demokrasi, dini hayattan ayırma akidesinden (inancından) fişkirdi. Bu akide üzerine kapitalizm ideolojisi kuruldu. Bu akide, gerçekte bir orta çözüm akidesidir. Zira bu akide; Avrupa ve Rusya'daki krallar ve çarlar ile filozoflar ve düşünürler arasında meydana çıkan çatışmanın neticesi idi. Krallar ve çarlar, halkı sömürmek, zulmetmek ve kanlarını emmek için dini bir vesile olarak kullanıyorlardı. Bunu gerçekleştirmek için yeryüzünde kendilerinin Allah'ın vekilleri olduklarını iddia ediyorlardı. Din adamlarını bu hususta boyun eğmiş binek olarak kullanıyorlardı. Böylece bu idareciler ile halkları arasında korkunç çatışma çıktı. Bu esnada, Filozoflar ve düşünürlerin bir kısmı dini tamamen inkâr etti. Bir kısmı da, dini tanıdı fakat, dini hayattan ayırmaya ve daha sonra devletten ve idareden ayırmaya davet etti.

Böylece bu çatışma, "**orta çözüm**" ile yani "**dini hayattan ayırma**" düşüncesiyle sonuçlandı. Ve tabii olarak bundan, "**dini devletten ayırma**" düşüncesi de doğdu. Bu düşünce, kapitalist sistemin üzerine kurulduğu akide (inanç) ve aynı anda üzerine bütün fikirlerini tesis ettiği fikrî kaide oldu. Kapitalizm sistemine ait fikrî yön ve hayata bakış açısı işte bu esasa göre tayin edildi. Bu esasa göre hayattaki bütün problemleri çözmeye gidildi. Böylece bu görüş, Batının taşıdığı ve dünyayı kendisine davet ettiği fikrî liderlik oldu.

Bu akide, dini ve kiliseyi hayattan ve devletten, daha sonra da nizam ve kanunları çıkartma işinden, idarecilerin tayini ve onlara otorite verme işinden uzaklaştırınca halkın kendi zıtlıya kendi nizamını seçmesi, nizam ve kanunlarını koyması, bu nizam ve kanunlarla kendisini idare edecek ve otoritesini halk topluluklarına ait genel iradede elde edecek idarecilerini tayin etmesi kaçınılmaz oldu.

Buradan demokratik düzen meydana geldi. Böylece "**dini hayattan ayırma**" düşüncesi, onun akidesi oldu ki kendisi ondan fişkirdi. Aynı anda bu akide, üzerine bütün demokratik fikirlerini tesis ettiği fikrî kaide oldu.

Demokrasi şu iki fikir üzerine kuruludur:

1. **Egemenlik (hakimiyet) halkındır,**
2. **Otoritenin kaynağı halktır.**

Bu iki düşünceyi filozof ve düşünürler Avrupa'da kral ve imparatorlarla yaptıkları çatışma esnasında ortaya attılar. O zamanlar Avrupa'da "**ilâhî hak**" düşüncesi hakimdi. Krallar bu düşünceye göre kendilerini halk üzerinde bir ilâhî hakka sahip sayıyorlardı. Yasa çıkartma, hükmetme, yargılama işlerinin yalnız kendilerine ait olduğunu sayıyorlardı. Yalnız kendilerini devlet, halkı da kendilerinin tebaası sayıyorlardı. Halkın yasamada, otoritede, yürütmede ve hiçbir şeyde hakkının olmadığına itibar ediyorlardı. Böylece onlara göre halk herhangi bir görüş hakkı, iradesi olmayan ve kendisine ancak itaat ve uygulamanın düştüğü bir köle mertebesindeydi. İşte filozoflar ve düşünürler, bu "**ilâhî hak**" düşüncesini ortadan kaldırmak için krallar ve

delalet eder. Mevcut deliller, bundan başkasına delalet etmiyor. Başka bir kaydı ifade eden herhangi bir delile rastlamak mümkün değildir. Böylece Allah'a tevekkül, her Müslüman üzerine kayıtsız, şartsız mutlak şekilde farzdır.

"**Deveni bağla ve tevekkül et**" hadisi, bu ayet ve hadisleri sınırlandırmak için değildir. Hatta onlar için bir sınırlandırmayı beyan da değildir. Çünkü, bu ayet ve hadisler, mücmel değildir ki beyana muhtaç olsunlar. Hadis, başka bir mevzuyla ilgilendiriyor ki o da; "**Sebepe ve müsebbipleri alma**" konusudur. Zira bu hadis, tevekkülü sebep ve müsebbipleri terk etmek olarak anlayan bir bedeviye, sebep ve müsebbiplere sarılmanın ehemmiyetini belirtmektedir. Rasulullah (sav), o bedeviye tevekkülün sebep ve müsebbibi (sebebe götüren vesileleri) terk etmek anlamına gelmediğini bildirmek için bu hadisi söylemiştir. Tevekkül ile birlikte müsebbibe sarılmayı da emrediyor. Hadis şöyledir:

Bir adam Rasul (sav)'e gelir, devesini başboş olarak salmak ister ve; "*Ben devemi salacağım ve Allah'a tevekkül edeceğim.*" der. Rasul (sav); "**Onu bağla ve tevekkül et**" diye buyurur.

Bu hadis bedeviye devesini bağlamasını, yani sebep ve müsebbibe sarılması için bir talimdir. Ayrıca tevekkülün sebep ve müsebbibe sarılmayı terk etmek manasında olmadığını da anlatmış bulunuyor. Böylece Rasulullah (sav), bedeviye sebep ve müsebbipler ile birlikte tevekkülü emretmiş oluyor. Bundan dolayı bu hadis, tevekküle dair delillerin hiçbirini, hiçbir şekilde sınırlandırmış olmaz. Bundan dolayı sebep ve müsebbibi nazarı itbara almadan Allah'a tevekkül farzdır. Yukarıdaki hadis, bu hususu kayıtlamadığı gibi tevekkülün hükmü için de bir beyan olmaz. Çünkü, tevekkül ile ilgili deliller mutlak olarak geçmişlerdir. Bu deliller, hiçbir nas ile kayıtlı kılınmış değildir. Çünkü bu deliller mücmel değildir ki beyana muhtaç olsunlar.

Sebepe ve müsebbibe bağlanmak meselesi, tevekkül meselesinden ayrı bir meseledir. İkinci bir meseledir. Bu meselenin delilleri tevekkülün delillerinde başkadır. Bu delillerin tevekkül delilleriyle karıştırılması ve onları tevekkül için kayıt kılınması doğru olmaz. Allah'a tevekkül etmeleri Müslümanlar üzerine farz olduğu gibi sebep ve müsebbiplere sarılmaları da şer'î delillerle farz kılınmış bulunuyor. Bu iki meseleye ait deliller birbirini kayıtlı kilmayacakları gibi birbirine şart da değildir. Bunun için Müslümanların mutlak olarak Allah'a tevekkülde bulunmaları farzdır. Allah'a tevekkül etmeyen kimse günahkar olur. Allah'a tevekkülü inkar eden kimse ise kafir olur. Çünkü, Allah'a tevekkül, sübutu ve delaleti katı olan delillerle sabittir. Bunun için her ne kadar tevekkülün manasını tam olarak anlamayan Müslümanlar mevcut olsa da, İslâm'a inanmış Müslümanlar arasında tevekkülü inkar eden hiçbir kimse bulunamaz.

Fakat; "**Çalış ve tevekkül et**" anlayışı hakikatte yanlıştır. doğru olan; "**Tevekkül et ve çalış**" anlayışıdır. Bu iki anlayış arasında büyük bir fark vardır. "**Çalış ve tevekkül et**" düşüncesi, tevekkülü şekli bir duruma getirir. Bundan dolayı böyle bir tevekkülle çalışanın nefsinde tevekkülün herhangi bir tesiri olmaz, her ne kadar o tevekkül ettiğini iddia etse de. Fakat "**Tevekkül et ve çalış**" anlayışı, tevekkülü esas hale getirdiği için nefislerde bunun büyük tesiri görülür. Bu tesir, onda kuvvet ve anormal kuvvet meydana getirir ki; büyük ve fevkalade işleri yerine getirme gücüne sahip kılar.

--- o ---

düzen ve kanunları ortaya çıkartma hususlarında her fert diğer fertlerin sahip oldukları haklara sahiptir. İşte, demokrasinin manası budur.

Demokraside (yani halkın kendi kendisini yönetmesi hususunda) asıl olan; halkın tümünün bir genel yerde toplanıp, kendisini yönetecek düzen ve kanunları çıkarması, işlerini yürütmesi ve bakılacak meseleye bakmasıdır. Bunun ilk uygulayıcıları Atina ve Isparta'daki şehir devletleri ile Grekler olmuştur. O dönemlerde bu iki şehirde de birer devlet vardı. Terim olarak bunlar için "**Site Devleti**", yani tek başına bir şehirde kurulan devlet anlamına gelen ifade kullanılabilir. Her iki şehirde de halkın bütün erkekleri, şehrin yönetimine katılıyordu. Genel bir toplantı şeklinde bir araya geliyor, yönetimle ilgili her hususta birbirleriyle müşavere ediyor, daha sonra aralarında bir yönetici seçiyor, kanunlar çıkartıyor, bu kanunların uygulanmasını denetliyor, onlara muhalefet edenlere de cezalar koyuyorlardı. Böylelikle "**halk yönetimi**" (demokrasi) her iki şehirde de dolaysız şekilde uygulanmakta ve bu yönetim şekline bu ismin verilmesi tam anlamıyla uygun düşmekte idi. Fakat bu şekildeki bir demokrasi, pek çok düşüncede olduğu gibi Avrupa'nın hafızasında yerini korumaya devam etmekle birlikte Atina ve Isparta'da site yönetimlerinin son bulmasıyla tarihten silindi.

Günümüzde halkın tümünün, yasama heyeti olması için tek bir yerde toplanması mümkün olmadığından kendi yerine yasama heyeti olacak vekiller seçer. İşte bunlar parlamentoyu oluştururlar. Demokratik düzende parlamento, genel iradeyi temsil eder. O, toplulukların genel iradesi için siyasi temsili gösterir. Hükümeti ve devlet başkanını da seçer ki, bu idareciler genel iradeyi yürürlüğe koyacak birer vekiller ve hakimler olsunlar. Bu parlamento, otoritesini kendisini seçen halktan elde eder ki halkın çıkarttığı düzen ve kanunlarla halkı idare etsin. İşte bu şekilde bu düzende halk, kendisinin efendisi olur. Kanunları çıkartır, bu kanunları yürürlüğe koyacak idarecileri seçer.

Halkın kendi kendisinin efendisi olabilmesi, egemenliğini kullanabilmesi, herhangi bir baskı bulunmadan ve herhangi bir zorlama olmadan, hayatının nizamını ve kanunlarını koyma ve idarecilerini seçme hususlarında kendi zatıyla tam şekilde iradesini kullanabilmesi için genel hürriyetler esastır ki onları halkın her ferdine bol bol vermeyi, demokrasi gerekli kıldı. Ta ki halk, herhangi bir baskı veya zorlama olmadan ve tam hürriyetle egemenliğini gerçekleştirmeye ve onu kendi zatıyla kullanmaya imkân elde edebilsin.

Bu genel hürriyetler şu dört husus çerçevesinde temsil edildi:

1. **İnanç Hürriyeti,**
2. **Fikir Hürriyeti,**
3. **Mülk Edinme Hürriyeti,**
4. **Şahsî Hürriyet.**

MÜNAFIKLARIN VE MÜMİNLERİN ÖZELLİKLERİ

Münafıklar:

Allah (cc) Aziz olan kitabında şöyle buyurdu:

"Onlara: Yeryüzünde fesat çıkarmayın, denildiği zaman, 'biz ancak ıslah edicileriz' derler. Şunu bilin ki, onlar bozguncuların ta kendileridir, lakin anlamazlar." (Bakara 11-12)

Şüphesiz Rasul (sav)'e açıktan açığa İslâm'a davet etme emri indği andan itibaren İslâm ile küfür arasında ilan edilmiş alevli bir savaş başlamıştır. Bu savaşın fikrî yada ameli bazda yapılıyor olması arasında bir fark yoktur. Bu fikrî ve ameli savaş İslâm ve küfür yeryüzünde bulundukları süreç devam edecektir. Küfür, silinip- süpürülüp yerine hakkı ikame edene kadar İslâm'ın kılıcı küfürün tepesinde kınından sıyrılmış olarak duracaktır. Rabbimizin dediği gibi;

بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمُ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ

"Bilakis biz, hakkı batılın tepesine bindiririz de o, batılın işini bitirir. Bir de bakarsınız ki, batıl yok olup gitmiştir." (Enbiya 18)

Kafirler İslâm'ı ve Müslümanları yok etmek için ellerinden ne geliyorsa onu yaparlar. İslâm tarihi bunun örnekleri ile doludur. Allah (cc) üstünlük sağladıklarında, kafirlerin hiçbir söze ve anlaşmaya bağlı kalmayarak Müslümanlara saldırdıklarını bize haber veriyor. Allahu Teala şöyle buyuruyor:

"Onların nasıl ahdi olabilir ki? Zira onlar size galip gelselerdi hakkınızda ne bir ahit ne de bir anlaşma göstermezlerdi." (Tevbe 8)

Bugün dünyanın değişik bölgelerinde meydana gelen Müslümanlara yönelik acımasız saldırılar bu ayeti kerimenin canlı örnekleridir. Fakat unutulmamalıdır ki düşman ağıtta ise iş kolaydır. Ya düşman Müslüman görünerek Müslümanların sofrası arasında gizlenmiş ise! İşte o zaman iş zordur. Müslümanların safları arasında gizlenenlerin yönetici konumunda olup olmamaları arasında fark yoktur. Bunlar Müslümanlardan görünerek İslâm'ın düşmanlarına hizmet ederler. Bu nitelikteki ilk grup Medine'de ortaya çıktı ki; bunlar Medine ehlinen idiler. Çünkü, Mekte'den gerçekten inananlar hicret etmişti. Beni Abdi Eşhel kabilesinin tacını giyme şansını, Rasul (sav)'in Medine'ye hicret etmesiyle kaybeden Abdullah b. Ubey b. Selül münafıkların başı idi.

Gerçek şu ki, Müslümanlar için en tehlikeli grup münafıklar idi. Öyle ki; -bu gün olduğu gibi- kafirlerin kendilerine sağlayamadığı yararları münafıklar onlara sağlıyorlardı. Çünkü bunların kimler olduğu bilinmiyordu. Sadece bazı özellikleri Müslümanlara bildirilmişti. Bunun

Bu kilise dini, bir taraftan akidede özü sapmalar ihtiva ettiği ve diğer taraftan da akide ve şeriati birbirinden ayırdığı için, bir başka açıdan onu temsil eden din adamlarının fesadı ve bilgisizlikleri sebebiyle, hayatı ifsat edici ve onun dinamizmle ileriye doğru atılımını önleyici idi. Bu bakımdan ilerlemek, uğurlaşmak ve yaşamak istediğinde böyle bir dini bir kenara itip, ondan soyutlanması Avrupa için zorunlu bir şeydi. Fakat Avrupa'nın dinini bırakıp onun yerine kabul ettiği alternatif, öncekinden iyi olmadığı gibi daha da kötü idi. Alternatif, tümüyle kilisenin düşüncesinin etkisine ve insan üzerindeki mevcut baskıya bir tepki olarak Rönesans'tı ve tepki çoğunlukla akıllıca düşünmek, basiretle hareket etmek, işleri iyiden iyiye ölçüp biçmek ve dengeli olmak değil de, şuursuzca sürüklenmek söz konusu olduğundan... Avrupa Rönesans ile, yoldaki bütün ilahi işaretleri kaldıran bir sürüklenişe kendisini kaptırdı. İster bu işaretler gerçekten ilahi olsun, isterse kilise tarafından ileri sürülsün, ayrım gözetilmedi. Bunların yerine insan yapısı beşeri bir takım işaretler ortaya koyduğu gibi, yerlerine dünya hayatı ile ilgili olanları koymak gayesi ile ahiret ile ilişkisi olan her işareti de kaldırıp attı. İşte bu Avrupalıların tanımladıkları laikliğin başlangıcını teşkil etti.

b-Demokrasi ve Cumhuriyet:

Laikliğin temelinin atılmasından sonra idareciler ile halklar arasında çatışma meydana geldi. Filozoflar ve düşünürler, idare konusunu incelemeye koyuldular ve insanların yönetimi için bir düzen ortaya attılar. Bu ise, demokratik düzendir. Bu düzende, halk otoritelerin kaynağıdır. İdareci, gücü ve otoritesini halktan elde eder ve egemenlik halka ait olur. İradesine sahip olan halktır. İradesini istediği şekilde bizzatlı kullanır ve yürütür. Hiçbir kimse için halk üzerine bir sulta (otorite) yoktur. Halk kendi kendisinin efendisidir. Kendisiyle idare edilen ve gereğince yürünülen yasayı çıkartan odur. Yine o (halk), kendisinin çıkarttığı yasayla kendisini kendisine gıyaben (onun vekili olarak) yönetecek idareciyi tayin edendir.

Demokrasi Yunanca; **"halk"** anlamına gelen **"demos"** ve **"yönetim"** anlamına gelen **"kratos"** kelimelerinden türetilmiştir. Batılı bir kelime olduğu gibi batılı bir istiahtır (terimdir) ki; ona şu mana verilmiştir: **"Halkın yönetimi, halkın yasasıyla, halka aittir."**

Böylece halk, mutlak şekilde efendidir, egemenliğe sahiptir, kendi emrinin (irdaresinin) yuları kendi elindedir, iradesini kullanır ve onu bizzat kendisi yürütür. Kendi otoritesi dışında başka bir otorite önünde sorumlu değildir. Halk, egemenliğe sahip olması itibarıyla seçtiği vekilleri vasıtasıyla düzen ve kanunları ortaya çıkarır ve otoritelerin kaynağı olması itibarıyla de kendisinden otoritelerini elde eden ve kendi tarafından tayin edilen idareciler ve hakimler vasıtasıyla bu düzen ve kanunları uygular. Devleti meydana getirme, idarecileri tayin etme,

ÜMMETİN BU DURUMA DÜŞÜŞÜNÜN SEBEBİ OLAN YANLIŞ BATIL FİKİRLER

a-Laiklik:

Laikliğin temeli Avrupa'da atılmış ve hayat sahnesine Avrupa'dan girmiştir. Avrupa'da dinin gerçek şeklinin bulunmadığı zamanlarda, akidede ve pratik hayatın her alanında din adamları, din adına büyük bir nüfuza sahip bulunuyordu ve bu durum orada yaşayan insanların hissiyatında **"din"** olarak kabul ediliyordu. Yani dinin Avrupa'daki pratik şekli, her şeyden önce **"Allah için üçüncüdür, Allah Meryem oğlu İsa'dır"** diyen İncillerde ve onların açıklamalarından alınmış inançta, ikinci olarak, özellikle pazar günleri kiliselerde ifa edilen birtakım dualarda, kutsal davranışlarda, öğütler ve toplantılarda, son olarak da din adamlarının hem krallar ve hem de genel olarak bütün insanlar üzerindeki nüfuzlarında beden buluyordu. Onların krallar üzerindeki nüfuzları, bu kralların kendi tahtlarına ancak papanın izni ve onları kuşatmasıyla oturabilmeleri, halkları üzerinde ancak papanın kendilerine bu mevkii vermesi sayesinde egemenlik kurabilmeleri, papa kendilerine -kesinlikle Allah'ın şeriatının egemen kılınması ile ilgili bulunmayan şahsi bir kızgınlıkla- kızacak olursa halklarının onları bir kenara itmesi ve hiçbir şekilde emirlerine kulak asmamasını da kapsamına alıyordu. Bütün insanlar üzerindeki nüfuzları ise, onların ilgili din adamlarının vafatı olmadan Hristiyan olamayışlarında, kilisenin belirli bir yerinde ve karşılarında din adamı bulunmaksızın dualarının kabul olmayacağına, yine ilgili din adamı tarafından cezazeleri kutsanıp, törenleri yapılmadığı sürece doğru bir şekilde ölemeyeceklerinde, din adamlarının inanç ile ilgili olarak telkin ettiklerinin dışında bir şey inanamayışlarında, onların müsamaha ettiği konuların ve şeklin dışında düşünememelerinde, müsaade ettikleri şeylerin dışında hiçbir şey öğrenememelerinde ortaya çıkıyor ve bunları kapsıyordu.

Kilise dininin, karanlık ortaçağda Avrupa'da hayatın her alanı üzerinde kaba ve sert bir baskısı vardı. Bu durum son derece kötü bir şeydi. Ancak bu kötülük, çağdaş Avrupa'nın cahilce anladığı gibi, dinin hayat üzerinde egemenliğinden dolayı değil, aksine kilise dininin yapısında bulunan ve bu dinin hayatın her alanında bu fesadı uygulamasına yol açan egemenliğinden dolaydır. Aslında din, yapısı itibarıyla bu dönemlerdeki Avrupa hayatında varolan kötülüklerin kaynağı değildi. Aynı dönem içerisinde Avrupa'nın bir parçası olan İspanya ve İslâm'ın girmiş olduğu Sicilya gibi Avrupa bölgeleri de dinin etkisi altındaydı. Ancak buralarda, kilise dininin etkisinde olan bölgelerdeki gibi, yukarıda sayılan karanlık ortaçağın fesadı mevcut değildi.

için onları teşhis etmek, tanımak maharet istiyordu. Nitekim Allah (cc) şöyle buyurdu:

"Çevrenizdeki bedevî Araplardan ve Medine halkından birtakım münafıklar vardır ki, münafıklıkta maharet kazanmışlardır. Sen onları bilmezsin, biz biliriz onları. Onlara iki kez azap edeceğiz, sonra da onlar büyük bir azaba itileceklerdir." (Tevbe 101)

Ayrıca Allah Subhanehu Teala şöyle buyurmaktadır:
 وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكَهُمْ فَتَعْرِفَنَّهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ

"Biz dileseydik onları sana gösterirdik de, sen onları yüzlerinden tanıydın. Andolsun ki sen onları konuşma tarzlarından tanırsın." (Muhammed 30)

Bununla beraber bu münafıklar grubuna ait bazı tanıtıcı ve açıklayıcı sıfatları Allahu Teala bizim için Kerim olan kitabında zikretmiştir. Şimdi bunlardan sakınmamız için, onların ümmet-i Muhammed'e getirdiği zararları defetmek için şu sıfatlara göz atalım:

a- İfsat etmek:

Allah (cc) şöyle buyurdu:

"Onlara: 'Veryüzünde fesat çıkarmayın' denildiği zaman, 'Biz ancak islah edicileriz' derler. Şunu bilin ki, onlar bozguncuların ta kendileridir, lakin anlamazlar." (Bakara 11-12)

Mücahit diyor ki; *yani onlara şunu şunu yapmayın dediğin de; 'biz doğru yoldayız, biz islah ediyoruz'* derler. Bu ayetin tefsiriyle ilgili olarak İbni Abbas da diyor ki; *'Biz iki topluluğun arasını düzeltiyoruz, Müslümanlar ile Ehli Kitabın arasını buluyoruz, aralarını islah ediyoruz.'* derler.

Görünen o ki; Münafıklar Müslümanların tarafına geçip Ehli Kitabı İslâm'a davet etmiyorlar. Fakat Müslümanlar ile Ehli Kitap arasında gidip gelip, onları orta yerde buluşturma çabası içindedirler. Demek ki, her din mensubu diğerlerini kendi dinine davet etme çabası içerisinde olurken münafıkların misyonu da, Müslümanlar ile Ehli Kitabı orta yerde buluşturmaktır. İşte Allahu Teala münafıkların bu çabasına ifsat teşhisini koymaktadır. Çünkü İslâm'a davet etmenin dışında, arabulucu, diyalog anlayışları ifsadin ta kendisidir. Zira İslâm'ı tanıtmaya, tanımayla ve İslâm'a girmeye engel bir platformdur. Fakat bu arabulucu münafıklık işi, diyaloga yönelik çabaların ifsat olduğu kolay kolay anlaşılan türden değildir. Bundan dolaydır ki, münafıklar bu amellerini güzel gösterebiliyor ve islah diye bazılarına yutturabilmektedirler.

b- İki topluluk arasında gidip-gelmeleri:

Allah (cc) şöyle buyuruyor:

İslâm davetini taşıyanlarla savaşıyorlar ve kafirlerin kültürüyle savaşıyor, her Müslüman'ı eziyorlar. Bu karton devletler cihadı değiştirip onu banışa ve teslimiyete dönüştürdüler. Hatta nefsi ve ırzı savunmada cihadı ilga ettiler.

Kesin ve tam bir şekilde bilelim ki, İslâm otorite ve devletsiz hayat sahnesinde bulunmayacaktır. Müslümanlar da kendi işlerini yürütecek, varlıklarını koruyacak, ümmetler arasında bir ümmet olarak gerçek yerini temin edecek tek bir İslâm devleti olmayınca kendileri için kalkınış ve vücut olmayacaktır. Bu nedenle kurtuluş ve tek çare olan Raşidi Hilafet Devleti'ni tekrar getirmek gereklidir.

--- o ---

مَذِيذِينَ تَبِينَ ذَلِكَ لَا إِلَى هَوَاءٍ وَلَا إِلَى هَوَاءٍ وَمَنْ يَضِلَّ اللَّهُ فَلَنْ يُجِدَ لَهُ سَبِيلًا

"Bunların arasında bocalayıp durmaktalar, ne onlara (bağlanıyorlar) ne bunlara." (Nisa 143)

Yani onlar, zahiri ve batîni olarak Müslümanlardan görünürler. Fakat gönülleriyle kafilere bağlanırlar. Onlarda bir şahsiyet bütünlükleri yoktur. İbni Kesir Mücahit'ten şunu nakleder: 'Onlar Hz. Muhammed (sav)'in ashabı ve Yahudilerin arasında gelip-giderler.' Nafi'de İbni Ömer'den (ra) şunu rivayet eder: 'Münafıkların durumu sürüler arasında gidip-gelen kör koyun gibidir. Bazen bir sürüye bazen de diğer sürüye yönelir, hangisine katılacağını bilmez.

c- **Kafirleri dost edinirler:**

Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Müminleri bırakıp da kafirleri dost edinmeyin; (bunu yaparak) Allah'a, aleyhinizde apaçık bir delil mi vermek istiyorsunuz? Şüphe yok ki münafıklar cehennemden en alt katındadırlar. Artık onlara asla bir yardımcı bulamazsın." (Nisa 144-145)

Nasıl ki Rasul (sav) zamanında münafıklar yahudilere giderek, müşriklerle beraber İslâm'a karşı koymaları, Müslüman olmalarını konusunda onları teşvik etmişlerse, günümüzün münafıkları onların yaptıklarından çok daha büyük tahribatlar yapmaktadırlar. Zira tıpkı geçmişte olduğu gibi İslâm adı altında İslâm ile savaşıyorlar. İslâm adı altında konferanslar düzenleyip İslâm'a saldırmaktadırlar. İslâm'ı diğer dinler ve fikirlerle uzlaştırıp örtüştürerek kavramlarını bozmaktadırlar. Bunlara her gün yenisi ekleniyor. Ayrıca kafir ve münafıkların işlediği cinayetleri Müslümanların üzerine atarak güya teröre karşı işbirliği ettiklerini ilan ediyorlar. Bu nevî olaylar ve tezgahlar hem evrensel hem bölgesel boyutta gerçekleştirilmektedir. Örneğin; Cezayir'de Müslümanları acımasızca asıp kesip suçu yine Müslümanların üzerine yıktılar. Halbuki Kur'an'da denildiği gibi; **"Mü'minler ancak kardeşler"** ve bu gibi olaylara asla karışmazlar. Müslümanların fikren geri kalmalarından faydalanıp bu gibi haberleri yayarlar. Aksine Allah Müslümanlara değil kafilere ve münafıklara karşı ordular ve kuvvetler hazırlamamızı emretmektedir. Ta ki, bu Müslüman ümmeti bu alçak münafık ve kafirlerin egemenliğinden ve güdümünden kurtaralım. Böylece onların ve hepimizin dini, ırzı, namusu ve izzeti kurtulsun. Allah (cc) şöyle buyurdu:

"Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihat için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın ki onunla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah'ın bildiği (münafıkları vb.) korkutursunuz." (Enfal 60)

Allah'ın izniyle, İslâm ümmeti toplanıp cihat yoluyla İslâm risaletinin önünden engel olarak duran Ehli Kitap kâfirleri (Yahudi ve Hristiyan) ve diğer kâfirlerin onların güçlerini kırıp ortadan kaldıracaktır. Allah bize kâfirlerin Müslümanlardan çok korktuğunu haber vermektedir. Bu Allah'ın koyduğu bir sünnettir. Nitekim Aziz ve Celil olan Allah şöyle buyurmaktadır:

لَا تَسْمِعُ أَشَدَّ رَهْبَةً فِي صُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يَتَّقُونَهُ

"Onların içlerinde size karşı duydukları korku, Allah'a olan korkularından daha şiddetlidir. Çünkü onlar anlamayan bir topluluktur." (Haşr 13)

Rasul (sav)'de şöyle buyuruyor:

"Bir aylık mesafede düşmana korku salmakla yardım olundum."

Demek ki Müslüman kimliği ile Allah'a dayanıp, ona davet edersek Allah kâfir ve münafık işbirlikçilerinin kalbine korku salacaktır.

Gerçek şu ki; münafıkların çaba ve çalışmaları bugün doruk noktasındadır. Gönülden bağlı oldukları kâfilere pek çok yararlar sağlamaktadırlar. Onların çalışmaları ve ümmeti aldatmaları sayesinde ki, bugün kâfirler İslâm ümmetine egemen olmuşlardır. Bu egemenlikleri de yine münafıklar sayesinde devam etmektedir. Aracı rolü oynayıp Müslümanları aldatmaktadırlar. Yahudiler Kudüs'ü işgal etmişse, İslâm toprakları üzerinde kâfirlerin uçakları ve füzeleri İslâm'a karşı yerleştirilmişse, Kral Hüseyin gibi kendilerini Peygamber torunu/seyyid ilan edebiliyorlarsa ve İslâm adı altında konferanslar düzenleyip İslâm'a saldırıyorlarsa... evet, işte bütün bunlar münafıklar sayesinde yapılmaktadır. Öyle ki, bu münafıklar devamlı Müslümanlara, boyun eğmelerine devam etmelerini telkin ederler.

d- Gerçek yüzlerini seytanlarıyla baş başa kaldıklarında gösterirler:

Allah (cc) şöyle buyurdu:

"(Bu münafıklar) mü'minlerle karşılaştıkları vakit; "(biz de) iman ettik" derler. Seytanlarıyla baş başa kaldıklarında ise; "biz sizinle beraberiz, biz onlarla (mü'minlerle) ancak alay ediyoruz" derler." (Bakara 14)

Tefsirlere bakıldığında münafıkların baş başa kaldıkları şeytanlarının Yahudi din adamları olduğu görülmektedir. Kuşku yok ki, bugün yürütülen dinler arası diyalog çalışmalarının altında yine Ehli Kitap din adamlarının teşebbüsleri vardır. Bunu onlar adına yürüten ve Müslümanların kafasını karıştıran münafıklar onlarla baş başa kaldıklarında tıpkı selefleri gibi; "biz sizinle beraberiz, biz Müslümanlarla alay ediyoruz" dediklerinden kimsenin kuşkusu olmasın. Bu böyle iken,

bir din haline getirmek için İslâm'ı ve Müslümanların hareketlerini her yerde takip eder oldular. Allahu Teala şöyle buyurdu:

وَدَا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً

"Arzu ettikleri şey, kendilerinin kâfir oldukları gibi sizin de kâfir olmanızdır." (Nisa 89)

Müslümanlar için Allah'ın kitabını ve Rasulünün sünnetini uygulayan bir devletin varolmaması, büyük utanç verici bir şeydir. Kesin olarak şu bilinmelidir ki, içinde bulunduğumuz hal, bela ve şiddet, İslâm yönetiminin ve hükümünün bulunmamasından dolayı cereyan eden kesin bir sonuçtur. Allahu Teala şöyle buyurdu:

"Kim de beni anmaktan yüz çevirirse şüphesiz onun sıkıntılı bir hayatı olacak ve biz onu, kıyamet günü kör olarak haşr edeceğiz. O: Rabbim! Beni için kör olarak haşr ettin? Oysa ben, hakikaten görür idim!, der. (Allah) buyurur ki: İşte böyle. Çünkü sana âyetlerimiz geldi; ama sen onları unuttun. Bugün de aynı şekilde sen unutuluyorsun! Doğru yoldan saparı ve Rabbinin âyetlerine inanmayı işte böyle cezalandırırız. Ahiret azabı, elbette daha şiddetli ve daha süreklidir." (Ta Ha 124-127)

Üçüncüsü; Bütün insanlara İslâm Risaletini (mesajını) taşımakla ilgili husus. Allahu Teala şöyle buyurdu:

"Allah'a davet edip salih amel işleyen ve ben Müslümanlardanım diyen kimsenin sözünden daha güzel sözü kim vardır." (Fussilet 33)

Rasulullah (sav) şöyle buyurdu:

İnsanlar La İlahe İllallah Muhammedun Rasulullah deyinceye kadar, namazı kılncaya ve zekatı verinceye kadar onlarla savaşmakla emredildim. Eğer bunu söylerlerse, kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. Ancak İslâm hakkıyla alınır ve onların hesabı Allah'a havale edilir." (Buhari)

Sahabeler ve ondan sonra gelen Müslümanlar bu delilleri ve benzerlerini anladılar. Onun için İslâm davetini yeryüzünün doğusuna ve batısına götürdüler. Gayeleri sırf insanları karanlıktan aydınlığa çıkartmaktı. Rebi b. Amir (ra) adlı bir Müslüman'ın sözünü dinleyelim:

"Persilerin komutanı Rüstem ona şöyle sordu; Buraya sizi getiren nedir? Bu Müslüman şöyle cevap verdi; İnsanları kullara kulluk etmekten kurtarıp, kulların Rabbına kulluk etmeye, dinlerin zulmünden kurtarıp, dünya ve ahiretin genişliğine (saadetine) kavuşturmak için Allah bizi gönderdi."

İslâm risaletini yüklenen ve cihat sancağını taşıyan İslâm Devleti, kâfirler tarafından ortadan kaldırıldı. Yine kâfirlerin mefhumları ve kültürünü taşıyan karton devletçikler kuruldu. Bu devletçikler kâfilere her hususta yardım ediyor, batının bozukluğunu ve zehrini ümmete yayıyorlar. Müslümanların akıllarına ve nefislerine bu zehri sokarken,

işlerinin İslâm hükümlerine göre yürütülmesi konusu İslâm akidesini canlı kılar, hayatın her alanında da canlılığı ve izzeti gerçekleştirir.

2- Bu akide, Müslüman'da artık Cennete ve nimetlerine özlemi tahrik etmediği gibi, cehennemden ve azabından korkmaz hale gelindi. Allah'ın rızasını talep etmek için onu çalışmaya sevk etmiyor.

3- Bu akide, artık Müslümanları birbirine bağlamaz hale geldi. İslâm akidesine dayalı İslâm kardeşlik bağı zaafa uğradı, hatta bu bağıllık neredeyse tamamen yok olma haline geldi. Onun yerine asla bağ niteliği taşıyamayacak başka rabtalar (bağlar) meydana geldi. Neticede ayrı ayrı halk ve devletçikler haline geldiler. Küfrü ve kâfirleri dost edinmeye başladılar. Öyle ki, İslâm'ı ve Müslümanları vurma uğrunda olsa bile kâfirleri dost edinir oldular.

İkinci; İslâm hükümlerini uygulamakla ilgili husus.

Müslümanların bütün yöneticileri Mustafa Kemal'in yolu üzerinde yürüdüler. İslâm'ı akide ve şeriat olarak devletten ve hayat işlerinden uzaklaştırdılar. Yerine küfür nizamını getirdiler. Böylece kapitalist sistem ve batı kanunlarını uyguladılar. Küfür akidesi olan dini devletten ayırma ilkesine davet ettiler. Küfür sistemlerini, hükümlerini ve kanunlarını korumak için kendilerini birer bekçi olarak tayin ettiler.

Daha kötü olan ise, hayata İslâm hükümlerini geri getirmeye çalışan her İslâm'ı hareketle savaşıma kendilerini adanmalarıdır. Kendilerini İslâm devleti olarak isimlendiren sözde devletler, İslâm'ı hareketlerin mensuplarını tasfiye ederek İslâm'a ve ümmetine karşı hileler ve entrikalar kurdıklarını görüyoruz.

Bu devletlerin yöneticileri, memleket ve ahalisine egemen olup dünyayı kazandıkları halde, niye İslâm'ı ve onu davet edenlere karşı canı ve gaddarca tutum alıyorlar? Bunun sebebi şu üç husustur:

1- İslâm'ın hayat, devlet ve devletler arası ilişkiler için evrensel bir ideoloji olduğuna güvenmiyorlar.

2- İslâm ümmetinin, büyük ümmetler arasında yerini bulabileceğinden emin değiller.

3- Kafir büyük devletlerden, mülk edindikleri yok edici silahlardan, aldatma ve kurnaz üsluplarından kalplerine giren müthiş korkudur.

Bu sebeplerden dolayı İslâm beldelerinin yöneticileri, İslâm'dan uzaklaştıkları gibi yönetimlerini korumak için büyük kafir devletlerden yardım almayı bir ilke edindiler. Böylece kendi beldelerinin ve ümmetinin gücüne dayanmayıp, kâfirlere teslim oldular. Halbuki bu kâfirler harbî kâfirlerdir. Ümmetimizin bütün imkanlarını kâfirlere kaptdırdılar. İslâm beldelerinin en önemilerine de kâfir ordularını getirdiler. Kâfirler Körfezde ve Arap yarımadasında kocaman üsler tesis etmeye başladılar. Daha önce Türkiye'de, Mısır'da, Fas'ta ve Umman'da kurdıkları gibi... İslâm'ı hayattan tamamen uzaklaştırıp, hayatla ilgili olmayan kehanetçi

Ezher şeyhi Tantavi'nin İsrail'in hahambaşı ile görüşmesi vb. dünya çapında meydana gelen bu nitelikteki olaylar iyi izlenmelidir.

e- İnandık derler fakat Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeye yanaşmazlar:

Allah (cc) şöyle buyurdu:

"Onlara: Allah'ın indirdiğine ve Rasule (kitaba ve sünnete) gelin (aramızda Allah ve Rasulü hükmetsin) denildiği zaman, münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün." (Nisa 60)

Bu ayeti kerime ve bundan önceki ayet, inandığını söyleyip de Allah'ın indirdiklerini ve Rasulü hüküm koyucu olarak kabul etmeyenlerin imanlarını reddediyor. Onların inanıyorum demelerinin bir iddiadan ileri gitmediğini ve onların esasen münafık olduklarını beyan etmektedir. Nitekim bu tip insanlar şöyle der; "Allah vardır. Elhamdülillah bende Müslüman'ım. Bizim dinimiz yüce bir dindir fakat 1400 sene önceki hükümleri bugün tatbik edemezsiniz. Din yücedir onu siyasete ait ederseniz bu yakışmaz. Allah'ın hakimiyeti zaten vardır. Zaten Allah her şeye hakimdir. Milletin hakimiyeti buna ters değildir. Akıl da Allah'ın nimetidir, o da hüküm koyabilir. Ayrıca akıl vahyi sonsuz bir şekilde yorumlama hakkına sahiptir. İsteddiği gibi anlayabilir. Herhangi bir fıkıh usulüne ihtiyaç yoktur. Bugün Kur'an'ın açık/muhkem hükümlerini dahi günümüz şartlarına uydurabiliriz. Çünkü Kur'an hükümler kitabı değildir. Belki ilkeler kitabıdır. Kur'an'ı Rasul gibi anlamak zorunda değiliz." vs. vs. gibi.

Evet, işte bütün bunlar akıllarını heva ve heveslerini, menfaatlerini kendilerine ilah ve din edinenlerdir. Öyle ki, Kitap ve Sünneti hüküm koyucu olarak kabul etmemek için ortaya attıkları münafıkça fikirler ve kaypakça tavrıdır.

e- Münafıklar: biçilmiş elbise giydirilmiş kütüklerdir:

Allah (cc) şöyle buyuruyor:

"Onları gördüğün zaman kalıpları hoşuna gider, konuşurlarsa sözlerini dinlersin. Onlar sanki elbise giydirilmiş kütüklerdir. Her güüttüyü kendi aleyhlerine sanırlar. Düşman onlardır. Onlardan sakın. Allah onları kahr etsin. Nasıl da döndürüyorlar." (Münafikun 4)

Tıpkı bunun gibi Allahu Teala değişik ayetlerinde, münafıkların yaşamaya çok düşün ve hırslı olduklarını, fakat kendilerini hiç mi hiç güvende hissetmediklerini beyan etmektedir. Bu nedenle dört bir taraflarını gözetleyip durdukları ve herhangi bir olay esnasında aşırı korkaklık gösterdiklerini bildirmiştir.

Yani onların görüntüleri, cisimleri, suretleri güzeldir. Ancak herhangi bir doğruları olmadığı için boş ve manasızdır. Yapma put gibi, adeta korkuluk gibidirler. Onların Rableriyle gerçekte bir bağları olmadığı için ruhsuzdurlar. Mü'minlerden olduklarına yemin ederler fakat Mü'minlerden değildirler. Onların fikrî istikrarlılığı ve bir yere ait olmayışları onları korkak yapmıştır. Mü'minlerden de korkarlar kafirlerden de... Esasen sürekli bir azap içerisindeyler.

f- Sağırđırlar, kördürler, onlar hakka dönemezler:

Allahu Zülcelal şöyle buyurdu:

صم بكم عنى فهم لا يرجعون

"Onlar sağırđlar, dilsizler ve körlerdir. Onlar (Hakka) dönemezler." (Bakara 18)

İbni Abbas diyor ki; 'hidayeti duymazlar, onu görmezler, hidayeti akledmezler ve hidayete dönmezler. Tövbe edip hidayete/imana girmezler. Dilsizdirler yani; hakkı söyleyecek dilleri yoktur. Lafı eğip büklerler, doğru konuşmazlar ve net fikir beyan etmezler.'

h- Sizden olduklarına yemin ederler.

Allahu Teala şöyle buyurdu:

"(O münafıklar) mutlaka sizden olduklarına dair Allah'a yemin ederler. Halbuki onlar sizden değildirler, fakat onlar (kılıçlarınızdan) korkan bir topluluktur." (Tevbe 36)

Telaş, korku ve sabırsızlıklarının şiddetinden dolayı, kendi nefislerindeki küfür ve güvensiz konularının bildiklerinden inandırmak için bol keseden yemin ederler. Sizden olduklarını pekiştirmek isterler. İşte Allahu Teala bunların yalan söylediklerini bize haber vermektedir. Onlar muhabbetlerinden dolayı Mü'minlerle beraber bulunmuyorlar, aksine kerhen taraftar görünüyorlar. Müslümanların arasında gizlenirler fakat onların amaçları ve asıl hedefleri Müslümanlara zarar vermektir.

i- İslâm'la ve Müslümanlarla alay ederler:

Allah (cc) şöyle buyurdu:

"Gönlünüzü hoş etmek için size gelip yemin ederler. Eğer mü'min iseler Allah ve Rasulünü razı etmeleri (Onun hükümlerine boyun eğmeleri) daha doğrudur. Hala bilmediler mi ki; kim Allah ve Rasulüne (Kitap ve Sünnete) karşı koyarsa elbette onun için içinde ebedi kalacağı cehennem ateşi vardır. İşte bu büyük rüsvaylıktır. Münafıklar, kalplerinde olanı kendilerine haber verecek bir surenin mü'minlere indirilmesinden daima çekinirler. (Bununla beraber mü'minlerle

kaldığını açıklıyor. Hatta Ermenilerle ekonomik işbirliğini güçlendirmeye çalışıyor. Dünyada 'mustazafları koruyacağım' diye ta Nikaragua'daki muhalif gruplara 1980'li yılların başında yardım yapmakla övünen İran, burnunun dibinde 2,5 milyon Ermeni çapulcusundan oluşan, Ermenistan devleti tarafından 10 binlerce Müslüman'ın yer ve yurdundan edilmesi, binlercesinin öldürülmesi karşısında tarafsız olduğunu ilan ediyor. Böylesi bir tarafsızlığın İslâm'da yeri neresidir? Bir de kendisinin İslâm devleti (!) olduğu iddiasında bulunur. Saldıran, öldüren, namuslara tecavüz eden kafirler olacak! Öldürülen ve saldırılara maruz kalan Müslümanlar olduğu halde, İslâm devleti (!) olacak da, tarafsız kalacak ha!.. İşte o da Müslümanların başında türemiş 50'ye yakın urdan birisidir, baş belasıdır.

Bütün bu manzaralar bizim şu hadisi şerifi daha iyi anlamamızı sağlıyor:

"Muhakkak imam (hâlife) kalkandır. Onun arkasında savaşırlar ve onunla korunulur." (Müslim)

İslâm bütün İslâm akidesine inanan, İslâm ahkâmını yürürlüğe koyan ve bütün insanlara İslâm'ın mesajını taşıyan ümmettir. İslâm ümmetinin durumunun böyle olması gerekir. Anlattığımız gibi durum yukarıdaki ifade ile tezat oluşturmaktadır. Ümmetin şu andaki duruma gelişi, aşağıda açıklayacağımız üç şeyin kendisinde bozulmasıyla oluştu.

Birincisi; İslâm akidesiyle ilgili husus.

İslâm akidesi her Müslüman'da halen mevcuttur. Her sabah ve akşam; "La ilahe illallah, Muhammedun Rasulullah" diyorlar. Fakat bu söz vücudunda herhangi bir kıl kılmıdatmıyor, kalbinde herhangi bir ürperme meydana getirmiyor, duygularını tahrik etmiyor, hayatında onu karınca hareketi kadar bir harekete geçirmiyor, kendilerine hakim olan gerileme ve düşüklük, durumlarından kurtarmıyor. Çünkü Müslüman, kalbindeki İslâm akidesinden şu önemli üç hususu kaybetmiştir;

1- Bu akidenin hayat fikirleriyle ve yaşamıyla hiç alakası kalmadı. Kalbinde onun canlılığı yok oldu ve hareketsiz bir ceset haline geldi. Halbuki İslâm akidesi yasamanın Allah tarafından geldiğine dair karar veriyor. Emir ve hüküm ona aittir, hiçbir mahluka ait değildir. Hiçbir kimse bu haram veya bu helal diyemez. Bu Allah'ın vahyettiğine göre şöyledir:

أَقْبَرُ اللَّهِ أَبْتَقَى حَكْمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمْ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا

"Allah'ın hükmü dışında mı bir hüküm edineyim? Halbuki size tafsilatlı kitabı indiren O'dur." (Enam 114)

"Yaratılış ve emir sadece kendisine (Allah'a) aittir." (Araf 54)

Buna benzer çok ayet vardır ki hepsi, Allah'a tapma ve teşri etme (yasama) işinin kendisine (Allah'a) ait olduğunu gösteriyor. Allah'a bu hususlarda rekabet oluşturma da şirk olduğunu gösteriyor. Ümmetin

Ermeni'yi sözle bile incitmekten çekinen bu devlet, Müslüman halk karşısında demir yumruk olur. Onun ordusu, zamanı geldiğinde Müslüman halkın kafasına vurmak için vardır. Onun meclisi ve hükümeti, Müslüman halkın hayatıyet unsuru olan İslâm ile savaşmak için vardır. Buna dair örnek ve delil birçoğtur. İşte iki örnek:

Bir yandan Bosna Hersek'te, Avrupa'nın ortasında Müslüman varlığı istemeyen Avrupa devletlerinin çeşitli destekleriyle Sırp Müslümanları vahşice katlederken, diğer yandan inek perest Hindular Hindistan'da Müslümanları katlederken, pis Ermeniler Azerbaycan'da Müslümanları katledip kadınların ırzına tecavüz ederken, işte böylesi bir ortamda geçen senelerde TC devletinin başbakanı Londra'da İngiliz başbakanının şahsında Avrupalı efendilerine, sömürgeci kafilere şu beyanatı veriyordu:

"İslâm fundamentalizmi öyle bir tehlikedir ki, onu bırakırsanız ta Hint denizine ulaşır. Fakat müsterih olun, onun panzehiri biziz. Biz batının tüm değerlerini (laiklik, demokrasi, serbest piyasa ekonomisi vb.) inanarak ve benimseyerek elimdeki şu viski kadehi gibi Ortadoğu'ya ve Orta Asya'ya taşıyacağız."

Yani TC. devleti ve yöneticileri sömürgeci kafililerle, Müslümanların düşmanları ile değil de, bilakis onların adına, İslâm ile fundamentalizm diye isimlendirdikleri İslâm'ın hayata hakim kınması için ve sömürgeci kafililerin bütün nizamları, varlıkları ve nüfuzlarının İslâm aleminden sökülüp atılması için çalışan Müslümanlar ile savaşıyor. Batının pisliklerini, Müslümanlar arasında taşımak için çalışıyor. Yani pislik böcekliği yapıyorlar.

Bir başka örnek ise TC. devletin hükümet partisine mensup bir milletvekilinin TBMM'sinde yapmış olduğu şu açıklamadır. Bu milletvekili TC devletin başbakanı Süleyman Demirel'in vermiş olduğu bir demeci tefsir ediyor. Demirel o konuşmasında diyordu ki; *"Okula, kışlaya, camiye siyaseti sokmak yasaktır."* İşte bu konuşmayı bu milletvekili şöyle açıklıyor;

"Değerli arkadaşlarım, Doğru Yol Partisinin ve onun mensuplarının temel inancı: İslâm dinini bu üç müessesenin dışında tuttuğumuz taktirde, biz hem milletimize hem tarihimize hem de bu yüce meclisimize karşı kendimize düşen vebalin ve sorumluluğun gereğini yerine getirmiş oluruz." (Medis zabıtlarından alınmıştır.)

Evet bu iki örnek, TC devletin işinin sadece İslâm ile savaşmak olduğuna dair en çarpıcı delillerdir. Ermeniler, Sırpalar, Yahudiler, Hindular Müslümanları keserken, kadınların ırzlarına geçerken Türkiye denenen devletin (!) hükümeti, meclisi ve ordusu ne ile uğraşıyor? İslâm'ı okul, kışla ve cami dışında tutmakla uğraşmıyorlar mı? Tek uğraşları ve endişeleri bu.

-Burnunun dibinde gözleri önünde mesela; Azerbaycan'da Müslümanlar katledilirken İran devleti denilen varlık ne yapıyor? Tarafsız

alay etmekten de geri durmazlar.) Deki; alay edin bakalım. Allah o çekindiğiniz şeyi ortaya çıkaracaktır. (Kalbinizdeki niyet ve planları ortaya çıkaracaktır.) Eğer onlara (niçin alay ediyorsunuz) diye sorsan elbette, Biz sadece lafa dalmıştık şakalaşıyorduk, derler. Deki, Allah ile onun ayetleriyle ve onun Rasulü ile mi alay ediyorsunuz?" (Tevbe 62-65)

Rivayete göre Tebük seferinden dönerken bir grup münafık; "Şu adama bakın Şam saraylarını fethetmek istiyor. O nerede Şam saraylarını fethetmek nerede" deyip Resulü küçümsediler. Hesaba çekildiklerinde de "şakalaşıyorduk" dediler. Bu konuda başka rivayetler de vardır.

Günümüzde de münafıklar bunu ustaca yapıyorlar. Bazen öyle tartışmalara giriyorlar ki haddi aşıyorlar. Hem bunu İslâm adına yaptığını söylerler, hem de İslâm'ı gizgiyi aşar sınır falan tanımazlar. Buna da; "biz zihin jimnastiği yapıyoruz" derler. İslâm'a göre tartışma konusu yapılmayacak muhkem ayetleri bile tartışmaya açar ve tartışır. Örneğin şöyle derler; "İbrahim'in çocuklarının aralarını bulalım. İsmail ve İshak oğullarını barıştıralım." Yani; "Müslümanlar ile Ehli kitabı barıştıralım. Hak ve batıl meselesini ortadan kaldıralım. Dinler ve din adamları arasındaki diyalogu arttıralım. Birlikte dünya barışını tehdit eden terörizme karşı kararlar alalım." gibi.

Onlar nezdinde; nasıl olsa bugün hayata egemen olan küfür, onunla mücadele eden de İslâm, küfrün egemenliğinin devamından yana olmayanlar da terörist ya!

Ayrıca münafıklar, mevcut yönetim ve yöneticilerin meşruluğuna fetva vermeye devam ederler. Bu fetvalarla onların İslâm'ı konuları örtbas edilir. İslâm ile savaşmaları İslâm'ı gösterilir. İşte münafıklar halihazırda kafilere bu kadar büyük imkanlar hazırlamaktadırlar. Bu ortamda kendilerini Müslümanlardan yana olduklarına da halkı inandırmayı başarırlar. İşte bu şekilde İslâm'la, Allah'ın ayetleriyle ve Resulüyle alay ederler.

İnanan, samimi Müslüman olarak bu sıfatları taşıyan münafıklara dikkat edelim ve Allah (cc)'nin şu uyarısını sürekli hatırlayalım:

هم العدو فاحذرهم قاتلهم الله انى يؤفكون

"Onlardan sakının. Onlar düşmandır Allah onları kahretsin..." (Münafıkun 4)

Mü'minler:

Allahu Teala şöyle buyurdu:

"Öyle ya, mü'min olan, yoldan çıkmış kimse gibi midir? Bunlar elbette bir olamazlar!" (Secde 18)

Ayeti kerimde de belirtildiği gibi Mü'minler münafilekler gibi değildir. Mü'min kelimesi; Allah'a iman eden anlamındadır. Yani mü'min Ondan emin olan ve Onun bütün gönderdiklerinden de emin olandır. Mü'minlerin bu durumunu Allahü Teala şu ayeti kerimde bakın nasıl ifade ediyor:

"Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Resûlüne davet edildiklerinde, müminlerin sözü ancak; "İşittik ve itaat ettik" demeleridir. İşte asıl bunlar kurtuluşa erenlerdir." (Nur 51)

Mü'minler amellerini ihlas ile yaparlar. Ömer b. Hattab (ra)'ın şu duasındaki gibi anlayıp kavrarlar:

"Ey Allah'im! Amelimin tamamını salih kıl. Yalnız senin için olmasını nasip et. Başkası için yapılan bir amel haline getirme."

Mü'minler amellerini salih bir şekilde yapabilmek için Kur'an'ı ellerinden bırakmazlar ve onu sürekli okurlar. Şöyle ki;

إِنَّ الدِّينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَهُمْ سِرًّا وَعَلَا نِيَّةً يُرْجَوْنَ تِجَارَةً لَّنْ تَبُورَ

"Allah'ın kitabını okuyanlar, namazı kılanlar ve kendilerine verdiğimiz rızktan gizli ve açık olarak infak edenler, asla zarara uğramayacak bir ticaret umarlar." (Fabr 29)

şekilde, güzel ticareti umarak Kitab-ı Kerim'i ellerinden hiç düşürmezler. Rasullullah (sav)'in Ebu Zer (ra)'a şu tavsiyesini göz önünde bulundururlar:

"Kur'an'ı oku. Çünkü Kur'an senin için yeryüzünde bir nur gökyüzünde bir azıktır."

Yine Rasullullah (sav) Kur'an ile alakayı koparmaktan şiddetle sakındırmakta ve şöyle demektedir:

"Kur'an'dan bir şey bulunmayan bir kimse, harabeye dönmüş ev gibidir." (Tirmizi, Ahmed b. Hanbel, Müs. Benî Haşim, 1846, Dar'emi)

"Kur'an'ı okuyup ezberleyin. Muhammed'in nefsinin elinde bulunduran Allah'a yemin olsun ki onun unutulması bir devenin ipinden kaçmasından daha hızlıdır." (Buhari, Ahmed b. Hanbel, Müslim)

Yine mü'min kimse; Allah'ın kendisine bildirdiği sıralamaya göre değer yargılarını oluşturur. Bir mü'minin Allah'ı ve Resulünü, dünyadan ve dünyadakilerden çok sevmesi, Allah uğrunda işlerinde büyük fedakarlık göstermesi, dünya hayatında İslâm davasını ön plana çıkarması gerçek imandır. Yüce Allah'a yönelmenin doğru adresini Allahü Teala şöyle göstermektedir:

"De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabalarınız kazandığınız mallar, kesata uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler size Allah'tan, Resûlünden ve Allah yolunda cihat etmekten daha sevgili ise, artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin. Allah fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez." (Tevbe 24)

Müslümanlardan oluşabilecek muhtemel bir saldırıya karşı caba sarf etmiyorlar mı?

- İşte Bosna Hersek. Sırp köpeklerinin, çakallarının pervasızca vahşi saldırıları altında Bosnalı Müslümanlar inim inim inlerler. İmdat feryatları dünyayı sallarken o 50'ye yakın devlet denilen varlıklar ne yapıyorlar? Bön bön bu feryat edenleri seyrediyorlar. Saldırgan Sırp it ve köpeklerinin efendileri konumunda olan Amerika, Rusya, İngiltere, Fransa vb. lerinden ve itlerin ini durumunda olan BM denilen teşkilattan çözüm beklerler. Yani canavarlardan ve katillerden merhamet dilerler.

Şu iyi bilinmelidir ki, oradaki bunca vahşetten, binlerce Müslüman kadının ırzlarına geçilmesinden öncelikle Müslümanların başındaki o devlet(!) denilen varlıklar ve yöneticileri sorumludurlar. Çünkü; ellerindeki imkanları bu vahşeti önlemek için kullanmıyorlar. Sadece laflarla Müslüman halkları kandırmaya çalışıyorlar. *"Ordu gönderemeyiz mesafe uzak, ayrıca dünya karışımıza çıkar"* gibi boş laflar ediyorlar. Halbuki oraya ordu göndermeye gerek yok. Ordu Yugoslavya'yı işgal için gereklidir. Şu anda ona gerek yok. Sırp azgınlarının vahşetini durdurmak için onların hayatı damarlarını vuracak yüz kadar özel eğitilmiş komando meseleyi halleder. Bosna Hersek'deki Müslümanları eğitecek yüz subay ve el altından yapılacak silah yardımı yeterlidir. Bütün bunlar en ufak bir devlet imkanı ile yapılabilir. Bunu yapmıyorlar. Onun için İslâm alemindeki o devlet (!) denilen varlıkların ve yöneticilerinin hepsi de haindir. O Sırp köpeklerinin pervasızca işledikleri bütün cürümlere ortaklırlar.

-İşte, binlerce Müslüman ineğe tapan Hindular tarafından boğazlanırken, evleri, camileri başlarına yıkılırken o bölgedeki Pakistan devleti denilen hem de Müslüman olduğunu iddia eden o varlık ve yöneticileri ne yapıyor? Sadece seyirci kaldığı gibi, o katliamlara, saldırılara maruz kalan kardeşlerinin yardımına gitmek isteyen Müslümanların karşısına inek perest Hindistan devletinden önce çıkıyor.

-İşte, 2,5 milyon Ermeni çapulcusundan oluşan Ermenistan savunma bakanının resmî açıklamasıyla sınırların değişmezliği diye, bir ilke tanımadığını ilan ederek Azerbaycan topraklarına saldırıyor. Köyleri, şehirleri işgal ediyor ve bu tavrı ile etrafındaki tüm devletlere adeta meydan okuyor. On binlerce Azeri Müslüman'ı evinden, yurdundan ediyor. Binlercesini katlediyor ve yarılyorken etrafındaki 300 milyona yakın Türk topluluğunun başındaki 10'a yakın Türk devletleri denilen varlıklar ve onların başında ağabey rolü oynayan Türkiye devleti denilen varlık ve onun yöneticileri ne yapıyor? Buna sadece seyirci kalıyorlar. Ermenistan ile diplomatik ve ticari ilişkiji dahi kesmiyor, hatta Ermenistan'ı bu saldırısı üzerine kinamak için demeç vermeden önce Washington ve Moskova'yı arıyor, oradaki efendilerinin verdiği izin kadar kınıyor.

İrili ufaklı düşmanlarının İslâm âlemine ve Müslüman topluluklarının başına üşüşmelerini Rasul (sav) 1400 yıl önce şöyle tasvir etmişti:

"Bir gün gelecek (kafir) milletler sizin başınıza oburların yemek çanağına üşüşükleri gibi üşüşecekler. (Orada bulunanlar) dediler ki; O gün biz az olacağımız için mi böyle olacak ya Rasulallah? Rasulallah (sav) dedi ki; Hayır o gün siz çok olacaksınız, lakin siz selin üzerinde sürünüp giden çer çöp gibi olacaksınız. Zira Allah heybetinizi (korkunuzu) düşmanlarınızın kalbinden çekip alacak ve sizin kalbinize vehen yerleştirecek. Dedikler ki; Vehen nedir ya Rasullallah? Rasulallah (sav) dedi ki; Dünya sevgisi ve ölümü kerih görmek (ölüm korkusu)." (Ebu Davud)

Düşmanları (kafir millet ve devletler) İslâm ümmetine böylesine saldırırken bu ümmetin başında bulunan ve 50'ye yakın devlet denilen varlıkların konum ve tutumları nedir?

O varlıklar koma halinde ki bu dev vücudun başında türemiş ırlara benziyorlar. Bunlara uzaktan bakıldığında 50'ye yakın kafaya benzemektedirler ve böylece bu vücutta acayip bir görünüm vermektedirler. Bir vücutta 50'ye yakın kafanın bulunması elbette o vücutta hayra sebep verecek, iflah edecek değildir. Ancak esasen bunlar sadece kafaya benzerler. Zira kafada gören gözler, duyan kulaklar ve çalışan beyinler vardır. Fakat bunlarda bu görünmüyor. Onlar sadece kafa görünümündeki ırlardır. Bu ırlar, değil bu vücutta saldıran düşmanlara karşı koyacak, bilakis vücutta saldırılara karşı oluşturulabilecek en ufak bir direniş ve mukavemet alametlerini dahi yok etmek için vücudu daha da tahrip etmeye çalışan, yani bu vücudun hayatîyet unsurları ile onu tamamen yok etmek için çalışan mikrop yuvalardır. Evet bu kendilerine devlet denilen karton, piyon varlıklar, bu ümmetin baş ağrılarıdır. Bu ümmetin bünyesindeki düşman odaklarıdır.

Bunun öyle olduğu, o devlet denilen varlıkların icraatlarında bariz şekilde görülmektedir. İşte buna birkaç örnek;

- İslâm topraklarını işgal eden Yahudi varlığı İsrail, Müslümanları her gün öldürürken, yer ve yurtlarından ederken, evlerini başlarına yıkarken bölgede büyük devlet (!) olarak bilinen Mısır devleti ve onun hain yöneticileri ne ile uğraşıyorlar? O bölgedeki birazcık canlilik alameti gösteren Müslümanların başlarını ezmekte uğraşıyorlar mı?

Üç milyon Yahudi çapulcusundan oluşan İsrail denilen Yahudi varlığı, bölgede arslan kesilip sağa sola pervasızca saldırır, Irak'ı bombalar, Tunus'u bombalar, Lübnan'ı bombalar işgal ve katliamlar yapar hatta Pakistan'ı da, Ankara'yı da bombalarım diyebilir de, o bölgedeki devlet (!) denilen o kuklalar ne yapıyor? İsrail denilen o Yahudi varlığının etrafında güvenlik ağı öreerek bölgedeki

Yardımlaşmak ve cömert olmak müminlerin özelliklerindendir. Zira Kur'an ve sünnette cimriliği zemmeden birçok naslar vardır. Allah (cc) şöyle buyuruyor:

"Yanları yataklarından uzaklaşır, korkarak ve umarak Rablerine dua ederler ve kendilerine verdiğimiz rızktan harcarlar..." (Secde 16)

Rasulullah (sav)'den şöyle rivayet ediliyor:

"Allah yolunda cihat ve cehennem dumanı kulun kalbinde bir araya gelmeyeceği gibi, cimrilik ve iman da kulun kalbinde bir araya gelmezler." (Nesai, K. Cihad, 3059)

Mü'minlerin özelliklerinden birisi de onların nafilâ ibadetlere ağırlık vermeleridir. Özellikle teheccüt namazı Makam-ı Mahmuda götüren bir yoldur. Bilal (ra)'dan Rasulullah (sav)'in şöyle buyurduğu rivayet edilir:

"Teheccüt namazını ihmal etmeyin. Çünkü o sizden önceki, salih kimselerin sürekli olarak yaptığı şeydir. Sizi Rabbinize yaklaştıır, günahları bağışlar, kötülüklerden alı koyar, vücudu hastalıklardan arındırır. Ve gecede duaların makbul olacağı bir saat vardır." (Tirmizi, K. Da'avat, 3472)

Yine; nafilâ oruç tutmak ve diğer nafilâleri yapmak da mü'min kişinin özelliklerindendir.

Mü'minler yalnız Allah'tan korkarlar. Çünkü Kur'an bu konuda başka bir merci belirtmemiş, korkuyu Allah'a hasretmiştir. Şöyle ki; **فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُوا اللَّهَ إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ**

"Eğer inanmış iseniz, onlardan korkmayın benden korkun." (Ali İmran 175)

"...İnsanlardan korkmayın benden korkun." (Maide 44)

Mü'min kişi Allah için sever ve yine Allah için buğz eder. Ebu Zer (ra) Rasulullah (sav)'in şöyle buyurduğunu rivayet eder:

"İman bağının en güçlüsü ve amellerin en iyisi Allah için sevmek ve Allah için buğz etmektir." (Ebu Davud, K. Semet, 3983)

Yine Rasul (sav) şöyle buyurmuştur:

"Allah'ın kulları arasında bir grup vardır ki, onlar ne peygamberlerdir, ne de şehitlerdir. Üstelik kıyamet günü Allah indindeki makamların yüceliği sebebiyle peygamberler de, şehitler de onlara gıpta ederler."

Orada bulunanlar sordular: **Ey Allah'ın Rasulü! Onlar kim? Bize haber ver.**

"Onlar, aralarında ne kan bağı ne de birbirlerine bağlılıkları bir mal olmadığı halde Allah'ın ruhu (Kur'an) adına birbirlerini sevenlerdir. Allah'a yemin ederim ki, onların yüzleri mutlaka nurludur. Onlar bir nur üzeredirler. İnsanlar korkarken onlar korkmazlar. Yine insanlar üzüldükçe onlar üzülmezler." dedi Yunus suresi 62. ayeti okudu:

"Haberiniz olsun, Allah'ın dostları var ya! Onlara ne korku var ne de onlar üzülecekler." (Ebu Davut.)

O mü'minler musibetlere sabır gösterirler, Allah'ın kendilerini deneyeceklerini bilirler ve bu denemenin sonunda cennet ve cehennem olduğunu, sabır gösterirlerse Allah'ın cennetine, zillet ve izzetsizlik gösterirlerse Allah'ın azabına yani cehenneme gireceklerini bilirler ve sadakatle Allah'ın davasını ayakta tutmaya çalışırlar. Kendilerine yapılan zulümlere sabır gösterirler. Şu ayetleri hiç akıllarından çıkartmazlar:

"Mallarınız ve canlarınız hususunda deneneceksiniz. Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve müşriklerden çok incitici sözler duyacaksınız." (Ali İmran 186)

"İnsanlar yalnız inandık demeleriyle, hiç denenmeden bırakılacaklarını mı sandılar? Andolsun ki biz, onlardan öncekileri denedik. Elbette ki Allah, doğruları da yalancıları da bilir." (Ankebut 2-3)

Mü'minler boş söz ve yararsız işlerle meşgul olmazlar. Allah'ın boş lakırdıdan ve yararsız işlerden hoşlanmadığını bilirler. Allah (cc) şöyle buyurdu:

وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ

"Onlar ki, boş ve yararsız şeylerden yüz çevirirler." (Mü'minun 3)

Mü'minler bütün bu ve daha birçok özelliğın taşıınması halinde izzete ve şerefe nail olacaklarını çok iyi bilirler. Çünkü Allahu Teala izzetin ve şerefin kimlere ait olduğunu şöyle bildirmiştir:

"İzzet ancak Allah, Rasulü ve mü'minlere aittir. Fakat münafıklar bilmezler." (Münafıkun 8)

Bütün bunlar mü'min kişiyi ahirette kurtuluşa erdirecektir. Şu ayette buyurulduğı gibi:

"Gerçekten müminler kurtuluşa ermiştir" (Mü'minin 1)

--- 0 ---

BUGÜNKÜ MÜSLÜMANLARIN DURUMUNUN TASVİRİ

İslâm ümmetinin düşmanları sömürgeci kafirler geçen asrın sonlarına doğru İslâm ümmetine (onu temsil eden Osmanlı devleti şahsında) **"hasta adam"** teşhisinde bulundular. 1918'de birinci dünya savaşı sonunda bu hasta adamın sırtı yere geldi. Daha sonra üzerinde oynanan çeşitli operasyonlar neticesinde bu hasta adam komaya düştü. Adeta ölüm döşeginde bitkisel hayat süren dev bir et, kemik yığını haline geldi.

Bu ümmetin çağdaş düşmanları sömürgeci kafirler dün 'hasta adam' dedikleri bu ümmete bugün **"komadaki adam"** teşbihinde bulunuyorlar. İşte onların bu teşbihini, mesela geçen senelerde ölen Almanya'nın eski başbakanlarından Willy Brand'ın bir demecinde geçen şu sözlerinde görmekteyiz: **"Şu Müslümanlar topluluğı sadece göz kapaklarını bir kıpırdatıverselerdi, Sırplar bu saldırıları ve katliamları onlara yapamazlardı."**

Evet, İslâm ümmeti bugün çok vahim bir koma hali yaşıyor. İslâm ümmeti için kafir başbakanın sarf ettiğı sözler, naslarda geçen; **"bir vücut gibidir"** teşbihine de mutabık düşmektedir. Zira Rasul (sav) bu konuda şöyle demişti:

"Mü'minler birbirlerini sevmekte, birbirlerine merhamet etmekte ve birbirlerini korumakta bir vücut gibidirler. Vücudun herhangi bir uzvu rahatsız olursa diğer uzuvlar da bu yüzden rahatsız olurlar. Uykusuzluk ve humma ile (yüksek ateş ile) onun için birbirlerini yardıma çağırırlar." (Müslim, Buhari)

İşte bu dev vücut, bugün komada. Uzuvarında olan hasar ve tahribata karşı diğer uzuvları harekete geçemiyor. Onun meyyit (ölü) gibi hareketsiz oluşu, düşmanlarına cesaret veriyor. Onu tamamen ortadan kaldırmak, paramparça etmek, yok etmek için saldırmak isteyen irili ufaklı düşmanlarına cesaret veriyor. İşte bitler-pireler, akrepler, yılanlar-çıyanlar gibi haşarat ve itler, köpekler çakallar gibi hayvanlar onun tepesine üşüşmüşler, onu tahrir etmeye, yok etmeye çalışıyorlar. İşte, dünyanın en aşağılık zell yaratıkları mukabilinde hatta onlardan da aşağılık olan yaratıklar, kafir Yahudiler, Sırplar, Ermeniler, Rumlar, Hindular ve bunlara yataklık eden Amerika, Rusya, İngiltere, Fransa ve benzeri sömürgeci kafir devletler İslâm aleminin ve Müslüman toplulukların başına çullanmışlar, İslâm aleminin servetlerini kapışıyorlar, Müslümanları kesiyorlar, katlediyorlar, ırzlarına tecavüz ediyorlar ve her yönden, saldırı üstüne saldırı yapıyorlar. Fakat bu dev vücut bütün bu olanlara karşı bir tepki, bir direnç ortaya koyamıyor.